ROBERT

BRYNDZA

CRIME

Fata din gheață

PRIMUL VOLUM DIN SERIA
ERIKA FOSTER

FICTION CONNECTION

TREI

ROBERT BRYNDZA

Primul volum din seria Erika Foster

FATA DIN GHEAŢĂ

Original: *The Girl in the Ice* (2016)

Traducere din limba engleză:
LIDIA GRĂDINARU

virtual-project.eu

2018

Pentru Ján, cu care-mi împart viaţa în comedie,
iar acum, în dramă.

Prolog

Trotuarul strălucea în lumina lunii când Andrea Douglas-Brown mergea grăbită pe strada pustie. Tocurile ei ţăcăneau în liniştea din jur, ritmul lor întrerupându-se frecvent – rezultatul numeroaselor pahare de votcă băute. Aerul de ianuarie era tăios şi frigul o muşca de picioarele goale. Crăciunul şi Anul Nou veniseră şi trecuseră, lăsând în urmă un vid aseptic şi rece. Vitrinele magazinelor lunecau pe alături, scăldate în întunericul întrerupt doar de licărul unui felinar stradal care lumina un magazin murdar ce vindea alcool pentru acasă. Înăuntru, ghemuit la lumina laptopului său, era un indian, care însă n-a observat-o când a trecut pe alături.

Andrea era atât de furioasă şi atât de pornită să lase în urmă bodega, încât se întreba doar unde se ducea când, deodată, vitrinele magazinelor au fost înlocuite de case mari, retrase de la trotuar. Deasupra se întindeau crengile unui ulm, care se pierdeau în cerul fără stele. Se opri şi se rezemă de un zid, ca să-şi tragă sufletul. Sângele îi fierbea în corp, iar aerul de gheaţă, tras în plămâni, o ardea. Uitându-se în urmă, văzu că ajunsese foarte departe şi era la mijlocul dealului. Drumul se întindea departe în urmă, un luciu de melasă scăldat în portocaliu, având la bază gara înconjurată de întuneric. Liniştea şi frigul o apăsau. Singura mişcare erau aburii respiraţiei ei, care loveau aerul îngheţat. Îşi îndesă sub braţ plicul roz şi, mulţumită că nu era nimeni prin preajmă, îşi ridică partea din faţă a rochiei micuţe şi scoase din chiloţi un iPhone. Cristalele Swarovski de pe husă sclipeau leneş în luminile stradale portocalii. Ecranul arăta că nu era semnal. Ea înjură, îl vârî la loc în chiloţi şi trase fermoarul micuţului plic roz. Înăuntru era un iPhone mai vechi, şi el împodobit cu cristale Swarovski, dar câteva dintre acestea lipseau. Şi el arăta că nu era semnal.

Panica urcă în pieptul Andreei când se uită în jur. Casele erau ferite, ascunse după garduri înalte şi porţi de fier.

Dac-ar fi putut ajunge în vârful dealului, probabil c-ar fi avut semnal. Şi, la dracu', se gândi ea, avea să-l sune pe şoferul tatălui ei. Se gândi la o explicaţie. De ce se afla la sud de râu. Îşi încheie până sus scurta de piele, îşi petrecu braţele peste piept şi o luă în susul dealului, ţinând încă în mână, ca pe-un talisman, iPhone-ul cel vechi.

În urmă se auzi huruind un motor de maşină şi ea întoarse capul, mijindu-şi ochii în lumina farurilor, simţindu-se şi mai expusă când aceasta licări pe picioarele ei goale. Speranţele ei că era un taxi se spulberară când văzu că maşina era joasă şi pe capotă nu avea niciun indicator. Se întoarse şi continuă să meargă. Zgomotul motorului maşinii deveni mai puternic şi apoi farurile se fixară asupra ei, proiectând în faţă, pe trotuar, un cerc mare de lumină. După câteva secunde, lumina farurilor era tot asupra ei; aproape că le simţea căldura. Aruncă o privire în urmă. Maşina încetini şi se târî, ajungând la un metru şi ceva în urma ei.

Se înfurie când realiză a cui era maşina. Îşi dădu pe spate părul lung, se întoarse la loc şi îşi continuă drumul. Maşina acceleră puţin, ajungând în dreptul ei. Geamurile erau negre. Un sistem audio bubuia şi şuiera, iritându-i gâtul şi provocându-i mâncărimi în urechi. Se opri brusc. După o secundă se opri şi maşina, apoi dădu înapoi până când geamul şoferului ajunse lângă ea. Sistemul audio amuţi. Motorul torcea.

Andrea se aplecă şi se uită la geamul fumuriu, dar nu văzu decât reflexia chipului ei. Încercă portiera, dar era încuiată. Bătu în geam cu plicul roz şi încercă din nou portiera.

— Eu nu mă joc, vorbeam serios mai devreme! strigă ea. Ori deschizi portiera, ori... ori...

Maşina rămase nemişcată, cu motorul pornit.

Ori ce? părea ea să spună.

Andrea îşi vârî poşeta sub braţ, ridică degetul mijlociu spre geamul negru şi plecă ţanţoşă, urcând ultima porţiune de deal. Un copac uriaş încăleca marginea trotuarului şi, cu trunchiul lui gros între ea şi farurile maşinii, îşi verifică

iar telefonul, ţinându-l deasupra capului ca să aibă semnal. Cerul era fără stele, iar norul portocaliu-cafeniu părea atât de jos, încât braţul ei întins ar fi putut să-l atingă. Maşina înaintă încet şi se opri lângă copac.

Andrea se simţea cuprinsă de frică. Rămasă în umbra copacului, se uită în jur. Tufişuri dese străjuiau trotuarele de pe ambele părţi ale drumului care se întindea în faţă, într-un semiîntuneric ceţos de periferie. Apoi zări ceva peste drum: o alee care trecea printre două case mari. Desluşi un indicator mic pe care scria: DULWICH 1¼.

— Prinde-mă dacă poţi, murmură ea.

Trase aer în piept şi dădu să treacă în fugă strada, dar îşi prinse piciorul într-o rădăcină groasă a copacului care ieşea din trotuar. Durerea îi săgetă glezna îndoită sub ea. Îşi pierdu echilibrul, iar poşeta şi telefonul îi zburară din mâini când se lovi cu şoldul de colţul bordurii şi se rostogoli în drum. Capul i se izbi de asfalt cu un zgomot surd. Rămase acolo, ameţită, în lumina orbitoare a farurilor.

Acestea se stinseseră, cufundând-o în beznă.

Auzi o portieră deschizându-se şi încercă să se ridice, dar asfaltul de sub ea se clătina şi se învârtea. Apărură două picioare, nişte jeanşi... O pereche de pantofi sport scumpi se înceţoşară şi deveniră patru. Ea întinse braţul, aşteptând ca silueta cunoscută s-o ajute să se ridice, în schimb, cu o mişcare iute, o mână înmănuşată îi acoperi nasul şi gura. Cealaltă mână îi cuprinse partea de sus a braţelor, lipindu-i-le de corp. Pielea mănuşii era moale şi caldă pe pielea ei, dar forţa şi vigoarea degetelor dinăuntru o şocară. Fu ridicată cu o smucitură, târâtă iute până la portiera din spate şi azvârlită în maşină, aterizând pe bancheta din spate.

Maşina se lăsă pe-o parte când silueta urcă pe locul din faţă al pasagerului şi închise portiera. Sistemul central de blocare a portierelor zumzăi. Andrea auzi torpedoul deschizându-se, un foşnet, apoi închizându-se cu un pocnet. Maşina se legănă când silueta trecu prin spaţiul dintre locurile din faţă şi se aşeză cu toată greutatea pe

spatele ei, golindu-i plămânii de aer. După câteva clipe o bandă îngustă de plastic îi înconjură încheieturile, trăgându-i mâinile strâns la spate, intrându-i în piele. Silueta se deplasa pe corpul ei, agilă şi mlădie, coapsele musculoase apăsându-i acum încheieturile legate. Durerea din glezna luxată spori când ambele picioare îi fură legate cu bandă adezivă lată. Simţi un miros puternic de odorizant de pin amestecat cu un iz de cupru şi-şi dădu seama că nasul îi sângera.

O răbufnire de mânie îi declanşă un val de adrenalină, ascuţindu-i mintea.

— Ce dracu' faci? începu ea. O să ţip. Ştii ce tare pot să ţip!

Dar silueta se răsuci, ajungând acum cu genunchii pe spatele ei, scoţându-i aerul din plămâni. Văzu cu coada ochiului o umbră mişcându-se şi ceva tare şi greu o lovi în ceafă. Văzu o explozie de stele verzi şi simţi o durere proaspătă. Braţul se ridică şi lovi din nou puternic şi apoi totul se întunecă.

Drumul rămase tăcut şi pustiu când primii fulgi de zăpadă începură să cadă alene. Maşina lucioasă şi cu geamuri fumurii demară aproape fără zgomot şi se pierdu în noapte.

Capitolul 1

Lee Kinney ieşi din căsuţa cu terasă împreună cu mama lui şi o luă pe strada principală prin pătura de alb. Scoase din pantalonii de trening un pachet de ţigări şi aprinse una. Ninsese toată săptămâna şi încă ningea, curăţând negreala urmelor de paşi şi de cauciucuri de pe pământ. Gara Forest Hill era învăluită în linişte la poalele dealului. Navetiştii de luni dimineaţa, care de obicei îl luau cu asalt, îndreptându-se spre birourile din centrul Londrei, erau probabil încă ghemuiţi la căldură, bucurându-se de o neaşteptată dimineaţă în pat alături de jumătăţile lor.

Ticăloşii norocoşi.

Lee era şomer de când părăsise şcoala în urmă cu şase ani, dar frumoasele zile de lâncezeală de odinioară în baza ajutorului de şomaj apuseseră. Noul guvern conservator adopta o atitudine mai severă faţă de şomerii pe termen lung, iar Lee trebuia să-şi găsească de lucru cu program întreg pentru a mai primi ajutorul. I se oferise un loc de muncă destul de tihnit ca grădinar la Horniman Museum, la doar zece minute de mers pe jos de casa lui. În dimineaţa asta şi-ar fi dorit să rămână acasă, ca toţi ceilalţi, dar nu primise nicio veste de la Jobcentre Plus cum că azi nu se muncea. În cearta cu scântei care urmase, mama lui îi spusese că, dacă nu se ducea, nu mai primea ajutorul şi trebuia să-şi găsească altă locuinţă.

Se auzi o bătaie în fereastra din faţă şi apăru chipul tras şi palid al mamei sale, uşuindu-l. El îi arătă degetul mijlociu şi o luă la deal.

Patru adolescente drăguţe veneau înspre el. Purtau blazerele roşii, fustele scurte şi şosetele până la genunchi ale Şcolii de Fete Dulwich. Sporovăiau de zor, însufleţite, despre cum fuseseră întoarse de la şcoală, verificându-şi simultan iPhone-urile, în timp ce firele albe ale căştilor li se legănau pe lângă buzunarele blazerelor. Se înghesuiau pe trotuar şi nu se despărţiră când Lee ajunse în dreptul lor, aşa că fu nevoit să coboare de pe bordură într-o

băltoacă noroioasă lăsată de freza pentru zăpadă. Simţi cum apa rece ca gheaţa îi intră în pantofii sport cei noi şi le aruncă o privire urâtă, însă ele erau prea absorbite de bârfa lor tribală, râzând isteric.

Javre bogate şi *arogante,* se gândi el. Când ajunse aproape de vârful dealului, printre crengile golaşe ale ulmilor, zări turnul cu ceas de la Horniman Museum. Zăpada căzuse pe bolţarii lui galbeni şi netezi de gresie, lipindu-se ca nişte bulgări de hârtie igienică udă.

Lee coti la dreapta pe o stradă rezidenţială care mergea paralel cu gardul de fier al muzeului. Drumul urca abrupt, casele devenind din ce în ce mai mari. Când ajunse în vârf, se opri o clipă să-şi tragă sufletul. Zăpada îi intră în ochi, iritantă şi rece. Într-o zi frumoasă putea să vadă Londra întinzându-se de aici mile întregi până la London Eye, lângă Tamisa, dar astăzi norii albi erau foarte jos şi Lee putea să desluşească doar impunătoarea întindere a zonei rezidenţiale Overhill de pe dealul opus.

Mica poartă din gardul de fier era încuiată. Vântul bătea acum pe orizontală şi Lee tremura în pantalonii săi de trening. De echipa de grădinari se ocupa o amărâtă de jigodie bătrână. Lee trebuia să-l aştepte să vină şi să-i dea drumul înăuntru, dar strada era pustie. Se uită în jur să se asigure, apoi escaladă poarta mică şi o luă pe o cărare care trecea printre nişte garduri vii înalte.

Ferită de vântul care şuiera, lumea din jurul lui era ciudat de liniştită. Zăpada se depunea repede, acoperind urmele paşilor lui care scârţâiau, în timp ce-şi croia drum printre şirurile de tufe. Horniman Museum şi terenul aferent acestuia se întindeau pe şaptesprezece acri, iar magaziile pentru grădinărit şi întreţinere erau amplasate chiar în spate, lângă un zid înalt cu coamă curbată. Pretutindeni era o ceaţă albă ameţitoare, iar Lee se rătăci, ieşind în grădini mai adânc decât se aşteptase, lângă sera de portocali. Clădirea din sticlă şi fier forjat îl luă prin surprindere. Făcu iute cale-ntoarsă, dar după câteva minute se trezi iar pe un teritoriu necunoscut, pomenindu-se la o bifurcaţie a cărării.

De câte ori am umblat prin grădinile asta afurisite? se gândi el. O luă pe cărarea din dreapta, care ducea la o grădină amenajată sub nivelul terenului din jur. Heruvimi din marmură albă pozau pe plintele de cărămidă înzăpezite. Vântul urla printre ele şi, când trecu Lee, ochişorii goi şi lăptoşi ai heruvimilor parcă-l urmăreau. Se opri şi-şi duse mâna la faţă să se ferească de atacul violent al ninsorii, încercând să-şi dea seama care e cel mai rapid drum până la Centrul Vizitatorilor. De obicei, echipa de întreţinere a grădinilor nu avea voie în muzeu, dar era ger şi cafeneaua putea fi deschisă şi, la dracu', avea să se încălzească precum orice fiinţă umană normală.

Telefonul îi bâzâi în buzunar şi îl scoase... Era un mesaj de la Jobcentre Plus, care spunea că din cauza vremii potrivnice nu i se cerea să se prezinte la locul de muncă. Îl îndesă la loc în buzunar. Toţi heruvimii păreau să aibă capetele întoarse spre el. Erau cu faţa la el şi mai înainte? Îşi imagină căpşoarele lor sidefate mişcându-se încet, urmărindu-i paşii prin grădină. Alungă gândul şi trecu în grabă pe lângă ochii goi, concentrându-se asupra pământului acoperit cu zăpadă, şi ieşi în liniştea unei poieni din jurul unui lac de canotaj recreaţional lăsat în paragină.

Se opri şi se uită cu ochii mijiţi prin fulgii care se învârtejeau. O bărcuţă cu vâsle, de un albastru-spălăcit, stătea în mijlocul unui oval imaculat de zăpadă care se aşezase pe lacul îngheţat. În capătul opus al lacului era un şopron micuţ şi dărăpănat pentru bărci şi Lee abia reuşi să desluşească sub streşinile lui husa unei bărci cu vâsle vechi.

Zăpada îi intra în pantofii sport deja uzi şi, în ciuda jachetei, frigul îi pătrundea până la oase. Îşi dădu seama, ruşinat, că era într-adevăr speriat. Trebuia să descopere o cale de a ieşi de aici. Dacă făcea cale-ntoarsă prin grădina cu heruvimi, putea găsi poteca din jurul perimetrului şi să iasă în London Road. Benzinăria avea să fie deschisă şi putea să-şi mai cumpere nişte ţigări şi ciocolată.

Era pe cale s-o ia înapoi când un zgomot sparse liniştea.

Era metalic şi distorsionat şi venea dinspre şopronul pentru bărci.

— Hei! Cine-i acolo? strigă el, cu glas piţigăiat şi panicat.

Abia după câteva secunde, când zgomotul încetă şi Lee era gata să repete întrebarea, îşi dădu seama că era tonul de apel al unui telefon mobil şi putea să provină de la unul dintre colegii săi de muncă.

Din cauza zăpezii, nu-şi dădea seama unde se termina cărarea şi unde începea apa, aşa că, ţinându-se aproape de centura copacilor care străjuiau marginea lacului, Lee îşi croi drum cu grijă înspre locul de unde se auzea tonul de apel. Era exasperant de slab şi, când se apropie, îşi dădu seama că venea din şopronul pentru bărci.

Ajunse la acoperişul jos şi, aplecându-se, văzu în întunericul din spatele bărcii micuţe o lumină. Tonul de apel se opri şi, după câteva secunde, lumina se stinse. Lee se simţi uşurat că era doar un telefon. Zidurile erau în mod regulat escaladate noaptea de drogaţi şi vagabonzi şi grădinarii găseau mereu portofele goale – aruncate după ce banii şi cardurile erau luate –, prezervative folosite şi ace. Telefonul fusese probabil aruncat... *Dar de ce să arunci un telefon?... L-ai arunca doar dacă este un telefon de rahat,* se gândi Lee.

Ocoli micul şopron. Stâlpii unui mic dig ieşeau din zăpadă, iar acesta se continua pe sub acoperişul jos al şopronului. Lee văzu că acolo unde zăpada nu ajungea lemnul era putrezit. O luă uşor în lungul digului, aplecându-se pe sub streşinile acoperişului. Lemnul de deasupra capului său era putred şi crăpat şi de el atârnau şomoioage de pânză de păianjen. Era acum lângă barca cu vâsle şi văzu că-n cealaltă parte a şopronului, pe un mic pervaz de lemn, era un iPhone.

Fu cuprins de agitaţie. Putea să vândă un iPhone la cârciumă, fără probleme. Împinse cu piciorul barca, dar ea nu se clinti; apa din jurul ei era îngheţată bocnă. Lăsându-se pe vine, se aplecă şi, cu mâneca jachetei, îndepărtă un strat de zăpadă afânată, dând la iveală gheaţa groasă. Apa

de dedesubt era foarte limpede şi, în adâncuri, desluşi înotând leneş doi peşti împestriţaţi cu roşu şi negru. Un şirag de bule micuţe se ridică de la ei, ajunse la partea de jos a gheţii şi o luă în direcţii opuse.

Telefonul începu iar să sune şi el tresări, mai să alunece de pe capătul digului. Tonul de apel răsună în interiorul acoperişului. Acum vedea clar lângă peretele opus al şopronului iPhone-ul luminat, stând pe-o parte, pe o buză de lemn, chiar deasupra apei îngheţate. Avea o carcasă cu pietricele scânteietoare. Lee se duse la barcă şi-şi trecu un picior peste marginea ei. Puse talpa pe banca de lemn să vadă dacă-l ţinea, celălalt picior rămânând pe dig. Barca nu se clinti.

Puse şi celălalt picior în barcă, dar tot nu ajungea la iPhone. Însufleţit la gândul teancului gros de bancnote împăturite din buzunarul pantalonilor săi, îşi trecu piciorul peste partea opusă a bărcii şi puse de probă talpa pe gheaţă. Ţinându-se de marginea bărcii, apăsă gheaţa, riscând să-şi ude un picior. Gheaţa rezistă. Puse şi celălalt picior pe gheaţă, ascultând cu atenţie dacă se auzea vreun scârţâit care să trădeze că gheaţa ceda. Nimic. Făcu un pas mic şi apoi încă unul. Era ca şi cum ar fi mers pe o podea de beton.

Streşinile acoperişului de lemn coborau. Ca să ajungă la iPhone, Lee trebuia să se lase pe vine.

Când se ghemui, ecranul telefonului lumină interiorul şopronului. Zări două sticle de plastic şi câteva gunoaie ieşind din gheaţă, apoi ceva care-l făcu să se oprească... semăna cu vârful unui deget.

Cu inima galopând, întinse mâna şi-l strânse uşor. Era rece şi elastic. Pe unghia lăcuită într-un violet intens era chiciură. Îşi trase peste mână mâneca jachetei şi frecă gheaţa din jurul lui. Lumina de la iPhone cădea pe suprafaţa îngheţată într-un verde-întunecat, iar dedesubt văzu o mână care se ridica spre locul în care degetul ieşea din gheaţă. Ceea ce trebuia să fi fost un braţ dispărea în adâncuri. Tonul de apel încetă şi fu înlocuit de o linişte asurzitoare. Şi atunci o văzu. Chiar sub locul în care stătea

el ghemuit era faţa unei fete. Ochii ei căprui, umflaţi şi lăptoşi se uitau goi la el. O masă de păr încâlcit era lipită de gheaţă. Un peşte trecu leneş pe alături, atingând cu coada buzele fetei, desfăcute de parc-ar fi fost pe cale să vorbească.

Lee se dădu înapoi cu un ţipăt şi se ridică dintr-un salt, lovindu-se cu capul de acoperişul jos al şopronului. Ricoşă şi ateriză pe spate pe gheaţă, picioarele alunecându-i sub el.

Zăcu acolo o clipă, buimac. Apoi auzi un pârâit slab. Intrând în panică, dădu din picioare şi ajunse în patru labe, încercând să se ridice, să ajungă cât mai departe de fata moartă, dar picioarele îi alunecară iarăşi sub el. De data asta, plonjă prin gheaţă, în apa rece. Simţi braţele fără vlagă ale fetei încurcându-se cu ale lui şi pielea rece şi lipicioasă lipită de a lui. Cu cât se lupta mai tare, cu atât mai mult se împleteau membrele lor. Frigul era tăios, absolut. Înghiţi apă murdară şi dădu din mâini şi din picioare. Reuşi cumva să ajungă la marginea bărcii. Vomită, dorindu-şi să fi ajuns la acel telefon, dar gândurile c-ar fi putut să-l valorifice dispăruseră.

Tot ce voia acum era să strige după ajutor.

Capitolul 2

Erika Foster aştepta de o jumătate de oră în recepţia murdară a secţiei de poliţie Lewisham Row. Se foia neliniştită pe un scaun verde de plastic, unul dintr-un şir fixat în podea. Blaturile erau decolorate şi lucioase, lustruite de ani întregi de funduri neliniştite şi vinovate. Printr-o fereastră mare care dădea spre parcare, şoseaua de centură, un bloc turn de birouri, cenuşiu şi lăbărţatul centru comercial duceau o luptă pentru vizibilitate în viscol. O urmă de zloată topită ducea de la intrarea principală la biroul din faţă unde stătea sergentul de serviciu, care-şi privea computerul cu ochi înceţoşaţi. Avea o faţă mare şi fălcoasă şi se scobea absent între dinţi, scoţând un deget pentru a inspecta descoperirile înainte de a-l băga la loc în gură.

— Şefu' nu întârzie mult, spuse el.

Ochii lui se plimbau pe corpul Erikăi, studiindu-i silueta subţire îmbrăcată cu jeanşi decoloraţi, pulover de lână şi o jachetă violet. Privirea lui poposi pe geamantanul mic cu roţi de la picioarele ei. Ea se uită urât la el şi amândoi priviră în altă parte. Peretele de lângă ea era ticsit de afişe cu informaţii publice. NU FI O VICTIMĂ A INFRACŢIONALITĂŢII! spunea unul dintre ele şi Erika se gândi că era stupid să pui aşa ceva în zona de recepţie a unei secţii de poliţie londoneze de la periferie.

O uşă de lângă biroul din faţă bâzâi şi în zona de recepţie intră comisarul-şef Marsh. Părul tuns scurt îi încărunţise în anii de când nu-l mai văzuse Erika, dar, în ciuda feţei lui istovite, era tot chipeş. Erika se ridică şi dădu mâna cu el.

— Scuze că te-am reţinut, DCI[1] Foster. Zborul a fost în regulă? spuse el, studiindu-i ţinuta.

— A întârziat, domnule... De aici nervii, răspunse ea, scuzându-se.

[1] DCI = Inspector Detectiv-Şef (eng.) *(N.t.)*.

— Ninsoarea asta nenorocită nu putea să vină într-un moment mai prost, spuse Marsh, adăugând: Sergent Woolf, acesta este DCI Foster; vine de la Manchester să ni se alăture. Vreau să-i repartizezi imediat o maşină.

— Da, domnule, spuse Woolf dând din cap.

— Şi voi avea nevoie de un telefon, adăugă Erika. Dacă aţi putea găsi ceva mai vechi, de preferinţă cu butoane. Nu pot să sufăr touch-screen-urile.

— Să mergem, spuse Marsh.

Îşi lipi legitimaţia de uşă şi aceasta bâzâi şi se deschise.

— Vacă îngâmfată! murmură Woolf când uşa se închise în urma lor.

Erika îl urmă pe Marsh pe un coridor lung şi jos. Telefoanele sunau, iar diverşi poliţişti în uniformă şi membri ai personalului auxiliar se scurgeau pe lângă ei în direcţia opusă, cu feţele bolnăvicioase încordate şi neliniştite. O ligă de fotbal imaginară, prinsă cu piuneze pe perete, lunecă pe alături şi, după câteva secunde, un panou identic expunea şiruri de fotografii cu titlul: UCIŞI LA DATORIE. Erika închise ochii, deschizându-i abia când fu sigură că depăşise panoul. Era aproape să intre în Marsh, care se oprise în faţa unei uşi pe care scria CAMERA PENTRU EVENIMENTE. Prin storurile pe jumătate deschise ale despărţiturii de sticlă văzu că încăperea era plină. Transpira în jacheta groasă. Marsh puse mâna pe clanţă.

— Domnule, dacă m-aţi pune mai întâi la curent… începu Erika.

— N-avem timp, spuse el.

Înainte ca Erika să apuce să răspundă, el deschise uşa şi îi făcu semn să intre prima.

Camera pentru evenimente era mare şi necompartimentată, iar cei douăzeci şi patru de ofiţeri tăcură, cu feţele răbdătoare scăldate în lumina rece a neoanelor. Pereţii despărţitori de sticlă de pe ambele părţi dădeau în coridoare, iar de-a lungul unei laturi erau câteva imprimante şi fotocopiatoare. Covorul din faţa acestora,

care trecea printre birouri şi ajungea la tablele albe care se înşiruiau pe peretele din spate, era tocit de paşi. Când Marsh păşi în faţă, Erika îşi vârî repede geamantanul lângă un fotocopiator care scotea hârtii la nesfârşit. Se cocoţă pe un birou.

— ’Neaţa tuturor! spuse Marsh. Aşa cum ştim cu toţii, Andrea Douglas-Brown, de douăzeci şi trei de ani, a fost dată dispărută acum patru zile. Şi ce a urmat a fost un balamuc media. În dimineaţa asta, imediat după nouă, la Horniman Museum din Forest Hill a fost găsit cadavrul unei tinere care seamănă cu descrierea Andreei. Identificarea preliminară s-a făcut după un telefon înregistrat pe numele Andreei, dar tot avem nevoie de o identificare oficială. Legiştii sunt pe drum acum, dar totul o să fie întârziat de ninsoarea afurisită…

Un telefon începu să sune. Marsh se opri. Telefonul continuă să sune.

— Haideţi, oameni buni, asta e o cameră de evenimente! Răspundeţi la nenorocitul de telefon!

Un ofiţer din spate îl înşfăcă şi începu să vorbească încet.

— Dacă identificarea este corectă, avem de-a face cu uciderea unei tinere cu legături cu o familie foarte puternică şi influentă. Aşa că trebuie să fim pregătiţi. Să fim cu un pas înaintea presei şi aşa mai departe. Tâmpiţii sunt pe fir.

Ziarele de azi erau pe biroul de vizavi de Erika. Titlurile ţipau: DISPARIŢIA FIICEI UNUI PARLAMENTAR LABURIST şi COMPLOT TERORIST DE RĂPIRE A LUI ANDI? Al treilea era cel mai şocant, cu o fotografie de o pagină a Andreei, sub titlul: LICHIDATĂ?

— Aceasta este DCI Foster. Vine de la Poliţia Metropolitană Manchester, termină Marsh.

Erika simţi toţi ochii din cameră întorcându-se spre ea.

— Bună dimineaţa tuturor! Sunt încântată să fiu… începu Erika, dar fu întreruptă de un ofiţer cu păr negru şi unsuros.

— Şefu’, m-am ocupat de cazul Douglas-Brown, ca

persoană dispărută şi...

— Şi? Ce este, DCI Sparks? întrebă Marsh.

— Şi, echipa mea lucrează ca un ceasornic. Urmăresc mai multe piste. Sunt în legătură cu familia...

— DCI Foster are o experienţă vastă, a lucrat la cazuri de crimă complicate...

— Dar...

— Sparks, n-avem ce discuta. DCI Foster va prelua acum comanda... Va începe cu multă energie, dar ştiu c-o vei sprijini cu toate forţele, spuse Marsh.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare. Sparks se lăsă pe spate în scaun şi o privi pe Erika cu dezgust. Ea îi susţinu privirea.

Marsh continuă:

— Şi, gura, toată lumea! Vorbesc serios. Fără presă, fără bârfe. Bine?

Ofiţerii îşi dădură acordul murmurând.

— În biroul meu, DCI Foster!

Erika stătea în picioare în biroul de la ultimul etaj al lui Marsh în timp ce el căuta prin teancul de hârtii de pe birou. Ea îşi aruncă privirea pe fereastra care dezvăluia o privelişte mai impresionantă a Lewishamului. Dincolo de centrul comercial şi de gară, câteva şiruri inegale de case terasate din cărămidă roşie se întindeau spre Blackheath. Biroul lui Marsh se abătea de la ordinea normală a unui comisar-şef. Pe pervazul ferestrei nu erau aliniate machete de maşini şi nici pe rafturi fotografii de familie. Masa lui de lucru era o harababură de hârtii îngrămădite în teancuri mari, iar un set de rafturi de lângă fereastră părea să fie folosit pe post de deversor ticsit de bibliorafturi voluminoase, corespondenţă nedeschisă, felicitări vechi de Crăciun şi post-it-uri, acoperite cu scrisul lui foarte mărunt. Într-un colţ, pe speteaza unui scaun, erau uniforma şi chipiul lui de ceremonie, iar deasupra pantalonilor mototoliţi clipea roşu Blackberry-ul lui, pus la încărcat. Era un amestec ciudat de cameră de adolescent şi autoritate superioară.

Marsh localiză în sfârşit un plic mic, căptuşit şi i-l întinse

Erikăi. Ea îi rupse marginea şi scoase portofelul cu insigna şi legitimaţia ei.

— Aşadar, ajung dintr-odată erou din nimic? spuse ea, răsucind în mână insigna.

— Aici nu e vorba de tine, DCI Foster. Ar trebui să fii mulţumită, spuse Marsh, întorcându-se şi afundându-se în scaun.

— Domnule, mi s-a spus în termeni categorici că atunci când mă întorc la serviciu mi se vor da sarcini administrative minimum şase luni.

Marsh îi făcu semn să ia loc vizavi de el.

— Când te-am chemat, Foster, acesta era un caz de persoană dispărută. Acum avem în faţă o crimă. Trebuie să-ţi amintesc cine este tatăl ei?

— Lordul Douglas-Brown. Nu este unul dintre principalii furnizori ai guvernului pentru războiul din Irak? În acelaşi timp, face parte din cabinet, nu-i aşa?

— Aici nu e vorba despre politică.

— De când îmi pasă mie de politică, domnule?

— Andrea Douglas-Brown a dispărut în jurisdicţia mea. Lordul Douglas-Brown a exercitat o presiune enormă. Este un om cu influenţă care poate să facă şi să distrugă cariere. Mai târziu, am o întâlnire cu comisarul adjunct şi cineva de la afurisitul de guvern...

— Deci aici este vorba despre cariera dumneavoastră?

Marsh îi aruncă o privire.

— Am nevoie de o dovadă a identităţii acestui cadavru şi de un suspect. Rapid!

— Da, domnule!

Erika ezită.

— Pot să întreb de ce eu? Planul e să mă aruncaţi pe mine în faţă ca potenţial ţap ispăşitor? Apoi Sparks îndreaptă lucrurile şi pare erou? Pentru că merit să ştiu dacă...

— Mama Andreei este slovacă. Şi tu la fel... M-am gândit că ar fi de folos să am un poliţist cu care mama ei se poate identifica.

— Deci e o mişcare bună de PR să mă puneţi să lucrez la

caz?

— Dacă aşa vrei tu să priveşti lucrurile… Ştiu însă şi ce ofiţer de poliţie extraordinar eşti. Ai avut de curând necazuri, dar realizările tale întrec cu mult ce a…

— Nu mă luaţi cu rahaturi, domnule! spuse Erika.

— Foster, singurul lucru pe care nu ţi l-ai însuşit este politica forţei. Dac-ai fi făcut asta, acum am fi putut să ne aflăm pe poziţii opuse în această discuţie.

— Mda. Mă rog, eu am principii, spuse Erika, privindu-l fix.

Se făcu linişte.

— Erika… te-am adus pentru că eu cred că meriţi o pauză. Nu renunţa la misiune înainte să fi început.

— Da, domnule, spuse Erika.

— Acum, du-te la locul crimei. Raportează-mi în secunda în care ai informaţii. Dacă este Andrea Douglas-Brown, vom avea nevoie de o identificare oficială din partea familiei.

Erika se ridică şi dădu să plece. Marsh continuă, cu glasul mai moale:

— La înmormântare n-am avut ocazia să-ţi spun cât de rău mi-a părut de Mark… A fost un ofiţer excelent şi un prieten.

— Vă mulţumesc, domnule.

Erika se uită la covor. Încă îi era greu să-i audă numele. Îşi impuse să nu plângă. Marsh îşi drese glasul şi tonul lui profesional reveni.

— Ştiu că mă pot baza pe tine să ajungi iute la o concluzie sigură. Vreau să fiu ţinut la curent cu fiecare pas.

— Da, domnule, spuse Erika.

— Şi, DCI Foster…

— Domnule?

— Renunţă la ţinuta neoficială.

Capitolul 3

Erika găsi vestiarul femeilor şi se schimbă repede într-o ţinută uitată, dar familiară, alcătuită din pantaloni negri, bluză albă, jerseu de culoare închisă şi jachetă lungă, din piele.

În timp ce-şi îndesa hainele civile în dulap, observă în capătul uneia dintre băncile lungi de lemn un exemplar mototolit al ziarului *Daily Mail.* Îl trase către ea şi îl netezi. Sub titlul DISPARIŢIA FIICEI UNUI PARLAMENTAR LABURIST era o fotografie mare a Andreei Douglas-Brown. Era frumoasă şi rafinată, cu păr lung, şaten, buze pline şi ochi căprui, scânteietori. Avea pielea bronzată şi purta un bikini micuţ. Umerii îi erau traşi spre spate ca să-i accentueze sânii plini. Se uita în aparatul de fotografiat cu o privire intensă şi sigură de sine. Fotografia fusese făcută pe un iaht şi în spatele ei cerul era de un albastru-aprins, iar soarele scânteia pe mare. Din ambele părţi Andrea era îmbrăţişată de umeri laţi şi puternici, bărbăteşti. Unul dintre bărbaţi era mai înalt, celălalt mai scund – dar trupurile le fuseseră decupate din fotografie.

Daily Mail o descria pe Andrea drept o persoană cu poziţie socială neimportantă, ceea ce Erika era sigură că Andreei nu i-ar fi plăcut dac-ar fi putut să citească, dar ziarul se abţinea să-i spună „Andi”, cum făcuseră celelalte tabloide. Cei de la ziar stătuseră de vorbă cu părinţii ei, lordul şi lady Douglas-Brown, precum şi cu logodnicul ei, şi toţi o implorau pe Andrea să ia legătura cu ei.

Erika scotoci în jacheta de piele şi îşi găsi carnetul, încă acolo după atâtea luni. Îşi notă numele logodnicului, un anume Giles Osborne, şi scrise: *A fugit cu Andrea?* Se uită o clipă la asta, apoi şterse cu furie, rupând hârtia, îndesă carnetul la spatele pantalonilor şi dădu să-şi bage legitimaţia în celălalt buzunar liber, dar se opri, pipăindu-l o clipă: greutatea familiară, portlegitimaţia din piele, curbată de uzură după atâţia ani de stat în buzunarul din spate al pantalonilor.

Erika se duse la o oglindă de deasupra unui şir de chiuvete, desfăcu portlegitimaţia şi o ţinu în faţa ei. Fotografia arăta o femeie sigură pe ea, cu părul blond dat pe spate, care se uita sfidător în aparatul de fotografiat. Femeia care se uita la ea, ţinând legitimaţia, era uscăţivă şi palidă. Părul blond, scurt, se zbârlea în smocuri, încărunţit la rădăcini. Erika se uită o clipă la braţul care tremura, apoi închise portlegitimaţia.

Avea să depună o cerere pentru o fotografie nouă.

Capitolul 4

Sergentul de serviciu Woolf aştepta pe coridor când Erika ieşi din vestiarul femeilor. Porni cu mers legănat alături de ea, remarcând că era cu un cap mai înaltă decât el.

— Uite-ţi telefonul; e încărcat şi gata de folosire, spuse el, întinzându-i o pungă de plastic transparentă în care erau un telefon şi un încărcător. După prânz vei primi o maşină.

— Şi n-ai avut nimic cu butoane? se răsti Erika, când văzu prin plastic un smartphone.

— Are un buton de pornire/oprire! răspunse el tot răstit.

— Ai putea să pui asta în portbagaj, când soseşte maşina mea? spuse ea arătând geamantanul pe roţi.

Trecu pe lângă el şi intră în camera pentru evenimente. Conversaţia se întrerupse la intrarea ei. O femeie scundă şi dolofană se apropie de ea.

— Eu sunt detectiv Moss. Tocmai încercam să-ţi alegem un birou.

Femeia avea un păr roşu, sârmos şi o faţă atât de pistruiată, încât părea pătată. Continuă:

— Toate informaţiile apar pe table de îndată ce vin şi eu voi lăsa în biroul tău copii printate când...

— E bun un birou, spuse Erika.

Se duse la tablele albe, unde era o hartă mare a terenului aferent muzeului Horniman şi, dedesubt, o imagine a Andreei de pe camerele de supraveghere.

— Asta este ultima poză cunoscută a ei, făcută la London Bridge Station, când se urca în trenul de 8:47 p.m. spre Forest Hill, spuse Moss, venind după ea.

În fotografie, Andrea urca într-un vagon de tren cu un picior frumos, dezgolit. Faţa ei avea o expresie supărată. Era îmbrăcată foarte elegant, cu o jachetă mulată din piele peste o rochie neagră, scurtă, avea pantofi roz, cu toc înalt şi o poşetă-plic asortată.

— Era singură când s-a urcat în tren? întrebă Erika.

— Da, am aici înregistrarea video de pe care am luat imaginea, spuse Moss, punând mâna pe un laptop şi întorcându-se cu el.

Îl puse în echilibru pe un teanc de dosare şi mări o fereastră video. Urmăriră filmarea în secvenţă, o privelişte a peronului luată dintr-o parte. Andrea intra în secvenţă şi apoi în vagon. Secvenţa dura doar câteva secunde, aşa că Moss o puse într-o buclă.

— Arată cu adevărat furioasă, spuse Erika.

— Da. Pare că se duce să-i spună cuiva ceva de dulce, o aprobă Moss.

— Logodnicul ei unde era?

— Are un alibi beton, era la un eveniment în centrul Londrei.

O urmăriră încă de câteva ori pe Andrea traversând peronul şi urcându-se în tren. Era singura persoană din înregistrare; restul peronului era pustiu.

— Acesta este şeful echipei noastre, sergentul Crane, spuse Moss, arătând un tânăr cu părul blond, tuns scurt, care vorbea la telefon şi, în acelaşi timp, scotocea prin dosare şi-şi îndesa în gură un baton întreg de Mars.

Încerca să înghită cât mai mult din el. Cu coada ochiului, Erika îl văzu pe Sparks punând telefonul jos. El îşi luă paltonul şi porni spre uşă.

— Unde te duci? întrebă ea.

Sparks se opri şi se întoarse.

— Legiştii tocmai ne-au dat acceptul să mergem la locul crimei. Ne trebuie rapid o identitate, în caz că ai uitat, şefa.

— Aş vrea ca tu să rămâi aici, Sparks. Detectiv Moss, azi eşti cu mine – iar tu, cum te cheamă? întrebă ea un negru chipeş, înalt care răspundea la telefon la biroul de alături.

— Detectiv Peterson, spuse el, acoperind telefonul.

— Bun, detectiv Peterson. Şi tu eşti cu mine.

— Atunci eu ce trebuie să fac, să stau aici şi să tai frunză la câini? întrebă Sparks.

— Nu. Am nevoie de acces la toate camerele de înregistrare care acoperă Horniman Museum şi străzile din

jur.

— Avem asta, o întrerupse el.

— Nu. Vreau să lărgeşti zona de interes la cele patruzeci şi opt de ore premergătoare dispariţiei Andreei şi la timpul scurs de atunci şi vreau să mergi din uşă în uşă în jurul muzeului. Mai am nevoie şi de tot ce poţi să afli despre Andrea. Familie, prieteni; detalii despre retrageri din conturi bancare, evidenţe medicale şi telefonice, e-mail şi social media. Cine o plăcea? Cine o ura? Vreau să ştiu totul. A avut un computer, un laptop? Trebuie să fi avut şi îl vreau.

— Mi s-a spus că nu putem să primim laptopul ei; lordul Douglas-Brown a fost foarte categoric... începu Sparks.

— Ei bine, eu îţi spun să-l iei.

În sala de evenimente se lăsă tăcerea. Erika spuse:

— Şi nimeni – repet, nimeni – nu trebuie să stea de vorbă cu presa sau să divulge ceva în nicio calitate. M-aţi auzit? Nu vreau nici măcar să spuneţi „fără comentarii”. Gura închisă... Ajunge asta ca să ai de lucru, DCI Sparks?

— Da, spuse Sparks, uitându-se urât la ea.

— Şi, Crane, o să ai grijă ca în sala de şedinţe totul să meargă strună?

— Mă ocup deja de asta, spuse el, înghiţind ultimul rest de Marş.

— Bun. Ne întâlnim aici la patru.

Erika ieşi, urmată de Moss şi Peterson. Sparks îşi scoase nervos paltonul.

— Scorpie! spuse el în şoaptă şi se aşeză la loc la computerul său.

Capitolul 5

Moss se uita la drumul înzăpezit din faţă. Erika stătea lângă ea pe locul pasagerului, iar Peterson în spate. Liniştea apăsătoare era întreruptă periodic de ştergătoarele de parbriz, care şuierau şi scârţâiau când treceau peste geam şi păreau lipite cu nucă de cocos rasă.

South London era o paletă de nuanţe de gri-murdar. Treceau pe lângă case terasate, dărăpănate, cu grădinile din faţă transformate parţial în parcări. Singurele pete de culoare erau pubelele adunate afară în grămezi negre, verzi şi albastre.

Drumul coti brusc la stânga şi se opriră în spatele unui şir de maşini, care se întindea pe prima bandă a străzii cu sens unic Catford Gyratory. Moss porni sirena şi maşinile începură să încalece trotuarul ca să le facă loc. Încălzirea din maşina de poliţie era defectă şi asta îi oferea Erikăi un pretext bun ca să-şi ţină mâinile tremurânde în buzunarele jachetei lungi de piele, sperând că tremura de foame şi nu din pricina misiunii care o aştepta. Zări un pachet de jeleuri, din lemn-dulce, vârâte în fanta de deasupra radioului.

— Îmi dai voie? întrebă ea, spărgând liniştea stingheritoare.

— Da, sigur, spuse Moss şi apăsă piciorul pe acceleraţie, profitând de un spaţiu gol din trafic.

Roţile din spate patinară într-o parte pe drumul cu gheaţă.

Erika trase un jeleu din pachet, îl băgă în gură şi începu să mestece. Îl cercetă pe Peterson în oglinda retrovizoare. Era ghemuit şi concentrat asupra unui iPhone. Era înalt şi zvelt şi avea o faţă ovală, de copil. Îi amintea de un soldăţel de lemn. El ridică ochii şi îi susţinu privirea.

— Deci. Ce poţi să-mi spui despre Andrea Douglas-Brown? spuse Erika, înghiţind jeleul din lemn-dulce şi luând altul.

— Nu te-a pus la curent şeful cel mare, şefa? întrebă

Peterson.

— Ba da. Dar imaginează-ţi că nu m-a pus. Eu abordez fiecare caz ca şi cum n-aş şti nimic; ai fi surprins ce perspective noi apar.

— Avea douăzeci şi trei de ani, începu Peterson.

— Unde lucra?

— Nu există un istoric al încadrării în muncă...

— De ce?

Peterson ridică din umeri.

— N-a trebuit să muncească. Lordul Douglas-Brown deţine SamTech, o firmă privată de apărare, care dezvoltă sisteme GPS şi programe-control pentru guvern. La ultima estimare, averea lui era de treizeci de milioane.

— Fraţi şi surori? întrebă Erika.

— Da, are un frate mai mic, David, şi o soră mai mare, Linda.

— Deci ai putea spune că Andrea şi fraţii ei sunt copii de bani gata? întrebă Erika.

— Da şi nu. Sora, Linda, lucrează, chiar dacă pentru mama ei. Lady Douglas-Brown deţine o florărie pentru înalta societate. David face un masterat la universitate.

Ajunseseră acum la Catford High Street, care fusese curăţată, iar traficul se desfăşura normal. Trecură în viteză pe lângă prăvălii cu preţuri până într-o liră, case de împrumut până la salariu şi supermarketuri independente cu produse exotice expuse în grămezi mari, care ameninţau să se împrăştie pe trotuarele cu zloată.

— Cum e cu logodnicul Andreei, Giles Osborn?

— Fac... *urmau* să facă o nuntă mare la vară, spuse Moss.

— El cu ce se ocupă?

— Conduce o companie specializată în organizări de evenimente, o chestie adresată celor pentru care preţul nu contează: Henley Regatta, lansări de produse, nunţi pentru înalta societate.

— Andrea locuia la el?

— Nu, ea locuieşte acasă, cu părinţii, în Chiswick.

— Asta-i în vestul Londrei, nu-i aşa? întrebă Erika.

Peterson îi confirmă în oglinda retrovizoare, dând din cap.

Moss continuă:

— Ar trebui să vezi casa familiei. Au făcut din patru una singură, au excavat fundaţia; trebuie să valoreze milioane.

Trecură pe lângă un Topps Tiles, care părea închis şi a cărui parcare pustie era un pătrat mare de zăpadă proaspătă, apoi pe lângă un restaurant Harvester, unde un bărbat cu apărători pentru urechi introducea încet un pom de Crăciun, înalt, într-un tocător de lemn. Bâzâitul motorului lui vibră în maşină şi apoi slăbi în intensitate, în timp ce pe marginea şoselei apăru un şir de cârciumi dărăpănate. În faţa celei numite The Stag, o bătrână cu faţa suptă, rezemată de o uşă a cărei vopsea verde se cojea, fuma o ţigară. Lângă ea, un câine stătea cu capul într-un sac de gunoi, iar pe trotuarul acoperit de zăpadă era împrăştiată mâncare veche.

— Deci ce dracu' făcea pe aici, singură, Andrea Douglas-Brown? Nu prea e o zonă pentru fiica unui milionar care trăieşte în Chiswick, nu-i aşa?

O rafală de zăpadă învălui maşina şi, când se risipi, în faţa ochilor le apăru Horniman Museum. Edificiul din gresie era flancat de yucca şi palmieri înalţi, care arătau ciudat într-un loc plin de zăpadă.

Când ajunse la porţile de fier, Moss încetini şi opri lângă un poliţist tânăr, în uniformă. Erika coborî geamul şi el se aplecă, punând pe cadrul portierei o mână protejată de o mănuşă de piele. Zăpada intră în maşină, lipindu-se de tapiţeria portierei. Erika îi arătă legitimaţia.

— Luaţi-o pe următoarea la stânga. E un deal abrupt. Am trimis sus o maşină de împrăştiat pietriş, dar luaţi-o încet, spuse el.

Erika dădu din cap şi ridică geamul. Moss o luă la stânga şi începură să urce drumul abrupt. Apropiindu-se de vârf, văzură că drumul era blocat şi acolo se afla alt poliţist în uniformă. Pe trotuarul din stânga benzii întinse de poliţie era un grup de jurnalişti înfofoliţi în haine de iarnă. Sosirea maşinii de poliţie le stârni interesul şi flash-

urile aparatelor de fotografiat licăriră în parbriz.

— Cărați-vă de-aici! mârâi Moss în timp ce încerca să schimbe în a treia.

Angrenajul cârâi şi maşina făcu un salt în faţă înainte de a se opri.

— Rahat! strigă ea, strângând volanul.

Apăsă cu putere pe frână, dar continuară să alunece.

În oglinda retrovizoare Erika văzu cum alunecă vertiginos cu spatele. Fotografii reacţionară şi declanşară alte flash-uri.

— Fă scurt la stânga, acum! strigă Peterson, coborând repede geamul din partea lui şi lungindu-şi gâtul să vadă mai bine.

Erika se ţinu strâns de bord când Moss se aplecă peste volan şi reuşi să oprească alunecarea, ghidând maşina de poliţie într-un loc de parcare recent eliberat de lângă bordură, care nu avea zăpadă. Roţile prinseră aderenţă la asfalt şi se opriră.

— Ăsta a fost noroc chior, spuse Peterson cu un rânjet sec.

Zăpada intra pe geamul lui şi i se lipea de părul împletit în codiţe scurte.

— A fost o gheaţă dată dracului, spuse Moss, inspirând adânc.

Erika îşi desfăcu centura, jenată că-şi simţea picioarele tremurând. Ieşiră toţi din maşină în timp ce fotografii făceau glume răutăcioase, dar puneau în acelaşi timp întrebări despre identitatea cadavrului. Ninsoarea se năpustea asupra lor orizontal când îşi scoaseră legitimaţiile şi banda fu ridicată pentru a-i lăsa să treacă. Atunci când Erika păşi pe dedesubt, se simţi consolată că se întorsese, că banda poliţiei era ridicată pentru ea, că avea iar în mână legitimaţia. Un alt poliţist în uniformă îi îndrumă spre poarta de fier care dădea spre terenul muzeului.

Cortul uriaş alb al legiştilor acoperea şopronul pentru bărci, baza lui confundându-se cu masa de zăpadă. Unul dintre asistenţii de la locul crimei aştepta cu halate pentru

Erika, Moss şi Peterson – le îmbrăcară înainte de a intra.

Proiectoarele din cort se reflectau în zăpadă şi luminau lemnul putred al acoperişului jos. Se uitară spre locul în care trei medici legişti ai poliţiei îl asistau pe responsabilul cu locul crimei, cercetând minuţios fiecare centimetru al interiorului. O barcă cu vâsle strălucea pe micul dig de lemn şi un scafandru al poliţiei, în echipament negru, lucios, ieşi din apa rece ca gheaţa cu un spray, aducând cu el un miros cald, greţos, de iaz stătut. Gunoaiele pluteau în jurul lui, în locul în care bucăţi mari de gheaţă se topeau sub luminile orbitoare.

— DCI Foster, spuse un glas bărbătesc profund.

Pentru prima dată, Erika fu nevoită să-şi lungească gâtul pentru a se uita la silueta înaltă care apăru din spatele şopronului. Bărbatul îşi scoase masca, dând la iveală un chip mândru şi frumos, cu ochi negri, mari. Sprâncenele lui erau pensate evident în două linii ireproşabile.

— Eu sunt Isaac Strong, medic legist, spuse el. Pe Moss şi Peterson îi cunosc, adăugă.

Amândoi îl salutară dând din cap. El îi conduse pe lângă peretele exterior al şopronului şi ajunseră la targa lipită de spatele cadavrului. Fata zăcea goală, cu excepţia resturilor unei rochii rupte şi pline de noroi, adunată în jurul taliei. Dedesubt erau fâşiile unei perechi de chiloţi tanga negri. Buzele ei pline erau uşor desfăcute şi unul dintre dinţii din faţă era spart, aproape de gingie. Avea ochii larg deschişi într-o privire fixă, lăptoasă şi în părul ei lung şi încâlcit se prinseseră frunze şi gunoaie din apă.

— Ea este, nu-i aşa? întrebă Erika încet.

Moss şi Peterson dădură din cap.

— Bun, spuse Isaac, rupând tăcerea. Corpul ei îngheţat a fost găsit prins în gheaţă. În această etapă de început m-aş hazarda – şi repet, m-aş *hazarda* – să spun că era în apă de cel puţin şaptezeci şi două de ore. Temperatura a coborât sub zero grade acum trei zile. De asemenea, telefonul ei încă funcţiona când a fost găsită; un tânăr care lucrează aici l-a auzit sunând.

Îi întinse Erikăi un iPhone într-o pungă de plastic

transparentă. Husa era bătută cu cristale Swarovski.

— Ştim cine suna? întrebă Erika, sesizând o primă pistă.

— Nu. Bateria a murit la scurt timp după ce l-am recuperat din apă. A fost cercetat pentru amprente, dar e într-o stare deplorabilă.

— Unde e tipul care a găsit-o?

— Paramedicii sunt cu el într-o ambulanţă lângă Centrul Vizitatorilor. Era într-o stare deplorabilă când au sosit poliţiştii la faţa locului. Căzuse prin gheaţă peste cadavru; de şoc, a vomitat, a urinat şi a defecat, aşa că încercăm să eliminăm iute ADN-ul lui. Umflarea feţei şi semnele de pe gât ar putea indica strangularea, iar clavicula ei dreaptă este fracturată, spuse el şi, cu mâna într-o mănuşă de latex, înclină cu blândeţe capul. Lipsesc smocuri de păr cam în acelaşi loc lângă fiecare tâmplă.

— Cine a făcut asta ar fi putut să fie în spatele ei şi s-o tragă de păr, spuse Moss.

— Există dovezi de violenţă sexuală? întrebă Erika.

— Vom avea nevoie de timp să ne mai uităm. Sunt echimoze şi zgârieturi pe interiorul coapselor, pe coaste şi pe sâni…

Arătă o inflorescenţă de linii roşii sub fiecare sân şi puse cu grijă mâna deasupra ca să arate urma de degete de pe coşul pieptului.

— Pielea de pe încheieturile mâinilor e sfâşiată, un posibil indiciu că mâinile erau legate, dar braţele nu-i erau legate când a intrat în apă. Şi pe ceafă sunt contuzii şi am găsit fragmente de smalţ dentar înfipte în stâlpul din colţul din faţă al digului… Continuăm să căutăm resturile dintelui. E posibil să-l fi înghiţit, aşa că poate-l voi găsi mai târziu.

— Când a dispărut, purta pantofi roz cu toc şi avea o poşetă roz. Vreo urmă de aşa ceva?

— Avea pe ea doar rochia şi chiloţii, nu sutien… nici pantofi.

Isaac îi ridică picioarele cu grijă.

— Şi călcâiele îi sunt sfâşiate.

— Târâtă cu picioarele goale, spuse Erika, dându-se

înapoi la vederea picioarelor fetei, julite şi despicate.

Sub pielea roz i se vedea carnea.

— Unul dintre scafandrii noştri a scos asta din apă.

Isaac îi întinse Erikăi o pungă mică de plastic, transparentă. Conţinea un permis de conducere. Se uitară la fotografie în tăcere.

— Asta-i o poză foarte vie. E ca şi cum ar fi acolo, uitându-se la noi de dincolo de mormânt, spuse Peterson.

Erika se gândi că el avea dreptate. Deseori în fotografiile de legitimaţii ochii erau sticloşi sau subiectul părea puţin incomodat de reflectoare, însă Andrea avea o privire încrezătoare.

— Iisuse! spuse Erika, uitându-se de la fotografie la cadavrul murdar şi cu ochii larg deschişi de pe targă. Cât de repede poţi să stabileşti cauza exactă a morţii?

— V-am dat destul ca să mergeţi înainte. Va trebui să fac autopsia, se zbârli Isaac.

— Ceea ce vei face azi, spuse Erika, fixându-l cu privirea.

— Da. Azi, spuse Isaac.

În jurul cortului legiştilor locul era liniştit. Ninsoarea se oprise şi un grup de poliţişti în uniformă îşi croia drum în tăcere în apropierea lacului, picioarele lor afundându-se în troienele de zăpadă.

Erika îşi scoase telefonul şi îl sună pe Marsh.

— Este Andrea Douglas-Brown, domnule, spuse ea.

Pauză.

— Rahat!

— Tocmai merg să vorbesc cu băiatul care a găsit-o şi pe urmă mă duc să informez părinţii, spuse Erika.

— Părerea ta? Foster?

— Fără îndoială avem în faţă o crimă, poate viol cu strangulare sau înecare. Tot ce am e în drum spre băieţii de la secţie.

— Aveţi în vedere vreun suspect?

— Nu, domnule. Mă apuc imediat de treabă. Trebuie să organizez o identificare oficială cu familia. Legiştii se duc

direct de aici să facă autopsia, aşa că am să vă ţin la curent cu aranjamentele pentru asta.

— Dacă aş putea să spun presei că avem un suspect… începu Marsh.

— Da, domnule. Ştiu. Discuţia cu familia este prima noastră direcţie de cercetare. Există o mare şansă ca ea să-l fi cunoscut pe ucigaş. Când a dispărut, n-au existat martori, nimeni n-a văzut să fi fost răpită. Poate s-a întâlnit aici cu ucigaşul.

— Ia-o uşor, Foster. Nu te grăbi să presupui că Andrea se întâlnea pentru un act sexual sordid.

— N-am spus că se întâlnea pentru…

— Nu uita că asta este o familie foarte respectată care…

— Am mai făcut asta, domnule.

— Da. Dar dă-ţi seama cu cine ai de-a face.

— Da. O familie îndurerată. Şi trebuie să le pun întrebările obişnuite, domnule.

— Da, dar acesta e un ordin. Fii cu băgare de seamă. Atitudinea lui Marsh o irită pe Erika. Singurul lucru pe care-l dispreţuia la Marea Britanie este sistemul de clasă. Chiar şi în anchetarea unei crime, se părea că Marsh voia ca familia victimei să aibă parte de un fel de tratament VIP.

Moss şi Peterson ieşiră din cort cu un poliţist în uniformă, trecură pe lângă lac şi intrară în grădina amenajată sub nivelul terenului. Erika se întrebă dacă statuile cu ochi goi văzuseră când Andrea era târâtă pe lângă ele, ţipând cât o ţinea gura.

Staţia de pe reverul poliţistului care îi însoţea scoase un hârâit.

— Tocmai am recuperat o mică poşetă roz dintr-un gard viu de pe London Road, spuse un glăscior.

— În ce direcţie e London Road? întrebă Erika.

— Strada principală, spuse poliţistul, arătând un şir de copaci.

După luni întregi de inactivitate, Erika se străduia să-şi deprindă iar creierul cu munca. De fiecare dată când închidea ochii, vedea cadavrul Andreei, cu pielea sfâşiată

şi învineţită şi cu ochii goi larg deschişi. Investigarea unei crime avea foarte multe variabile. O casă de mărime medie putea să dea de lucru zile întregi unei echipe de legişti, dar aici era vorba de un loc al crimei care în mod potenţial se întindea pe şaptesprezece acri, cu dovezi răspândite în zone publice, ascunse sub un strat gros de zăpadă.

— Adu-o la Centrul Turistic, cu ambulanţa, îi spuse Erika poliţistului, care plecă grăbit.

Câteva clipe mai târziu, ea, Moss şi Peterson ieşiră din şirul de tufişuri. La baza unei pante blânde acoperite cu zăpadă se afla cutia futuristă de sticlă a Centrului Turistic. Curtea din faţă fusese traversată de o ambulanţă, care era parcată cu uşile din spate deschise. În spate, sub un morman de pături, stătea un tânăr până în douăzeci şi cinci de ani. Lângă uşile ambulanţei era o femeie scundă, supraveghind un membru al echipei mobile, care procesa cu atenţie hainele băiatului, etichetând cu mâna înmănuşată pungile cu dovezi, care conţineau treningul, jacheta şi pantofii sport, toate murdare. Femeia avea aceleaşi sprâncene stufoase ca băiatul, dar o feţişoară ascuţită.

— Vreau o chitanţă, spunea ea, şi vreau în scris ce se ia. Lee abia a cumpărat în noiembrie treningul acela şi încălţările alea sunt tot noi – mai are de plătit treisprezece rate săptămânale la ei. Cât o să le ţineţi?

— Toate astea sunt acum dovezi în anchetarea unei crime, spuse Erika când ajunseră la ambulanţă. Eu sunt DCI Foster, iar aceştia sunt detectiv Moss şi detectiv Peterson.

Întinseră legitimaţiile şi femeia le examină cu ochi mici ca nişte mărgele.

— Cum te cheamă? întrebă Erika.

— Grace Kinney, iar Lee al meu n-a făcut decât să vină la muncă. Şi pentru că a fost silit să aştepte în frig, o să intre în concediu medical şi o să i se oprească bani!

— Lee, poţi să ne spui exact ce s-a întâmplat?

Lee dădu din cap, cu faţa palidă şi chinuită. Le povesti că sosise la muncă, apoi urmase sunetul unui telefon care

suna, ceea ce dusese la descoperirea cadavrului Andreei sub gheaţă. Îl întrerupse un poliţist care apăru la uşile ambulanţei, ţinând în mână o mică poşetă-plic roz într-o pungă de plastic. În altă pungă de plastic era conţinutul ei: şase bancnote de cincizeci de lire, două tampoane, un rimel, un ruj de buze şi o sticluţă cu parfum.

— Astea erau ale victimei? întrebă Grace, uitându-se atent.

Poliţistul le ascunse repede la spate.

— Acum le-a văzut, se răsti Erika la poliţist, apoi continuă: Doamnă Kinney. Trebuie să înţelegi că acestea sunt probe într-o anchetă delicată şi...

— Am să-mi ţin gura, nu-ţi face griji, spuse Grace. Deşi numai Dumnezeu ştie ce căuta pe aici o tânără cu o geantă de firmă şi un teanc întreg de cincizeci de lire.

— Dumneata ce crezi că făcea? întrebă Erika.

— Nu-ţi fac eu treaba. Dar nu trebuie să fii Sherlock Holmes ca să-ţi dai seama că era la distracţie. Probabil a adus un client pe aici şi totul a mers prost, spuse Grace.

— Ai recunoscut-o pe decedată, Lee?

— De ce ar fi recunoscut Lee al meu o prostituată?

— Noi nu... noi nu credem că era prostituată.

Grace părea oarbă la suferinţa lui Lee. El îşi trase pătura în jurul lui şi-şi încreţi fruntea, împreunându-şi sprâncenele stufoase.

— Era frumoasă, spuse el încet. Chiar şi moartă, sub gheaţă... A fost îngrozitor cum a murit, nu-i aşa?

Erika dădu din cap.

— Am văzut asta pe faţa ei, spuse Lee. Scuze, care era întrebarea?

— Ai recunoscut-o, Lee? O văzuseşi pe aici? repetă Erika.

— Nu. N-am mai văzut-o, spuse el.

— Noi credem că a fost probabil la una dintre cârciumile de pe strada principală când a dispărut. Care cârciumi atrag clienţi mai tineri? întrebă Peterson.

Lee dădu din umeri.

— Wetherspoon e aglomerată în weekend... The Pig and

Whistle. Asta e chiar cum ieşi din gară.

— Ieşi mult în oraş, Lee? întrebă Peterson.

Lee dădu din umeri. Peterson continuă:

— Wetherspoon, The Pig and Whistle. Alte cârciumi?

— El le evită pe astea, nu-i aşa? spuse Grace, aruncându-i o privire lui Lee.

— Da, da. Adică, da, le evit, spuse Lee.

Grace continuă:

— Înainte era frumos pe aici. Nimic luxos, dar frumos. The Wetherspoon aia murdară era un Odeon adorabil. Cele mai nasoale erau The Glue Pot şi The Stag. Vă spun că nici dacă lumea ar fi fost inundată cu pişat şi cele două cârciumi ar fi rămas deasupra apei, tot nu m-aţi fi prins acolo. Şi colcăie de afurisiţi de imigranţi – fără supărare, iubire, adăugă ea, către Peterson.

Erika observă că Moss îşi reţinu un zâmbet.

Grace continuă, tot oarbă la suferinţa lui Lee:

— Vă spun că ies pe strada mare şi mă simt ca o străină în ţara mea. Polonezi, români, ruşi, ucraineni, indieni, africani... Şi Lee îmi spune că sunt toţi la Jobcentre, cu mâna întinsă, luând tot ce pot. Ar trebui să faceţi razii la cârciumile alea de pe strada principală. O grămadă muncesc în spatele barului şi o şterg în pauza de ceai să semneze. Dar nu, nimeni nu vede lucrurile astea. Lee al meu trebuie să iasă pe orice vreme şi să muncească patruzeci de ore pe săptămână pentru şaizeci de lire. E strigător la cer.

— De când munceşti la muzeu? întrebă Erika.

Lee dădu din umeri.

— Am muncit patru săptămâni înainte de Crăciun.

— Şi presupun că Lee o să fie de vină că nu munceşte, fin'că o proastă de prostituată s-a dus şi s-a...

— Ajunge! spuse Erika.

Grace făcu o faţă de parcă ar fi pedepsit-o.

— Cred că totuşi e fata cuiva. Ştiţi cine e?

— În etapa asta nu putem spune.

Asta-i stârni interesul lui Grace.

— Nu a fost fata aia, cea din lumea bună, care a

dispărut? Cum o chema, Lee – Angela? Semăna cu fata aia din ziar?

Lee se uita acum în gol, aparent retrăind clipa în care dăduse nas în nas cu Andrea prin pojghiţa de gheaţă.

— Cum am spus, trebuie să identificăm cadavrul mai întâi, spuse Erika. Vom lua legătura cu cei de la Jobcentre, Lee, şi o să-i anunţăm ce se petrece. Rămâi în zonă. S-ar putea să trebuiască să mai vorbim cu tine.

— Credeţi c-o să plece din ţară, nu-i aşa? se răsti Grace. Ar fi grozav să avem şansa asta – deşi probabil am fi singurii de pe-aici care pleacă!

Erika, Moss şi Peterson o luară din loc, în timp ce paramedicii începură să pregătească ambulanţa.

— Era cam greu de suportat, spuse Moss.

— Dar ne-a dat mai multe informaţii decât Lee, spuse Erika. Hai să verificăm cârciumile alea. The Glue Pot, The Stag. Oare e posibil ca Andrea să fi fost în vreuna dintre ele în noaptea în care a dispărut?

Capitolul 6

Ninsoarea cădea din nou abundent când ieşiră din muzeu, aşa că renunţară la maşina de poliţie şi luară trenul până la London Bridge şi apoi metroul până în Chiswick. Metroul era ticsit, era foarte cald şi majoritatea drumului trebuiră să stea în picioare, înghesuiţi, Erika fiind făcută sendviş între noii ei colegi. Corpul zvelt al lui Peterson contrasta cu cel voluminos şi bondoc al lui Moss, lipit de ea în cealaltă parte. Erika îşi dori să fie cinci minute singură, să aibă spaţiu şi aer curat ca să-şi adune gândurile. În douăzeci şi cinci de ani de anchete poliţieneşti, anunţase sute de oameni că-i pierduseră pe cei dragi, dar de când cunoştea şi cealaltă latură a suferinţei, se simţea altfel. Durerea era încă vie. Iar acum trebuia să le spună părinţilor Andreei şi să vadă cum îi consumă suferinţa de acum atât de bine cunoscută.

Ninsoarea se oprise când ieşiră din staţia de metrou Turnham Green. Chiswick High Road era lună în comparaţie cu South London. Străzile erau curate, cu cutii poştale proaspăt vopsite, cu măcelării şi magazine cu produse organice amestecate printre casele terasate victoriene, cu ferestrele lor imaculate. Băncile şi supermarketurile aveau vioiciune şi strălucire. Până şi zăpada părea mai albă.

Casa familiei Douglas-Brown era în capătul unei fundături mari care se forma din strada principală cea aglomerată. Casa georgiană supradimensionată fusese sablată, iar după înlăturarea funinginii şi smogului dăduse la iveală zidăria de culoarea untului. Domina celelalte case, în ciuda faptului că era parţial ascunsă de copacii înalţi din micul parc din centrul fundăturii. Urmele de paşi de pe zăpadă duceau spre locul în care un grup de fotografi stătea în aşteptare, cu aparatele aruncate peste hainele groase de iarnă şi paharele de unică folosinţă, cu cafea aburindă, în mâini. Interesul lor fu stârnit când Erika, Moss şi Peterson se apropiară de casă, intrând pe

poarta din faţă. Se auziră sunetele scoase de obturatoarele aparatelor, începură să cloncăne flash-urile vizând vopseaua neagră foarte lucioasă a solidei uşi principale. Erika trase adânc aer în piept şi apăsă pe sonerie. Un clinchet elegant răsună înăuntru.

— Sunteţi poliţia? strigă un glas din spatele lor.

— Cadavrul e Andie? strigă altul.

Erika închise ochii o clipă, simţindu-i pe fotografi ca pe o prezenţă grea în spatele ei. *„Ce drept au ei să-i spună Andie? Nici măcar părinţii nu-i spuneau aşa.”*

Uşa din faţă se deschise, dar numai parţial şi o bătrână micuţă, cu părul negru, se uită la ei prin deschizătură. Ridică o mână să-şi apere ochii, pentru că flash-urile aparatelor de fotografiat se intensificară.

— Bună dimineaţa! Vrem să stăm de vorbă cu Simon şi Diana Douglas-Brown, spuse Erika şi cei trei ofiţeri îşi arătară legitimaţiile.

Se aşteptau ca bătrâna să-i poftească înăuntru, însă ea îi cerceta pe sub pleoapele lăsate, flash-urile aparatelor reflectându-se în ochii ei negri.

— Întrebaţi de lordul şi lady Douglas-Brown?

— Da. Este referitor la dispariţia fiicei lor, Andrea, spuse încet Erika.

— Eu sunt menajera familiei Douglas-Brown. Vă rog să-mi daţi legitimaţiile dumneavoastră şi aşteptaţi aici cât verific eu cine sunteţi.

Adună cele trei legitimaţii şi închise uşa. Alte flash-uri ale aparatelor de fotografiat luciră pe vopseaua uşii.

— Puteţi confirma că a fost violată? strigă un glas.

— Puteţi confirma că e crimă? Şi dacă da, credeţi că a fost motivată politic?

Erika le aruncă lui Moss şi Peterson o privire piezişă şi rămaseră toţi cu faţa la uşă. Secundele treceau. Aproape că simţeau căldura flash-urilor în ceafă.

— Ce crede ea că încercăm să facem? Să le vindem termopane? spuse printre dinţi Moss.

— Anul trecut, lordul Douglas-Brown a fost implicat într-o farsă cu camera ascunsă, spuse Peterson din colţul gurii.

News Of The World l-a filmat când încerca să mituiască un contractant al armatei din Teheran.

— Şeicul fals? murmură Erika.

Era pe cale să mai spună ceva când uşa se deschise, puţin mai mult de data asta. Flash-urile din spate se intensificară.

— Da, toate par în ordine, spuse micuţa femeie, înapoindu-le legitimaţiile şi făcându-le semn prin deschizătură să intre.

Intrară în casă şi ea închise uşa.

Holul îngust dădea într-un foaier mai mare, unde o scară de lemn, elegantă, acoperită cu un covor, urca şerpuind trei etaje. Deasupra era un luminator rotund cu vitraliu care proiecta un model de culori blânde pe pereţii crem. La baza scării era o pendulă lucioasă care se legăna în tăcere. Menajera îi conduse pe un coridor, pe lângă o uşă pe care zăriră o bucătărie mare în oţel şi granit, apoi pe lângă o enormă oglindă aurită sub care stătea o vază cu flori proaspete, la fel de impresionantă. Ajunseră la o uşă de stejar şi fură conduşi într-un cabinet care dădea spre grădina din spate acoperită de zăpadă.

— Vă rog să aşteptaţi, spuse menajera, uitându-se bănuitoare la ei în timp ce ieşea cu spatele şi închidea uşa.

Sub o fereastră-ghilotină era un birou solid din lemn de culoare închisă. Pe suprafaţa lui de piele nu era decât un laptop argintiu. O bibliotecă umplea peretele din stânga şi o canapea mare şi două fotolii stăteau în dreapta. Deasupra lor, pe perete, erau fotografii înrămate cu Simon Douglas-Brown, pe care Erika îl recunoscu din rapoartele de presă privind dispariţia Andreei.

Fotografiile îi treceau în revistă realizările, începând cu un cap plin de păr când compania sa tehnologică a fost listată la Bursa din Londra în 1987 şi continuând, pe măsură ce părul se rărea, printr-o serie de fotografii cu regina, cu Margaret Thatcher, John Major şi Tony Blair. Erika observă că Majestatea Sa era cu câţiva centimetri buni mai înaltă decât lordul Douglas-Brown. Erau patru fotografii făcute cu Tony Blair, fapt ce arăta cât de implicat

ajunsese să fie Douglas-Brown în activităţile guvernului laburist.

Două fotografii, mai mari decât restul, deţineau un loc de onoare în centrul colajului. Prima era un portret oficial, în care Douglas-Brown stătea pe un covor roşu, având în spate nişte lambriuri de lemn şi purtând o mantie de hermină. Legenda de dedesubt arăta că fusese făcută în ziua învestiturii lui, când fusese înnobilat, devenind baronul Simon Douglas-Brown de Hunstanton. În a doua fotografie poza la fel, dar, de data asta, alături de soţia lui, Diana, o femeie mică, cu oase fine, îmbrăcată cu o rochie albă elegantă. Avea părul lung şi negru şi arăta ca o versiune mai în vârstă şi mai gălbejită a Andreei.

— Unde e Hunstanton? întrebă Erika.

— Pe coasta Norfolkului. Are un centru foarte drăguţ cu faună marină, spuse Moss, aplecându-se spre fotografie cu o faţă inexpresivă.

— Deci soţia lui a devenit *lady Diana,* spuse Peterson.

— Mda, spuse Moss. Şi se pare că nici ei titlul nu i-a adus prea mult noroc!

— Acesta e un motiv de râs pentru voi? se răsti Erika. Fiindcă nu-mi amintesc nimic amuzant la cadavrul Andreei când a fost scos din gheaţă.

Moss şi Peterson se grăbiră să-şi ceară scuze. Se uitară toţi trei la ultimele fotografii într-o linişte apăsătoare. Lordul şi lady Douglas-Brown cu preşedintele Barack Obama şi soţia lui, Michelle. Soţii Obama îi dominau pe soţii Douglas-Brown, ale căror zâmbete strâmbe frizau nebunia. Fără îndoială, exista un lung şir invizibil de lorzi, ladies, diplomaţi, nume mari din industrie şi soţiile lor costelive, care aşteptau la rând să intre în cadru pentru o fotografie identică. O întâlnire a simplilor secunzi, păstrată pentru eternitate pe peretele egoului.

O tuse îi făcu să se întoarcă şi îi văzură în uşa cabinetului pe Simon şi Diana Douglas-Brown. Erika se simţi imediat vinovată că se grăbise să judece, căci cei doi oameni care stăteau în aşteptare în faţa lor nu erau decât nişte părinţi îngrijoraţi.

— Vă rog, spuneţi-ne ce se petrece. E vorba de Andrea? întrebă Diana.

Sub engleza bine vorbită a Dianei, Erika detectă un accent foarte asemănător cu al ei.

— Vă rog să luaţi loc, spuse Erika.

Diana le văzu expresia şi-şi acoperi faţa cu mâinile.

— Nu, nu, nu, nu, nu! Nu e ea. Nu puiul meu! Vă rog, nu puiul meu!

Simon îşi cuprinse soţia cu braţul.

— Îmi pare foarte rău să vă anunţ că trupul neînsufleţit al fiicei dumneavoastră a fost găsit azi-dimineaţă în incinta Horniman Museum din South London, spuse Erika.

— Şi sunteţi siguri că este ea? întrebă Simon.

— Da. Am găsit asupra ei carnetul de conducere şi un telefon mobil înregistrat pe numele Andreei era la faţa locului, spuse Erika. Facem tot ce putem să stabilim cauza morţii, dar trebuie să vă spun că noi credem că Andrea a fost omorâtă.

— Omorâtă.

Diana se desprinse şi se lăsă pe o canapea de lângă bibliotecă, cu mâinile tot pe faţă. Pielea măslinie a lui Simon căpătase o paloare verzuie.

— Andrea, omorâtă? repetă Diana. Cine a omorât-o?

După o scurtă pauză, Erika spuse:

— Din păcate, va trebui să veniţi să identificaţi oficial cadavrul Andreei.

Se lăsă iar tăcerea. Un ceas bătu în adâncurile clădirii. Diana îşi luă mâinile de pe faţă şi se uită la Erika, studiind-o.

— *Odkial ste?* spuse ea.

— *Narodila som sa* v *Nitre,* răspunse Erika.

— Nu în slovacă, nu acum. Să vorbim englezeşte, spuse Simon.

— Ce caută o femeie din Nitra să-mi spună că fiica mea e moartă? spuse Diana, fixând-o pe Erika cu o privire provocatoare.

— La fel ca dumneavoastră, am trăit în Anglia mai mult decât am trăit în Slovacia, explică Erika.

— Nu eşti deloc ca mine! Unde e celălalt ofiţer, cel care a mai fost… Sparks? Nu vreau ca soarta fiicei noastre să depindă de priceperea unei slovace.

— Doamnă Douglas-Brown, spuse Erika, simţind mânia urcând în ea.

— *Lady* Douglas-Brown.

Erika se răsti:

— Sunt ofiţer de poliţie de douăzeci şi cinci de ani. Inspector-şef detectiv de…

— Pot să vă asigur că facem tot ce putem să găsim persoana care a făcut asta, spuse Peterson, intervenind şi aruncându-i Erikăi o privire.

Erika se calmă şi îşi scoase carnetul, dând foile până găsi o pagină albă.

— Dacă îmi permiteţi, lady Diana, aş vrea să vă pun câteva întrebări.

— Nu, nu-ţi permitem, spuse Simon, ai cărui ochi se înăspriră. Nu vezi că soţia mea este… noi… Trebuie să dau nişte telefoane. De unde ai spus că eşti?

— Nitra e în vestul Slovaciei, dar, după cum am spus, sunt în Anglia de peste douăzeci de ani.

— Nu ţi-am cerut să-mi spui povestea vieţii tale. Te întreb dacă faci parte din poliţia metropolitană.

— Da, suntem de la secţia Lewisham Row, spuse Erika.

— Aşa. Ei bine, vreau să dau nişte telefoane. Să aflu cum stau treburile. Am avut de-a face direct cu comisarul adjunct Oakley...

— Domnule. Eu conduc ancheta…

— Şi am lucrat cu comandantul Clive Robinson în mai multe comitete de organizare a poliţiei…

— Şi, deşi vă respect, trebuie să înţelegeţi că eu conduc acum această anchetă şi trebuie să vă pun amândurora câteva întrebări!

Erika îşi dădu seama prea târziu că ridicase glasul. Se făcu linişte.

— Şefa, putem să schimbăm o vorbă? întrebă Peterson.

Se uită la Moss şi dădu din cap aproape imperceptibil. Erika simţi că roşeşte.

— Şefa, o vorbă. Acum, spuse Peterson.

Erika se ridică şi-l urmă pe coridor. El închise uşa. Erika se rezemă de perete şi încercă să-şi potolească respiraţia.

— Ştiu, spuse ea.

— Uitaţi ce e, eu nu vă critic, şefa. Aţi venit într-o situaţie foarte dificilă şi pot accepta asta, dar nu puteţi fi agresivă cu părinţii victimei. Pentru că acum asta-i tot ce sunt. Părinţi. Lăsaţi-l să se dea mare, dar noi ştim cum o să meargă treaba de-acum înainte.

— Ştiu. Rahat! spuse Erika.

— De ce voia mama să ştie din ce parte a Sloveniei sunteţi?

— Slovacia, îl corectă Erika. Este o atitudine binecunoscută. Oamenii care provin din Bratislava se cred mai buni decât toţi ceilalţi... Presupun că ea de acolo provine.

— Şi crede că de asta vă e superioară, termină Peterson.

Erika inspiră şi dădu din cap, încercând să-şi domolească mânia.

Din celălalt capăt al coridorului veneau doi bărbaţi în halate, trăgând un pom de Crăciun uriaş. Pomul se uscase şi era maro pe alocuri şi, în timp ce crengile sale se frecau de pereţi, covorul gros, albastru cu verde, se umplea de ace de pin.

Peterson păru că vrea să mai spună ceva, apoi se răzgândi şi adoptă altă tactică.

— E trecut mult de ora prânzului. Arătaţi ca şi cum v-ar prinde bine un plus de energie, spuse el, uitându-se la faţa albă a Erikăi. Ştiu, şefa, că sunteţi şefa, dar ce ziceţi s-o ştergeţi şi să ne întâlnim toţi trei după colţ la o cârciumă sau o cafenea?

— O să intru să-mi cer scuze.

— Şefa. Lăsaţi praful să se aşeze, bine? Noi vom obţine cât mai multe informaţii şi venim să vă găsim.

— Da. Bine. Dar dacă poţi...

— Voi aranja să facă identificarea. Da.

— Şi vom avea nevoie de laptopul Andreei... şi... în fine. Deocamdată obţineţi cât de mult puteţi.

Peterson dădu din cap şi se întoarse în cabinet. Erika

rămase pe loc o clipă. O dăduse total în bară şi nu se alesese cu nimic.

Era pe cale să arunce o privire prin casă când menajera cu pleoape lăsate îşi făcu din nou apariţia.

— Am să vă conduc până la uşă, spuse ea pe un ton insistent.

Urmară dâra lăsată de acele de pin şi ajunseră la uşa din faţă. Când Erika se trezi afară, pe trepte, în faţa aparatelor de fotografiat care scoteau fulgere, trebui să-şi muşte tare buza de jos ca să nu izbucnească-n plâns.

Capitolul 7

Se lăsa seara când Moss şi Peterson o găsiră pe Erika într-o cafenea de pe Chiswick High Road. Petrecuse o oră frustrantă lângă fereastră, uitându-se cum înserarea cădea peste o zi care păruse foarte lungă, dar în care simţea că nu realizase nimic. Nu-i stătea în fire să se apuce să urle în timpul unui interviu şi să strice totul – mai ales cu părinţii victimei.

Cafeneaua era liniştită când sosise Erika, dar acum se umpluse şi fremăta de persoane elegante şi singure şi de un grup de mămici drăgălaşe care marcaseră un colţ al cafenelei cu o barieră de cărucioare scumpe.

Peterson şi Moss îşi cumpărară cafea şi sendvişuri, apoi veniră la masa Erikăi.

— Uite ce e, mulţumesc că ai intervenit acolo; nu ştiu ce s-a întâmplat. N-am mai judecat, spuse ea stânjenită.

— Nicio problemă, spuse Peterson, scoţând un sendviş din ambalaj şi luând o gură uriaşă.

— Diana Douglas-Brown a fost deplasată, dar e drept că nici nu era cea mai bună zi din viaţa ei, nu-i aşa? spuse Moss luând o gură din sendvişul ei.

— Da, dar nu trebuia ca eu... În fine. Ce altceva îmi puteţi spune? întrebă Erika.

Aşteptă cât cei doi terminară de mestecat.

— Simon şi Diana nu ştiu de ce se afla Andrea în South London, spuse Moss. Aranjase să meargă la cinema cu David şi Linda, fratele şi sora ei. Ei au aşteptat-o la Odeon în Hammersmith, dar ea nu a apărut.

— Fratele şi sora erau acasă?

— Da.. David dormea la etaj. Lady Diana nu voia să-i trezească.

— Să-l trezească? N-are peste douăzeci de ani?

— Pare-se că David fusese treaz de la primele ore ale dimineţii. Toată noaptea au păzit cu rândul telefoanele, în caz că sună Andrea. Se pare că a mai dispărut.

— Când? Avem un proces-verbal?

— Nu, n-au raportat dispariţia. Acum doi ani a lipsit un weekend prelungit. S-a dovedit că a şters-o în Franţa cu un tip pe care-l cunoscuse într-un bar. S-a întors când a atins limita de credit a cardului.

— Ai luat numele persoanei cu care a fugit?

— Da, un anume Carl Michaels. Era student la acea vreme. N-a fost nimic dubios. Un weekend de dezmăţ, cu bonusul că Andrea avea un card Visa Platinum, spuse Moss.

— Pe soră, Linda, aţi văzut-o?

— A venit cu o tavă de ceai. Am crezut că era servitoarea. Nu seamănă deloc cu Andrea – şleampătă şi cam grasă. Lucrează la florăria mamei ei, spuse Peterson.

— Şi cum a reacţionat la veste? întrebă Erika.

— A scăpat tava, deşi… Moss ezită.

— Ce? întrebă Erika, dorindu-şi din nou să nu fi fost nevoită să audă asta la mâna a doua.

Moss se uită la Peterson.

— A părut cam ridicol felul în care a reacţionat, spuse el.

— Ridicol? întrebă Erika.

— A jucat prost teatru. Ştiu şi eu? Oamenii reacţionează în tot felul de moduri ciudate. Dacă mă întrebaţi pe mine, întreaga familie pare cam într-o ureche, spuse Peterson.

— Totuşi, a cui familie nu e într-o ureche? adăugă Moss.

Un telefon începu să sune şi Erikăi îi trebuiră câteva clipe ca să-şi dea seama că era al ei. Îl scoase şi răspunse. Era Isaac care-i spunea că vremea rea încetinise totul. Rezultatele autopsiei aveau să fie gata dimineaţă.

— Eu chiar le voiam ca să identific cadavrul în seara asta, spuse Erika după ce termină de vorbit la telefon.

— Asta ar putea fi în favoarea dumneavoastră, spuse Peterson.

— A mai spus ceva? întrebă Erika.

— Da, îl vrea pe Sparks să se ocupe din nou de caz, spuse Moss.

Continuă să mestece în tăcere. Acum era întuneric. Farurile maşinilor treceau încet pe stradă, luminând ninsoarea de afară.

Capitolul 8

Erika, Moss şi Peterson se întoarseră la Lewisham Row imediat după şapte seara. Se duseră direct în sala de şedinţe, care era plină, ofiţerii de poliţie aşteptând să împărtăşească descoperirile zilei. Erika îşi scoase jacheta lungă de piele şi se duse la uriaşul şir de table albe care se întindeau în spatele camerei.

— În regulă, oameni buni. Ştiu că a fost o zi grea, dar ce avem?

— Cum a fost când te-ai întâlnit cu familia? Cum te-a primit Sir Simon, DCI Foster? întrebă afectat Sparks, rezemându-se în scaun.

Ca la un semn, comisarul-şef Marsh deschise uşa camerei de evenimente.

— Foster. O vorbă.

— Domnule, tocmai pun la curent pe toată lumea cu evenimentele zilei…

— Bine. Dar cum termini, vii în biroul meu! spuse el răstit şi trânti uşa.

— Deci înţeleg c-a mers bine, o împunse Sparks, lumina albăstruie a ecranului de la computerul său colorându-i zâmbetul nesuferit.

Erika îl ignoră şi se întoarse iar spre tabla albă. Alături de fotografia Andreei erau fotografia Lindei şi a lui David. Observă cu interes că Andrea şi fratele ei erau foarte atrăgători, însă Linda era supraponderală şi masivă, cu un nas ascuţit şi un ten mai alb decât al fraţilor ei.

— Toţi copiii sunt din aceiaşi părinţi? întrebă Erika, bătând în tablă cu markerul.

Asta luă prin surprindere sala de şedinţe.

Sergentul Crane se uită în jur mirat.

— Noi am presupus că da…

— De ce aţi presupus asta? întrebă Erika.

— Păi, păreau foarte…

— Rafinaţi? întrebă Erika. Nu uitaţi că, pentru noi, primii suspecţi sunt cei din familie. Nu vă lăsaţi orbiţi de

faptul că locuiesc într-o zonă luxoasă a Londrei şi au influenţă şi putere. Crane, poţi să-i cercetezi pe copii, dar, fireşte, fii discret. Acum, ştim că Andrea trebuia să se întâlnească cu Linda şi David la cinema joia trecută, la opt, dar nu a apărut. Unde s-a dus? Se întâlnea cu un prieten, un iubit secret? Cine a cercetat în mod anume viaţa Andreei?

O femeie scundă, indiancă, între douăzeci şi treizeci de ani se ridică.

— Poliţist Singh, spuse ea.

Veni în faţă şi Erika îi întinse markerul.

— În ultimele opt luni Andrea a avut o relaţie cu Giles Osborne, în vârstă de douăzeci şi şapte de ani; se logodiseră de curând. El deţine Yakka Events, o companie elitistă de organizare de evenimente şi petreceri, cu sediul în Kensington.

— Yakka Events. Ce înseamnă *Yakka*? întrebă Erika.

— E cuvântul aborigen pentru muncă. Pe pagina de internet a companiei scrie că şi-a petrecut în Australia anul în care şi-a întrerupt studiile.

— Învăţând de la aborigeni cum se servesc antreurile şi şampania? întrebă Erika.

Licărul unui zâmbet străbătu sala de şedinţe.

— A studiat în particular. Provine dintr-o familie înstărită. Are alibi pentru noaptea în care a dispărut Andrea.

— Am discutat deja cu el; am aflat asta săptămâna trecută, interveni Sparks.

— Cum stăm cu rapoartele despre telefonul Andreei şi activitatea de pe social media? Înţeleg că au fost cerute.

— Da, spuse Singh.

— Unde sunt?

— Eu mă ocup de asta. Le-am cerut azi-dimineaţă, aşa că sperăm să le avem în următoarele douăzeci şi patru de ore, spuse Crane.

— De ce n-au fost cerute înainte, când a fost declarată persoană dispărută? întrebă Erika.

Linişte.

— V-aţi temut că vă băgaţi nasul în viaţa unor oameni bogaţi şi influenţi?

— Eu am luat hotărârea să nu mergem înainte şi să le cerem, spuse Sparks. Familia avea încă impresia că Andrea o întinsese undeva; îi monitorizau conturile social media şi ne împărtăşeau informaţiile.

Erika îşi dădu ochii peste cap.

— Vreau rapoartele alea în secunda în care le avem şi tot ce se scoate de pe hard-diskul telefonului, îi spuse ea lui Crane. Şi acum, Sparks, pari foarte fericit. Ce ai reuşit să afli legat de camerele de supraveghere?

DCI Sparks se lăsă pe spate în scaun.

— Mă tem că n-am veşti bune. Până acum două zile, trei dintre camerele de supraveghere de pe London Road n-au funcţionat. Aşa că n-am găsit nimic în jurul clădirii gării sau pe strada principală până la Horniman Museum. Sigur, nici drumurile laterale nu sunt acoperite, aşa că nu ştim nimic despre evenimentele din noaptea de 8.

— Rahat! spuse Erika.

— O avem coborând din tren la Forest Hill Station la... Sparks căută prin însemnări – 9:06 p.m. Coboară din tren, merge pe peron şi iese pe lângă casa de bilete. Înăuntru nu era nimeni şi din tren n-au coborât decât doi oameni odată cu ea.

— Putem să aflăm cine sunt? Poate au mers cu ea.

— Mă ocup deja de asta, spuse Sparks.

— Şi mersul din uşă în uşă?

Sergentul Crane se aplecă în scaun, spunând:

— Nu mare scofală, şefa. Cei mai mulţi oameni fie erau încă plecaţi în vacanţa de Crăciun, fie dormeau.

— Cum e cu cârciumile?

— The Wetherspoon şi The Pig and Whistle au camere de supraveghere; fata n-a intrat în niciuna dintre ele. Pe strada principală mai sunt patru cârciumi.

— Grace Kinney a pomenit două: The Glue Pot şi The Stag.

— Am fost la toate. Sunt nişte bombe destul de mizerabile şi nimeni care lucrează acolo nu-şi aminteşte să

o fi văzut.

— Uită-te la programarea prin rotaţie a personalului şi află cine sunt localnicii. Verifică din nou. Era îmbrăcată pentru o noapte în oraş. Există şanse mari să fi intrat în una dintre cârciumile alea.

— Şi dacă s-a dus la o petrecere? întrebă Singh.

— Bun, atunci cum e cu magazinele care vând băutură pentru acasă? A intrat în vreunul să cumpere ţigări sau pileală?

— Şi magazinele astea au camere de supraveghere, dar filmările sunt destul de proaste şi ea nu apare pe niciuna, spuse Crane.

— Dar casa în faţa căreia s-a găsit poşeta ei?

— Da, numărul patruzeci şi nouă şi din păcate iarăşi nimic. Proprietara e o bătrână senilă care are o însoţitoare permanentă; niciuna nu a auzit şi nici n-a văzut nimic.

Se lăsă o linişte apăsătoare.

— Poate ar trebui să-ţi laşi echipa să se odihnească. A fost o zi grea, spuse Sparks.

— Da. Bine. Ne întâlnim aici mâine la nouă. Până atunci ar trebui să avem rezultatele autopsiei şi rapoartele privind telefonul şi social media.

Erika le spuse noapte bună ofiţerilor săi şi când rămase ultima în sala de şedinţe, se uită în tăcere la tablele albe, stăruind asupra fotografiei Andreei.

— Uită-te la tine; doar douăzeci şi trei de ani. Aveai toată viaţa înainte.

Andrea se uita lung la ea, sfidătoare, aproape luând-o în râs.

Erika tresări când îi sună telefonul.

— Te mai aştept mult? se răsti Marsh.

— La naiba. Scuze, domnule. Urc acum.

Capitolul 9

— Deci ce-mi spui tu e că nu ai nimic? spuse Marsh.

Se plimba cu paşi mari prin birou, roşu la faţă. Erika tocmai îi raportase progresul făcut în prima zi a anchetei.

— Asta e prima zi, domnule. Şi, cum am spus, avem identificarea sigură a victimei; am ascuns asta presei. Cred că există una sau două cârciumi unde Andrea ar putea fi plasată în noaptea în care a dispărut.

— *Ar putea fi plasată;* asta ce înseamnă?

— Înseamnă că suntem ţinuţi în loc de o defecţiune a camerelor de luat vederi de pe London Road şi din jurul gării. Avem nevoie de timp şi resurse ca să continuăm să trecem pe la oameni pentru a le pune întrebări. Toată lumea a muncit din greu, mai ales când vremea a încetinit procedurile...

— Şi ce dracu' a fost în capul tău când te-ai luat la ceartă cu familia Douglas-Brown?

Erika trase adânc aer în piept să se calmeze.

— Domnule, recunosc că trebuia să mă port mai frumos cu părinţii victimei.

— Bineînţeles că trebuia. Parcă aveai ceva în comun cu lady Diana, fiind şi tu slovacă?

— Da, mă rog, asta a fost problema. M-a considerat o persoană de rând. Nu suficient de bună să conducă investigarea unei crime.

— Mda, nu ai ales să fii ofiţer de poliţie ca oamenii să fie drăguţi cu tine, DCI Foster. Este un curs la care pot să te trimit – relaţia cu publicul.

— Asta-i problema. Noi nu-i tratăm ca pe nişte membri ai publicului. De fapt, Sir Simon conduce cumva ancheta? El pare să creadă că deţine controlul... Oricum, cine v-a spus ce s-a întâmplat? El v-a sunat, nu-i aşa? Vă ştie numărul direct?

— Eşti pe teren minat, DCI Foster. De fapt, l-a sunat pe DCI Sparks, care mi-a retransmis mesajul.

— Ce drăguţ din partea lui!

Marsh îi aruncă o privire.

— Mi-am pus pielea-n joc dându-ţi cazul ăsta...

— Nu vreau mila dumneavoastră, domnule.

— ...şi, dacă nu eşti atentă, ai să pleci înainte să-ncepi. Trebuie să înveţi să-ţi ţii gura. Ţi-am dat cazul acesta fiindcă eşti un poliţist al naibii de bun. Unul dintre cei mai buni pe care îi cunosc. Deşi, acum, mă cam îndoiesc.

— Îmi pare rău, domnule. A fost o zi grea – condiţii dure şi n-am dormit. Dar mă cunoaşteţi, nu-mi găsesc scuze şi voi descoperi cine a făcut asta.

— Bun, spuse Marsh, calmându-se. Dar trebuie să le ceri scuze în mod sincer soţilor Douglas-Brown.

— Da, domnule.

— Şi să dormi bine la noapte. Arăţi ca dracu'.

— Mulţumesc, domnule.

— Unde stai?

— La hotel.

— Bun. Acum, valea, şi să vii mâine la treabă cu capul pe umeri, spuse Marsh, făcându-i semn să plece.

Erika era furioasă când ieşi din biroul lui Marsh; furioasă că fusese muştruluită şi furioasă pe ea că încurcase lucrurile. Se întoarse în sala de şedinţe şi-şi luă paltonul. Fotografia Andreei o fixa cu impertinenţă din centrul tablei albe. Scrisul de mână de pe post-it-urile despre caz era neclar în lumina puternică şi Erika îşi frecă ochii obosiţi. Era ca şi cum s-ar fi uitat la toate printr-un geam murdar. Nu prea distingea detaliile. Oboseala şi supărarea puseseră din nou stăpânire pe ea. Îşi îmbrăcă paltonul şi ieşi, stingând lumina. Pe coridor, se întâlni cu sergentul de serviciu Woolf.

— Tocmai veneam să vă spun. V-am ales o maşină. E un Ford Mondeo albastru, spuse el, întinzându-i un breloc cu chei, faţa lui fălcoasă fiind şi mai ursuză decât fusese în acea dimineaţă.

— Mulţumesc, spuse Erika, luând cheile.

Porniră spre intrarea principală, Woolf străduindu-se să ţină pasul cu ea.

— Însă nu v-am pus geamantanul înăuntru; mi-am paradit spatele acum câţiva ani. A trebuit să mi se scoată un disc. Este după biroul meu.

Intrară în zona de recepţie, unde o femeie slabă, murdară era aplecată peste biroul lui Woolf, vorbind la telefonul lui. Purta jeanşi jegoşi, sfâşiaţi şi un hanorac vechi pătat şi plin de arsuri de ţigară. Părul ei lung şi cărunt era strâns la spate cu un elastic şi sub ochi avea cearcăne mari şi negre. Lângă ea, două fetiţe neîngrijite îl încurajau cu glasuri stridente pe un băieţel tuns scurt, care stătea pe geamantanul Erikăi. Era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni de trening albi, pătaţi şi îşi rotea şoldurile cu o mână pe mânerul geamantanului şi cu cealaltă în aer, ca şi cum ar fi călărit un cal neîmblânzit. Woolf se duse repede la birou şi puse degetul pe telefon, întrerupând convorbirea.

— Vorbeam dracului! mârâi indignată femeia etalând o gură cu dinţii maronii şi strâmbi.

— Ivy. Ăsta e un telefon de poliţie, spuse Woolf.

— Păi, n-a sunat de zece minute. Consideră-te norocos că infractorii se odihnesc!

— Pe cine vrei să suni? Pot să sun eu în locul tău, spuse Woolf.

— Ştiu şi eu să folosesc un afurisit de telefon!

— Cine e femeia asta? întrebă Erika.

Ivy ţinu receptorul departe de Woolf şi o măsură cu privirea pe Erika, spunând:

— Eu şi cu Droopy ne ştim de mult, nu-i aşa, Droopy? Eu îi spun Droopy. E o jigodie a dracului de urâtă, nu-i aşa?

— Tu! Dă-te jos de pe geamantanul meu! îi spuse Erika băiatului, care nu putea să aibă mai mult de şapte sau opt ani.

El o ignoră şi continuă să chiuie şi să călărească geamantanul. Woolf se luptă cu Ivy pentru receptor şi, în cele din urmă, reuşi să-l desprindă din strânsoarea ei.

— Ar trebui să fiu lăsată să folosesc nenorocitul ăsta de telefon. E doar o convorbire locală şi, pe lângă asta, eu vă plătesc salariul.

— Cum îmi plăteşti tu salariul? întrebă Woolf.

— Am bani. Îmi plătesc impozitele şi asta îţi plăteşte ţie salariul!

Erika se duse să-l ridice pe băieţel de pe geamantanul ei, dar el se apleca şi îşi înfipse dinţii în mâna ei. Intensitatea durerii o surprinse.

— Dă-i drumul, acum! spuse Erika, încercând să-şi păstreze calmul.

El se uită la ea cu un rânjet obraznic şi o muşcă şi mai tare. Durerea intensă îi fulgeră mâna şi ea cedă, pălmuindu-l tare peste faţă. El ţipă, eliberând mâna Erikăi, şi căzu de pe geamantan cu o bufnitură.

— Cine dracu' te crezi? mârâi Ivy, repezindu-se la ea.

Erika încercă să se ferească, dar se pomeni cu spatele lipit de zid. Woolf o prinse pe Ivy la timp, căci o lamă lungă de cuţit sclipi la câţiva centimetri de faţa Erikăi.

— Ivy, potoleşte-te... începu Woolf, apucând-o de subsuori, dar luptându-se încă s-o reţină.

— Nu-mi spune mie să mă potolesc, javră urâtă şi grasă ce eşti! spuse Ivy, periculos. Dacă te mai atingi de copiii mei, îţi tai faţa, fără nicio problemă, pramatie ce eşti! N-am nimic de pierdut.

Erika încercă să-şi controleze respiraţia când văzu briceagul imens, cu buton, mai aproape cu un centimetru de faţa ei.

— Dă drumul cuţitului. Dă-i drumul! spuse Woolf, reuşind în cele din urmă s-o prindă pe Ivy de încheietură şi să i-o răsucească, făcând-o să scape cuţitul.

Acesta zăngăni pe podea şi Woolf puse piciorul pe el.

— Nu trebuie să fii aşa de brutal, Droopy, spuse Ivy, frecându-şi încheietura mâinii.

Woolf rămase cu ochii pe ea cât timp se aplecă şi luă cuţitul de pe podea. Găsi butonul de deblocare şi lama dispăru în interiorul mânerului. Băieţelul şi cele două fetiţe nu mai erau ameninţători şi gălăgioşi. Erau doar nişte copii şi păreau mai speriaţi de ce urma Ivy să facă. Erika nu-şi putea imagina ce viaţă trebuie să fi dus ei. Se uită la băieţel, care se ţinea de ceafă.

— Îmi pare rău, îmi pare tare rău… Cum te cheamă?

El se feri de ea. Ce putea ea să-i spună? Că avusese o zi proastă? Se uită la hainele lor murdare, la corpurile lor subnutrite…

— Vreau să fac o plângere, spuse Ivy.

— Oh, serios? zise Woolf, ducând-o spre uşă.

— Daa, *brutalitatea poliţiei* – ia-ţi mâinile de pe mine – brutalitatea poliţiei faţă de un minor.

— Va trebui să completezi un formular, spuse Woolf. Înainte de a petrece o noapte în arest pentru că ai scos un cuţit la un ofiţer de poliţie.

Ivy îşi îngustă ochii.

— Nu, să dea dracu', n-am timp… Haideţi, copii. ACUM!

Îi aruncă Erikăi o ultimă privire şi copiii plecară după ea pe uşa principală.

— Rahat! spuse Erika, prăbuşindu-se peste biroul din faţă şi frecându-şi mâna. Nu trebuia să-l lovesc pe puştiul acela.

Pe pielea ei erau urme adânci albe şi vineţii de dinţi şi o spuzeală de sânge amestecat cu saliva băieţelului. Woolf se duse la o cutie pe care scria LOC PENTRU CUŢITE şi depuse înăuntru briceagul cu buton al lui Ivy. Ocoli apoi biroul şi scoase o trusă de prim ajutor. O puse pe masă lângă Erika şi deschise capacul.

— O cunoşti? întrebă Erika.

— Oh, da. Ivy Norris, sau Jean McArdle, Beth Crosby – uneori se dă drept Paulette O'Brian. Un fel de celebritate locală.

Turnă o soluţie alcoolică pe un pansament steril şi-l apăsă pe mâna Erikăi, peste urmele de muşcătură. Mirosul reconfortant de mentă contrasta cu senzaţia neplăcută de usturime.

Woolf continuă:

— Este o veche dependentă de droguri, prostituată şi are un cazier lung cât Marele Zid Chinezesc. Obişnuia să-şi servească clienţii împreună cu fiica, dacă ştiţi ce vreau să spun, până când fata a murit de o supradoză.

— Şi tatăl copiilor?

— De fapt, sunt nepoţii ei, şi cine ştie? Bagă şi tu degetul în cartea de telefon la-ntâmplare.

Woolf dădu la o parte pansamentul şi începu să şteargă sângele de pe muşcătură cu unul curat.

— Sunt oameni ai străzii?

Woolf dădu din cap.

— Am putea să-i băgăm pe asistenţă socială de urgenţă, adăpost şi mic dejun? întrebă Erika.

Încă o vedea pe Ivy fumând în parcare şi bodogănind singură. Copiii erau îngrămădiţi în jurul ei, tresărind când ea gesticula.

Woolf râse amar.

— I s-a interzis accesul în majoritatea pensiunilor şi hanurilor pentru acostare de bărbaţi.

Ridică pansamentul şi-i aplică pe mână un plasture mare, pătrat.

— Mersi, spuse Erika, flexându-şi degetele.

Woolf începu să strângă trusa de prim ajutor.

— Ştiţi ce o să vă spun. Trebuie să mergeţi la doctor pentru muşcătură. Să faceţi o injecţie antitetanos şi ştiţi dumneavoastră... Copiii străzi nu sunt sănătoşi.

— Da, spuse Erika.

— Şi trebuie să înregistrez incidentul. Tot ce s-a întâmplat. A scos un cuţit la dumneavoastră. El v-a muşcat.

— Da, iar eu l-am lovit. Am lovit un copil... Bine. Fă-ţi treaba şi îţi mulţumesc.

El dădu din cap, îşi reluă locul la birou şi scoase nişte hârtii. Erika se întoarse şi se uită afară, dar Ivy şi copiii dispăruseră.

Capitolul 10

Afară era un ger aprig. Intrarea secţiei de poliţie Lewisham Row era luminată, dar parcarea era cufundată în întuneric. Şiruri lungi de maşini sclipeau acoperite de chiciură sub lămpile stradale şi, dincolo de ele, traficul se târa constant. Mâna Erikăi încă zvâcnea. Îndreptă brelocul cu chei în stânga ei, apoi în cealaltă parte. O maşină din capătul îndepărtat al parcării aruncă două flash-uri portocalii. Ea înjură şi porni înspre acolo, târându-şi geamantanul prin zăpada înaltă.

Băgă geamantanul în portbagaj şi urcă în maşină. Maşina era îngheţată, dar mirosea a nou. Porni motorul şi activă închiderea centrală. Când aerotermele încălziră puţin interiorul, ieşi din parcare şi porni încet spre ieşire.

Ivy era afară, pe trotuar. Copiii erau îngrămădiţi sub braţele ei, tremurând nestăpânit. Erika se opri în dreptul lor şi deschise geamul.

— Unde te duci, Ivy? întrebă ea.

Ivy se întoarse. O pală de vânt îi prinse o şuviţă din părul ei lung şi i-o lipi de faţă.

— Ce treabă ai tu? spuse Ivy.

— Pot să te duc cu maşina.

— De ce ne-am sui într-o maşină cu o scroafă care bate copiii?

— Îmi pare rău. Eram cu adevărat întoarsă pe dos. Am avut o zi proastă.

— Tu ai avut o zi proastă. Încearcă să te pui în locul meu, iubire, pufni Ivy.

— Pot să te duc unde vrei să mergi, iar copiii se pot încălzi. Ivy îşi îngustă ochii.

— Ce trebuie să fac în schimb?

— Tot ce ai de făcut e să stai în maşină, spuse Erika.

Scoase o bancnotă de douăzeci şi cinci de lire. Ivy vru s-o ia, dar Erika nu i-o dădu.

— Ai s-o primeşti când te duc unde mergi, cu condiţia să nu mai existe cuţite sau muşcături.

Ivy îi aruncă băieţelului o privire şi el dădu din cap ascultător.

— Bine, spuse ea.

Deschise portiera din spate şi copiii se căţărară înăuntru, târându-se pe bancheta din spate. Când Ivy urcă lângă Erika, emana un damf neplăcut, de târfă. Erika îşi înăbuşi teama de ea.

— Centurile, spuse, gândindu-se că avea să fie mai în siguranţă dacă erau cu toţii ţinuţi prinşi în centuri.

— Mda, nu vrem să încălcăm legea, râse Ivy, trăgând centura şi închizând-o cu un clic.

— Unde vrei să mergi?

— Catford, spuse Ivy.

Erika scoase telefonul şi deschise aplicaţia Google Maps.

— Lasă-l dracului! spuse Ivy. Te dirijez eu. Ia-o la stânga.

Maşina mergea foarte lin şi, în timp ce luminile stradale jucau pe parbriz, neobişnuitul grup format din Ivy, nepoţii ei şi Erika se cufunda într-o tăcere aproape confortabilă.

— Deci. Ai copii? întrebă Ivy.

— Nu, spuse Erika.

Porni ştergătoarele când o rafală de zăpadă lovi parbrizul.

— Eşti lesbi?

— Nu.

— Nu mă deranjează. N-am nimic cu lesbienele. Lesbienele ţin la băutură şi sunt bune la „fă-o singură”... Am încercat şi eu o dată, reţine. Nu mi-a plăcut gustul.

— Care gust? La „fă-o singură”? glumi Erika.

— Foarte amuzant. Gândindu-mă la asta, îmi trece prin minte să redevin lesbiană. Va trebui să împart banii, dar m-am săturat de gustul de penis.

Erika se uită la ea.

— Haide, iubire, doar nu credeai că lucrez la Marks and Spencer, nu-i aşa?

— Unde locuieşti? întrebă Erika.

— De ce ţi-aş spune unde dracu’ locuiesc?

Ivy se repezi la ea, dar centura pusă o ţinu pe loc.

— Uşurel... Tocmai mi-ai spus că eşti „sătulă de gustul de penis”. M-am gândit că n-ar fi prea nepoliticos să-ţi cer adresa.

— Nu încerca să faci pe deşteapta cu mine. Te cunosc eu. Îţi place slujba ta, nu-i aşa? Ai prieteni?

Tăcere.

— Mă gândeam eu că n-ai. N-ai liber niciodată, nu-i aşa? Voi ăştia aţi denunţa-o şi pe mama voastră... La stânga aici.

Erika semnaliză şi coti.

— Eu acum nu locuiesc nicăieri, spuse, socotind că putea să ofere câteva informaţii despre ea. Soţul meu a murit de curând şi am fost plecată şi...

— Şi ai luat-o razna, da?

— Nu, dar nici n-am fost departe, spuse Erika.

— Bărbatu-miu a fost înjunghiat. Cu ani în urmă. A murit în braţele mele... Aici ia-o la dreapta. Însă eşti bine, nu-i aşa? Slujbă bună. Şi eu aş fi putut să fiu ofiţer de poliţie sau ceva mai bun, rânji Ivy.

— Deci cunoşti zona asta? întrebă Erika.

— Da. Sunt aici de o viaţă.

— Ce baruri mi-ai recomanda?

— Ce *baruri ţi-aş recomanda?* spuse Ivy, imitând-o pe Erika.

— Bine, ce baruri cunoşti?

— Le ştiu pe toate. Cum tocmai am spus, sunt aici de ani întregi. Vizitatorii vin şi pleacă. Cei şmecheri rămân cel mai mult.

Trecură pe lângă Catford Broadway Theatre, a cărui faţadă era luminată, făcând încă reclamă spectacolului de Crăciun.

— Lasă-ne aici, spuse Ivy.

Catford High Street era pustie. Erika opri lângă o trecere de pietoni, în apropierea unei agenţii de pariuri Ladbrokes şi o filială Halifax.

— Aici nu sunt case, spuse Erika.

— Ţi-am spus că n-am casă!

— Atunci unde stai?

— Am o treabă de rezolvat. Hai, trezeşte-te! se răsti Ivy la băieţel.

Erika se uită în oglinda retrovizoare. Cele două fetiţe dormeau cu capul rezemat una de cealaltă. Băiatul se uită lung la ea, alb la faţă.

— Îmi pare rău că te-am lovit, spuse Erika.

Faţa lui rămase inexpresivă.

— Lasă asta, dă-mi banii, spuse Ivy, desfăcându-şi centura şi deschizând portiera.

Erika scotoci în pantaloni şi scoase bancnota. Ivi o luă şi o îndesă în cutele hanoracului.

— Înainte să pleci, Ivy, ce ştii despre cârciumile din Forest Hill? The Stag?

— E acolo o stripteuză care face orice odată ce-şi vede halba plină cu monede de o liră, spuse Ivy.

— Şi despre The Glue Pot?

Întregul limbaj al corpului lui Ivy se schimbă. Făcu ochii mari.

— Nu ştiu nimic despre locul acela, spuse ea răguşit.

— Tocmai ai spus că ştii toate barurile de pe aici. Hai, spune-mi despre The Glue Pot.

— Eu nu merg niciodată acolo, şopti Ivy. Şi nu ştiu nimic, auzi?

— De ce nu mergi?

Ivy tăcu şi se uită la Erika.

— Eu m-aş duce la doctor cu mâna aia. Micul Mike este HIV pozitiv...

Ieşi, trântind portiera şi dispăru printre magazine, cu copiii după ea. Erika era atât de concentrată asupra reacţiei lui Ivy la auzul numelui cârciumii, încât nu înţelese ce spusese aceasta. Deschise repede portiera şi se duse după ei până la intrarea unei alei dezolante. Se uită cu atenţie, însă era prea întuneric pentru a distinge ceva.

— Ivy! strigă ea. Ce voiai să spui că nu mergi niciodată acolo? De ce?

Erika porni pe alee şi luminile stradale se estompaseră repede. Simţi sub picioare ceva moale şi noroios.

— Ivy. Pot să-ţi mai dau bani, dar trebuie să-mi spui ce

ştii…

Scoase telefonul şi aprinse lanterna. Aleea era plină de ace, prezervative, ambalaje goale şi etichete cu preţuri.

— Anchetez o crimă, continuă ea. The Glue Pot a fost ultimul loc în care a fost văzută fata asta…

Glasul ei răsună găunos. Niciun răspuns. Ajunse la un gard de plasă de sârmă, înalt de trei metri, cu ţepuşe metalice în vârf. Dincolo de el, distinse cu greu o curte plină cu tufe şi canistre de benzină aruncate. Se uită în jur.

— Unde dracu' s-a dus? spuse ea în surdină.

O luă înapoi pe alee, dar nu văzu nicio ieşire – doar zidurile înalte din cărămidă ale clădirilor de pe ambele părţi.

Când Erika se întoarse la maşină, portiera din partea ei era tot deschisă şi alarma încălzirii suna încet. Se uită în jur şi intră în maşină. Şi-i imaginase? Timp de câteva minute îşi făcea griji că tot episodul fusese o halucinaţie – Ivy, copiii – şi apoi simţi că mâna îi zvâcnea dureros şi văzu plasturele pătrat.

Activă repede închiderea centrală, apoi demară cu un scrâşnet de cauciucuri. Adrenalina îi năvăli în corp. Ceva nu era în regulă privitor la reacţia lui Ivy la The Glue Pot. Părea îngrozită. De ce?

Erikăi nu-i păsa că era târziu sau că nu dormise de mult. Avea de gând să verifice cârciuma aia.

Capitolul 11

Erika se întoarse în Forest Hill şi parcă într-o zonă rezidenţială liniştită, la două străzi de strada principală. Cârciuma era la jumătatea acesteia, o clădire din cărămidă cu două etaje, care avea o faţadă de culoarea vinului. *The Glue Pot* era scris cu alb, coada alungită a t-ului plutind deasupra unui borcan cu lipici alb. Era o firmă enervantă, de prost gust şi fără noimă. Clădirea avea patru ferestre, două la fiecare etaj, cu pervazuri groase din piatră. Ferestrele de la primul etaj erau întunecate. Dintre cele două de dedesubt, una era bătută în scânduri, cealaltă fiind luminată obscur din spatele unei perdele de plasă.

În ciuda frigului, uşa de la intrare era întredeschisă. Un anunţ promitea că, dacă cumpărai două pahare de vin al casei, primeai gratis restul sticlei. Erika intră şi constată că în bar se intra pe o uşă interioară care avea geamul securizat crăpat.

Barul era aproape gol, în el fiind doar doi tineri care fumau la una dintre multele mese de plastic. Ridicară privirea când ea trecu, studiindu-i picioarele lungi, apoi se întoarseră la berea lor. Într-o parte, un mic ring de dans era plin de stive de scaune vechi, iar la difuzoare se auzea tema muzicală a postului Magic FM, urmată de acordurile introductive ale *Careless Whisper.* Erika se îndreptă spre barul lung şi jos din spate, încadrat de pahare care atârnau. La bar era o tânără îndesată, care se uita la *Celebrity Big Brother* pe un televizor portabil micuţ.

— O votcă dublă cu apă tonică, te rog! spuse Erika.

Fata se ridică, întinse mâna după un pahar, îl împinse lângă un dozator, rămânând cu ochii pe ecran. Purta un tricou Kylie *Showgirl* decolorat, întins la maximum pe pieptul mare şi pe corpul ei dolofan. Îşi aranjă partea din spate a tricoului, trăgându-şi-l peste fundul ei mare.

— Cauţi un au pair? Bonă? întrebă fata, detectând probabil uşorul accent al Erikăi.

Şi Erika prinse o urmă de accent la fată. Poloneză?

Rusoaică? Nu-şi dădea seama. Fata împinse din nou paharul lângă dozator.

— Da, spuse Erika, hotărându-se să intre în joc.

Fata scoase o sticlă de plastic cu apă tonică şi umplu paharul de vin până la buză. Puse băutura pe bar, apoi împinse spre Erika un pătrat de carton şi un pix.

— Poţi să pui un carton pe tablă pentru douăzeci de lire. Cartoanele noi se ridică în fiecare marţi. Douăzeci şi trei de lire cincizeci pentru acesta şi pentru băutură, spuse ea.

Erika plăti şi se aşeză, luând o sorbitură. Băutura era caldă şi slabă.

— De ce nu l-ai trimis pe soţul tău? întrebă fata, uitându-se să vadă ce scria Erika pe carton.

— Ca şi cum aş avea nevoie de soţul meu ca să beau ceva!

Fata dădu din cap cu compasiune. Erika se duse la micul panou de plută arătat de fată, care era pe peretele de lângă bar. Era acoperit cu sute de cartoane, unul peste altul, scrise în slovacă, poloneză, rusă, română – toate fiind anunţuri de cereri de muncă în construcţii, îngrijirea copiilor sau au pair.

— Întotdeauna e atât de linişte? întrebă Erika, uitându-se la barul gol.

— E ianuarie, ridică din umeri fata, ştergând scrumierele cu o cârpă veche. Şi nu e fotbal.

— Prietena mea a făcut rost de au pair dintr-un anunţ de aici, spuse Erika, întorcându-se la scaunul ei de la bar. Aveţi multe femei aici? Fete tinere? În căutare de au pair?

— Uneori.

— Prietena mea mi-a spus că era o fată care căuta de lucru, pe care aş putea s-o întâlnesc aici.

Fata se opri din ştersul unei scrumiere şi se uită la ea cu răceală.

Erika sorbi iar din băutură, apoi scoase telefonul. Căută fotografia Andreei şi i-o arătă.

— Ea este.

— N-am văzut-o niciodată, spuse fata, un pic cam prea repede.

— Zău? Prietena mea mi-a spus că acum câteva zile era aici...

— N-am văzut-o.

Fata ridică o tavă plină cu pahare goale şi dădu să plece.

— N-am terminat încă, spuse Erika, punând pe bar legitimaţia.

Fata şovăi şi puse la loc tava. Când se întoarse, văzu legitimaţia şi păru că intră-n panică.

— Nu, e în regulă, vreau doar să-mi răspunzi la întrebări. Cum te cheamă?

— Kristina.

— Kristina...?

— Doar Kristina, stărui fata.

— Bun. Doar Kristina. Te mai întreb o dată. Ai văzut-o aici pe fata asta?

Fata se uită la fotografia Andreei de pe telefon şi clătină din cap cu atâta putere, încât obrajii i se zguduiră.

— Erai la lucru în noaptea de opt? Era o zi de joi, acum mai mult de-o săptămână.

Fata se gândi şi clătină iar din cap.

— Eşti sigură? A fost găsită moartă azi-dimineaţă.

Fata îşi muşcă buza.

— Tu eşti proprietăreasa?

— Nu.

— Doar lucrezi aici?

— Da.

— Cine-i proprietăreasa sau proprietarul?

Kristina ridică din umeri.

— Te rog, Kristina! Pot să aflu uşor informaţia asta, de la fabrica de bere. Şi de la bărbaţii ăia care fumau aici, deşi fumatul e interzis. Ştii cât ar fi amenda? Câteva mii de lire. Şi mai e şi agenţia ilegală de recrutare a forţei de muncă. Tocmai m-ai taxat cu douăzeci de lire pentru anunţ. Aş putea da un telefon şi în cinci minute va fi aici o echipă de poliţişti şi ai fi răspunzătoare...

Kristina începu să plângă. Pieptul ei uriaş urca şi cobora, faţa i se înroşise şi se freca la ochişorii ca nişte mărgele cu colţul unui şervet.

— Dacă-mi răspunzi la două întrebări, o să am grijă să fii văzută drept o angajată nevinovată.

Kristina se opri din plâns şi-şi recăpătă suflul.

— Bun... E în regulă, Kristina. N-o să se întâmple nimic rău. Acum, te rog, mai uită-te o dată la fotografia asta. Ai văzut-o aici pe fata asta în noaptea de opt? A fost răpită şi omorâtă. Dacă poţi să-mi spui ceva, m-ai putea ajuta să-l găsesc pe cel care a făcut asta.

Fata se uită cu ochii umflaţi la fotografia Andreei.

— A stat acolo, în colţ, spuse ea în cele din urmă.

Erika se întoarse şi văzu masa mică de lângă ringul de dans. Observă şi că bărbaţii plecaseră, lăsând halbele pe jumătate pline.

— Eşti sigură că era fata asta? întrebă Erika, arătând din nou telefonul.

— Da. Ţin minte că era frumoasă.

— Era singură? S-a întâlnit cu cineva?

Kristina dădu din cap.

— Era o tânără cu ea, cu părul blond, scurt.

— Ca al meu de scurt?

Fata dădu din cap.

— Altceva?

— Au băut un pahar sau poate două. Nu ştiu, a fost o noapte cu adevărat încărcată... şi... şi...

Erika vedea că fata devenea din ce în ce mai nervoasă şi mai speriată.

— Continuă, Kristina. E-n regulă, îţi promit!

— Nu ştiu când a plecat prietena ei, dar când m-am uitat iar, cu ea era un bărbat.

— Cum arăta?

Fata ridică din umeri.

— Înalt, brunet... Se certau.

— Înalt şi brunet? Poţi să dai mai multe detalii? spuse Erika, încercând să-şi ascundă frustrarea.

Acesta era un adevărat progres, dar Kristina vorbea prea vag. Luă o hotărâre şi scoase telefonul.

— Kristina, vreau să vii cu mine la secţie şi să faci ceea ce numim noi un portret-robot al femeii şi bărbatului pe

care i-ai văzut cu Andrea.

— Nu, nu, nu, nu! începu Kristina, dându-se înapoi.

Erika formă numărul ofiţerului de serviciu de la Lewisham Row. Telefonul începu să sune.

— Informaţiile tale ne-ar putea conduce la descoperirea celui care a omorât-o pe femeia asta, Andrea.

— Dar eu sunt la lucru… şi…

— Pot să-i pun pe ofiţeri să vină aici. Putem să facem asta acum.

Ofiţerul de serviciu ridică telefonul.

— Sunt DCI Erika Foster. Am nevoie de un poliţist şi o maşină la cârciuma The Glue Pot de pe London Road din Forest Hill. Şi pe cine avem de serviciu care să poată face un portret-robot?

Se auzi o mişcare şi Erika îşi dădu seama că fata ţâşnise pe o uşă din spatele barului.

— Rahat! Stai aşa! te sun eu.

Erika se aruncă peste bar şi se năpusti într-o bucătărioară murdară. Găsi o uşă deschisă. Ieşi în alee. Aceasta se întindea lungă şi pustie în ambele direcţii. Începu să ningă uşor. Era o linişte sinistră.

Erika străbătu toată aleea în ambele sensuri. Casele retrase erau întunecate, iar drumurile de la ambele capete erau pustii. Ninsoarea se înteţi, iar vântul şuiera printre clădiri. De frig, Erika îşi strânse paltonul în jurul corpului.

Nu se putea descotorosi de senzaţia că era urmărită.

Capitolul 12

Doi poliţişti în uniformă fură chemaţi la The Glue Pot, însă căutarea extinsă nu dădu niciun rezultat. Kristina dispăruse. Apartamentul de deasupra cârciumii era neocupat, plin de vechituri şi mobilă veche, distrusă. Era trecut de miezul nopţii când poliţiştii îi spuseseră Erikăi să renunţe şi să se ducă la culcare. Ei aveau să rămână la cârciumă şi la ivirea zorilor să plece să dea de urma barmaniţei. În cazul în care Kristina se întorcea, aveau s-o aducă la secţie.

Erika încă se simţea spionată când se întoarse la maşina ei, parcată la câteva străzi depărtare. Era linişte şi fiecare zgomot parcă amplificat. În jurul clădirilor bătea un vânt tăios, agitând un clopoţel de vânt de pe veranda unei case... Avea mereu senzaţia că simte o privire de la una dintre ferestrele negre ale caselor din jur. Cu coada ochiului, văzu o umbră mişcându-se la o fereastră. Se întoarse, dar nu era nimic. Doar o fereastră arcuită şi întunecată. O urmărea cineva din umbră? Îşi dădu seama că avea nevoie cu disperare de odihnă. Urma să tragă la primul hotel. Descuie maşina şi urcă, activând închiderea centrală. Se afundă în scaunul confortabil, îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii.

Este o zi cu căldură ca de cuptor pe o stradă prăpădită din Rochdale şi echipamentul de protecţie i se lipeşte Erikăi de piele. Se foieşte incomodată, ghemuită lângă zidul unei case terasate care se înalţă ameninţător în arşiţă. Doi poliţişti sunt lângă ea şi alţi trei de cealaltă parte a porţii din faţă. Mark este cu ei. Al doilea.

După atâtea săptămâni de supraveghere, casa îi e imprimată în creier. Cimentul gol din faţă, tomberoanele pe roţi, care dau pe-afară. Un contor electric şi de gaze pe perete, cu carcasa smulsă.

Pe uşa din faţă, pe scări în sus, o uşă din stânga palierului dă în dormitorul din spate. Acolo se prepară

metamfetamina. O femeie a fost văzută intrând cu un copilaş. E riscant, dar sunt pregătiţi. Erika şi-a instruit bine echipa de opt poliţişti. Doar că acum sunt postaţi afară. E pe bune. Frica ameninţă s-o cuprindă pe Erika, dar ea se stăpâneşte.

Face semn cu capul şi echipa ei îmbrăcată în negru năvăleşte pe furiş pe poteca ce duce la uşa din faţă. Soarele se răsfrânge din discul contorului, care se roteşte. O dată, de două ori, aproape în ritm cu bufnetul berbecului. La a treia încercare, lemnul cedează şi uşa din faţă se prăbuşeşte înăuntru cu un zăngănit.

Apoi se dezlănţuie iadul.

Se aud împuşcături. Fereastra de deasupra contorului explodează spre interior. Din casa din spatele lor vin împuşcături. Erikăi i se învârteşte capul. Frumoasa casă de peste drum. Numere de alamă pe uşă. Zugrăveală scumpă pe pereţii dinăuntru. Cuplul fusese foarte receptiv, foarte la locul lui cât timp fusese sub supravegherea poliţiştilor.

Ochii Erikăi sunt atraşi de fereastra lor de la etaj şi totul începe să se lămurească. Vede o umbră neagră, apoi durerea îi explodează în gât şi simte gustul de sânge. Mark apare brusc lângă ea, ghemuindu-se s-o ajute. Ea încearcă să vorbească, să-i spună „E în spatele tău” – *dar sângele îi umple gâtul. Momentul e aproape amuzant, în isteria lui. Apoi se aude un trosnet şi partea laterală a capului lui Mark explodează...*

Erika se trezi cu un icnet, încercând să-şi recapete răsuflarea. Era înconjurată de o lumină ciudată. Expiră lung. Abia când văzu volanul din faţa ei ştiu pe ce lume se află. Era în maşină. Se aşternuse un strat proaspăt de zăpadă, acoperind complet geamurile.

Fusese un vis familiar. Întotdeauna se trezea în acelaşi moment. Uneori visul era alb-negru, iar sângele lui Mark semăna cu ciocolata topită.

Inspiră şi expiră, calmându-şi bătăile inimii. Auzi glasuri înăbuşite şi zgomot de paşi; oameni care treceau pe lângă maşină. Zarva vocilor creştea şi scădea.

Se uită la ceasul digital de pe tabloul de bord. Era aproape cinci dimineaţa. Dormise câteva ore bune, însă nu se simţea mai bine. Îşi schimbă poziţia, simţindu-şi corpul înţepenit şi îngheţat, şi porni motorul. Aerul din aeroterme ieşi într-un jet rece ca gheaţa.

După ce maşina se încălzi, Erika porni ştergătoarele de parbriz şi aşteptă să zărească drumul, văruit în alb de stratul proaspăt de zăpadă. Observând plasturele de pe mână, îşi aminti că trebuia să se ducă la doctor, însă evenimentele din noaptea trecută o obligau să amâne, deocamdată.

Andrea a fost în acea cârciumă... Unde erau femeia şi bărbatul cu care vorbise? Şi de ce dispăruse barmaniţa?

Acum că avea o problemă de rezolvat, îi era mai uşor să împingă visul în fundul minţii ei. Băgă maşina în viteză şi porni spre secţia de poliţie.

Capitolul 13

La cinci şi jumătate dimineaţa, secţia de poliţie Lewisham Row era liniştită. Singurul zgomot erau bătăile îndepărtate de pe coridorul de la celule. Vestiarul femeilor era gol şi Erika îşi scoase hainele murdare, apoi se duse în camera uriaşă cu duşuri comune şi dădu drumul apei lăsând-o să se înfierbânte cât putea să suporte. Intră sub duş, savurând căldura şi duşurile victoriene îmbrăcate în faianţă dispărură în aburii care se ridicau, şi odată cu ele şi Erika.

La şase era îmbrăcată cu haine curate şi singură în sala de şedinţe, bând tacticos o ceaşcă de cafea şi mâncând nişte ciocolată de la automat. Andrea Douglas-Brown se uita la ea de pe perete, plină de sine.

Erika se duse la biroul care-i fusese repartizat, introduse parola şi se logă la internet. Erau opt luni de când nu se mai uitase la e-mailul de la serviciu – nu dintr-un fel de abstinenţă; nu avusese acces. Derulând, văzu mesaje de la foşti colegi, buletine informative, corespondenţă nedorită şi o înştiinţare de participare la o audiere oficială. Asta aproape o făcu să râdă. Era notificată despre o audiere disciplinară oficială printr-un sistem intern de e-mail, la care i se interzisese accesul.

Bifă toate e-mailurile vechi şi le şterse.

Acum era doar un e-mail de la sergentul Crane, trimis noaptea precedentă târziu:

> Ataşez istoria profilului Facebook al Andreei DB. Plus înregistrările de pe telefonul ei recuperat de la locul crimei.
>
> CRANE

Erika deschise fişierului ataşat şi dădu click pe „print”. După câteva clipe, imprimanta de lângă uşă prinse viaţă, scuipând rapid hârtie. Erika luă teancul de pagini şi-l duse cu ea la cantina personalului, sperând să găsească acolo o

cafea decentă; însă cantina era învăluită în întuneric. Găsi un scaun în spate, aprinse luminile şi începu să citească profilul de Facebook al Andreei Douglas-Brown.

Acesta se întindea pe 217 pagini, de aproape nouă ani, de la o adolescentă de paisprezece ani cu faţa proaspătă, până la o sirenă focoasă de douăzeci şi trei de ani. În primele ei postări era o tânără foarte conservatoare, dar, odată cu intrarea în scenă a băieţilor, începuse să se îmbrace mai provocator.

Cei nouă ani de postări pe Facebook ai Andreei erau un şir nesfârşit de fotografii de la petreceri şi selfie-uri. Sute de fotografii cu bărbaţi bine şi fete frumoase, rareori aceiaşi oameni. Părea că fusese o petrecăreaţă înrăită, căreia îi plăceau party-urile costisitoare. Cluburile pe care le frecventa erau genul în care trebuia să rezervi o masă şi părea că niciodată nu era criză de sticle de şampanie care să umple mesele acelea din fotografii.

De-a lungul anilor, era foarte puţină interacţiune pe Facebook cu fraţii ei. Sora ei mai mare, Linda, dăduse like la câteva postări legate de familie, ca şi fratele ei mai mic, David. Însă acestea erau cam singurele postări asociate cu vacanţele anuale pe care familia Douglas-Brown le făcea în Grecia şi, în anii din urmă, la o vilă din Dubrovnik, Croaţia.

Vacanţele o interesau pe Erika cel mai mult. Luate în fiecare august pentru trei săptămâni, ele urmau acelaşi tipar. La începutul fiecăreia, Andrea posta câteva poze de familie – o fotografie de grup la o masă într-un restaurant frumos sau adunaţi cu toţii în jurul unei cabane, luând un prânz lejer în costume de baie. La aceste prânzuri, Andrea purta întotdeauna bikini şi poza, părul negru rostogolindu-i-se pe un umăr în timp ce ciugulea cochet din mâncare. Prin contrast, Linda stătea cocoşată, cu farfuria plină-vârf, părând cam supărată că era deranjată din festinul lacom. Linda părea să crească în circumferinţă cu fiecare vacanţă ce trecea şi era mereu îmbrăcată în tricouri lungi şi colanţi. David, în schimb, pornea de la un băiat de treisprezece ani extrem de slăbănog, cu ochelari şi se metamorfoza încet într-un tânăr arătos.

Andrea părea mai apropiată de David; în multe fotografii îl trăgea la piept într-o îmbrăţişare în care el se zbătea, cu ochelarii strâmbi. Nu prea erau fotografii cu Linda şi David împreună. Sir Simon şi Lady Diana păreau să nu trădeze nimic în fotografii, afişând aceeaşi mimică în fiecare an: zâmbete largi, însă inexpresive. Aici era Lady Diana în costum de baie şi pareo. Dincolo era Sir Simon într-un şort lăbărţat, tras cam prea sus peste burta lui păroasă.

Pe măsură ce vacanţele treceau, Andrea îşi pierduse repede interesul faţă de timpul petrecut cu familia şi începuse să posteze poze ale băieţilor din orăşel, făcute de ea. La început, erau cam insolenţi, neştiind că erau fotografiaţi în timp ce fumau prin preajmă sau jucau fotbal pe plajă cu cămăşile scoase. Apoi Andrea se fixa pe un băiat anume, petrecându-şi ultima săptămână a vacanţelor aparent obsedată de el şi făcându-i poze la nesfârşit. Părea atrasă de băieţii răi: mai mari şi mai tuciurii, cu torsuri musculoase, tatuaje şi piercinguri. Într-o fotografie, făcută în vara lui 2009, Andrea apărea pozând pe o Harley Davidson uriaşă, purtând cei mai micuţi bikini şi stând ca şi cum ar fi condus, în timp ce un flăcău brunet, probabil stăpânul motorului, stătea pe locul din spate. Avea o mână pe fundul ei şi ţinea o ţigară, vârful ei incandescent fiind aproape de pielea bronzată a Andreei.

Ea se uita fix în aparatul de fotografiat, cu o privire care spunea: *Sunt stăpână pe situaţie.*

Erika scrise pe margine: *Cine a făcut fotografia asta?*

Nici nu observă când oblonul de la ghişeul cantinei se ridică şi începură să intre unul după altul, pentru micul dejun, mai mulţi poliţişti cu ochii cârpiţi de somn.

În 2012, o nouă prietenă apăruse în scenă, o fată pe nume Barbora Kardosova.

Nume slovac? scrise Erika pe margine.

Barbora era brunetă şi frumoasă ca Andrea şi părea că-i devenise rapid prietenă apropiată, chiar însoţind familia în vacanţele din 2012 şi 2013. Se părea că Andrea găsise în Barbora o parteneră pentru vânătoarea de băieţi. Deşi acum căutau băieţi într-un fel mai sofisticat, apăreau

împreună cu un şir de masculi bruneţi, în cluburi de noapte luxoase sau pe şezlonguri la fel de costisitoare.

Andrea părea să fi făcut din Barbora o prietenă adevărată, postând fotografii în care-şi petreceau împreună timpul liber, Andrea fiind nemachiată şi mult mai puţin conştientă de aparatul de fotografiat. În multe privinţe, Andrea era mai drăguţă fără sulemeneală, distrându-se cu un zâmbet autentic pe faţă. Într-o fotografie, fetele pozau alături în faţa unei oglinzi, îmbrăcate cu pulovere supradimensionate care le ajungeau până la genunchi. Puloverele uriaşe erau bătrânicioase. Cel al Barborei era brodat cu nişte pisici care alergau după gheme de lână, în timp ce al Andreei avea o uriaşă mâţă roşcată care se odihnea în coşul ei. Flash-ul aparatului de fotografiat al telefonului se reflecta în colţul de sus al oglinzii. Linda, sora Andreei, comentase: *„Cară-te din dormitorul meu, vacă nenorocită!”*

Andrea dăduse like comentariului şi postase un ☺.

Apoi, la sfârşitul lui 2013, Barbora dispăruse brusc, fără nicio explicaţie, ştergând-o pe Andrea din lista de prieteni. Erika se mai uită o dată pe pagini ca să verifice că nu lipsea nimic. După acel moment, Barbora nu mai apăruse niciodată într-o fotografie. Nici măcar nu mai dăduse like la vreo postare. După vreo şase luni, în iunie 2014, profilul de Facebook al Andreei fu dezactivat. Nu exista nicio explicaţie sau mesaj către prietenii ei în care să spună că intenţiona să părăsească Facebook-ul.

Erika îşi îndreptă atenţia spre înregistrările telefonice. Prin comparaţie, acestea erau seci şi puţine. Crane adnotase numerele de telefon, care constau din apeluri regulate către logodnicul Andreei, Giles Osborne; unul către un magazin local cu mâncare chinezească pentru acasă, dat într-o sâmbătă, şi alte şapte, către acelaşi număr în sâmbetele consecutive de dinainte de Crăciun, voturi pentru *X Factor.* Restul telefoanelor erau către familia ei, către florăria mamei ei din Kensington şi către secretara tatălui ei. În noaptea în care dispăruse nu existau apeluri telefonice, deşi telefonul ei fusese găsit la

locul crimei. Înregistrările telefonice se întindeau pe opt luni, începând doar din iunie 2014.

Se auzi un zăngănit de ceaşcă scăpată pe podeaua de piatră. Erika ridică privirea, dându-şi seama că acum era lumină şi cantina era deja plină. Se uită la ceas şi văzu că era nouă fără zece. Nevoind să întârzie la şedinţa informativă, îşi adună hârtiile şi plecă. Pe coridor se întâlni cu superintendentul şef Marsh.

— Am citit raportul de azi-noapte, spuse el, ridicând o sprânceană.

— Da, domnule. Totul va fi explicat. Am o pistă beton.

— Care?

— Am să vă spun la briefing, zise ea când ajunseră în sala de şedinţe.

Când intrară, Erika îşi văzu toată echipa adunată la birouri. Se făcu linişte.

— 'Neaţa tuturor! Am să încep prin a spune că sergentul Crane a reuşit să scoată istoria Facebook completă a Andreei şi înregistrările telefonice, ceea ce este o treabă grozavă şi rapidă. Andrea a fost foarte activă pe site, apoi, în luna iunie a anului trecut şi-a dezactivat profilul. De asemenea, înregistrările telefonice încep doar din iunie 2014. De ce? Şi-a schimbat numărul?

— Pe Giles Osborne l-a cunoscut în iunie, spuse Sparks.

— Da. De ce şi-a schimbat numărul şi şi-a dezactivat profilul cam în acelaşi timp?

— Poate începea o viaţă nouă. Unii tipi devin geloşi dacă o femeie are foşti iubiţi şi un trecut, spuse Singh.

— Este evident că folosea Facebook-ul pentru a cunoaşte tipi, apoi s-a logodit şi n-a mai avut nevoie de el, spuse Sparks.

— Da, dar înregistrările ei telefonice… mă rog, sunt cam prea robotice. Şi tu-mi spui că l-a cunoscut pe bărbatul visurilor ei şi viaţa ei a devenit perfectă; n-a mai avut nevoie de alte interacţiuni?

— N-am spus asta, zise Sparks.

— Nu, dar e ceva dubios în asta. În noaptea în care a dispărut n-a dat niciun telefon. Să facem săpături. Găseşte-

i telefonul cel vechi şi scoate înregistrările şi vezi dacă mai avea un telefon despre care nu ştiu. În plus, află tot ce poţi despre o fată pe nume Barbora Kardosova, pronunţat „Kardoş-ova”. A fost prietenă foarte bună cu Andrea, între 2012 şi 2013, apoi a dispărut. S-au certat? Unde e acum? Putem să stăm de vorbă cu ea? Verific-o. Găseşte-o. Şi, de asemenea, foşti iubiţi. Andrea nu ducea lipsă de atenţie masculină; vezi ce găseşti.

— Dar fii discret, adăugă Marsh din spatele sălii.

Erika continuă:

— Azi-noapte am făcut o vizită la The Glue Pot. Am primit o identificare sigură de la o barmaniţă pe nume Kristina, care a recunoscut că Andrea a fost acolo în noaptea în care a dispărut. Ea spune că Andrea era cu o blondă cu părul scurt şi, mai târziu, cu un bărbat brunet.

— Ai s-o aduci pe această Kristina aici pentru un portret-robot? întrebă Sparks.

— S-a speriat şi a fugit când i-am propus asta.

— Bun, care e numele ei de familie? întrebă Sparks.

— Păi, n-am ajuns atât de departe înainte să...

Sparks zâmbi superior şi dădu din cap.

— Altă femeie cu care am vorbit, Ivy Norris... continuă Erika, dar Sparks o întrerupse.

— Doamne! Eu n-aş crede nimic din ce ţi-a spus Ivy Norris. Boarfa aia bătrână este o trombonistă şi o scandalagioaică bine cunoscută.

— Da, dar Ivy Norris a avut o reacţie foarte ciudată când am pomenit de The Glue Pot. S-a speriat. Acum, vreau tot ce poţi să obţii despre cârciuma aia. Găseşte-o pe barmaniţa aia şi stai de vorbă cu proprietarul. Cred că există aici o legătură cu Andrea şi trebuie s-o aflăm, iute, înainte să se evapore unele lucruri.

— DCI Foster. Putem schimba o vorbă? spuse Marsh.

— Da, domnule... Moss şi Peterson, vreau să veniţi azi cu mine. O să mergem să aflăm rezultatele autopsiei şi soţii Douglas-Brown vor face identificarea oficială a cadavrului.

Sala de şedinţe fu străbătută de un murmur. Erika îl urmă pe Marsh în biroul lui. Închise uşa şi se aşeză vizavi

de el.

— Soţii Douglas-Brown vin aici în dimineaţa asta pentru identificarea oficială?

— Da. La zece şi jumătate.

— La ora asta voi emite declaraţia oficială a poliţiei. Ofiţerul nostru de presă, Colleen, este foarte bun şi, desigur, vrem să subliniem că aici este vorba de uciderea unei fete nevinovate. Totuşi, trebuie să ne aşteptăm ca presa să găsească o latură politică, spuse cu mâhnire Marsh.

— Păi, trebuie să-şi vândă ziarele, spuse Erika.

Urmă o pauză în care Marsh bătu darabana cu degetele în masa de lucru.

— Vreau să ştiu ce direcţie ia ancheta ta, spuse Marsh în cele din urmă.

— Caut criminalul, domnule.

— Nu fi impertinentă!

— Păi, doar aţi fost acolo, în sala de şedinţe. Această martoră, Kristina, a văzut-o pe Andrea în The Glue Pot în noaptea în care a dispărut. Ea spune că Andrea era cu o blondă şi cu un bărbat brunet. Îi caut pe aceştia.

— Şi unde e acum? Această Kristina?

— A fugit şi n-am apucat să aflu mai multe informaţii.

— Ştia că eşti ofiţer de poliţie?

— Da.

— Crezi c-ar fi putut să considere că era în interesul ei să-ţi dea o identificare sigură a Andreei?

— Domnule?

— Uite ce e, Erika. Mai mult ca sigur este imigrantă ilegală şi s-a speriat c-o să fie deportată. Probabil că ţi-ar fi spus că l-a văzut pe Elvis la tonomat dac-ar fi considerat că asta ar fi putut să-i salveze fundul.

— Nu, domnule, eu cred că am o pistă aici. Şi altă femeie, una din partea locului, Ivy Norris. Reacţia ei la The Glue Pot a fost...

— Am citit raportul ofiţerului de serviciu de azi-noapte. Spune că l-ai lovit pe nepotul lui Ivy Norris şi apoi ea a scos un cuţit la tine.

— Da, băiatul m-a muşcat şi am reacţionat urât. Dar asta nu e relevant. Domnule, Ivy Norris cunoaşte zona asta şi ceva la cârciuma aia o sperie.

— Ştiai că luna trecută patru oameni au fost decapitaţi la Rambler's Rest, în Sydenham? Probabil că nici ea nu e dornică să se ducă acolo să bea ceva.

— Domnule!

— Comisarul adjunct s-a ţinut de capul meu. Trebuie să raportez cuiva de la nenorocita aia de cancelarie a prim-ministrului situaţia la zi a acestei anchete. Insistă să nu fie scoase la iveală şi exagerate în presă detalii dezgustătoare sau nedovedite despre familia Douglas-Brown.

— Nu eu controlez media. Nici nu divulg detalii despre anchete. Ştiţi asta, domnule.

— Da, dar vreau să...

— Trebuie să-mi fac treaba, domnule. Fiţi direct cu mine. Îmi spuneţi că există lucruri pe care nu pot să le investighez?

Marsh îşi încordă muşchii feţei.

— Nu!

— Atunci ce-mi spuneţi?

— Îţi spun să te limitezi la fapte. De mult suspectăm The Glue Pot că este implicată în plasarea imigranţilor ilegali în locuri de muncă şi că este un loc frecventat în mod regulat de prostituate. Îţi trebuie fapte concrete înainte să începi să spui că Andrea Douglas-Brown a fost acolo în noaptea în care a dispărut.

— Şi dacă o găsesc pe acea barmaniţă şi o conving să facă un portret-robot de identificare?

— Păi, mult noroc la asta, pentru că probabil e deja făcută pachet în spatele unui camion cu destinaţia Calais!

— Domnule! O avem pe Andrea pe camerele de supraveghere. A urcat într-un tren de Forest Hill în noaptea în care a dispărut şi cadavrul ei a fost găsit aproape de strada principală. Hristoase! Tot nu este evident că aş putea avea dreptate?

Marsh părea exasperat.

— Bun. Dar calcă uşor; fii subtilă în ancheta ta.

— Voi fi, domnule.

— Şi vreau să fiu ţinut la curent. Cu tot ce se-ntâmplă, înţelegi?

— Da, domnule.

Marsh îi aruncă o privire şi ea părăsi biroul.

Capitolul 14

Morga părea să alunge puţina căldură care îi rămăsese Erikăi în corp în timp ce mergea pe coridorul lung cu lumină fluorescentă. Ajunseră la o uşă metalică, unde Moss sună la un interfon. Medicul legist Isaac Strong le dădu drumul înăuntru.

— Bună dimineaţa! spuse încetişor Isaac, răspândind o aură de calm şi ordine.

Halatul alb de laborator care-i acoperea silueta înaltă era imaculat şi bine călcat, iar din buzunarul de sus se iţea husa de piele neagră a unui telefon mobil. Purta jeanşi strâmţi negri şi papuci Crocs, şi avea părul negru pieptănat peste cap. Din nou, Erika se simţi atrasă de ochii lui căprui şi blânzi de sub sprâncenele arcuite subţire. Sala de autopsie era un amestec ameţitor de oţel şi plăci de porţelan victorian. De-a lungul unui perete era un şir de uşi din oţel inoxidabil, iar în mijlocul sălii, trei mese de autopsie tot din oţel inoxidabil, înconjurate de canale de scurgere. Andrea Douglas-Brown zăcea sub un cearşaf alb, pe masa cea mai apropiată de uşa pe care intraseră ei. Ochii Andreei erau acum închişi. Părul ei fusese spălat şi pieptănat îngrijit peste cap. Contuziile se înnegriseră, dar faţa îi era tot umflată. De dragul familiei, Erika sperase că Andrea avea să arate ca şi cum ar fi dormit, dar, în ciuda eforturilor de a o aranja, corpul ei arăta tot traumatizat.

Isaac ocoli brancarda şi dădu la o parte cearşaful. Pe lângă contuziile şi laceraţiile de pe corpul ei gol, era acum cusătura grosolană, de la incizia în formă de Y, care ducea de la fiecare umăr şi convergea la piept, apoi cobora printre sânii ei plini până la stern.

— În plămâni nu era lichid, deci era moartă când a ajuns în apă, spuse Isaac. Gheaţa a împiedicat descompunerea, dar observaţi albirea pielii cauzată de expunerea prelungită la apă. Semnele de ligatură de pe gât şi clavicula fracturată indică moartea prin strangulare. După cum am presupus, vânătaia din jurul gâtului indică o mână

de mărime medie, fără caracteristici neobişnuite, cum ar fi degete lipsă.

Se opri.

— Rezultatele toxicologice arată un nivel ridicat de alcool în sânge, plus o cantitate mică de cocaină. Nu mâncase de mai multe ore; avea stomacul gol, în afară de dintele din faţă rupt, pe care probabil l-a înghiţit fără să vrea în timpul atacului.

Ridică un flacon mic de plastic în care era dintele rupt şi îl ţinu în lumină.

— Am găsit pe gura şi dinţii ei un reziduu dintr-o substanţă adezivă, ce se găseşte în majoritatea mărcilor de benzi adezive.

— Deci a fost legată la gură? întrebă Erika.

— Aşa s-ar părea. Nu există niciun semn că a fost violată. Totuşi, apare că a făcut sex anal în apropierea momentului când a murit şi pare să fi fost consensual. Iarăşi, am analizat anusul în căutare de spermă şi sânge, dar n-am găsit. Însă erau reziduuri de latex şi cantităţi mici de lubrifiant.

— A folosit prezervativ? întrebă Erika.

— Cel care a făcut sex anal cu ea a folosit prezervativ, o corectă Isaac.

— Dar cum poţi să fii sigur că sexul anal a fost consensual?

Urmă o pauză stânjenitoare.

Isaac explică:

— Există o diferenţă clară între sexul penetrant consensual şi neconsensual. La sexul consensual, corpul este de obicei relaxat. Sexul neconsensual este adesea cuplat cu stres maxim, panică şi împotrivire, ceea ce duce la încordarea muşchilor, fapt care, la rândul lui, duce la leziuni interne şi excoriaţii ale cărnii. Sigur, o altă teorie este că raportul sexual ar fi putut avea loc post-mortem.

— Te rog, Doamne, nu! spuse Erika. Sper să nu.

— E posibil, da, dar eu mă îndoiesc. Acesta pare să fie un atac furibund. Ucigaşul a atacat-o ca un animal. I-a smuls părul la tâmple – ar fi avut el voinţa şi controlul de a

se opri pentru a-şi pune un prezervativ?

— S-au găsit prezervative la faţa locului?

— Zona din jurul şopronului pentru bărci şi lacului era plină de prezervative. Noi le analizăm pe toate, dar durează.

O scurtă pauză.

— Crezi că Andrea era genul de fată care să facă sex anal? întrebă Peterson.

— Asta ar cam însemna să judec, spuse Isaac.

— Mda, ştii bine că aici putem să ne ferim să jignim sau să spunem lucrurilor pe nume. Nu doar un anumit gen de fată practică sexul anal? întrebă Peterson.

— Nu-mi plac ideile astea, spuse Erika.

— Dar trebuie să gândim aşa, spuse Peterson.

— Spui că numai fetelor stricate le place în fund? Cele care se bagă în situaţii periculoase? întrebă Moss.

— Crezi că asta a fost o partidă de sex în aer liber, care a mers prost? îl întrebă Erika pe Isaac.

— Cum am spus, nu e treaba mea să emit ipoteze despre nimeni. Când sunt aduse la mine, trebuie să trag concluzii privitoare la felul în care au murit. Puteţi să vedeţi aici c-a fost legată la mâini cu un cablu. A fost legată şi la picioare, iar glezna piciorului stâng are o mică fractură.

— Asta n-a fost o partidă de sex în aer liber care a mers prea departe, spuse Erika. Asta a fost o răpire. Poate a făcut sex cu logodnicul ei în acea zi mai devreme şi apoi... Doamne! O să trebuiască să-l întrebăm pe logodnic. Există probe ADN?

— Dacă au existat, cel mai probabil au fost distruse de apă, când era sub gheaţă, spuse Isaac.

Când terminară, mai erau câteva minute până la sosirea soţilor Douglas-Brown pentru identificarea corpului Andreei. Moss şi Peterson profitară de prilej pentru a fuma o ţigară, iar Erika se pomeni acceptând oferta de a li se alătura, deşi se lăsase de fumat cu ani buni în urmă. Stăteau în uşa scării de incendiu, care dădea spre ieşirea din spate a unui service auto. Vedeau înăuntru şirul lung

de garaje unde maşinile erau urcate pe rampe, iar dedesubt, în nişte şanţuri luminate, lucrau câţiva muncitori.

Erika nici nu mai ţinea minte de câte cazuri de viol şi crimă se ocupase. În timp ce fumau în tăcere, ea se uita la tinerii care lucrau vizavi. Erau tineri şi puternici. Cât de aproape de a viola şi a ucide femei ajungea în viaţa sa un om obişnuit? Câţi se stăpâneau? Câţi scăpau basma curată?

— Cheia este Andrea. A fost cineva pe care-l cunoştea? întrebă Erika, suflând fumul de ţigară în aerul rece.

— Crezi că a fost ademenită pe terenul muzeului sau că s-a dus de bunăvoie? întrebă Peterson.

— Nu prea avem dovezi pentru a merge mai departe. Nicio probă ADN. Camerele de luat vederi nu funcţionau.

— Ar fi putut să fie ceva aranjat? întrebă Moss. Camerele de luat vederi. Să fi fost cineva din interior. Cineva care să fi avut un dinte împotriva lui Sir Simon sau a familiei?

— Camerele alea de rahat nu merg din cauza reducerilor făcute de guvern. Iar dacă erau o răpire şi o execuţie profesioniste, ar mai fi lăsat ei la faţa locului telefonul şi legitimaţia fetei? Asta pare o rasoleală, spuse Peterson.

— Poate voiau să fie identificată iute. Ca să transmită un mesaj.

— A avut parte din plin de atenţie masculină. Ce ziceţi de un iubit tratat cu dispreţ?

— E posibil. Dar cine? Părea să se fi transformat într-o călugăriţă de când l-a cunoscut pe acest Giles Osborne. Trebuie să vorbim cu el.

Isaac apăru în uşă.

— Familia Douglas-Brown tocmai a ajuns în parcare, spuse el.

— Urăsc partea asta a meseriei, spuse Moss, stingând ţigara pe jumătate fumată pe talpa pantofului şi băgând-o înapoi în pachet.

Simon şi Diana Douglas-Brown sosiră cu fiica lor, Linda, şi cu fiul lor, David. Erikăi i se părea ciudat că-i vedea

pentru prima oară pe fratele şi sora Andreei. Avea impresia că ştia foarte multe despre ei din profilul de Facebook al Andreei.

Diana şi Simon erau îmbrăcaţi ireproşabil în negru, iar Diana arăta de parcă fusese susţinută până atunci de Simon şi David. David era foarte înalt şi slab şi purta un costum negru, strâmt, la modă, şi ochelari. Linda era lângă tatăl ei şi părea foarte grasă şi demodată într-o fustă neagră, cloş, şi un palton gros, de iarnă. Toţi aveau ochii roşii de plâns.

— Bună dimineaţa! Poftiţi, spuse Erika, ducându-i la uşa camerei de identificare.

Simon puse o mână peste a soţiei sale.

— Tu rămâi aici, David, şi tu, Linda, la fel, am să fac eu asta.

— Tată, suntem aici. Împreună, spuse David.

Glasul lui avea un ton poruncitor, ca al tatălui său, care contrasta cu înfăţişarea lui de tocilar. Linda îşi muşcă buza o clipă, apoi dădu din cap în semn că era de acord. Erika îi conduse înăuntru. Camera de identificare era mică şi sumbră, cu două scaune şi o masă de lemn împodobită cu un mănunchi de narcise galbene care nu reuşeau să înveselească atmosfera.

— Vă rog să nu vă grăbiţi, spuse Erika, conducându-i la un glasvand mare.

De cealaltă parte a geamului era trasă o draperie. Erika observă că draperia fusese agăţată invers, cu căptuşeala îngălbenită la vedere, o parte din cusătură fiind desfăcută în partea de sus. Era o ironie că morţilor li se arăta faţa cea bună, în timp ce rudele şi prietenii aşteptau de cealaltă parte, ca şi cum ar fi fost în culise.

Diana se încordă vizibil când un asistent de la morgă trase draperia, dând-o la iveală pe Andrea, care zăcea sub un cearşaf, înfăşurată într-un giulgiu alb. O lumină slabă, galbenă, cădea pe lambriurile de lemn ale camerei de vizionare. Erika nu scăpase niciodată de sentimentul că privirea unui cadavru era aproape abstractă; teatrală. Unele rude rămâneau impasibile, altele plângeau

nestăpânit. Un bărbat, îşi aminti ea, dăduse cu pumnul în geam atât de tare, încât îl crăpase.

— Da. E ea, Andrea, spuse Diana.

Îşi înghiţi lacrimile şi ochii i se umeziră. Îşi tamponă faţa frumos machiată cu o batistă albă. Linda nu clipi, nu tresări. Doar îşi lăsă capul pe-o parte, cu ochii măriţi de o curiozitate morbidă. David se uita sumbru, luptându-se cu lacrimile.

Simon fu cel care îşi pierdu controlul şi, cu un vaiet, cedă nervos. David se duse să-şi îmbrăţişeze tatăl, însă el îl respinse violent pe băiat. Abia atunci începu să plângă şi David, cu sughiţuri.

— Vă las puţină intimitate. Staţi cât aveţi nevoie, spuse Erika.

Diana dădu din cap când ea se retrase.

Trecură cinci minute şi, în cele din urmă, familia ieşi cu ochii injectaţi. Erika aştepta pe coridor cu Moss şi Peterson.

— Vă mulţumesc că aţi făcut asta, spuse Erika încetişor. Am putea să stăm de vorbă cu dumneavoastră, toţi, în după-amiaza asta, mai târziu?

— Despre ce vreţi să vorbiţi cu noi? întrebă Simon.

Ochii lui injectaţi erau acum prudenţi şi jenaţi.

— Am vrea să mai aflăm nişte lucruri despre Andrea ca să ne dăm seama dacă-l cunoştea pe criminal.

— De ce să-l fi cunoscut pe criminal? Crezi că o persoană ca Andrea ar fi umblat cu nişte criminali?

— Nu, domnule, nu cred. Dar trebuie să vă punem aceste întrebări.

— Unde e logodnicul Andreei? întrebă Moss.

— Giles a înţeles că am dorit să venim doar noi, familia. Sunt sigură că îşi va lua rămas-bun când…

Glasul mamei se stinse, poate pentru că-şi dădea seama că acum avea o înmormântare de organizat.

Se uitară la familia care mergea încet prin parcarea înzăpezită către o maşină care-i aştepta. Când urcară, Simon Douglas-Brown se uită prelung la Erika. Ochii lui

injectaţi îi sfredeliră pe ai ei. Apoi se urcă în maşină şi aceasta dispăru în ninsoare.

Capitolul 15

Yakka Events avea sediul într-un bloc de birouri futurist de pe o stradă rezidenţială din Kensington. Blocul se înălţa între câteva şiruri de case obişnuite cu terasă, ca o sculptură pretenţioasă care fusese livrată la adresa greşită. Erika, Moss şi Peterson fură obligaţi să sune la două rânduri de uşi de sticlă fumurie înainte să li se permită accesul în recepţie. O recepţioneră tânără lucra la computer, cu căştile pe urechi. Îi văzu, dar nu spuse nimic şi continuă să tasteze. Erika se aplecă şi-i scoase căştile.

— Sunt DCI Foster, iar aceştia sunt detectivii Moss şi Peterson. Am vrea să stăm de vorbă cu Giles Osborne.

— Domnul Osborne este ocupat. O clipă, termin asta şi vă programez pentru o întâlnire, spuse recepţioneră, punându-şi la loc căştile cu gesturi ostentative.

Erika se aplecă iar şi trase de fir, scoţând ambele căşti din urechile fetei.

— Eu nu te întreb, îţi spun. Am vrea să-l vedem pe Giles Osborne.

Îşi arătară toţi legitimaţiile de poliţişti. Fata îşi păstră atitudinea, dar ridică telefonul de pe birou.

— Cu privire la ce?

— La moartea logodnicei lui, spuse Erika.

Fata formă un număr.

— De ce credea ea că suntem aici? Pentru o pisică rămasă înţepenită într-un nenorocit de copac? murmură Peterson.

Erika îi aruncă o privire.

Recepţionera puse receptorul la loc în furcă.

— Domnul Osborne va veni într-o clipă. Îl puteţi aştepta acolo.

Se mutară într-o zonă de aşteptare cu canapele şi o măsuţă de lemn pentru cafea, unde erau frumos aranjate în evantai reviste de modă. În colţ era un mic bar cu un frigider uriaş, luminat şi aprovizionat cu şiruri de sticle de bere şi, alături, se găsea un uriaş espressor argintiu. Pe

perete era prins un montaj de fotografii făcute la diverse evenimente, în care în general apăreau fete superbe şi tipi care împărţeau şampanie gratuită.

— Pe mine, cu fundul meu gras, nu m-ar angaja niciodată, bombăni Moss când se aşezară.

Erika se uită pieziş la ea şi văzu că, pentru prima dată, Moss surâdea larg. Erika îi întoarse zâmbetul.

După câteva clipe, Giles Osborne ieşi pe o uşă cu geam fumuriu de lângă bar. Era scund şi rotofei şi avea părul negru, unsuros, cu cărare într-o parte. Ochii lui ca două mărgele erau apropiaţi, şi avea un nas mare, dar nu avea deloc bărbie. Purta jeanşi strâmţi şi un tricou cu decolteu în V, mult prea strâmt pentru burta lui proeminentă. O pereche ciudată de cizmuliţe până la glezne, care-i dădeau un aer de Humpty-Dumpty, îi completa ţinuta. Erika era surprinsă că acesta era bărbatul cu care Andrea alesese să se mărite.

— Salut, sunt Giles Osborne! Cu ce pot să vă ajut? spuse el, pe un ton liniştit şi sigur pe sine.

Erika făcu prezentările, adăugând:

— Am vrea mai întâi să vă prezentăm condoleanţele noastre.

— Da. Vă mulţumesc. A fost un mare şoc. Ceva ce încă încerc să procesez. Nu ştiu dacă vreodată am să...

Arăta îndurerat, dar nu-i invită să continue.

— Am putea să mergem într-un loc puţin mai retras? Am vrea să vă punem câteva întrebări, spuse Erika.

— Am vorbit deja pe larg, ieri, cu un anume DCI Sparks, spuse el, îngustându-şi bănuitor ochii.

— Da, şi vă suntem recunoscători pentru timpul acordat, dar vă rugăm să înţelegeţi că este vorba de anchetarea unei crime şi chiar trebuie să ne asigurăm că avem toate informaţiile.

Giles se uită fix la ei o clipă, apoi bănuielile i se evaporară.

— Sigur. Pot să vă ofer ceva de băut? Cappuccino? Espresso? Macchiato?

— Eu vreau un cappuccino, spuse Moss.

Peterson dădu din cap afirmativ.

— Da, mulţumesc, spuse Erika.

— Michelle, noi vom fi în sala de conferinţe, îi spuse Giles recepţionerei.

Ţinu uşa deschisă şi intrară într-un birou comun unde şase sau şapte tinere şi tineri lucrau la calculator. Niciunul nu părea să aibă mai mult de douăzeci şi cinci de ani. Giles deschise o altă uşă de sticlă, care dădea într-o sală de conferinţe, cu o masă lungă, din sticlă, şi câteva scaune. Un televizor mare, cu plasmă, de pe perete oglindea un website pe care apărea şiruri de schiţe. La o privire mai atentă, Erika îşi dădu seama că schiţele reprezentau sicrie. Giles se duse în grabă la un laptop de pe masa de sticlă, micşoră browserul şi pe televizor apăsă logoul firmei Yakka Events.

— Nici nu pot să-mi imaginez ce perioadă îngrozitoare trebuie să fi fost asta pentru Lordul şi Lady Douglas-Brown. Mă gândeam să mă ocup eu de organizarea înmormântării Andreei, explică el.

— Andrea a fost identificată oficial abia acum o oră, spuse Moss.

— Da, dar voi o identificaserăţi pe Andrea, corect? replică el.

— Da, spuse Erika.

— Niciodată nu ştii cum să reacţionezi la o pierdere neaşteptată. Trebuie să vi se pară ciudat...

Se întrerupse şi-şi puse mâna pe faţă.

— Scuzaţi-mă. Am nevoie de o preocupare... Trebuie să fac ceva, iar aranjarea de evenimente îmi este în sânge, cred. Nu-mi vine să cred că s-a întâmplat asta...

Erika scoase un şerveţel dintr-o cutie de pe masa de conferinţe şi i-l întinse lui Giles.

— Mulţumesc, spuse el, luându-l şi suflându-şi nasul.

— Înţeleg că firma dumneavoastră e una de succes? spuse Erika, schimbând subiectul în timp ce se aşezau la masa de conferinţe.

— Da, nu pot să mă plâng. Întotdeauna există oameni care vor să povestească lumii despre noul lor produs.

Recesiunile vin şi trec, dar mereu există nevoia şi dorinţa de a transmite un concept, o marcă, un eveniment. Eu sunt aici pentru a ajuta la transmiterea acelui mesaj.

— Ce mesaj speraţi să transmiteţi odată cu organizarea înmormântării Andreei? întrebă Moss.

Înainte ca el să apuce să răspundă, intră recepţionera cu cafelele şi le puse pe masă.

— Mersi, Michelle, eşti un înger! spuse Giles în urma ei când ea ieşi. Hm, asta-i chiar o întrebare bună. Vreau ca oamenii s-o ţină minte pe Andrea aşa cum era: o fată frumoasă, pură şi integră, inocentă, care avea toată viaţa înainte...

Erika rumegă asta o clipă. Văzu că Moss şi Peterson făceau la fel.

— Cafeaua asta e chiar bună, spuse Moss.

— Mulţumesc. Noi am lansat produsul. Este în întregime Fairtrade. Fermierii primesc mult peste valoarea de piaţă pentru ceea ce cultivă; copiii lor primesc locuri la şcoală. Au acces la canalizare şi apă curentă. Servicii medicale complete.

— Nu ştiam că bând pur şi simplu o cafea fac atâta bine, spuse Peterson, cu glasul plin de sarcasm.

Erika îşi dădu seama că Peterson şi Moss îi împărtăşeau antipatia faţă de Giles Osborne. Însă nu era bine ca şi el să ştie asta.

— Am venit azi aici ca să încercăm să ne facem o imagine despre Andrea. Noi credem că cel mai bun mod de a-l prinde pe cel care a făcut asta este să găsim o legătură între viaţa ei şi ultimele ei mişcări.

— Sigur, spuse Giles. A fost un şoc – un şoc îngrozitor.

Ochii i se umplură iar de lacrimi şi se frecă la ei cu furie cu şerveţelul făcut ghemotoc. Îşi trase nasul de câteva ori.

— Trebuia să ne căsătorim vara asta. Era foarte entuziasmată. Deja începuse să-şi aleagă accesoriile pentru rochie. Voia o Vera Wang, iar eu i-am oferit mereu Andreei mele ce-şi dorea...

— Nu plăteau părinţii ei? întrebă Erika.

— Nu. Tradiţia slovacă este ca fiecare familie să

plătească jumătate… Sunteţi slovacă? Mi s-a părut că aud un accent? întrebă Giles.

— Da, sunt.

— Căsătorită?

— Nu. Pot să întreb unde aţi cunoscut-o pe Andrea?

— A venit să lucreze pentru mine, în iunie anul trecut.

— Pe ce post?

— Una dintre fetele noastre cu mostrele, deşi nu cred că ştia cu adevărat ce înseamnă cuvântul „muncă”. O cunoşteam pe Lady Diana de câţiva ani. Colaboram des cu florăria ei pentru evenimentele noastre. Mi-a spus că are o fată care căuta un job; apoi mi-a arătat fotografia ei şi asta a fost.

— Cum adică „asta a fost”? întrebă Peterson.

— Păi, era frumoasă. Genul de fată pe care adorăm să-l angajăm – şi, desigur, în foarte scurt timp m-am îndrăgostit, ha!

— Şi a lucrat mult pentru dumneavoastră înainte de a se lega o relaţie? întrebă Peterson.

— Nu – mă rog, a durat mai mult să mă îndrăgostesc decât perioada în care a fost angajată. Lucra doar un schimb, distribuind mostre de Moët. Era cumplită: se purta de parcă era la petrecere, nu muncea şi se îmbăta rău! Aşa că n-a mers, dar, ăă, *noi…* Ascultaţi, ce relevanţă are asta? M-aş fi gândit c-o să vreţi să fiţi pe teren în căutarea criminalului.

— Deci lucrurile au evoluat foarte repede. Vă cunoşteaţi doar de opt luni, din iunie trecut? spuse Erika.

— Da.

— Şi aţi cerut-o de soţie foarte repede.

— Cum am spus, a fost dragoste la prima vedere.

— Şi credeţi că şi pentru Andrea a fost dragoste la prima vedere?

— Sunt cumva suspectat? întrebă Giles, foindu-se pe scaun.

— De ce aţi crede că sunteţi suspectat? Am spus că punem nişte întrebări, spuse Erika.

— Dar am mai răspuns la toate astea. Dacă vreţi să

trecem la lucrurile importante, pot să demonstrez unde eram în noaptea în care a dispărut Andrea. Joi, opt ianuarie, de la trei după-amiaza până la trei dimineaţa a zilei de nouă, am fost la o lansare de produs la Raw Spice în Soho, Beak Street 106. Apoi m-am întors aici, la birou, cu echipa mea. Am băut câteva pahare ca să ne relaxăm. Am toate astea pe camera de supraveghere. La şase, am plecat la micul dejun – la McDonald's-ul de pe strada principală din Kensington. Mai mult de zece angajaţi pot să confirme asta şi, în majoritatea locurilor, sigur există camere de supraveghere. Portarul de la clădirea mea m-a văzut ajungând acasă la şapte, şi n-am mai plecat până la amiază.

— Ce este Raw Spice? întrebă Peterson.

— E o experienţă sushi fusion.

— Sushi fusion?

— Chiar nu mă aştept ca o persoană ca dumneavoastră să ştie ce e asta, spuse Giles nervos.

— O persoană ca mine? întrebă Peterson, răsucindu-şi o codiţă scurtă.

— Nu, nu, nu; voiam să spun că o persoană care... care poate nu a frecventat societatea din centrul Londrei...

Erika interveni.

— Da, bine. Ascultaţi, domnule Osborne...

— Vă rog să-mi spuneţi Giles. Acesta este un birou în care se foloseşte prenumele.

— Giles. Eşti pe Facebook?

— Bineînţeles că sunt pe Facebook, se zbârli el. Conduc o firmă de evenimente. Suntem foarte activi pe toate reţelele sociale.

— Şi Andrea?

— Nu, ea era una dintre puţinii oameni pe care i-am cunoscut care nu avea profil de Facebook. Am încercat... am încercat de câteva ori s-o conving să-şi facă un cont pe Instagram, dar este... era paralelă cu tehnologia.

Erika se ridică şi scoase două capturi de ecran de pe profilul de Facebook al Andreei. Le aşeză pe masă, în faţa lui.

— Andrea a avut profil de Facebook. L-a dezactivat în iunie 2014. Bănuiesc că asta a fost cam când v-aţi cunoscut.

Giles trase spre el foile.

— Poate îşi dorea un nou început? spuse el, derutat, încercând în mod clar să nu reacţioneze la o fotografie în care Andrea îmbrăţişa din spate un tânăr arătos, mâna lui cuprinzându-i un sân prin decolteul topului.

— Deci te-a minţit că nu avea profil de Facebook.

— Mă rog, minţit e un cuvânt tare, nu-i aşa?

— Dar de ce ţi-a ascuns asta?

— N-nu ştiu.

— Giles. Ai auzit de The Glue Pot din Forest Hill? întrebă Peterson.

— Nu, nu cred. Ce este?

— O cârciumă.

— Atunci clar nu ştiu. De fapt, eu nu mă abat niciodată la sud de râu.

— Andrea a fost văzută ultima dată în această cârciumă în noaptea în care a dispărut. Era în compania unei fete cu părul blond şi scurt, apoi a unui bărbat brunet. Ai idee cine puteau să fie? Avea prieteni în South London, prin Forest Hill?

— Nu. Mă rog, niciunul de care să fi ştiut eu.

— Îţi vine în minte cineva care ar fi voit să-i facă rău? Datora bani cuiva?

— Nu! Nu; Andreei nu i-a lipsit niciodată nimic, aveam eu şi Sir Simon grijă de asta. În noaptea în care a dispărut mi-a spus că se duce la cinema cu Linda şi David. Eu o încurajam să petreacă mai mult timp cu fratele şi sora ei; nu sunt apropiaţi ca fraţi.

— De ce?

— Oh, ştiţi voi – familii bogate. Părinţii lasă îngrijirea copiilor în seama bonelor şi a profesorilor. Între fraţi există mereu competiţie pentru afecţiune... Mă rog, David şi Andrea păreau să aibă parte de mai multă atenţie decât Linda. Eu am avut noroc. Sunt singurul copil la părinţi.

Imaginea de Humpty-Dumpty reveni în mintea Erikăi.

Giles, mic şi durduliu, stând singur pe un zid, neajungând cu picioarele la pământ.

— Ai cunoscut vreodată o fată pe nume Barbora Kardosova? Era prietenă cu Andrea.

Erika împinse peste masă o fotografie a Barborei.

Giles se aplecă să studieze fotografia.

— Nu. Deşi Andrea a pomenit de Barbora. Se pare că s-a debarasat de Andrea cu multă cruzime. S-a întâmplat cu puţin înainte de a o cunoaşte eu.

— Cât de bine le-ai cunoscut pe prietenele Andreei?

— Nu avea multe prietene. Încercase să se apropie de alte fete şi ele ajungeau s-o invidieze. Este – era – foarte frumoasă.

— Tu şi Andrea aveaţi o viaţă sexuală activă?

— Poftim? Da. Abia ne logodiserăm...

— Ai avut raporturi sexuale cu Andrea în ziua în care a dispărut?

— Ce treabă are asta cu...? începu Giles.

— Te rog să răspunzi la întrebare, spuse Erika.

— Am, cred că s-ar putea să fi avut, după-amiaza. Uite ce e, nu ştiu ce treabă are asta cu dispariţia ei. Să mă întrebaţi de viaţa noastră sexuală! Nu e treaba voastră!

Giles era roşu la faţă.

— Făceaţi şi sex anal, şi vaginal? întrebă Peterson.

Giles se ridică atât de repede, încât îşi vărsă cafeaua şi scaunul lui se răsturnă.

— Gata! Ieşiţi acum! Aţi auzit? Asta este o discuţie neoficială, da? Nu trebuie să vorbesc cu voi. Am făcut-o voluntar.

— Bineînţeles, spuse Erika. Dar ai vrea, te rog, să răspunzi la întrebare? Andrea a suferit un atac prelungit şi brutal înainte de moarte. Punem întrebările asta cu un motiv.

— Poftim? Dacă am avut... dacă am făcut sex nenatural? Nu. NU! Nu m-aş fi însurat cu o fată care...

Giles se trase de gâtul tricoului, neputând să dea glas cuvintelor.

— Îmi pare rău, dar vreau să plecaţi. Dacă vreţi să-mi

mai puneţi întrebări, vreau să fie de faţă un avocat. Discuţia asta este extrem de dureroasă şi dezgustătoare.

Cafeaua vărsată ajunsese la marginea mesei şi începuse să picure pe covor.

— A fost violată? A fost rănită rău? întrebă el, încet acum, izbucnind în lacrimi.

Se rezemă de masă şi hohoti în mâneca tricoului.

— Nu credem că Andrea a fost molestată sexual, dar atacul la care a fost supusă a fost susţinut şi brutal, spuse încetişor Erika.

— Oh, Doamne! spuse Giles inspirând adânc şi frecându-se iar la ochi. Nici nu pot să mă gândesc – nici nu pot să-mi imaginez prin ce a trecut.

Erika îl lăsă un moment, apoi continuă:

— Ai putea să-mi spui, Giles, dacă Andrea avea mai mult de un telefon?

Giles ridică privirea, derutat.

— Nu. Nu, avea un iPhone Swarovski. Secretara lui Sir Simon se ocupă de factură. La fel pentru Linda şi David.

Erika se uită la Moss şi Peterson şi se ridicară.

— Cred că vom pune punct aici, domnule Osborne, mulţumesc. Îmi pare rău pentru întrebări, dar răspunsurile tale la aceste întrebări dificile chiar vor fi de ajutor anchetei noastre.

Erika îl atinse pe mânecă.

— Ieşim singuri, adăugă ea.

Trecură pe lângă Michelle care intra în sala de conferinţe cu o mână de şerveţele. Fata îi privi dezaprobator.

— Ce părere aveţi? întrebă Erika, când ieşiră în stradă.

— Eu am să o spun. Fin'că ştiu că toţi gândim asta. Ce dracu' a căutat ea cu el? Era mult prea bună pentru el! spuse Peterson.

— Şi cred că n-o cunoştea deloc, spuse Moss.

— Sau l-a lăsat să ştie doar ce voia ea, adăugă Peterson.

Capitolul 16

La prânz, vestea oficială a morţii Andreei era în toată presa. Când Erika, Moss şi Peterson ajunseră la reşedinţa Douglas-Brown, numărul fotografilor sporise, iar aceştia frământau sub tălpi zăpada care se topea. De data asta nu mai trebuiră să aştepte în prag şi fură conduşi direct într-un salon mare cu o privelişte dublă – a copacului din faţă şi a unei grădini mari din spate. Două canapele de culoare deschisă şi câteva fotolii înconjurau o masă lungă şi joasă. Şemineul deschis era decorat cu marmură albă, iar în colţ se afla un pian pe care erau mai multe fotografii înrămate.

— Salut! spuse Simon Douglas-Brown, ridicându-se de pe una dintre canapele pentru a da mâna cu ei.

Diana Douglas-Brown stătea lângă el, dar nu se ridică. Avea ochii roşii şi umflaţi şi era nefardată. David şi Linda stăteau de o parte şi de alta a părinţilor lor. Simon, Diana şi David erau îmbrăcaţi tot în negru, dar Linda se schimbase într-o fustă de stofă ecosez şi un pulover de lână alb şi lăbărţat, pe a cărui parte din faţă erau brodate pisici care alergau după gheme de lână. Erika recunoscu jumperul din fotografia de pe Facebook. Îl purtase Andrea, când era cu Barbora.

— Vă mulţumesc că ne-aţi primit, spuse Erika. Înainte se începem, aş vrea să-mi cer scuze faţă de dumneavoastră dacă purtarea mea de ieri a fost nepoliticoasă. Nu a fost intenţionată şi îmi cer scuze fără rezerve dacă v-am supărat.

Simon păru surprins.

— Da, sigur, s-a iertat. Şi vă mulţumim.

— Da, vă mulţumim, repetă cu glas răguşit Diana.

— Am vrea doar să mai aflăm câte ceva despre viaţa Andreei, spuse Erika, aşezându-se pe canapeaua opusă familiei.

Peterson şi Moss o încadrară.

— Pot să vă pun câteva întrebări?

Familia acceptă, dând din cap.

Erika se uită la David şi la Linda.

— Am înţeles că Andrea trebuia să se întâlnească cu voi în noaptea în care a dispărut.

— Da, trebuia să ne întâlnim la Odeon, în Hammersmith, să vedem un film, spuse Linda.

— Ce film?

David ridică din umeri şi se uită la Linda.

— *Gravity,* spuse Linda. Andrea tot spunea că voia mult să-l vadă.

— A spus de ce a contramandat?

— Nu a contramandat; doar nu a apărut, spuse Linda.

— Bun. Avem un martor care a văzut-o pe Andrea într-o cârciumă din South London, The Glue Pot. Vă spune asta ceva?

Toţi membrii familiei clătinară din cap.

— Nu sună ca un loc în care s-ar fi dus Andrea, spuse Diana, care părea cam toropită şi absentă.

— Ar fi putut să se întâlnească cu altcineva? Avea prieteni pe acolo?

— Dumnezeule, nu! spuse Diana.

— Andrea a terminat-o cu o grămadă de prieteni, spuse Linda, dându-şi din ochi bretonul scurt cu o mişcare a capului.

— Nu e frumos, Linda.

— Dar aşa e. Întotdeauna exista cineva nou pe care-l cunoscuse într-un bar sau într-un club – era membră a multor cluburi. În clipa asta era nebună după acea persoană, iar în următoarea se debarasa de ea. O excomunica pentru cine ştie ce delict minor.

— Cum ar fi?

— Arăta mai bine decât ea sau vorbea cu tipul cu care voia ea să vorbească. Sau vorbea prea mult despre sine…

— Linda! o atenţionă tatăl ei.

— Le spun adevărul!

— Ba nu, o faci albie de porci pe sora ta, care e moartă! Ea nu mai este aici ca să se lupte cu tine…

Glasul lui Simon se stinse.

— Ai ieşit cu Andrea în cluburi sau baruri? întrebă Moss.

— Nu, spuse apăsat Linda.
— Când spui „membră”, la ce te referi?
— Membră în cluburi, am spus. Nu ştiu dac-ar fi genul de cluburi în care te-ai duce tu, adăugă Linda, măsurând-o pe Moss de sus până jos.
— *Linda,* spuse Simon.
Linda se foi iritată pe canapea, fundul ei mare revărsându-se peste margine.
— Îmi pare rău, am fost nepoliticoasă, spuse ea, dându-şi iar bretonul din ochi, cu o mişcare smucită a capului.
Erika se întrebă dacă era un tic nervos.
— Nicio problemă, spuse împăciuitoare Moss. Asta nu e o discuţie oficială; vreau doar câteva informaţii care să ne ajute să-l prindem pe ucigaşul Andreei.
— Pot să vă dau lista cluburilor a căror membră era Andrea. Am să vorbesc cu secretara mea să vă trimită un e-mail cu ele, spuse Simon.
— Lucrezi la o florărie, Linda, da? întrebă Peterson.
Linda îl măsură aprobator de sus până jos, ca şi cum abia atunci l-ar fi observat.
— Da, e afacerea mamei. Eu sunt asistent manager. Ai iubită?
— Ăăă, nu, spuse Peterson.
— Păcat, spuse neconvingător Linda. De Valentine’s Day ne vin nişte flori adorabile.
— Şi tu, David? întrebă Peterson.
David se afundase în canapea şi se uita în gol, cu gulerul puloverului tras peste buza de jos.
— Eu îmi fac masteratul, spuse el.
— Unde?
— Aici în Londra, la UCL.
— Şi ce studiezi?
— Istoria arhitecturii.
— Mereu şi-a dorit să fie arhitect, spuse cu mândrie mama lui, punându-i mâna pe braţ.
El şi-l trase. O clipă, Diana păru pe punctul de a ceda nervos iar.
— Când ai văzut-o ultima dată pe Andrea, întrebă Erika.

— În după-amiaza în care trebuia să ieşim, spuse David.

— Ai ieşit mult cu Andrea în Londra?

— Nu. Ea era mai mult stilul ostentativ Kardashian. Eu sunt mai mult în Shoreditch.

— Te referi la barurile şi cluburile din Shoreditch? întrebă Peterson.

David dădu din cap. Peterson adăugă.

— Eu locuiesc în Shoreditch. Am făcut o ipotecă exact înainte ca preţurile proprietăţilor s-o ia razna.

Linda se uită la Peterson, de parc-ar fi fost o prăjitură cu frişcă, gata să fie devorată.

David continuă:

— Când voi avea în sfârşit acces la fondul meu fiduciar îmi cumpăr casa mea în Shoreditch.

— David, îl avertiză tatăl lui.

— Păi da. Mi-a pus o întrebare şi am răspuns.

În cameră atmosfera se schimbă aproape imperceptibil. Simon şi Diana se uitară unul la celălalt, apoi se lăsă tăcerea.

— Aşadar, Linda, tu eşti florăreasă, iar David studiază. Andrea cu ce se ocupa? întrebă Moss.

— Andrea era logodită şi urma să se mărite, spuse Linda, cu glasul încărcat de ironie.

— Destul! tună Simon. Nu vă permit să vorbiţi aşa amândoi şi să umpleţi camera cu atmosfera asta oribilă. Andrea e moartă. A fost omorâtă în mod brutal! Iar voi aruncaţi cu noroi în ea!

— Eu nu, Linda, spuse David.

— Oh, da, întotdeauna eu. Mereu Linda...

Tatăl lor îi ignoră.

— Andrea era o fată frumoasă. Şi nu doar atât – când intra ea, camera se lumina. Era frumoasă şi vulnerabilă şi... şi... o lumină care s-a stins în viaţa noastră.

Atmosfera din cameră se schimbă din nou. Familia păru că se apropie şi că devine unită.

— Ce ne puteţi spune despre prietena Andreei, Barbora Kardosova? întrebă Erika.

— Cred că a fost cea mai aproape de a fi cea mai bună

prietenă pe care a avut-o Andrea, spuse Diana. Venea chiar şi în vacanţe cu noi. O vreme au fost foarte apropiate, apoi a dispărut pur şi simplu. Andrea a spus că Barbora a plecat.

— Ştiţi unde s-a dus?

— Nu. Nu a lăsat nicio adresă; n-a răspuns la e-mailurile Andreei, spuse Diana.

— Nu vi se pare ciudat?

— Sigur că a fost ciudat. Cred că provenea dintr-o familie destrămată. Mama ei era bolnavă. Apoi, desigur, oamenii au inevitabil obiceiul de a te dezamăgi…

— S-au certat?

— E posibil, însă Andrea era… în fine, ea n-ar fi minţit cu privire la astfel de lucruri. Ne-ar fi spus. Andrea crede – credea – că Barbora devenise invidioasă pe ea.

— Înregistrările telefonice ale Andreei încep doar din iunie 2014, spuse Erika.

— Da, şi-a pierdut celălalt telefon. Îl avusese de la treisprezece sau paisprezece ani, spuse Simon.

— Şi i l-aţi înlocuit?

— Da.

— Aveţi numărul vechiului telefon?

— De ce vă trebuie asta?

— Asta-i practica obişnuită.

— Da? Aş fi zis că opt luni de înregistrări telefonice ajung…

Văzură că Simon începea să nu se simtă în largul lui.

— Andrea mai avea un telefon?

— Nu.

— Ar fi putut să aibă un alt telefon şi dumneavoastră să nu fi ştiut?

— Păi, nu. Familia îi administrează fondul fiduciar. Ea folosea în general carduri de credit. Am fi ştiut dac-ar fi cumpărat un telefon, dar de ce ar fi făcut-o?

— Ne-ar ajuta mult dacă am avea numărul vechiului telefon.

Simon se uită la Erika.

— Da, bine, voi vorbi cu secretarea mea. Ea poate să vă

ofere detaliile.

Erika dădu să mai pună o întrebare, dar Diana începu să vorbească.

— Nu ştiu de ce ar fi bătut Andrea atâta drum până peste râu! Şi apoi să fie luată de cineva şi ucisă. Puiul meu... *Puiul meu. E moartă!*

Diana devenise isterică, chinuindu-se să respire. Simon şi David încercară s-o liniştească, dar Linda îşi azvârli iar nervoasă bretonul de pe frunte şi culese o scamă de pe puloverul ei cu pisici.

— Vă rog, destul cu întrebările! le spuse Simon poliţiştilor.

Erikăi îi fu greu să-şi ascundă exasperarea.

— Am putea să aruncăm o privire în camera Andreei?

— Poftim? Acum? Oamenii voştri s-au uitat deja acolo.

— Vă rugăm. Ne-ar ajuta.

— Pot să-i conduc eu, tată, spuse Linda. Veniţi cu mine.

O urmară pe Linda, trecând pe lângă Diana care încă era isterică. David îi făcu un semn cu capul Lindei şi-i zâmbi slab, apoi se întoarse să-şi liniştească mama. În drum spre uşă, trecură pe lângă pianul plin de fotografii de familie cu soţii Douglas-Brown şi cei trei copii ai lor – toţi zâmbitori, toţi fericiţi.

Capitolul 17

Camera Andreei era mare şi, ca restul casei, frumos mobilată. Trei ferestre-ghilotină de pe un perete dădeau spre micul parc unde aştepta presa. Linda intră cu paşi mari înaintea lor. Fotografii de jos intrară în acţiune, pozând de zor. Linda coborî storurile cu un gest smucit şi un zornăit.

— Animalele alea! Nu putem să facem nimic. Suntem aici ca într-o capcană. David se plânge că nicio ţigară nu poate să fumeze pe terasă. Tata spune că asta ar da rău.

Storurile erau groase şi aruncau încăperea în semiîntuneric. Linda aprinse lumina. Fereastra din mijloc era cea mai mare. Sub ea era un birou uriaş din lemn lustruit. Pe el erau frumos aranjate uimitor de multe produse cosmetice: un borcan mare cu pensule şi creioane de ochi, lacuri de unghii în multe culori, pudriere, şiruri de cutii cu ruj de buze. De colţul de sus al oglinzii atârnau zeci de şnururi şi bilete de la concerte: Madonna, Katy Perry, Lady Gaga, Rihanna, Robbie Williams.

Un şifonier ocupa peretele din dreapta. Erika împinse în lături uşa cu oglindă şi din interior se revărsă mirosul de parfum Chanel Chance. Înăuntru erau multe haine costisitoare, de firmă, majoritatea fuste şi rochii scurte. Partea de jos era acoperită cu cutii de pantofi.

— Deci Andrea avea alocaţie? întrebă Erika, uitându-se printre haine.

— Când a făcut douăzeci şi unu de ani, a primit acces la fondul ei fiduciar, la fel ca mine. Cu toate că David mai are de aşteptat, ceea ce a creat... probleme.

— Cum adică, probleme?

— Băieţii din familie trebuie să aştepte până împlinesc douăzeci şi cinci de ani.

— De ce asta?

— David este ca orice băiat de douăzeci şi unu de ani. Vrea să-şi cheltuiască banii pe fete şi maşini şi băutură. Deşi el e mult mai atent decât Andrea, chiar dacă are mai

puţini bani. El îmi face cadouri mai frumoase de ziua mea.

Linda îşi azvârli iar bretonul de pe frunte şi-şi încrucişă braţele peste pieptul mare cu pisici pe el.

— Tu pe ce-ţi cheltui banii? întrebă Moss.

— Asta-i o întrebare nepoliticoasă la care nu trebuie să răspund, spuse ţâfnoasă Linda.

Într-o parte a şifonierului era un pat cu baldachin pe care era frumos întinsă o pătură cu albastru şi alb, iar pe pernă erau înşirate câteva jucării de pluş. Deasupra patului era un poster cu One Direction.

— De fapt, nu-i mai plăceau, spuse Linda, urmărindu-le privirea. Spunea că sunt doar nişte băieţi, iar ei îi plăceau bărbaţii.

— Era logodită totuşi, o îmboldi Erika.

Linda râse amar.

— Ce e aşa amuzant, Linda?

— L-aţi văzut pe Giles? Când se îndoapă raţele pentru foie gras, el e mereu în fruntea cozii...

— De ce crezi că era Andrea cu Giles?

— Asta-i bună! Nu este evident? Pentru bani. El urmează să moştenească un domeniu fabulos în Wiltshire şi o casă în Barbados. Părinţii lui au mii de milioane şi sunt pe ducă. L-au făcut foarte târziu. Mama lui a crezut că el era menopauza.

— Andrea îi era necredincioasă lui Giles?

— Băieţii erau mereu atraşi de Andrea. În prezenţa ei se transformau în nişte creaturi jalnice, cărora le curgeau balele. Avea parte de multă atenţie.

— Dar Andrea avea o aventură?

— Jumătate din timp nu ştiu ce făcea. Nu eram apropiate. Dar o iubeam şi sunt devastată că a murit...

Pentru prima dată, părea că Lindei îi venea să plângă.

— Şi tu, Linda? întrebă Moss.

— Eu? Mă întrebi dacă băieţilor le curg balele când mă văd? Tu ce crezi? se răsti Linda la ea.

— Voiam să te întreb dacă ai pe cineva, explică Moss.

— Asta nu e treaba ta. *Tu* ai pe cineva?

— Nu. Sunt măritată, spuse Moss.

— Cu ce se ocupă el? întrebă Linda.
— Ea. E profesoară, spuse Moss, degajată.
Erika încercă să nu arate surprinsă.
— Ferestrele astea se deschid complet? întrebă Peterson, ducându-se la fereastra-ghilotină din mijloc şi aplecându-se să se uite pe după storurile trase. Au siguranţe care previn sinuciderea?
— Nu, se deschid până sus, spuse Linda, admirând posteriorul lui Peterson când acesta se aplecă.
Erika se duse lângă el şi văzu o scară de incendiu care ducea până la nivelul solului.
— Andrea cobora pe fereastră pentru a se întâlni cu prietenii, dacă era pedepsită să nu iasă din casă? întrebă Erika.
— Mama şi tata n-au avut niciodată timp sau înclinaţie să ne pedepsească. Folosim uşa din faţă dacă vrem să ieşim.
— Şi puteţi veni şi pleca după cum vă place?
— Bineînţeles.
Erika se lăsă în genunchi şi se uită sub pat. Pe podeaua de lemn lustruită erau bulgări de praf, dar o zonă ieşea în evidenţă pentru că era puţin mai curată decât celelalte. Îşi îndreptă atenţia spre comodă şi se duse să deschidă sertarul de sus, oprindu-se cu mâna pe mâner.
— Te rog, Linda, vrei să fii aşa de amabilă şi să aştepţi afară? întrebă ea.
— De ce? Credeam că sunteţi aici doar la o şuetă.
— Linda, ai vreo fotografie a Andreei pe care poţi să mi-o arăţi? Ne-ar putea fi de ajutor, spuse Peterson.
Veni la ea şi o atinse uşor pe braţ. Faţa ei rotundă se făcuse stacojie.
— Am, da, cred că am câteva, spuse ea, uitându-se la Peterson cu un zâmbet.
Ieşiră şi Erika închise uşa.
— Dragul de Peterson, se sacrifică pentru echipă, glumi Moss. Ce este?
Erika se duse înapoi la pat.
— Au venit legiştii când a fost dată dispărută?

— Nu, a venit Sparks şi şi-a băgat nasul pe aici. Cred însă că Simon sau Diana au fost cu el, aşa că nu s-a uitat serios.

— E ceva sub pat care arată dubios, spuse Erika.

Îngenunchează şi-şi puseră mănuşile de latex pe care le scoseseră din paltoane. Erika se strecură sub pat. Moss aprinse o lanternă şi o îndreptă sub pat în timp ce Erika examina o scândură din podea, care era mai curată decât restul, urmărindu-i marginile. Îşi scoase cheile de la maşină, potrivi una între scânduri şi o folosi drept pârghie. Totuşi, scândura era lungă, iar patul era jos, aşa că nu putea s-o ridice cum trebuie. Puse scândura la loc şi ieşi de sub pat. Prinse fiecare un capăt al patului şi, cu mare greutate, îl traseră câţiva zeci de centimetri.

— Doamne, acesta nu-i un rahat de la IKEA! se strâmbă Moss.

Erika ocoli patul şi ridică scândura.

Într-o cavitate de dedesubt era o cutie de telefon mobil. Erika o scoase uşurel şi deschise capacul. Carcasa din carton presat era încă înăuntru, dar niciun telefon. Totuşi, erau o punguţă cu pastile mici, albe, o bucată mică de ceva ce semăna cu răşina de canabis – înfăşurată în folie adezivă –, un pachet de foiţe de ţigări Rizla şi o cutie cu filtre Swan Vestas. Era şi o cărticică cu instrucţiuni pentru un iPhone 5S şi un set hands-free aflat încă în punguţa lui de plastic. Erika scoase carcasa de carton presat. La fund era o chitanţă mică albă. Era imprimată pe hârtie subţire, lucioasă, iar în lungul unei margini era o substanţă galbenă lipicioasă care blurase cerneala. Pe dos era albă, în afară de cuvintele *eşti puiul meu X,* aşternute în cerneală albastră, cu un scris de copil.

— E un voucher pentru un telefon mobil, spuse Erika.

— Dar numărul tranzacţiei e doar jumătate, spuse Moss. Ce e mizeria aia?

Erika o duse la nas.

— Gălbenuş de ou uscat.

— Şi proviziile? întrebă Moss, uitându-se în cutie.

— Nu ştiu. Trist, sunt cam de duzină. Şase tablete ar

putea fi ecstasy. O uncie sau două de răşină de canabis? Asta-i de uz personal, spuse Erika. Să le punem în pungă şi să chemăm pe cineva de la CSI să verifice restul dormitorului.

Când se întoarseră la parter, Simon şi David conduceau un doctor către ieşire.

— E totul în regulă? întrebă Erika.

Simon îi mulţumi doctorului şi deschise uşa. Doctorul porni grăbit pe cărare prin ploaia de flash-uri, nerăbdător să iasă din linia de foc. Peterson şi Linda li se alăturară când Simon închise uşa.

— Nu, nu e totul *în regulă.* Soţia mea suferă o traumă severă. Aş vrea să vă rog să plecaţi.

— Am găsit asta sub patul Andreei, spuse Erika, arătând o pungă de plastic, pentru probe, în care erau cutia telefonului mobil şi drogurile.

— Ce? Nu, nu, nu, nu, nu! se răsti el. Copiii mei nu consumă droguri! De unde să ştiu eu că n-aţi pus voi astea acolo?

— Domnule, pe noi nu ne interesează drogurile. Ne interesează faptul că noi credem că Andrea avea un al doilea telefon. În cutia asta era un voucher pentru un telefon mobil datat cu patru luni înainte. Ştiaţi de existenţa lui?

— Nu. Să văd...

Sir Simon luă punga subţire de plastic în care era chitanţa şi o studie. David şi Linda se uitau surprinşi.

— Al cui e scrisul acesta?

— Nu ştiu. Putea să fi scris Giles?

— De unde ştiţi că măcar e al ei? Putea să fie o cutie veche.

— Ar fi putut secretara dumneavoastră să aranjeze un al doilea telefon pentru Andrea?

— Nu. Nu fără să-mi spună, zise Simon. Voi ştiţi ceva despre asta? Andrea lua droguri? adăugă el întorcându-se spre David şi Linda.

— Noi nu ştim nimic, tată, spuse Linda, dându-şi părul pe spate.

David clătină din cap împreună cu ea.

— Bun, vă mulţumim, domnule. Vă rugăm să ne daţi de ştire dacă mai aflaţi ceva. Între timp, am rugat o echipă de legişti să se uite la dormitorul Andreei.

— Poftim? Mi-aţi cerut permisiunea?

— Vă informez că, în interesul de a avansa cu această anchetă şi a descoperi cine a omorât-o pe Andreea, am nevoie de o echipă de legişti care să examineze dormitorul Andreei, domnule, spuse Erika.

— Voi faceţi numai ce vreţi, nu-i aşa? se răsti Simon.

Se duse în cabinetul lui şi trânti uşa.

Când ajunseră la maşina Erikăi, pe Chiswick High Road, telefonul ei sună.

— Sunt DCI Sparks. Sunt la The Glue Pot. Este vorba de portretul-robot pe care ai încercat să-l aranjezi cu acea martoră, Kristina.

— Da? Ai găsit-o? întrebă Erika.

— Nu şi, după spusele proprietarului, aici nu lucrează nimeni cu numele Kristina.

— Unde l-ai găsit pe proprietar?

— Locuieşte într-un apartament cu două uşi mai încolo.

— Atunci cine era fata cu care am vorbit eu?

— Am întrebat personalul de la bar. O fată care se potriveşte cu descrierea ei, pe nume Kristina, lucrează când şi când, cu banii în mână, ţinând locul celor care îşi iau liber. Cineva avea o adresă a ei, aşa că am verificat-o. Este o garsonieră din apropiere de gară, dar e goală.

— Cine deţine garsoniera?

— Proprietarul trăieşte în Spania şi, din câte ştiau el şi agentul lui de închirieri, este neocupată de trei luni. Aşa că această Kristina fie s-a stabilit ilegal, fie a dat o adresă falsă.

— Rahat! Trimite legiştii în garsoniera aia, să ia amprente. Până acum ea este singura care a văzut-o pe Andrea cu cele două personaje misterioase.

Capitolul 18

Ajunseră înapoi la secţia Lewisham Row chiar după ora cinci. Echipa din sala de şedinţe părea neînsufleţită, dar câteva capete se ridicară nerăbdătoare de la birouri când simţiră mirosul de cafea.

— Luaţi un pahar şi acolo sunt gogoşi, spuse Erika.

Pe drumul de întoarcere la secţie se opriseră la Starbucks. Oamenii se întinseră şi se ridicară de la birouri. Crane, care se uitase din nou la imaginile pe camerele de supraveghere, veni la Erika.

— Eşti o vedetă, şefa. Bună cafea! spuse el, frecându-se la ochi.

— Să sper că ai veşti bune despre zona de acoperire a camerelor pe London Road, zise Erika, oferindu-i punga cu gogoşi.

— Verificam orarele şi rutele autobuzelor şi am cerut de la transporturi imaginile de pe camerele de supraveghere pentru toate autobuzele care au circulat pe London Road, pe lângă muzeu şi gară, în noaptea în care a dispărut Andrea. De asemenea, o mulţime de taxiuri negre au camere de supraveghere, aşa că încercăm să le depistăm – dar abia mâine, cel mai devreme, vom avea imaginile pentru autobuze.

Mâna lui Crane şovăi deasupra pungii cu gogoşi.

— Ia, spuse Erika, şi îi împinse mâna înăuntru. Pune presiune pe ei, timpul se scurge. Înţeleg că aţi auzit despre dispariţia barmaniţei, Kristina.

Echipa dădu din cap, mestecând gogoşi şi bând cafea.

— Cum e cu telefonul şi laptopul Andreei? Aţi scos ceva interesant? întrebă Erika.

— Nu. Mă rog, am găsit majoritatea fotografiilor pe care le-am văzut deja pe vechiul ei profil de Facebook şi sunt nenumărate jocuri Candy Crash Saga. Părea obsedată de jocul acela. Se pare că folosea laptopul doar pentru jocuri şi obişnuitul itunes. iPhone-ul recuperat de la locul faptei este practic gol. Nu sunt fotografii, nici clipuri video şi

doar câteva mesaje.

Superintendentul şef Marsh băgă capul pe uşa camerei de evenimente.

— DCI Foster, putem schimba o vorbă, te rog?

— Da, domnule. Moss, Peterson – îi puteţi informa voi pe toţi despre ceea ce am găsit sub patul Andreei? întrebă Erika.

Băgă în gură ce mai rămăsese din gogoaşă şi părăsi sala de şedinţe, urmându-l pe Marsh în biroul lui, unde îi puse rapid la curent cu cutia pentru telefon mobil de sub pat, cu chitanţa şi cu dispariţia barmaniţei de la The Glue Pot.

Când termină, Marsh se uită pe fereastră în noaptea neagră.

— Nu îţi epuiza echipa. Bine, Foster?

Marsh părea ceva mai relaxat. Erika se întrebă dacă nu cumva datorită titlurilor din ziare, care-şi mutaseră atenţia de la progresele pe care le făcea poliţia în anchetarea morţii tragice a Andreei. Azi, cel puţin, atenţia fusese îndreptată asupra unei tinere care fusese omorâtă.

— Biroul de presă a făcut treabă bună definind ciclul ştirilor, spuse Marsh, parcă ghicindu-i gândurile.

— Aşa îi ziceţi acum? *Definirea ciclului ştirilor*? întrebă Erika cu un zâmbet strâmb.

— Uite, chiar şi despre tine este ceva, spuse el, citind: *„Cazul este condus de DCI Erika Foster, un ofiţer cu experienţă, care a reuşit să-l aducă în faţa justiţiei pe criminalul în serie Barry Paton. De asemenea, a fost lăudată pentru rata condamnărilor în cazurile de omoruri de onoare din rândul comunităţii musulmane din Manchester...” Şi* au folosit o fotografie bună. Cea cu noi la procesul lui Paton.

— De ce n-aţi dus lucrurile până la capăt, dându-le şi adresa mea? se răsti Erika. N-am mai primit o scrisoare de la Barry Paton de câteva luni. Deşi mi-a trimis o epistolă pentru a mă felicita că mi-a fost omorât bărbatul.

Linişte.

— Îmi pare rău, spuse Marsh. Am crezut că ai să fii încântată, dar nu m-am gândit. Îmi pare rău, Erika.

— E în regulă, domnule. A fost o zi grea.

— Au fost pe capul meu cei de la HR. Spun că încă nu le-ai dat o adresă, spuse Marsh, schimbând subiectul.

— Deci acum le faceţi treaba celor de la Resurse Umane?

— Ţi s-a cerut şi să te duci la doctor; aseară ai fost expusă la fluide corporale, adăugă Marsh, arătând bandajul acum murdar de la mâna Erikăi.

Pentru prima dată, ea se gândi la ce spusese Ivy despre băieţel – că era HIV pozitiv. Fu şocată de cât de puţin îi păsa.

— N-am avut timp, domnule.

— Să ce? Să te duci la doctor? Sau să găseşti o locuinţă?

— Mă voi duce la doctor, spuse Erika.

— Deci unde stai? întrebă Marsh. Trebuie să ştim unde să te contactăm.

— Aveţi mobilul meu...

— Erika. Unde stai?

Urmă o pauză apăsătoare.

— Nu stau nicăieri, încă.

— Şi ce-ai făcut noaptea trecută?

— Am lucrat toată noaptea.

— Conduci o anchetă importantă. Drămuieşte-ţi forţele. Asta este ziua a doua. Cum ai să fii în ziua a şaptea dacă tu continui aşa?

— Nu va exista o zi şapte, dacă ţine de mine, spuse sfidătoare Erika.

Marsh îi întinse un card.

— Este pentru o clinică de urgenţă. De asemenea, avem apartamentul pe care l-a moştenit Marcie de la părinţii ei. Chiriaşii tocmai au plecat. E aproape de secţie şi te-ar scuti să treci prin toată birocraţia închirierii. Dacă te interesează, treci mai târziu pe la mine pe-acasă. Poţi să iei cheile.

— Bine, vă mulţumesc, domnule. Mai întâi, am ceva de făcut.

— Înainte de nouă, dacă se poate. În timpul săptămânii încerc să mă culc devreme.

Când Erika se întoarse în sala de şedinţe, fu întâmpinată de Singh care ţinea triumfător în mână o foaie de hârtie.

— Secretara lui Simon Douglas-Brown tocmai a trimis prin fax contractul vechiului telefon al Andreei. Cel pe care l-a pierdut în iunie. Am depus o cerere pentru înregistrări. Ar trebui să fie aici mâine la prima oră.

— Cred că asta merită încă o gogoaşă, spuse Erika, scuturând punga şi oferind-o în jur.

— Şi chitanţa aia pe care ai găsit-o în cutia de sub patul Andreei? Era de la supermarketul Costcutter, din apropiere de London Bridge, spuse Crane. Există o dată şi o ştampilă cu ora. Tocmai am vorbit la telefon cu managerul. O să revadă imaginile de pe camerele de supraveghere. Le păstrează doar patru luni, aşa că s-ar putea să fie greu, dar să ţinem pumnii strânşi.

— Fantastic! spuse Erika.

Crane zâmbi larg şi luă o gogoaşă din pungă.

— N-ar trebui să-i oprim una şi lui DCI Sparks? întrebă Moss.

— Nu ştiu. Cred că este deja destul de dulce, spuse zâmbind Erika, stârnind râsul colegilor ei.

Acum se simţea bine în sala de şedinţe – atmosfera, camaraderia –, dar era conştientă că echipa ei era de mult în picioare, aşa că le spuse să pună punct.

— Noaptea bună, şefa! spuseseră ei, luându-şi paltoanele şi servietele-diplomat.

Sala de şedinţe se goli încet, până când Erika rămase singură.

Luă telefonul de pe birou şi formă numărul pe care i-l dăduse Marsh. Un glas înregistrat îi spuse că acum clinica era închisă şi că avea să se redeschidă dimineaţa următoare, la şapte.

Erika puse telefonul jos şi trase de bandajul murdar de la mâna ei, tresărind când plasticul se desprinse de pe piele. Dedesubt, pielea se vindeca iute; mai era foarte puţin învineţită şi avea urme slabe de dinţi.

Erika aruncă la gunoi plasturele şi se duse la tablele albe din fundul camerei de evenimente. Valul de entuziasm

pe care-l simţise mai devreme dispăruse. Se simţea epuizată. În ceafă i se forma zumzăitul slab al unei dureri de cap. Se uită la probe: hărţi şi fotografii; Andrea vie în fotografia permisului de conducere; Andrea moartă, cu ochii larg deschişi şi părul plin de frunze, acoperindu-i faţa. De obicei, Erika se prindea despre ce era vorba într-un caz încă de la început; însă acesta părea să se deschidă din ce în ce mai larg, faptele contradictorii înflorind şi înmulţindu-se precum celulele unei tumori.

Avea nevoie de somn şi, pentru asta, trase ea concluzia, trebuia să găsească un pat.

Capitolul 19

Erika era lihnită de foame când părăsi secţia, aşa că se opri la un restaurant italian din New Cross şi se surprinse dând gata o farfurie uriaşă cu spaghete carbonara, urmată de o porţie mare de tiramisu. Tocmai trecuse de ora nouă când coti pe strada pe care locuia Marsh, dintr-un colţ înfrunzit şi prosper din South London.

Erika parcă maşina şi găsi uşa lui Marsh, la numărul unsprezece. Casa era cufundată în întuneric, lucru de care se bucură. Ar fi preferat să stea la un hotel câteva zile cât căuta un apartament decât să-l lase pe Marsh să-i fie milă de ea. La o fereastră mare de la parter draperiile erau date în lături şi, prin camera cu vedere dublă, văzu Hilly Fields Park şi, dincolo de el, luminile Londrei de la orizont.

Era pe cale să facă stânga-mprejur şi să se întoarcă la maşina ei când apa începu să vâjâie pe o conductă de canalizare din faţa casei. La o fereastră mică de la etaj se aprinse o lumină şi Erika strânse ochii când se trezi scăldată într-un pătrat perfect de lumină. Marsh se uită de jos la fereastră şi, observând-o, îi făcu stângaci cu mâna. Ea îi răspunse la salut şi se postă aşteptând la uşa din faţă.

Marsh îi deschise. Era în pantaloni de pijama ecosez, un tricou decolorat cu Homer Simpson şi se ştergea pe mâini cu un prosop Barbie roz.

— Scuze, domnule, am plecat puţin mai târziu de la secţie.

— Nu, e în regulă. E ora de baie.

— Îmi place prosopul dumneavoastră, spuse Erika.

— Nu ora *mea* de baie, a...

— A fost o glumă, domnule.

— Ah, aşa! spuse el zâmbind.

Ca la un semn, se auzi un ţipăt şi două fetiţe cu păr lung şi negru, năvăliră chicotind în hol. Una era doar într-un pulover roz, chiloţei şi şosete. Cealaltă era îmbrăcată identic, dar blugii ei micuţi erau adunaţi în jurul gleznelor. Înaintă clătinându-se, îşi pierdu echilibrul şi căzu, atingând

parchetul cu un bufnet. Se uită o clipă la Marsh cu ochi mari şi căprui, încercând să-şi dea seama dacă era cazul să plângă. O femeie cu părul negru, la vreo treizeci şi cinci de ani, intră grăbită după ele. Era îmbrăcată cu pantaloni strâmţi, de un albastru pudrat şi o bluză albă, care îi evidenţa sânii plini şi silueta de clepsidră. Avea mânecile suflecate, şi spumă de baie pe braţele dezgolite. Era frumoasă, semănând mult cu gemenele ei.

— Vai de mine! spuse ea, punându-şi mâinile în şold. Ai făcut buf?

Fetiţa hotărî că treaba era mult mai serioasă decât credea ea, aşa că îşi schimonosi faţa şi începu să se vaite.

— Bună, Erika! Bine ai venit la casa de nebuni! spuse femeia.

— Bună, Marcie… Arăţi minunat, spuse Erika.

Marsh luă în braţe fetiţa care plângea şi o sărută pe faţă, care acum era roşie şi lucea de lacrimi. Marcie o ridică pe cealaltă fetiţă, care se holba la Erika, şi o puse pe un şold arcuit.

— Serios? Eşti foarte amabilă. Singurul meu regim de frumuseţe este alergarea după copii.

Marcie îşi suflă o şuviţă de păr de pe pielea ireproşabilă.

— Dacă rămâi, am putea închide uşa? întrebă ea. Iese toată căldura.

— Scuze. Da, spuse Erika, intrând în hol şi închizând uşa după ea.

— Aceasta e Sophie, spuse Marsh, legănând-o pe fetiţa care plângea.

— Iar ea e Mia, spuse Marcie.

— Bună! spuse Erika.

Ambele fetiţe o priveau cu ochi mari.

— Doamne, ce frumuşele sunt amândouă!

Erika nu se pricepuse niciodată să discute cu copiii. Cu violatorii şi criminalii se descurca, însă copiii o cam intimidau.

— Scuze, e clar că am nimerit într-un moment prost, spuse Erika.

— Ba nu, e în regulă, spuse Marsh.

Marcie o luă pe Sophie şi o puse pe celălalt şold.
— Spuneţi-i pa-pa Erikăi, fetelor.
— Pa, pa! chiţăiră amândouă.
— Pa! spuse Erika.
— Mi-a părut bine să te văd, Erika! adăugă Marcie şi ieşi.
Erika şi Marsh se uitară o clipă la dosul ei obraznic.
— Să-ţi aduc un pahar cu vin? întrebă el, întorcându-se.
— Nu. Am venit doar să accept oferta dumneavoastră, apartamentul...
— Da, vino, dar scoate-ţi încălţările.
Marsh se îndreptă spre o uşă din capătul holului, în timp ce Erika îşi dezlegă şireturile de la ghete. Apoi îl urmă. Parchetul era rece şi ea se simţea ciudat de vulnerabilă doar în ciorapi. Uşa din capătul culoarului dădea într-o bucătărie în stil rustic, cu o masă lungă, de lemn, şi scaune. În colţ, o sobă roşie, cu plită, degaja căldură. Frigiderul mare de lângă uşă era acoperit cu picturi abstracte în culori aruncate la întâmplare şi fixate cu magneţi. O altă pictură abstractă domina peretele de deasupra unui bufet de bucătărie.
— E a lui Marcie, spuse Marsh, urmărind privirea Erikăi. E foarte talentată; doar că nu mai are timp.
— Ea le-a făcut şi pe cele de pe frigider? întrebă Erika şi regretă replica în clipa în care-i ieşi pe gură.
— Nu. Pe acelea le-au făcut gemenele, spuse Marsh.
Se lăsă o tăcere apăsătoare.
— Păi, uite aici toate chestiile, spuse Marsh, întinzându-i un plic mare de pe blatul de bucătărie. Apartamentul nu e prea departe – Foxbery Road din Brockley, aproape de gară. Există un contract, redactat lunar, aşa că putem să hotărâm cât durează asta. Dă-mi un cec în următoarele zile şi gata.
Erika deschise plicul şi scoase un mănunchi de chei, mulţumită că Marsh nu-i făcea o favoare.
— Vă mulţumesc, domnule.
— Se face târziu, spuse Marsh.
— Desigur. Ar trebui să plec să mă instalez, spuse Erika.

— A, încă ceva. Sir Simon a luat legătura cu Colleen, ofiţerul nostru de presă. Vrea să facă un apel la jurnalişti, cât imaginile cu Andrea de pe primele pagini sunt proaspete în mintea oamenilor.

— Sigur, o idee bună.

— Da. O să întocmim ceva pentru mâine după-amiază, ca să prindem ştirile şi ziarele de seară.

— Prea bine, domnule. Sper ca mâine să mai avem informaţii pe care să le putem folosi.

Când uşa din faţă se închise în urma ei, Erika se întoarse la maşină, departe de căldura vieţii de familie a lui Marsh. Lăsă capul în jos şi-şi muşcă buza, hotărâtă să nu plângă. Această viaţă, cu soţul afectuos şi copii, îi fusese la îndemână. Ba chiar o amânase de câteva ori, spre marea amărăciune a lui Mark.

Acum dispăruse pentru totdeauna.

Capitolul 20

Foxberry Road era nemişcată şi liniştită. Trecu pe lângă gara Brockley, al cărei peron era luminat orbitor şi pustiu. Un tren ieşea în goană de sub un pod pietonal şi se îndrepta zăngănind spre centrul Londrei. Erika merse înainte, pe lângă un şir lung de case cu terasă şi găsi apartamentul în capătul îndepărtat al străzii, cocoţat într-un colţ unde şoseaua cotea brusc la dreapta. În faţă era un spaţiu de parcare liber, dar bucuria ei fu de scurtă durată când văzu că era doar pentru locatari. Avea să-i trebuiască un permis. La naiba! se gândi ea, parcând oricum.

După uşa comună din faţă era un maldăr de corespondenţă nedorită. Lumina din hol era cu senzori de mişcare şi zumzăi încetişor când Erika urcă scara îngustă, lovindu-şi geamantanul de ea.

Apartamentul era la ultimul etaj şi, când ajunse acolo, văzu că avea un vecin – mai era o uşă vizavi.

În apartament, încălzirea părea oprită de mult. Nici electricitate nu era. După o căutare lungă, la lumina telefonului, găsi panoul electric ascuns în spatele unui dulap din hol şi luminile se aprinseră brusc.

Prima uşă de pe hol dădea într-o baie. Era mică, albă şi curată, cu o cabină de duş. Alături era un dormitor mic cu un pat de pin, dublu şi un şifonier instabil de la IKEA. Deasupra patului era o altă pictură abstractă. Erika îşi aprinse o ţigară şi se uită la partea de jos a pânzei, unde era o semnătură mică, roşie: MARCIE ST. CLAIR. Cu ţigara între buze, dădu jos tabloul de pe perete şi îl dosi după nişte găleţi de plastic din dulapul din hol.

În capătul holului era o cameră de zi combinată cu o bucătărie. Era prea micuţă, dar modernă şi mobilă, în stil IKEA, impersonal. În momentul de faţă, impersonal era perfect. Erika deschise dulapurile, căutând o scrumieră. Nu găsi, aşa că luă o ceaşcă de ceai.

Lângă o fereastră cu nişă erau o măsuţă pentru cafea şi o canapea mică, albastră. Erika se trânti pe canapea şi se

uită la un televizor micuţ, cu ecranul acoperit de praf. Nu era băgat în priză, iar cablul şi antena zăceau pe podea.

Erika se duse la fereastră şi se uită în întuneric, văzându-şi în geam reflexia şi camera. După ce termină ţigara, o stinse în ceaşca de ceai şi îşi aprinse alta.

Capitolul 21

Câteva case mai jos de apartamentul Erikăi, ascunsă într-o curbă unde drumul cotea brusc, o siluetă stătea ghemuită în capătul unei alei, îmbrăcată în negru din cap până-n picioare, contopindu-se cu întunericul. Silueta o urmărea pe Erika la fereastră cum îşi aprinsese altă ţigară şi expira fumul ce se încolăcea în jurul becului golaş de deasupra capului ei.

Credeam c-o să fie mai greu de găsit, se gândi silueta, *dar iat-o, DCI Foster cu luminile aprinse, expunându-se la fereastră ca o târfă în cartierul cu bordeluri.*

În fotografia din ziare, Erika avea o faţă mai plină, mai tânără; aici la fereastră arăta sfrijită, epuizată... aproape masculină.

Erika se uită în direcţia siluetei, lăsându-şi capul pe-o parte şi rezemându-l în bărbie. Ţigara străluci incandescent la câţiva centimetri de faţa ei.

Mă vede? Silueta se retrase puţin în umbră. *Mă urmăreşte aşa cum o urmăresc eu pe ea? Nu. Imposibil. Târfa nu-i chiar atât de bună. Se uită la propria reflexie luminată de becul dinăuntru, fiind fără îndoială al dracului de deprimată de ceea ce vede.*

Desemnarea DCI Foster pentru anchetarea omorârii Andreei provocase un val de îngrijorare majoră. O căutare pe Google arătase că Foster fusese considerată o stea în ascensiune în timpul şederii ei la Poliţia Metropolitană din Manchester. Fusese avansată la rangul de DCI la doar treizeci şi nouă de ani, când îl prinsese pe Barry Paton, un tânăr îngrijitor de club, care omorâse şase fete.

Dar Barry Paton a dorit să fie prins. Pe mine nu mă va prinde. Oficial e terminată. E compromisă. A dus la moarte cinci poliţişti, inclusiv pe tâmpitul de bărbatu-su. I-au dat cazul acesta fiindcă ştiu că o s-o dea în bară. Vor un ţap ispăşitor.

Temperatura cobora repede. Avea să fie încă o noapte geroasă. Dar era palpitant că era atât de aproape,

urmărind-o pe DCI Foster.

În vârful şoselei apăru o maşină şi silueta se retrase şi mai mult pe alee, aşteptând să treacă farurile. O pisică se furişă pe coama zidului, torcând încet. Se opri şi îngheţă când observă silueta.

— Suntem aproape gemene, şopti silueta, ridicând o mână înmănuşată şi apropiindu-se încetişor.

Pisica se lăsă mângâiată.

— Cuminte pisicuţă… cuminte.

Pisica se uită în ochii siluetei, apoi sări fără zgomot de pe zid, dispărând de cealaltă parte. Silueta îşi privi mâinile ascunse în mănuşi de piele; le întoarse cu palmele în sus şi-şi flexă degetele.

Am înghiţit multă vreme mizeriile Andreei, dar niciodată nu mi-am imaginat c-am să fac asta. Să-mi împlinesc fantezia de a o sugruma, de a-i stinge viaţa din corp…

Pe măsură ce zilele treceau, silueta devenise tot mai încrezătoare, aproape sigură, că trupul Andreei nu avea să fie găsit. Că avea să rămână congelată sub gheaţă. Iarna avea să treacă şi, odată cu căldura primăverii, avea să putrezească până când masca ei de frumuseţe avea să dispară şi ea avea să arate cum era în realitate.

Dar după patru zile, fusese găsită. Intactă…

Se auzi zgomotul unei uşi trântite. Uitându-se în sus, silueta văzu că lumina de la fereastra lui DCI Foster se stinsese. Aceasta părăsise apartamentul şi se îndrepta spre maşina ei.

Silueta zâmbi. Se feri şi se retrase rapid, topindu-se în umbra aleii întunecate.

Capitolul 22

Erikăi îi plăcea să şofeze. Nu conta tipul de maşină – nu trebuia să fie ceva exotic. Trebuia doar să fie sigură şi caldă. În timp ce străbătea străzile pustii din South London, simţea maşina ca un cocon în jurul ei şi se simţea mai în largul ei decât în apartament.

Întoarse uşor capul când trecu pe lângă cimitirul Brockley, unde pietrele de mormânt licăreau sub luminile stradale. Maşina patină spre dreapta, iar ea îşi dădu seama că trebuia să încetinească. Zăpada se topise puţin în timpul zilei, dar noaptea se lăsase gerul, făcând drumurile periculoase.

Îşi pusese telefonul pe hands-free şi sună la secţie. Răspunse sergentul Woolf şi ea îi ceru o listă cu cele mai dubioase cârciumi din zonă.

— Pot să întreb de ce? spuse el, glasul lui sunând metalic la capătul firului.

— Am chef de un pahar.

Pauză.

— Bine. Sunt The Mermaid, The Bird In The Hand, The Stag, The Crown – nu The Crown de la Waterspoon, mai e o Crown pe cale de desfiinţare. E în vârful lui Grant Road. Şi, desigur, mai e The Glue Pot.

— Mersi.

— DCI Foster, informaţi-mă unde sunteţi. Dacă aveţi nevoie de întăriri...

Erika închise, întrerupându-l. Erika îşi petrecu următoarele trei ore dând o raită prin unele dintre cele mai ordinare cârciumi pe care le văzuse în lunga ei carieră. Nu sărăcia, mizeria sau oamenii beţi o supărau, ci disperarea de pe feţele oamenilor din bar. Deznădejdea lor în timp ce stăteau prăbuşiţi într-un colţ sau turnau puţinii bani pe care-i aveau în aparatele pentru jocuri mecanice.

Şi mai deranjant era faptul că aceste cârciumi nu erau la mile depărtare de periferiile bogate. O bombă oribilă cu numele The Mermaid era alături de un restaurant fusion

indian, care îşi făcea reclamă pentru că primise de curând o stea Michelin. Interiorul viu luminat, ca să-l vadă toată lumea, era plin de oameni fericiţi, bine îmbrăcaţi, care cinau în grupuri. The Bird In The Hand, unde Erika îi dădu douăzeci de lire unei tinere cu înfăţişare hăituită, care cerşea cu un prunc în braţe, era plin de femei atrăgătoare şi de soţii lor bogaţi.

Ea era singura care observa asta?

La miezul nopţii, Erika ajunse la The Crown din Grant Road. Era un han cu aspect demodat, cu felinare de alamă deasupra unei faţade roşii. Localul se închidea, dar Erika reuşi să intre, dându-i flăcăului de la uşă o bancnotă foşnitoare de douăzeci de lire.

Interiorul era aglomerat, iar atmosfera gălăgioasă. Ferestrele erau aburite şi se simţea un miros de bere, transpiraţie şi parfum ieftin. Toţi consumatorii păreau destul de necizelaţi, dar făcuseră eforturi şi erau îmbrăcaţi cu cele mai bune haine ale lor. Erika se întreba ce petrecere era în desfăşurare când o zări pe cea pe care o căuta.

Ivy stătea pe un taburet, în spate, lângă un aparat de jocuri mecanice care arunca lumini. Alături de ea stătea o tânără masivă care avea părul blond negru la rădăcini şi un piercing în buză. Erika îşi croi drum încet către acel loc, strecurându-se printre grupuri de oameni care păreau destul de beţi. Când ajunse la Ivy, văzu că pupilele ei erau dilatate. Ochii ei erau acum nişte băltoace negre hidoase.

— Ce dracu’ cauţi aici? întrebă Ivy, străduindu-se să se concentreze.

— Vreau doar să schimbăm o vorbă! strigă Erika.

— Am plătit pentru toate astea! strigă şi Ivy, arătând cu degetul în jur.

Erika observă că în jurul taburetelor erau câteva pungi de cumpărături.

— Nu e vorba de asta, spuse Erika.

Fata de lângă Ivy se aprinse.

— E totul în regulă, Ive? întrebă ea, neluându-şi ochii de la Erika.

— Da, spuse Ivy. Plăteşte ea următorul rând.

Erika îi întinse fetei o bancnotă de douăzeci, dându-şi seama că se despărţise de o grămadă de bani în acea seară. Fata se ridică de pe taburet şi dispăru în mulţime.

— Unde sunt copiii? întrebă Erika.

— Îi?

— Nepoţii tăi.

— Sus. Dorm. De ce, vrei să-i pocneşti?

— Ivy...

— Poţi să te aşezi la coadă, iubire. Azi m-au enervat ceva de groază!

— Ivy. Trebuie să vorbesc cu tine despre The Glue Pot, spuse Erika cocoţându-se pe taburetul liber, cald.

— Ce?

— Ţii minte? Cârciuma despre care am vorbit. The Glue Pot, de pe London Road.

— Eu nu merg acolo, spuse cu glasul cleios Ivy.

— Ştiu că tu nu mergi acolo. De ce, Ivy?

— Fin'că...

— Te rog, Ivy, de ce?

— Du-te dracului!

Erika scoase încă una de douăzeci. Ivy încercă să se concentreze, apoi o înhăţă, vârând-o sub betelia jeanşilor ieftini.

— Deci, despre ce vrei să vorbim?

— The Glue Pot.

— Chestii nasoale acolo. Om rău... rău... spuse Ivy, clătinând din cap.

— Este un om rău?

— Da...

Ochii lui Ivy i se rostogoleau acum în cap şi părea să vadă lucruri – nişte lucruri care nu se aflau acolo, în bar. Capul îi căzu într-o parte.

— Ivy. Omul rău. Cum îl cheamă?

— E rău, îţi spun eu, iubire...

— Ai auzit de fata care a murit, Andrea?

Erika scoase telefonul şi găsi fotografia Andreei.

— Asta e ea, Ivy. O cheamă Andrea. Era frumoasă, cu

părul negru. Crezi că Andrea îl cunoştea pe acest om rău?

Ivy reuşi să se concentreze o clipă asupra fotografiei.

— Da, era frumoasă.

— Ai văzut-o?

— De câteva ori.

— Ai văzut-o pe fata asta, de câteva ori, în The Glue Pot? spuse Erika, arătându-i lui Ivy telefonul.

— Şi eu am fost frumoasă odată...

Ochii lui Ivy se rostogoliră în cap şi începu să alunece de pe taburet.

— Haide, Ivy, rămâi cu mine, spuse Erika, punând mâna pe ea şi îndreptând-o pe taburet. Te rog să te mai uiţi o dată la fotografia asta.

Ivy se holbă la fotografie.

— Cei răi sunt întotdeauna cei mai răi, dar şi cei mai buni. Îi laşi să-ţi facă orice, chiar dacă te doare, chiar dacă nu vrei...

Erika se uită înspre bar şi văzu că fata masivă cu piercing în buză nu cumpăra băuturi. Vorbea cu un grup de bărbaţi, şi aceştia se tot uitau la Erika şi Ivy.

— Ivy, e important. Vorbeşti despre Andrea? S-a întâlnit ea cu acest om rău la The Glue Pot? El avea părul negru. Te rog! Am nevoie de orice, un nume...

Ivy hârâi şi suflă o bulă de salivă, care pocni. Îşi trecu limba peste bărbie şi Erika îi zări dinţii stricaţi.

— Am văzut-o, cu el şi o târfă blondă. Proaste fete, amândouă i se vârau sub piele, spuse Ivy.

— Poftim? Ivy? Un bărbat brunet şi o femeie blondă?

— Asta e vizită oficială? întrebă un glas.

Erika ridică ochii şi văzu un bărbat cu barbă mare şi cu părul blond cu şuviţe roşii.

— N-am invitat-o eu, spuse Ivy, adăugând, e un sticlete nenorocit.

— Nu, nu e o vizită oficială, spuse Erika.

— Atunci aş vrea să pleci, spuse bărbatul, cu glasul ameninţător de calm.

— Ivy, dacă îţi vine în minte ceva, dacă vezi ceva, uite numărul meu.

Erika scoase un pix şi o bucată de hârtie din jacheta de piele, notă numărul mobilului ei şi vârî hârtia în buzunarul jeanşilor lui Ivy.

Bărbatul o apucă pe Erika de braţ.

— Scuză-mă, spuse ea, ce e în capul tău? Cine te crezi?

— Proprietarul. Toţi de aici sunt invitaţi şi dau de băut gratis. Tu *nu eşti* invitată şi, prin urmare, trebuie să-ţi spun să pleci sau o să încalc legea.

— Am spus că nu sunt aici în vizită oficială, dar vizita mea poate deveni oficială în orice clipă, spuse Erika.

— Ăsta e un priveghi, spuse bărbatul pe un ton sec. Şi politica noastră de admitere este fără sticleţi.

— Cum mi-ai spus? întrebă Erika, încercând să rămână calmă.

Un tip scund, cu trăsături ciudate de pitic, veni lângă ei.

— Ai cunoscut-o pe mumă-mea? întrebă el acuzator.

— Mama ta? întrebă Erika.

— Da, asta am zis. Mumă-mea, Pearl.

— Cine eşti?

— Nu mă întreba cine sunt la priveghiul mumă-mii! Tu cine dracu' eşti?

— Deci acesta e priveghiul mamei tale? întrebă Erika.

— Da şi ce dracu' ai de gând să faci în privinţa asta?

Erika se uită în jur; oamenii începeau să bage de seamă.

— Calmează-te, Michael! spuse proprietarul.

— Nu-mi place atitudinea ei de căţea arogantă cu craci lungi, spuse Michael, măsurând-o de sus până jos.

— Trebuie să te calmezi, domnule, spuse Erika.

— *Domnule?* Mă iei la mişto?

— Nu, sunt ofiţer de poliţie, spuse Erika, scoţând legitimaţia.

— Ce caută un sticlete aici? Mi-ai zis că vorbeşti...

— Am vorbit, Michael. Acest *ofiţer de poliţie* tocmai pleca.

— E un sticlete nenorocit acilea! strigă o femeie slabă, cu părul roşu, care venise bălăbănindu-se, şi purta doar un mocasin roz.

Se auzi un zgomot de sticlă spartă şi apoi doi indivizi se

luară la bătaie. Femeia cu păr roşu îşi azvârli halba spre Erika şi îşi mişcă degetele într-un gest „vino s-o iei”. Erika se simţi înhăţată de mijloc. La început se gândi că era atacată, însă proprietarul o ducea pe sus în timp ce oamenii o înjurau şi o scuipau. Datorită forţei şi înălţimii lui, reuşi s-o treacă prin îmbulzeală şi s-o ducă în spatele barului.

— Ieşi dracului! Du-te pe-acolo, prin bucătărie. Uşa din spate dă într-o alee, spuse el, întinzând o mână pentru a-i opri pe oamenii care încercau să se strecoare prin mica trapă în spatele barului.

Un pahar explodă deasupra capului Erikăi, spulberând o sticlă de votcă. În capătul îndepărtat al barului, femeia care aruncase cu halba deschise altă uşă, iar oamenii năvăliră în spatele barului şi se repeziră la Erika.

— Ieşi! spuse proprietarul.

O împinse printre două draperii împuţite. Ea ajunse împleticindu-se într-un hol slab luminat, lovindu-se de cutii de chipsuri şi împiedicându-se de o ladă cu sticle goale. Muzica urla, dar abia dacă înăbuşea zgomotul haosului şi de sticle sparte din spatele barului. Erika găsi o uşă ce dădea într-o bucătărie murdară şi, în spate, o ieşire de incendiu. Ieşi în aerul rece care îi lovi pielea udă, deja lipicioasă de la bere, şi văzu că se afla pe o alee.

Erika ţâşni înspre drum, trecând pe lângă aburii şi haosul ce pătrundeau de pe ferestrele barului şi apoi spre maşina ei care, din fericire, încă o aştepta pe strada din faţă.

Urcă şi demară cu un scrâşnet de cauciucuri. Se simţea uşurată, cu moralul ridicat, adrenalina curgând în valuri prin ea. Apoi îşi aminti că Ivy era încă în cârciumă. Ivy o văzuse pe Andrea cu bărbatul brunet şi femeia blondă.

Fusese Ivy în The Glue Pot în noaptea în care dispăruse Andrea? Însemna asta că barmaniţa de la The Glue Pot spunea adevărul?

Capitolul 23

Dimineaţa următoare, când ajunse la secţie, Erika fu chemată în biroul inspectorului şef Marsh. Avea la ea un cec pentru chirie şi contractul semnat pentru apartament. Când intră în birou, fu surprinsă să-l vadă pe DCI Sparks, stând vizavi de Marsh. Sparks avea o mutră îngâmfată.

— Domnule?

— De-a ce dracu' te-ai jucat de te-ai dus azi-noapte la The Crown?

— Am rămas la suc de portocale…

— Nu-i amuzant! Ai distrus priveghiul lui Pearl Gadd şi ai provocat un haos interminabil. Cunoşti familia Gadd?

— Nu. Ar trebui?

— Sunt o şleahtă de nemernici împuţiţi care deţin o reţea mare de transport cu camionul în sudul Angliei. Totuşi, lucrează cu noi.

— Lucrează *cu noi,* domnule? Vreţi să-i repartizez unuia dintre ei un birou în sala de şedinţe?

— Nu face pe deşteapta!

Sparks încerca să nu se bucure de asta, urmărind schimbul lor de cuvinte cu bărbia rezemată de podul palmei. Erika observă că avea unghia lungă la fiecare arătător.

— Dacă m-aţi chemat pentru o muştruluială, aş prefera să fiu muştruluită între patru ochi, domnule.

— Nu te da mai mare decât DCI Sparks, şi el e aici ca parte a anchetei. Trebuia să lucraţi împreună. Să înţeleg că vizita ta la The Crown a făcut parte din investigaţiile tale?

Erika se aşeză lângă Sparks.

— Bun. Dacă asta e o şedinţă, în regulă. Povestiţi-mi tot despre colegii noştri din lumea interlopă din South London.

Sparks îşi luă mâna de sub bărbie.

— Familia Gadd ne furnizează informaţii de opt luni. Informaţii care, să sperăm, vor duce la capturarea de

ţigări şi alcool contrafăcute în valoare de milioane de lire.

— În schimbul a ce? întrebă Erika.

Marsh interveni.

— Nu trebuie s-o spun pe silabe, DCI Foster. Ne întindem până la limită cu ce putem şi nu putem să facem. Ştii ce ecosistem delicat e aici în South London? În schimbul acestor informaţii, închidem ochii la... mă rog, diverse lucruri. Iar tu dai buzna aseară acolo cu legitimaţia ta şi cu atitudinea ta!

— Au spus că e un priveghi, domnule.

— A fost pe dracu' un priveghi!

— Bun, îmi pare rău. Se pare că aici faceţi lucrurile puţin mai altfel decât le făceam noi în Manchester.

— Noi nu facem lucrurile altfel, spuse Sparks cu un calm supărător. Deşi noi ne verificăm bine informaţiile înainte de a acţiona.

— Ce-ai spus? întrebă Erika.

— Vorbesc despre aseară.

— Eşti sigur de ce ai spus?

— Ajunge! strigă Marsh, dând cu pumnul în masă.

Erika îşi înghiţi mânia şi ura faţă de Sparks.

— Domnule, vizita mea la The Crown a avut un scop. M-a ajutat să obţin informaţii noi despre ucigaşul Andreei.

Marsh se aşeză.

— Continuă, spuse el.

— Acum mai am un martor care a văzut-o pe Andrea în The Glue Pot în noaptea în care a murit, stând de vorbă cu un bărbat brunet şi înalt şi cu o femeie blondă. Acest martor nou a mers până-ntr-acolo, încât a insinuat că Andrea ar fi putut avea o relaţie cu acel bărbat.

— Cine e acest martor nou?

— Ivy Norris.

Sparks îşi dădu ochii peste cap şi se uită la Marsh.

— Scuteşte-mă – Ivy Norris? Cunoscută şi sub numele de Jean McArdle, Beth Crosby, Paulette O'Brien?

— Domnule, ea...

— E o pierdere de vreme cunoscută, spuse Marsh.

— Dar, domnule, am avut sentimentul că era speriată

când am insistat să-mi spună ceva despre acest bărbat. Era frică autentică. Şi mai cred, mai ales acum că am găsit ambalajul de telefon de sub pat, că Andrea mai avea un telefon mobil despre care n-a spus nimănui. Cred că avea prieteni despre care nu voia să ştie logodnicul ei, Giles Osborne...

— Înregistrările de pe vechiul telefon al Andreei, cel pe care l-a pierdut anul trecut, au venit aseară, spuse Sparks.

— Nu, eu cred că Andreea mai avea un telefon. Unul pe care-l folosea. A cumpărat acum patru luni un voucher, l-am găsit sub patul ei, odată cu cutia, explică Erika.

— Asta nu înseamnă nimic. Putea să fie pentru o prietenă, spuse Sparks. Oricum, să ne întoarcem la înregistrările de pe vechiul telefon, care chiar există. Am profitat de prilej ca să mă uit pe ele aseară şi au ieşit la lumină nişte informaţii interesante.

— Care-s astea? întrebă Erika.

— În lista ei de apeluri apar mai multe nume pe care le-am verificat şi după contul de messenger Facebook al Andreei. Unul dintre ele este un individ Marco Frost... Sună vreun clopoţel?

Marsh se uită la Erika.

— Da. Este un barman cu care ieşea Andrea acu' ceva timp. Un italian care lucrează la o cafenea din Soho?

Sparks aprobă dând din cap şi continuă:

— I-a dat sute de telefoane Andreei pe vechiul telefon. Apelurile s-au întins pe o perioadă de zece luni, între mai 2013 şi martie 2014.

— Mie de ce nu mi s-a spus că au sosit înregistrările telefonice? întrebă Erika.

— Era târziu. M-am gândit că poate vrei să-ţi faci somnul de frumuseţe, spuse Sparks.

— Continuă, Sparks, spuse Marsh.

— Bine. Aşa că m-am uitat pe însemnările făcute în timpul întrevederii cu soţii Douglas-Brown când a dispărut Andrea. Şi ei au pomenit de acest Marco Frost. Andrea chiar a ieşit cu el o lună, la începutul lui 2013. Pe urmă s-a descotorosit de el şi atunci au început telefoanele. S-a dus

şi acasă la ea de câteva ori. Nu voia să accepte un refuz. Sir Simon chiar a pus un poliţist să-i facă o vizită lui Marco Frost şi să-i vorbească despre interesul lui bolnăvicios pentru Andrea.

— Mie de ce nu mi s-a spus asta până acum? întrebă Erika.

— Însemnările mele sunt în dosar.

— Eu nu le-am primit.

— Mă rog, erau disponibile.

— Bine, bine, bine! Să ne purtăm ca nişte adulţi, spuse nervos Marsh. Continuă, DCI Sparks.

— În regulă. Prin urmare, m-am întors la noul telefon al Andreei, unde, aşa cum ştim, nu prea avem după ce să ne luăm. Şi pe acel telefon ea şi-a verificat e-mailurile, unde erau o mulţime de invitaţii la petreceri şi evenimente.

— Da, echipa s-a uitat prin ele, sunt sute. Era membră a multor cluburi private, spuse Erika.

Sparks continuă:

— Era o invitaţie la un eveniment de la Rivoli Ballroom din joi, 8 ianuarie, noaptea în care a dispărut ea. Era un spectacol burlesc organizat de unul dintre cluburile a căror membră era.

— Da, şi în aceeaşi noapte Andrea a avut invitaţii şi la alte câteva petreceri din Londra. Cum spuneam, era pe o mulţime de liste… Şi deja stabilise cu fratele şi sora ei să se întâlnească la cinematograf.

— Dar toată familia a spus că era ca un fulg. Se răzgândea după cum bătea vântul. N-ar fi fost ceva neobişnuit la ea să se hotărască, pur şi simplu, să facă altceva, spuse Sparks.

Erika trebui să fie de acord cu asta.

Sparks continuă:

— Rivoli Ballroom e chiar peste drum de gara Crofton Park, care pe hartă pare destul de aproape de gara Forest Hill – mai precis, la două mile depărtare. Ca să ajungi la Forest Hill sau Crofton Park trebuie să iei un tren de la London Bridge, însă cele două gări sunt pe linii total diferite. Dacă Andrea s-a urcat în trenul greşit? Ea folosea

rareori transportul public. Asta ar putea explica de ce era la ţol festiv în Forest Hill.

Erika şi Marsh nu spuseră nimic.

— Şi am lăsat la urmă partea cea mai bună, spuse Sparks. Aseară am luat legătura cu organizatorul acelei petreceri burleşti de la Rivoli Ballroom şi mi-a trimis lista lor de contacte. Şi Marco Frost era pe acea listă şi i s-a trimis aceeaşi invitaţie. Asta ne oferă prilejul să...

Erika îl văzu pe Marsh rumegând asta.

— Treaba asta e foarte promiţătoare, spuse el ridicându-se şi începând să se plimbe prin birou. Următoarea mea întrebare este unde e acest Marco Frost.

— Nu ştiu. Am stat toată noaptea treaz punând cap la cap toate informaţiile astea, spuse Sparks.

— Uite ce e, Sparks, am avut noi diferende şi nimic nu mi-ar plăcea mai mult ca asta să fie o pistă serioasă. Dar nu prea e un motiv. Câţi oameni erau pe acea listă de invitaţi? întrebă Erika.

— Trei mii.

— Trei mii. Şi ce te face să crezi că Andrea s-a apropiat de acest Rivoli Ballroom? Cadavrul ei a fost găsit la o jumătate de milă de gara Forest Hill, unde a coborât din tren.

Marsh continuă să se plimbe în sus şi în jos, îngândurat.

Erika continuă:

— Acum am două martore care au văzut-o pe Andrea în The Glue Pot în noaptea în care a dispărut.

— Dintre care una a dispărut în neant, iar cealaltă este o cunoscută prostituată alcoolică, dependentă de droguri, spuse Marsh.

— Dar, domnule, eu cred că Ivy Norris este...

— Ivy Norris e un rahat, spuse Sparks. Una dintre specialităţile ei este să-şi facă nevoile pe capotele maşinilor de patrulare din parcare.

— Domnule, măcar recunoaşteţi că avem două linii de cercetare, spuse Erika. Dacă voi credeţi că a mea nu e credibilă, atunci trebuie să admiteţi că a lui Sparks este pur circumstanţială! Cred că ne-am putea folosi de acest

apel de presă din după-amiaza asta ca să vedem dacă a mai văzut-o cineva pe Andrea cu bărbatul şi femeia din The Glue Pot.

Marsh clătină din cap.

— DCI Foster, aici avem de-a face cu oameni cărora presa arde de nerăbdare să le pună pielea-n băţ. Lordul Douglas-Brown, soţia şi familia lui şi, fireşte Andrea, care din păcate nu mai este aici ca să se apere de aceste acuzaţii.

— Nu este o acuzaţie, domnule!

— Domnule, The Glue Pot este un cuibuşor cunoscut al prostituatelor, spuse Sparks. Un individ a fost trimis la răcoare pentru pornografie infantilă în apartamentul de la etaj.

— Sunt de acord cu Sparks, spuse Marsh. Orice scoatem despre Andrea Douglas-Brown va fi deformat şi sfâşiat de presă. Trebuie să fim siguri că este adevărat.

— Dac-o aduc pe Ivy Norris aici ca să dea o declaraţie?

— Nu e demnă de crezare. A mai dat declaraţii false, spuse Marsh.

— Dar, domnule...

— Ajunge, DCI Foster. Vei lucra cu DCI Sparks ca să urmăriţi piste referitoare la faptul că Marco Frost şi Andrea au primit amândoi invitaţii la această petrecere de la Rivoli Ballroom. Clar?

— Da, domnule, spuse rânjind Sparks.

Erika dădu din cap.

— Bun. Tu poţi să pleci, Sparks. Şi nu fi prea fericit. Există încă o fată moartă; asta nu s-a schimbat.

Sparks luă o mină de om bătut şi ieşi din birou.

Marsh se uită la Erika o clipă.

— Erika, încearcă să cultivi o aparenţă de viaţă privată. N-am nimic împotrivă ca ofiţerii mei să aibă iniţiativă, dar trebuie să faci lucrurile ca la carte şi să mă ţii la curent cu ce faci. Ia-ţi o seară liberă şi poate îţi speli rufele.

Erika îşi dădu seama că mai avea încă pe jacheta de piele un strat lipicios de bere din seara trecută.

— Ai fost la doctor? adăugă Marsh.

— Nu.

— Diseară când termini vreau să te duci la doctorul nostru de gardă. E un ordin.

— Da, domnule, spuse Erika. Poftim contractul pentru apartament.

— Bun. Cum ţi s-a părut? În regulă?

— Da.

Când Erika ieşi din biroul lui Marsh, Woolf o aştepta pe coridor.

— Nu v-am turnat; a primit un telefon de la proprietarul The Crown. Apoi a cerut registrul cu deplasări de la recepţie.

— Bine. Mulţumesc.

Când Woolf plecă să predea schimbul şi să se ducă acasă după o noapte lungă, Erika se întrebă cine altcineva din lumea interlopă a Londrei putea să-l sune pe comisarul-şef Marsh.

Capitolul 24

La miezul nopţii, sala de şedinţe de la Lewisham Row era în fierbere. Telefoanele sunau, faxurile şi imprimantele zumzăiau de zor, iar poliţiştii intrau şi ieşeau grăbiţi. Erika şi Sparks stăteau într-un colţ cu Marsh şi Colleen Scanlan, sobrul şi impozantul ofiţer de legătură al poliţiei cu presa. Stabileau ce subiecte aveau să fie tratate la apelul de presă.

— Deci eu termin introducerea şi apoi îl lăsăm pe Sir Simon să vorbească, spuse Marsh. Cred c-o să vrea să folosească prompterul pentru asta. Putem să aranjăm?

— N-ar trebui să fie o problemă. Va trebui ca în două ore să ne dea textul lui final pentru a-l încărca în prompter, spuse Colleen.

— Bun, spuse Marsh. Aşadar, Sir Simon va spune: „Andrea era o tânără inocentă, de douăzeci şi trei de ani, iubitoare de distracţii, care avea toată viaţa înainte...” Atunci punem pe ecranele din spatele nostru fotografia ei. „N-a făcut niciodată rău nimănui, n-a cauzat nimănui nicio suferinţă, şi totuşi, iată-mă aici, un tată cu inima frântă, făcând apel la martorii unei crime oribile, omorârea fiicei mele...”

Asta n-ar trebui să fie o infracţiune criminală?

— Ar fi incorect, a zis Colleen. Deşi e o greşeală nevinovată. Dar nu poţi să repeţi acelaşi cuvânt...

— Ne dorim ca această conferinţă de presă să fie o cale deschisă şi normală de comunicare cu publicul! s-a răstit Erika. Hai să nu mai pierdem vremea certându-ne din cauza nenorocitelor ăstora de greşeli gramaticale!

— Deci lăsăm aşa, o „infracţiune criminală”, a spus Marsh.

Pe Erika o durea că această conferinţă de presă era clădită în jurul unor probe pe care ea le considera circumstanţiale şi că echipa cu care credea că avea o legătură strânsă acceptase cu atâta zel teoria fragilă a lui Sparks. Trebuia să recunoască faptul că, pentru cineva din

afară, teoria cu Rivoli Ballroom era mai acceptabilă. Se blestemă că fusese atât de proastă să plece singură să le urmărească pe barmaniţa de la The Glue Pot şi pe Ivy Norris. Trebuia s-o fi luat pe Moss, sau pe Peterson. Se uită înspre ei; amândoi încingeau telefoanele încercând să dea de Marco Frost.

Întoarse pe toate părţile teoria Frost şi o fărâmă de îndoială o săgetă, însă apoi interveni instinctul ei. Iar acesta îi spunea că era ceva legat de întâlnirea Andreei cu bărbatul brunet şi femeia blondă în The Glue Pot. Chiar dacă cele două martore ale ei nu erau credibile, care era probabilitatea ca amândouă să fie necredibile în acelaşi fel? Şi Ivy, şi Kristina erau certate cu legea. Nu le-ar fi fost mai uşor să spună că nu ştiau nimic, că n-o văzuseră pe Andrea...? Erika îşi dădu seama brusc că Marsh vorbea cu ea.

— DCI Foster, tu ce părere ai? Ar trebui să pomenim de clipul video al Tinei Turner? Colleen crede că da.

— Poftim?

— Rivoli Ballroom. E un loc de întâlnire faimos şi Colleen e de părere că un fapt ca acesta va rămâne în memoria publicului şi-l va face să-şi aducă aminte de apel. Iar asta ar putea duce la îmbunătăţirea comunicării orale.

Erika tot nu era lămurită.

— Tina Turner şi-a filmat clipul melodiei *Private Dancer* la Rivoli Ballroom în 1984, spuse Colleen.

— Serios?

— Da. Să strecurăm asta în apel, alături de fotografia localului?

Erika dădu din cap şi se uită la itinerarul pe care-l alcătuiau.

— Unde o să spunem că a fost Andrea în Forest Hill? Poşeta ei a fost recuperată la London Road.

— Când este vorba de apeluri media, trebuie să restrângem informaţiile şi să prezentăm un mesaj clar şi concis. Dacă spunem că a fost într-un loc şi apoi în altul, oamenii vor fi derutaţi; ei au nevoie de continuitate, spuse Colleen, pe un ton cam condescendent.

— Ştiu cum funcţionează lucrurile astea, mulţumesc. Dar acest apel este un mare prilej de a strânge informaţii. Asta trece uşor peste indicii vitale cu privire la modul în care a dispărut Andrea.

— Ştim că e posibil să fi fost în locul în cauză, dar nu avem dovezi solide. Nu avem filmări de pe camerele de supraveghere, nici martori. Criminalul trebuie să fi folosit o maşină; ar fi putut să arunce poşeta aia pe geamul maşinii pe London Road, spuse Marsh.

— Cunosc detaliile cazului meu, domnule!

Terminară o oră mai târziu, Erika aprobând, împotriva voinţei ei, conţinutul conferinţei de presă care nu făcea nicio menţiune cu privire la faptul că Andrea fusese la The Glue Pot şi minimaliza faptul c-ar fi putut să fi trecut pe London Road.

Erika se duse la automatul de cafea şi-l văzu pe sergentul Crane introducând monede şi alegând un cappuccino.

— Totul bine, şefa? Am primit de la transporturi înregistrările cu autobuzele şi ceva de la două taxiuri negre care au circulat pe London Road, spuse el.

Automatul scoase un sunet scurt şi Crane se aplecă şi luă paharul de plastic, suflând în spumă.

— Dă-mi voie să ghicesc – nimic?

Crane luă o gură de cafea şi clătină din cap.

— Dar acest Marco Frost pare greu de depistat. Ultimul loc de muncă pe care-l avem este Caffè Nero de pe Old Compton Street şi nu mai lucrează acolo. I-a fost deconectat şi numărul de mobil.

— Mai încearcă. Poate a plecat cu Barbora Kardosova.

— Ha! Asta-i altă teorie, şefa.

— Păi, adaug-o pe listă, spuse ursuză Erika, băgând monede în automat şi alegând un espresso mare.

Capitolul 25

Sala de şedinţe de la Lewisham Row fusese transformată în centru de primire a răspunsurilor la apel, care avea să fie transmis în direct pe BBC, Sky şi alte canale de ştiri. Şase poliţişti în uniformă fuseseră desemnaţi să răspundă la telefon.

Erika, Sparks, Marsh şi Colleen plecaseră de la Lewisham Row cu o oră înainte ca să ajungă la Thistle Hotel din apropiere de Marble Arch, unde avea să aibă loc apelul.

Moss şi Peterson foloseau timpul de dinainte de apel pentru a culege informaţii despre principalul lor suspect, Marco Frost. Îi obţinuseră adresa şi informaţii despre statul de plată de la Caffè Nero, de pe Old Compton Street, unde lucrase el. Asta se dovedise o fundătură; Marco nu mai lucra acolo de un an. Încercaseră la adresa părinţilor lui, însă aceştia muriseră cu un an în urmă, la şase luni unul după celălalt. Marco locuise cu ei într-un apartament închiriat, dar acum se mutase. Moss tocmai primise un număr de telefon de la proprietar. Marco locuia acum la mătuşa şi unchiul lui. Moss formă numărul şi, doar după două apeluri, răspunse unchiul.

Sala de conferinţe de la Thistle Hotel era uriaşă şi nu avea ferestre. Un interminabil covor cu modele acoperea podeaua, iar şirurile de scaune din faţa unui mic podium erau aproape pline. Jurnaliştii aşteptau cu camerele de luat vederi. Îşi instalau reflectoarele şi deja doi reporteri de televiziune exersau în faţa camerelor. Două televizoare mari, cu ecran plat, erau instalate la marginea sălii şi transmiteau în direct de pe BBC News Channel şi Sky News. Sonorul era închis, dar pe ambele ecrane era o burtieră care anunţa că în scurtă vreme aveau să fie transmise în direct o conferinţă de presă şi un apel al poliţiei privind uciderea Andreei Douglas-Brown.

Pe podium era o masă lungă punctată pe alocuri cu

microfoane mici. O femeie din personalul hotelului punea de pe tavă un pahar şi o carafă cu apă în dreptul fiecărui scaun. În spate se aflau trei ecrane pe care apărea logoul albastru al Poliţiei Metropolitane pe un fond alb.

Relaţia pe care poliţia o avea cu presa o făceau întotdeauna pe Erika să se simtă prost; ba îi dădea la o parte – acuzându-i de imixtiune şi denaturarea faptelor –, ba îi invita la o conferinţă de presă care avea toate caracteristicile unei piese de teatru.

Ca la un semn, Colleen apăru lângă Erika şi o rugă să vină la machiaj.

— Doar puţină pudră, să-ţi ia luciul de pe faţă, adăugă ea.

Dar felul în care se uita la ceas sugera că era posibil să dureze mult mai mult pentru a o face pe Erika să arate cât de cât bine la televizor.

Hotelul repartizase alături o sală de conferinţe mai mică poliţiei şi familiei. Câteva canapele fuseseră alipite şi pe o masă erau apă şi suc de portocale.

Marsh era în uniforma de comisar-şef. O tânără îi aplica pe faţă fond de ten cu un burete triunghiular. Lângă el, altă tânără îl farda pe DCI Sparks. Ei erau adânciţi în conversaţie cu Simon şi Diana, care stăteau vizavi. Părinţii Andreei erau iar îmbrăcaţi în negru şi, în timp ce Simon vorbea, Diana îl ţinea de mână, dând din cap şi ştergându-şi ochii. Se uitară la Erika şi ea îi salută respectuos dând din cap. Diana îi răspunse la salut, dar Simon o ignoră şi se întoarse iar spre Marsh şi Sparks.

— Într-o clipă vor fi gata, apoi e rândul tău, spuse Colleen.

Erika se duse să-şi ia un pahar cu apă de pe masă, care era sub o fereastră ce dădea înspre traficul din jurul zonei Marble Arch. Linda şi David intrară pe uşa din fundul sălii şi se apropiară de masă.

— Bună! spuse Erika, turnându-şi puţină apă.

— Salut! spuse David.

Întinse paharul şi o lăsă pe Erika să-l umple. Era îmbrăcat în jeanşi şi un pulover bleumarin şi părea foarte

alb la faţă. Linda purta o fustă lungă, neagră şi un jerseu de un roşu-aprins, care avea imprimat pe partea din faţă un şir de pisici albe şi slăbănoage, care stăteau pe labele din spate şi purtau rochii de cancan. Deasupra lor scria: „NOI DANSĂM CAT-CAT”. Părea de prost gust şi deplasat.

Colleen se întoarse şi-i spuse Erikăi că erau aproape gata.

— Nici eu nu suport să fiu machiată, spuse Linda, turnându-şi un pahar cu suc de portocale.

— Tu n-ai să apari la televizor, spuse David, bându-şi apa.

— Ştiai că Jimmy Savile[2] a refuzat mereu să poarte machiaj la televizor? Spunea că voia ca oamenii să-l vadă aşa cum era. O ironie cumplită, nu crezi? spuse Linda, dându-şi la o parte bretonul din ochi cu un tic nervos.

Erika nu ştiu ce să spună şi doar dădu din cap.

— Am scris emisiunii lui când aveam şapte ani, continuă Linda. Voiam să-mi aranjeze să vizitez studiourile Disney şi să desenez o pisică pentru un film de animaţie. Ştii, animaţiile se fac cu o mulţime de imagini desenate cu diferenţe micuţe...

— Sunt sigur că DCI Foster ştie cum funcţionează animaţia, spuse David, dându-şi ochii peste cap, conspirativ.

— Bineînţeles că n-am primit răspuns... Până şi Jimmy Savile m-a respins, spuse Linda râzând sec.

— Doamne! Poţi să încerci să fii normală măcar o dată? Vii cu puloverul acela tâmpit şi faci glume greţoase! se răsti David.

Linda tresări când el trânti paharul gol pe masă şi se îndepărtă.

— N-a fost o glumă. Chiar voiam să vizitez studiourile Disney, spuse Linda, roşind şi dându-şi bretonul la o parte de pe frunte.

Erika se bucură când Colleen apăru şi o conduse la fata

---

[2] Vedetă britanică de televiziune, filantrop şi maestru de evenimente, acuzat după moartea sa, în 2011, de abuz sexual împotriva a sute de minori *(N.t.).*

de la machiaj.

Marsh şi Sparks stăteau acum cu Diana şi Simon, lângă uşa sălii de conferinţe mai mari. Erika fu machiată rapid şi, chiar când termină, un tânăr cu căşti se apropie de ea şi-i spuse că mai erau două minute. Erikăi îi sună telefonul.

— Scuze, vreau să-ţi închizi telefonul, interferează cu sunetul, spuse el.

— Vorbesc repede, spuse Erika, văzând pe ecran numele lui Moss.

Se duse la fereastră şi răspunse.

— Eu sunt, şefa, spuse Moss. Eşti acolo cu şefu' ăl mare şi cu Sparks? Am încercat să vorbesc cu ei...

— Şi-au închis telefoanele; e ceva legat de microfoane şi sunet, spuse Erika, dându-şi seama că fusese a treia pe lista lui Moss.

— Am dat de Marco Frost. Locuieşte la unchiul lui în North London.

Conferinţa de presă era pe cale să înceapă. Moss continuă:

— Marco Frost a fost în Italia, la Puglia, până acum două zile. Au fost în vizită la nişte rude cu unchiul şi mătuşa lui, într-o vacanţă de Crăciun prelungită. Au mers cu maşina unchiului. Acesta deţine un magazin mixt în apropiere de Angel şi s-au întors cu ulei de măsline şi cărnuri şi aşa mai departe.

— Deci Marco Frost are alibi, spuse Erika, entuziasmându-se.

— Da. Ba chiar şi-a folosit cardul de credit când era în străinătate. Nu avea cum s-o omoare pe Andrea.

Colleen apăru lângă Erika.

— Trebuie să mergem, DCI Foster, iar ăsta trebuie închis, spuse ea.

— Bună treabă, Moss!

— Nu-i aşa? Asta înseamnă că tot nu ştim cine a ucis-o pe Andrea... Mă rog, mai e teoria ta.

— Trebuie să închid, Moss, vorbim mai târziu, spuse Erika şi închise.

Opri telefonul când îi văzu pe ceilalţi îndreptându-se

spre sala de conferinţe. Simon era primul, urmat de Marsh, apoi venea Sparks.

Deci Marco Frost nu a omorât-o pe Andrea, se gândi Erika. *Teoria lui Sparks a căzut.* Conversaţia pe care o avusese cu barmaniţa de la The Glue Pot o râcâia pe creier. *Andrea fusese văzută cu un bărbat brunet şi o femeie blondă... Despre ei încă nu se ştia nimic. Încă nu se ştia nimic despre cine făcuse asta.*

Marsh, Sparks şi Simon dispăruseră acum în sala de conferinţe. Diana rămăsese pe canapea. Plângea iar şi era consolată de Linda şi David.

— Avem nevoie de tine *acum,* îi şopti Colleen Erikăi.

Giles Osborne năvăli pe uşa din spate. Era înfăşurat într-un palton uriaş. Se duse grăbit la Diana, desfăcându-şi fularul şi scuzându-se că întârziase.

— Am ratat apelul? întrebă el.

Diana clătină din cap printre lacrimi.

— Acum, DCI Foster! spuse Colleen.

Erika luă o hotărâre – o hotărâre care avea să aibă consecinţe importante... Trase adânc aer în piept, îşi netezi părul şi intră la conferinţa de presă.

Capitolul 26

Moss, Peterson, Crane şi restul echipei erau la Lewisham Row, adunaţi în jurul unui televizor mare cu ecran plat. Pe canalul BBC News apărea numărătoarea inversă până la buletinul de ştiri care se transmitea în fiecare oră, apoi pe ecran apăruse o imagine mare de la conferinţa de presă. La o masă lungă, stăteau DCI Sparks, DCI Foster şi comisarul-şef Marsh. Alături de Marsh stătea Simon Douglas-Brown, care arăta hăituit şi tras la faţă.

Simon îşi citea declaraţia din textul pregătit şi imaginile cu el erau intercalate cu fotografia de pe permisul de conducere al Andreei, care făcuse ocolul presei, şi o fotografie mai nouă: Andrea în ultima vacanţă de familie cu Linda, David şi părinţii lor.

— DCI Foster a avut dreptate, treaba asta e foarte înduioşătoare, spuse Crane. Dar e ca o manifestare a durerii frumos ambalată. Va determina pe cineva să sune?

Pe ecran, Simon Douglas-Brown îşi termină declaraţia şi camera prezentă un cadru larg. Comisarul-şef Marsh era pe cale de a vorbi, când Erika se aplecă şi trase microfonul spre ea. Se uită în cameră şi începu să vorbească.

— Evenimentele care au precedat dispariţia Andreei sunt derutante şi avem nevoie de ajutorul vostru. Am fi recunoscători oricui a văzut-o pe Andrea în noaptea de 8 ianuarie. Era o noapte de joi. Noi credem că între opt după-amiaza şi miezul nopţii, Andrea a petrecut ceva timp într-o cârciumă numită The Glue Pot de la London Road – asta-i în Forest Hill, South London. Andrea a fost văzută de un membru al personalului barului stând de vorbă cu un bărbat brunet şi cu o fată blondă. Poate că şi cineva dintre telespectatori a văzut-o pe Andrea mergând pe London Road între opt seara şi miezul nopţii, către Horniman Museum, unde a fost găsit cadavrul ei. Dacă aveţi informaţii, oricât de neînsemnate, vă rugăm să ne contactaţi. Sunaţi la numărul de telefon al camerei de evenimente, care va apărea pe ecran în scurt timp.

— Asta a fost ceva plănuit? întrebă Peterson.

— Nu, spuse Moss.

Pe ecran se zări un moment în care comisarul-şef Marsh nu îşi găsea locul sau nu ştia ce să spună. O săgetă cu privirea pe Erika şi trase microfonul înapoi.

— Am vrea să, ăăă, adăugăm că asta este, îhm, ăăă... este o pistă că Andrea a fost văzută... Mai credem şi că Andrea ar fi fost în drum spre o petrecere de la Rivoli Ballroom, care este aproape de gara Forest Hill, unde a coborât în noaptea de 8 ianuarie, contracară Marsh, cu mai multă convingere.

Urmă un moment de tăcere. Camera prezentă iar un cadru larg al conferinţei de presă.

— Doamne, ăsta încurcă rău lucrurile! Pare că inventează aiureli, nu Foster, spuse Moss.

Camerele treceau rapid de la imagini largi ale sălii de conferinţe la presa adunată şi înapoi, ceea ce sporea confuzia, ca apoi să se fixeze iar asupra superintendentului Marsh, care, în cele din urmă, reveni pe drumul cel bun şi termină apelul scris. Încheie cu:

— Avem poliţişti care sunt gata să vă răspundă la telefoane şi e-mailuri. Vă mulţumim.

Pe ecran apăru apoi prezentatoarea ştirilor din studioul BBC News. Ecranul din spatele ei era plin cu numărul de contact şi adresa de e-mail ale camerei de evenimente. Ea citi detaliile, cerând din nou ajutorul celor care aveau informaţii şi repetând numele The Glue Pot şi Rivoli Ballroom şi scuzându-se că aveau doar o fotografie cu aceasta din urmă.

Ofiţerii din sala de şedinţe de la Lawisham Row se uitară unul la altul neliniştiţi şi apoi telefoanele începură să sune.

Capitolul 27

În clipa în care conferinţa de presă se încheie şi camera care transmitea în direct fu oprită, Erika se ridică. Inima îi bubuia. Jurnaliştii şi fotografii se îmbulzeau spre ieşiri. Simon se întoarse spre Marsh, cu ochii lui căprui plini de furie.

— De-a ce dracu' vă jucaţi voi aici? şuieră el. Parcă ne-am înţeles cu privire la asta, şi ce a ieşit?

Marsh şi Sparks se ridicară.

— DCI Foster, o vorbă, acum, spuse Marsh.

Erika inspiră adânc şi coborî de pe podium, ignorând glasurile din spatele ei în timp ce traversa covorul, grăbindu-se înspre uşile din fundul sălii de conferinţe. Odată ce ieşi din sală, găsi o uşă de incendiu şi coborî trei grupuri de trepte înainte de a năvăli pe o străduţă laterală.

Se opri să-şi tragă sufletul, în vreme ce ploaia o biciuia pe pielea lipicioasă. Ştia că lucrul pe care-l făcuse puţin mai înainte avea să aibă consecinţe, dar nu-şi susţinea ea întotdeauna convingerile? Făcuse ceva bun, ceva pentru Andrea, care nu mai avea dreptul să răspundă.

O luă din loc, ignorând ploaia şi alăturându-se masei de pietoni care se ciocneau şi se înghionteau pe Oxford Street, pierdută într-un cocon de gânduri. Intuiţia ei, siguranţa pe care o simţise, începură să se clatine. Ar fi trebuit să rămână să înfrunte furtuna. În absenţa ei, ceilalţi discutau despre ce făcuse, trăgând concluzii. Luau decizii fără ea, plănuind ce să facă în continuare.

Ezită, apoi se opri. Ploaia izbea trotuarele, iar oamenii treceau grăbiţi pe lângă ea, cu capul în jos, cu glugile trase şi cu umbrelele deschise. Scoteau exclamaţii de enervare şi înjurau când trecerea spre metrou sau autobuz le era blocată. Era oră de vârf. Erika avea nevoie să gândească, să pună la cale ce avea de făcut în continuare. Dacă se întorcea, avea să pară un semn de slăbiciune. O luă din loc din nou, mişcându-se odată cu mulţimea.

În spatele ei, după câţiva oameni, venea o siluetă. Aceeaşi siluetă care o urmărise pe Erika fumând la fereastră. De data asta, silueta nu era îmbrăcată complet în negru, dar se pierdea uşor în marea de oameni cu glugi şi umbrele. Când se apropiară de staţia de metrou Marble Arch, mulţimea păru să crească şi să încetinească, între Erika şi silueta care o urmărea rămânând doar doi oameni.

Erika era printre puţinii oameni de pe stradă fără glugă şi mergea cu capul în jos şi cu gulerul jachetei de piele ridicat.

E cu adevărat o belea pentru mine. A fost în nenorocita aia de cârciumă şi a vorbit cu oamenii. Ştie mai multe decât credeam. Toată agitaţia aia şi disperarea au fost teatru? Până la conferinţa de presă credeam că e dusă cu sorcova. Epava unei poliţiste cândva genială.

Silueta era acum aproape de Erika. Nu-i mai despărţea decât un om de afaceri solid într-un fulgarin de culoare deschisă, împestriţat cu picături de apă. Erika îşi strânse mai bine gulerul, astfel încât acesta îi atingea părul blond de la ceafă.

E singură şi nemăritată. Jeleşte. Ar putea să aibă intenţii sinucigaşe. Foarte mulţi oameni au. Mi-ar plăcea să-i fac o vizită javrei uscăţive – s-o surprind în pat. S-o strâng de gâtul acela slab, acolo unde tendoanele ies în afară, şi să mă uit cum i se întunecă ochii. Dar mai e cineva căruia i se cuvine o vizită...

Mulţumea ajunse la staţia de metrou Bond Street şi se opri. Erika înaintă centimetru cu centimetru ca să poată ajunge sub copertina imensă, în timp ce aştepta ca oamenii să înainteze. Silueta se apropie şi mai mult prin mulţimea îngrămădită şi strecură în buzunarul jachetei de piele a Erikăi un plic alb. După câteva secunde blocajul de la intrarea staţiei se împrăştie. Silueta se îndepărtă de Erika şi se pierdu în mulţime: un om ca oricare altul, nerăbdător să ajungă undeva.

Capitolul 28

Când Erika ieşi din mulţime în gara Brockley, fu derutată când îşi văzu noua casă la lumina zilei. Strada era aglomerată; o furgonetă Royal Mail trecu pe lângă ea şi parcă lângă o cutie poştală. Un poştaş tânăr, cu faţa proaspătă, coborî şi deschise cutia, scoţând un sac plin cu scrisori. Vizavi de gară era o cafenea unde două femei stăteau la o masă, afară, ghemuite de frig în jachete, fumând şi lăsând pe marginea ceştilor de porţelan alb urme groase de ruj roşu. Un chelner arătos, cu piercing în buză, veni la masa lor. Le spuse ceva în timp ce le luă ceştile goale şi femeile hohotiră de râs.

Erika scotoci în geantă şi scoase ţigările. Mâinile îi tremurau când aprinse una. Sentimentul de nelinişte îi sporise în timpul călătoriei cu trenul. Inima îi bubuia în piept şi avea privirea uşor înceţoşată. Chelnerul chipeş continua să stea la taclale cu femeile, flirtând cu lejeritate.

— Oooo – nu, nu, nu, nu, nu! spuse un glas.

Erika se uită în jur. Lângă ea era un bărbat burtos în uniformă de gardian la transporturi, cu părul cărunt şi o mustaţă care încărunţea.

— Poftim? întrebă Erika.

— Ţi s-a făcut de o amendă de o mie de lire, iubire?

— Poftim? spuse ea, simţind că ameţeşte.

— E ilegal să fumezi în gări. Dar ştiu cum putem rezolva asta. Nu trebuie decât să faci un pas în faţă, haide.

Derutată, Erika făcu un pas în faţă.

— Gata, iubire, s-ar rezolvat, nu mai eşti pe-proprietatea gării.

Arătă spre picioarele ei care acum stăteau pe asfaltul neted ce trecea pe lângă aglomeraţia din gară.

— Bine, spuse ea neliniştită.

Bărbatul se uită la ea circumspect. Abia atunci ea îşi dădu seama că fusese amabil cu ea, însă era prea târziu şi el plecă, bombănind. Erika porni cu paşi împleticiţi şi inima bătându-i mai repede, trăgând din ţigară. Femeile de

la cafenea se uitau acum pe o listă de vinuri, râzând şi sporovăind cu chelnerul cel arătos. Un bătrân învârtea un stativ metalic cu felicitări din faţa unui chioşc de ziare din colţ. Două bătrâne mergeau încet, încovoiate de sacoşele de cumpărături şi adâncite în conversaţie.

Erika se sprijini de zidul jos din faţa unei case pentru a nu-şi pierde echilibrul. Îi trecu prin cap că nu avea idee cum era să fii o persoană „normală”. Ea putea să se uite la cadavre şi să ţină în frâu interogatorii ale unor agresori sexuali violenţi, fusese scuipată şi ameninţată cu un cuţit, însă viaţa în lumea reală, ca membră a societăţii, o înspăimânta. Habar n-avea cum să trăiască nemăritată, singură, fără prieteni.

Îşi aminti de gestul monstruos pe care-l făcuse mai devreme. Deturnase conferinţa de presă legată de ancheta unei crime importante. Şi dacă se înşela? Se întoarse în grabă la apartament, tot mai ameţită, cu o transpiraţie rece la ceafă.

Când se văzu înăuntru, se prăbuşi pe canapea. Camera se învârtea cu ea şi vederea începea să i se înceţoşeze. Clipi des, uitându-se prin camera de zi. Îşi simţi stomacul contractându-se şi alergă la baie, ajungând exact la timp ca să vomite în toaletă. Se lăsă în genunchi şi vomită iar. Trase apa şi-şi spălă gura, fiind nevoită să se ţină de marginile ei, deoarece podeaua părea să i se clatine sub picioare. Reflexia care o privea din oglindă era înspăimântătoare: ochi duşi în fundul capului, piele verzuie. Petele înceţoşate creşteau, întinzându-i-se spre centrul vederii. Îşi zărea acum ca prin ceaţă chipul. Îşi vedea acum ca prin ceaţă faţa în oglindă. Ce se-ntâmpla cu ea? Se întoarse clătinându-se în camera de zi, ţinându-se de pereţi şi de tocul uşii, apoi ţâşni spre marginea canapelei. Centrul vederii îi era acum inundat de ceaţă. Trebui să-şi folosească vederea periferică pentru a-şi localiza jacheta de piele, atârnată pe jumătate pe braţul canapelei. Îşi găsi într-un buzunar telefonul şi, lăsându-şi capul pe o parte, văzu că era tot închis.

Sângele îi vuia în cap şi greaţa şi panica urcau în ea. Era

pe moarte. Avea să moară singură. Găsi butonul de sus al telefonului şi apăsă, dar un disc care se rotea pe ecran îi spunea că de-abia pornea. Se prăbuşi cu faţa în jos pe canapea. Era îngrozită: simţea în ceafă o durere de cap puternică. Îşi dădu seama că putea fi un început de migrenă şi exact atunci camera păru să se învârtească puternic şi totul se făcu negru.

Capitolul 29

Erika simţi că se mişcă prin întuneric, orbecăind înspre un sunet îndepărtat. Acesta părea să se apropie, apoi urechile ei pocniră şi zgomotul ajunse aproape de capul ei. Obrazul ei era lipit de ceva moale, care mirosea slab a mâncare prăjită şi ţigări. Genunchii îi erau pe o podea de lemn, tare. Se lăsă pe călcâie şi, ridicând capul, îşi dădu seama că era în noul ei apartament. Îi suna telefonul. Afară era întuneric şi, pe fereastra neacoperită, pătrundea lumina stradală.

Telefonul lumină şi vibră pe măsuţa de cafea, apoi tăcu. Erika avea gura uscată şi o durere de cap îngrozitoare. Se ridică nesigură pe picioare, se duse la chiuvetă şi bău un pahar mare de apă. Singura rază de speranţă era că vederea îi revenise la normal. Telefonul sună iar şi, gândindu-se că era Marsh, răspunse, dorind să se termine odată toată povestea asta.

Un glas cunoscut spuse:

— Erika? Tu eşti?

Îşi înghiţi lacrimile. Era tatăl lui Mark, Edward. Uitase ce mult semăna la glas cu Mark, cu accentul lui cald de Yorkshire.

— Da, eu sunt, spuse ea în cele din urmă.

— Ştiu că a trecut mult timp – în fine, ţi-am dat telefon ca să-ţi spun că îmi pare rău, spuse el.

— De ce-ţi pare rău?

— Am spus nişte lucruri. Lucruri pe care le regret.

— Ai avut tot dreptul, Edward. Jumătate din timp nu suport să mă uit la mine.

O bufni plânsul. Plângea cu sughiţuri, încercând să-i spună, în cuvinte ce ieşeau de-a valma, omului pe care-l iubise ca pe un tată cât de rău îi părea că nu reuşise să-i apere fiul.

— Erika, iubire, n-a fost vina ta… Am citit o copie a transcrierii stenogramei de la audieri, spuse el.

— Cum?

— Am cerut-o. Legea libertăţii de informare... Te-au pus pe cărbuni încinşi.

— Am meritat. Trebuia să sap mai adânc, puteam să verific de trei ori nişte lucruri... începu ea.

— Nu poţi să trăieşti cu *trebuia* şi *puteam,* Erika.

— N-am să mi-o iert niciodată. Măcar de m-aş putea întoarce. Niciodată n-aş... spuse ea, ştergându-şi lacrimile fierbinţi cu podul palmei.

— Destul cu asta, nu vreau să mai aud o vorbă, altfel am să am o groază de plătit, glumi el.

Gluma era forţată.

— Ce mai faci? întrebă Erika, după un moment de tăcere.

Tâmpită întrebare, se gândi ea.

— Aa. Îmi fac de lucru... Acum joc popice. N-aş fi crezut niciodată că am să joc, dar, în fine, trebuie să-ţi ocupi timpul cu ceva. Sunt un popicar jalnic... Erika, iubire. E vorba de o piatră de mormânt. Am pus să instaleze piatra pentru Mark. Arată grozav.

— Da? spuse Erika.

Închise ochii. Se gândi la Mark sub pământ şi, morbid, îşi dori să ştie cum arată. Doar oase, oase, într-un costum frumos.

— Şi eşti bine-venită s-o vizitezi. Eşti bine-venită oricând, iubire. Când crezi că ai să vii acasă?

Acasă. El îi spunea acasă. Erika nu mai ştia unde era acasă.

— M-am întors la treabă; sunt în Londra.

— A! Bine.

— Voi veni. Doar că acum am treabă.

— Asta-i bine, iubire. Ce treabă ai? întrebă el.

Erika simţi că nu putea să-i spună că vâna un criminal sălbatic. Se întrebă dacă el văzuse la ştiri conferinţa de presă.

— Sunt la Poliţia Metropolitană, o nouă echipă.

— Asta-i bine, fătucă. Fă-ţi de lucru... Când ai o vacanţă, mi-ar face mare plăcere să te văd.

— Şi mie.

— Trec de multe ori pe lângă casa ta. E închiriată de un cuplu tânăr. Par de treabă, deşi n-am fost să bat la uşă sau ceva. Nu ştiu cum le-aş fi explicat cine sunt.

— Edward, lucrurile sunt în depozit. N-am aruncat nimic. Ar trebui să ne uităm prin cutii. Sunt sigură că există nişte chestii…

— S-o luăm pas cu pas, spuse Edward.

— De unde ai luat noul meu număr de telefon? întrebă Erika, dându-şi seama că vorbea la telefonul cel nou.

— Am sunat-o pe sora ta. A spus că dormeai pe canapeaua ei; ea mi-a dat numărul tău. Sper că e în regulă.

— Bineînţeles că e în regulă. Poliţistul din mine vrea să ştie mereu ce şi cum…

— Erika, vreau să ştii că nu eşti singură. Ştiu că oamenii de aici n-au fost binevoitori şi nu poţi să-i condamni pe cei mai mulţi dintre ei, dar şi tu l-ai pierdut pe el…

Glasul lui Edward se schimbă brusc.

— Urăsc să mă gândesc că eşti singură. Mă ai pe mine, dacă asta contează.

— Îţi mulţumesc, spuse încetişor Erika.

— În fine, telefonul acesta la Londra o să mă coste o avere, aşa că am să închid… Mi-a făcut mare plăcere să-ţi aud glasul, Erika. Să nu te-ndepărtezi.

— Nici tu – adică, nu, n-am să mă-ndepărtez.

El închise. Erika îşi puse mâna pe piept şi inspiră adânc. Un val de căldură o inundă şi trebui să clipească des pentru a alunga lacrimile.

Telefonul sună iar în mâna ei. Văzu că era Moss.

— Şefa. Unde eşti?

— Acasă.

— N-o să-ţi vină să crezi asta. A fost descoperit încă un cadavru. De data asta în apa din Brockwell Park.

— Victima a fost identificată?

— Da. Este Ivy Norris.

Capitolul 30

Brockwell Park şi ştrandul din Dulwich erau la mai puţin de trei mile distanţă de Horniman Museum, unde fusese descoperit cadavrul Andreei. Erika trecu în goană pe lângă turnul cu ceas, care era luminat şi arăta că era zece şi cincisprezece. Picături mari de ploaie loveau parbrizul şi se transformau rapid în aversă. Erika porni ştergătoarele şi se aplecă în faţă ca să vadă prin apa care se învârtejea. Zări doi poliţişti în uniformă, care stăteau lângă un cordon de siguranţă, la intrarea bazinului public de înot.

— DCI Foster! strigă Erika, pentru a acoperi zgomotul, şi arătă legitimaţia.

Poliţiştii ridicară banda şi ea trecu.

Parcul şi ştrandul erau căutate vara pentru înot şi picnicuri, dar în întunericul unei nopţi ploioase de ianuarie erau pustii şi deprimante. Moss şi Peterson fură lăsaţi să treacă de cordonul poliţienesc, chiar în spatele Erikăi. Aveau o lanternă puternică ce le lumina calea. Străbătură o serie de poteci asfaltate, trecând pe lângă o baracă de îngheţată, bătută în scânduri, şi un chioşc a cărui vopsea se cojea. Ieşiră într-un luminiş, neputând să distingă nimic. Un tunet bubui în depărtare şi un fulger lumină marele ştrand în aer liber. În faţă se zărea conturul strălucitor al cortului mare şi alb al legiştilor. O potecă de polietilenă marca marginea apei noroioase.

Trei asistenţi cu halate albe stăteau în genunchi în noroi, lucrând repede pentru a preleva un set de urme de paşi. La cort îi întâmpină un ofiţer şi îşi puseră repede echipamentul de protecţie în timp ce ploaia continua să bată cu furie în pânza de cort. O lampă cu halogen lumina silueta nemişcată a lui Ivy Norris. Zăcea pe spate în noroi, cu hainele şi corpul mânjite de o mizerie maronie.

— Vă rog să staţi pe cutii, spuse un poliţist de la Investigaţii la locul crimei, indicându-i-se o serie de platforme care fuseseră amplasate în jurul cadavrului pentru conservarea probelor din noroiul de dedesubt.

Se apropiară de cadavrul lui Ivy, trecând din platformă în platformă până ajunseră lângă ea. Părul ei unsuros era dat la o parte de pe faţa gălbejită, cu ochii larg deschişi, încremenită în aceeaşi teamă ca a Andreei. Nasul ei zdrobit era plin de sânge închegat. Purta paltonul şi puloverul cu care o văzuse Erika cu câteva zile în urmă, dar de la mijloc în jos era goală. Era dureros să te uiţi la picioarele ei: emaciate, cu o mulţime de cicatrici, vânătăi şi urme de ac. Părul ei pubian era cărunt şi încâlcit.

Un fotograf de investigaţii la locul crimei făcu o fotografie şi cortul se umplu de o lumină fulgerătoare şi fu străbătut de un sunet strident. Pe o cutie, în tăcere, stătea Isaac Strong. Îi salută pe toţi dând din cap.

— Cine a găsit-o? întrebă Erika.

— Un grup de copii care săriseră gardul în urma unei provocări.

— Unde sunt acum?

— Poliţiştii voştri sunt cu ei la casa de cultură de peste drum. Le-am luat deja ADN-ul.

— Au văzut ceva? întrebă Erika.

— Nu. Era întuneric. Unul dintre băieţi s-a împiedicat de cadavrul ei şi a căzut.

— Trebuie să fi fost îngrozit, spuse Moss, uitându-se la Ivy.

— Are nasul spart. Cred că şi pometele. Pe gât are urme extinse de ligaturi, spuse Isaac, lăsându-se pe vine şi trăgând în jos cu blândeţe cutele puloverului lui Ivy. Cred că şi patru coaste sunt rupte; voi şti mai multe despre leziunile interne când voi face autopsia. Avea la ea o sută de lire. Bancnotele împăturite erau în sutien.

— Deci am putea exclude că a fost un atac întâmplător sau un jaf? întrebă Moss.

— Nu vreau să mă pronunţ în privinţa asta până nu termin autopsia. Dar atunci când un cadavru este lăsat cu bani, asta indică în mod clar că atacatorul nu a avut în minte jaful. Însă sexul, da. La o primă examinare, în vaginul ei este spermă.

— Ivy era o prostituată bine-cunoscută, explică Moss.

— Poate că omul care a făcut asta a ademenit-o cu bani, adăugă Peterson.

— Din cauza asta nu putem presupune că sexul a fost consensual, spuse cu severitate Isaac. În jurul zonei pelviene sunt contuzii întinse.

— Unde-i sunt braţele? întrebă Erika, îngrozindu-se o clipă că fuseseră sfârtecate.

— Braţele îi sunt legate la spate, spuse Isaac.

Unul dintre asistenţii lui se apropie şi o ridică pe Ivy cu grijă din noroi; ambele braţe îi fuseseră legate strâns.

Erau pline de noroi. Isaac îi şterse încheieturile cu un deget înmănuşat.

— Vedeţi? Au fost legate cu panglică de plastic, folosită în industrie sau la ambalarea produselor.

— Şi încălţările ei? întrebă Erika, văzând labele picioarelor lui Ivy, care erau stropite de noroi şi umflate, cu unghii lungi şi murdare.

— Le-am găsit în noroi, spuse Isaac. Mai sunt şi nişte petice de păr care lipsesc de la fiecare tâmplă. Par să fi fost smulse din rădăcină.

Înclină capul lui Ivy şi arătă nişte petice mari, roz. Punctate cu sânge uscat. Fotograful se lăsă pe vine şi făcu o fotografie. Când bliţul îi lumină pielea, apăru aproape translucidă, cu fire de vene albastru pe frunte.

— Şi părul Andreei a fost smuls, spuse Erika încet.

— Ora morţii? întrebă Peterson.

— Temperatura internă a corpului mă face să spun că nu era moartă de foarte mult timp, însă cadavrul a fost expus la ploaie şi temperaturi foarte scăzute, aşa că va trebui să clarific asta.

— Avem poliţişti care cercetează zona şi merg din uşă în uşă, spuse Peterson.

Se uitară la fotograful care o poza pe Ivy din toate unghiurile. O tânără care-l asista pe Isaac puse peste mâinile lui Ivy pungi de plastic pentru a conserva eventualele probe ADN. Isaac se duse la o bancă instalată în grabă în colţul cortului şi se întoarse cu o pungă transparentă pentru probe.

— Asta am găsit asupra ei: un mănunchi de chei, şase prezervative, o sută de lire, un card de credit pe numele Matthew Stephens şi, pe o bucată de hârtie, un număr de telefon.

— Ăsta-i numărul tău, spuse Moss, aruncându-i Erikăi o privire.

— Am vorbit cu Ivy serile trecute în legătură cu uciderea Andreei; îmi dăduse nişte informaţii, dar cred că era speriată. I-am spus să mă sune...

Erika îşi dădu seama că informaţiile muriseră odată cu Ivy şi se opri.

— A încercat să te sune? întrebă Peterson.

— Nu ştiu. Trebuie să-mi verific telefonul.

Nu-şi verificase mesajele de dinainte de conferinţa de presă. Se scuză şi se duse la uşa cortului. O siluetă se strecură în lungul malului. Când se apropie, Erika văzu că era DCI Sparks.

— Ce cauţi aici? întrebă Erika.

— Mi-a cerut superintendentul Marsh să preiau cazul în calitate de ofiţer superior de investigaţii, spuse Sparks.

În ciuda gravităţii situaţiei, bucuria lui aproape că dădea pe dinafară.

— Ce? La unsprezece noaptea la locul unei crime? întrebă Erika.

— Ar trebui să răspunzi la telefon. Şeful a încercat să te sune, spuse Sparks.

— N-am terminat aici. Pot să discut mâine cu Marsh despre asta.

— Am instrucţiuni clare. Am fost făcut ofiţer superior de investigaţii şi aş vrea să părăseşti locul.

— Ai vrea să plec?

— Nu. Îţi ordon să pleci.

— DCI Sparks. Tocmai am fost la locul acestei crime şi sunt nişte lucruri... începu Erika.

— Am spus că eu mă ocup acum de locul acestei crime şi-ţi ordon să te dai la o parte! strigă Sparks, ieşindu-şi din fire.

— Dacă ai cunoaşte cât de cât procedura, ai şti că

legistul are ultimul cuvânt privind locul crimei şi, prin urmare, el e cel care dă ordine, spuse Isaac, apărând în spatele Erikăi cu Moss şi Peterson. DCI Foster s-a prezentat la locul faptei ca ofiţer superior de investigaţii şi-mi voi continua briefingul şi examinarea locului crimei tot cu ea în calitate de ofiţer superior de investigaţii. Şi-acum, DCI Sparks, eşti în pericol de a contamina locul faptei. Dacă doreşti să stai să observi ce se petrece, am să te rog să urmezi procedura cuvenită, să te echipezi adecvat şi să-ţi ţii gura!

DCI Sparks deschise gura să spună ceva, dar Isaac se uită de sus la el şi ridică o sprânceană impecabil conturată, înfruntându-l să-l contrazică.

— Mâine-dimineaţă la opt va fi un briefing la Lewisham Row, unde această investigaţie va fi rediscutată. Aveţi grijă să participaţi, le spuse Sparks lui Moss şi Peterson.

Ei dădură din cap. Sparks se uită lung şi sever la Erika, apoi se îndepărtă cu paşi apăsaţi, însoţit de un poliţist în uniformă.

— Mulţumesc, îi spuse Erika lui Isaac.

— N-am făcut-o ca să-mi mulţumeşti. Nu mă interesează politica poliţiei. Tot ce mă interesează este prezervarea unui loc al faptei ca voi să vă puteţi face treaba şi să aflaţi cine e autorul.

Erika îşi scoase echipamentul de protecţie, care fu pus în pungi pentru a fi trimis la laborator. Se adăposti de ploaia puternică sub faţada cu vopsea jupuită a chioşcului, îşi aprinse o ţigară şi îşi ascultă mesajele vocale. Erau patru de la Marsh, din ce în ce mai furioase. Simon şi Diana Douglas-Brown se arătaseră „îngroziţi" când Erika deturnase apelul de presă după propria voinţă, iar Marsh era de acord cu ei. Îi ordona ca dimineaţa să se prezinte imediat la el la raport. Mesajul se încheia cu: „Faptul că-mi ignori apelurile va fi văzut ca un act suplimentar de insubordonare şi contestare a autorităţii mele".

Ajunse la ultimul mesaj din căsuţa poştală, care era foarte distorsionat la început; auzi un glas care înjura şi apoi zornăitul monedelor care cădeau într-un telefon cu

plată.

— Da, sunt Ivy... Ivy Norris. Dacă poţi să-mi dai nişte bani, am să-ţi spun ce vrei să ştii. Am nevoie de o sută de lire...

Urmară trei impulsuri scurte, alte înjurături şi linia muri. Erika ascultă încă o dată mesajul. Fusese expediat cu şapte ore în urmă. Erika îl sună pe sergentul Crane, care răspunse circumspect.

— Salut, Crane! Sunt DCI Foster. Mai eşti la secţie?

— Da, şefa, spuse el prudent.

— Cum e cu răspunsurile la apel?

— Am primit douăzeci şi cinci de apeluri, şefa. În următoarele câteva ore au fost demontate unul câte unul. Aşteptăm să vedem dacă se va da din nou numărul de telefon la ştirile de seară.

— Spune-mi, aţi primit ceva folositor? întrebă cu speranţă Erika.

— Paisprezece erau de la scrântiţi şi pierde-vară cunoscuţi; ei au tendinţa să răspundă la toate apelurile televizate. Unul dintre tipii ăştia încă mai susţine că a ucis-o pe prinţesa Diana. Mai avem să cercetăm şi să-i eliminăm pe toţi, ceea ce durează. Alte zece apeluri au fost de la jurnalişti, care căutau informaţii, în esenţă.

— Asta sunt douăzeci şi patru.

— Ultimul era de la Ivy Norris. A sunat acum două ore, după transmiterea apelului televizat. Am detectat apelul ca fiind făcut de la un telefon cu plată din cârciuma The Crown. Era destul de incoerentă, dar şi-a dat numele şi a spus că vrea să vorbească personal cu tine. Ţi-ai verificat mesajele? Am încercat să te sun, dar n-ai răspuns.

— Da, şi ea a încercat să mă sune. Tocmai i-am descoperit cadavrul.

— Rahat! spuse Crane.

— Da. Chiar rahat. Ascultă, mâine-dimineaţă la prima oră voi fi acolo; anunţă-mă dacă mai ai ceva.

— Îm, şefa...

— Ce e?

— Mi s-a spus să-i dau toate informaţiile noi lui DCI

Sparks.

— Bine, dar treaba cu Ivy e şi cam personală.

— Sigur, şefa.

Erika lăsă telefonul când Moss şi Peterson se apropiară. Le spuse despre mesajul de la Ivy.

— A mai strigat de multe ori lupul, spuse Moss. Şi era doar o chestiune de timp până să apară moartă.

— Cadavrul e pe cale să fie mutat. Echipa trebuie să închidă cât mai repede perimetrul, pentru legişti; ei trebuie să lucreze rapid pe ploaia asta, spuse Peterson. Înţeleg că trebuie să-i dăm raportul lui DCI Sparks?

— Da, aşa se pare, spuse Erika.

Urmă un moment de tăcere. Peterson şi Moss păreau dezamăgiţi.

— Păi, ne vedem curând, spuse Erika.

Când ajunse la maşina ei, stătu înăuntru pe întuneric, ploaia răpăind pe capotă. Moss şi Peterson trecură cu maşina pe alături, luminând interiorul maşinii ei înainte s-o cufunde iar în întuneric. Moartea lui Ivy era ceva nasol. Scoase mâna din palton şi aprinse lumina de deasupra oglinzii. Urmele de dinţi dispăreau, crustele vindecându-se repede. Ce făcuse Ivy? Fusese ademenită la ştrandul Brockwell? Se dusese de bunăvoie? Şi ce avea să se întâmple cu nepoţii ei acum, că ea nu mai era?

Erika porni maşina şi demară în ploaie.

Capitolul 31

Silueta se aplecă, îşi smulse cagula groasă şi vomită violent. Voma lovi apa întunecată cu o împroşcătură scârboasă, stridentă, chiar mai puternică decât ploaia, care cădea în heleşteu. Era normal să vomite după un omor. Silueta se prăbuşi apoi pe pământul ud, savurând senzaţia ploii.

Fusese uşor să dea de Ivy Norris. La vârsta ei, avea deja obiceiuri cunoscute şi fusese ademenită sub un felinar din capătul Catford High Street. Arăta mai dezgustător ca de obicei, gluga îmblănită a paltonului ei mirosind ca voma uscată şi având cruste de sânge în jurul nărilor.

— Mă cheamă Paulette, vrei sex oral sau complet? spusese Ivy, ochii ei luminându-se când maşina luxoasă oprise lângă ea.

Nici nu văzuse bine silueta că şi urcase pe locul pasagerului şi închiderea centrală fusese activată.

— Bună, Ivy... vreau ceva de la tine, spusese silueta cu un glas insinuant.

Ivy începuse să implore şi să se panicheze, scuzându-se, spunând că n-avea să se mai întâmple; cuvintele i se rostogoleau, scuipatul zbura pe bordul maşinii luxoase.

— Îţi spun, a trebuit să vorbesc cu poliţista aia. M-a ameninţat. A ameninţat că-mi ia copiii... Tot ce ştie e că fata aia, Andrea, a fost cu un individ cu părul negru şi o fată cu părul blond... Iar eu n-o să spun mai mult!

Silueta întinse atunci o mână înmănuşată, oferindu-i lui Ivy două bancnote de cincizeci de lire.

— Ce vrei să fac? întrebă Ivy, cu îndoială.

Nu ştiu dacă era chiar atât de bătută de soartă sau dacă a crezut că exista o şansă ca eu s-o las să plece după aceea, dar a luat banii.

Faptul că locul era izolat nu stârnise bănuiala lui Ivy şi, când ajunseră acolo, lăsase să-i fie legate mâinile la spate. Nici măcar nu propusese un prezervativ.

— Doar nu faţa mea, spuse ea. Ştiu că nu arăt prea bine,

dar viaţa e mai uşoară dacă faţa mea nu...

Atunci am luat-o razna şi i-am tras un pumn în faţă. N-a părut surprinsă, doar dezamăgită. Când am făcut-o iar, mai tare, a părut împăcată cu soarta ei. Încă o dezamăgire de adăugat la colecţia ei. I-am smuls părul... I-am spart nasul... S-a arătat surprinsă abia când mâinile mele erau pe gâtul ei de mai bine de un minut. Atunci şi-a dat seama că avea să moară.

Departe, dincolo de iarba din Peckham Rye Common, o maşină de poliţie trecea în goană, cu sirenele urlând. Silueta lâncezea în lăstărişul de lângă un heleşteu, savurând senzaţia de a fi curăţată de ploaie.

Maşina mea e la câteva străzi de aici, dar nu mă pot întoarce încă la ea.

Nu încă.

Când se luminează.

Când sunt curat.

Capitolul 32

Erika nu dormi mult timp. Stătea trează, ascultând ploaia care bătea necontenit în fereastră. Nu-şi putea scoate din minte imaginea lui Ivy. A ochilor ei goi, măriţi de groază, ca şi cum încă mai vede faţa ucigaşului. Erika se întreba cum arăta acea faţă. Era bătrână sau tânără? Oacheşă sau albă? Era criminalul ameninţător fizic sau un om obişnuit care se pierdea în mulţime?

Nu-şi amintea s-o fi furat somnul. Deschise ochii şi văzu lumina ce pătrundea uşor prin draperiile din dormitorul ei. Se crăpase de ziuă şi, pentru prima dată după multă vreme, avusese un somn fără vise. Dădu draperia la o parte şi văzu că nu mai ploua, dar cerul era de un cenuşiu-deschis. Era lumină. Se aplecă spre noptieră şi luă telefonul ca să vadă ora. Era în încărcător, dar mort.

Înjură şi se duse în camera de zi unde văzu că ceasul digital de pe cuptor era stins. Deschise dulapul micuţ care adăpostea panoul electric, dând jos pictura lui Marcie şi încercând principalele comutatoare, dar nimic. Uitându-se pe fereastra din faţă la strada pustie de jos, nu avu niciun indiciu cât era ceasul. Deschise uşa din faţă, se duse la uşa de vizavi şi bătu. După câteva secunde auzi o cheie răsucindu-se în broască, zăvoare trase şi zornăitul unui lanţ. Uşa se deschise câţiva centimetri şi o femeie în vârstă, măruntă, cu părul alb ca o bezea, se uită prin deschizătură.

— Scuzaţi-mă că vă deranjez, spuse Erika. Mi-aţi putea spune cât este ceasul?

— Cine eşti? De ce vrei să ştii cât e ceasul? întrebă doamna bănuitoare.

— Sunt noua voastră vecină. Cred că am avut un scurtcircuit şi singurul meu ceas e pe telefon, care şi el e mort.

Bătrânica îşi suflecă mâneca puloverului şi se uită la un ceas micuţ, de aur, care-i intra în carnea încheieturii.

— E zece şi douăzeci, spuse ea.
— Zece douăzeci dimineaţa?
— Da.
— Sunteţi sigură? întrebă cu groază Erika.
— Da, dragă, eu sunt cea cu ceasul. Se pare că la mine merge curentul, spuse ea, aprinzând şi stingând lumina din hol. Cred că ţi s-a tăiat curentul, dragă. Chiriaşii dinainte întârziau foarte mult cu plata facturilor. La un moment dat a venit chiar şi poliţia – eu nu ştiu de ce-şi pierd timpul cu urmărirea facturilor neplătite. Deşi se pare că proprietarul tău e un poliţist cu funcţie înaltă, aşa că eu aş avea grijă...

Erika ajunse gâfâind la secţia Lewisham Row la unsprezece fără un sfert. Woolf era la recepţie. Ocoli biroul şi veni lângă ea.
— DCI Foster, mi s-a cerut să vă duc la comisarul-şef Marsh; este urgent.
— Ştiu unde e biroul! se răsti Erika.
Porni într-acolo şi bătu la uşă. Îi deschise Marsh.
— Intră şi ia loc, spuse el cu răceală.
Comisarul adjunct Oakley stătea pe scaunul lui Marsh. Acesta ocupa un scaun alături de propriul birou.
Încăperea fusese aranjată în grabă. Dintr-o uşă a dulapului ieşea colţul unei felicitări de Crăciun.
— Bună dimineaţa, DCI Foster. Te rog să iei loc, spuse Oakley pe un ton calm.
Era îmbrăcat ireproşabil: uniforma ţeapănă, părul cărunt pieptănat cu o cărare perfectă, niciun fir de păr nelalocul lui. Avea pielea bronzată şi lucioasă. Semăna cu o vulpe mieroasă. Erika îşi aminti că citise că, dacă vulpile sunt hrănite cu cea mai bună mâncare, au cea mai lucioasă blană.
— Putem să-ţi vedem mobilul? întrebă Oakley.
— De ce?
— Eşti ultima persoană care a primit un apel telefonic de la victima crimei, Ivy Norris. Căsuţa vocală şi telefonul tău sunt acum probe în anchetă.
Tonul lui era categoric; nu admitea întrebări. Erika

scoase telefonul şi i-l înmâna lui Marsh.

— Nu porneşte, spuse Marsh, apăsând butonul de pornire.

— Bateria e moartă, spuse Erika.

— Acesta este telefonul tău de serviciu şi e mort? întrebă Oakley.

— Pot să vă explic...

— Te rog să citeşti seria, spuse Oakely, ignorând-o pe Erika.

Marsh scoase repede partea din spate a carcasei şi citi numărul cu glas tare ca Oakley să-l noteze.

— Căsuţa vocală se poate accesa independent, fără receptor, spuse Erika, în timp ce Marsh băga telefonul într-o pungă de plastic pentru probe şi o sigila.

Oakely o ignoră şi deschise un dosar.

— DCI Foster, ştii de ce mă aflu aici?

— Cred că da, domnule. Totuşi, nu sunt sigură.

— Acum trei zile, sergentul Woolf a întocmit un raport oficial în care detaliază un incident petrecut între tine şi nepotul în vârstă de şapte ani al lui Ivy Norris, Matthew Paulson. Ivy Norris, al cărei cadavru a fost descoperit aseară.

— Ştiu, domnule. Am fost unul dintre primii poliţişti care s-au prezentat la locul crimei, spuse Erika.

— În raportul lui Woolf se spune că-n timpul incidentului din zona de recepţie a secţiei l-ai lovit pe băiat peste ceafă. Ce ai de spus despre asta?

Comisarul adjunct ridică privirea din dosar.

— S-a menţionat în raport şi că, la acea oră, băiatul m-a muşcat de mână? spuse Erika.

— Ce căutai atât de aproape de copil?

— Stătea pe geamantanul meu. Nu voia să se dea jos.

— *Stătea pe geamantanul tău,* repetă Oakley, lăsându-se pe spate şi lovindu-şi uşor dinţii cu pixul. În timpul acestui atac ai fost rănită de un băieţel de şapte ani.

— Da, m-a rănit la mână, spuse Erika.

— Totuşi, în raport nu se mai spune nimic despre acest incident. Procedura impunea să fii examinată de un doctor,

care să poată certifica asta. Ai fost examinată de un doctor?

— Nu.

— De ce?

— N-a fost ceva care să-mi ameninţe viaţa. Spre deosebire de alţii, mie îmi place mai mult să muncesc efectiv decât să împing hârtii de colo colo.

— Nu-ţi ameninţa viaţa. Totuşi, lucrurile astea pot ajunge repede să-ţi *ameninţe cariera,* spuse Oakley.

Erika se uită la Marsh, dar el nu spuse nimic.

Oakley răsfoi dosarul.

— Am imaginile de pe camerele de supraveghere din zona de recepţie, care arată, într-adevăr, întreaga altercaţie. Ivy Norris te-a ameninţat cu un cuţit şi situaţia a fost detensionată de sergentul de serviciu. Totuşi, şase minute mai târziu, ai fost văzută în parcare, unde Ivy Norris şi cei trei nepoţi ai ei au urcat în maşina ta.

Împinse peste birou o fotografie mare, cu o imagine extrem de clară a lui Ivy, însoţită de copii, în afara maşinii Erikăi. În următoarea imagine, Erika întindea ceva pe geamul deschis, iar următoarea o arăta pe Ivy şi pe copii urcând în maşina Erikăi.

— Era ger. Mi-a fost milă de ei şi i-am dus cu maşina.

— Şi ce-i întindeai lui Ivy în fotografie?

— Bani.

— I-ai dus cu maşina? Unde?

— În Catford High Street.

— Şi ce s-a întâmplat pe urmă?

— I-am lăsat unde voiau să meargă.

— Unde?

— Lângă o agenţie de pariuri Ladbrokes; Ivy nu voia să văd unde locuieşte. Au ieşit din maşină şi au dispărut printre magazine.

— Au ieşit din maşină sau au fugit din maşină? Ce s-a întâmplat când erau în maşina ta? Au mai avut loc violenţe fizice?

— Nu.

— După patruzeci şi opt de ore ai fost văzută din nou cu

Ivy Norris, de data asta hărţuind-o la un priveghi privat.

— Era după ora de închidere şi Ivy era într-un loc public. Nu am hărţuit-o.

— Ştiai că proprietarul The Crown a depus o plângere oficială, susţinând că a fost hărţuit de poliţie?

— Serios? Era informatorul poliţiei şi între timp a făcut aşa ceva? Sau asta a făcut parte din munca lui de informator al poliţiei?

— Aici ar trebui să ai mare grijă, DCI Foster, spuse Oakley pe un ton glacial. Acuzaţiile astea se adună într-un mod alarmant. Numărul tău de telefon a fost găsit la locul crimei asupra lui Ivy Norris şi asupra ei s-au mai găsit şi o sută de lire în numerar.

— I-am dat numărul meu şi am întrebat-o dacă poate să mă sune pentru vreo informaţie.

— Avem transcrierea mesajului vocal pe care ţi l-a lăsat pe telefon, în care spune, citez: „Dacă poţi să-mi dai nişte bani, am să-ţi spun ce vrei să ştii. Ar trebui să fie minimum o sută”.

— Staţi aşa, mi-aţi scos deja mesajele private de pe mobil? Sugeraţi că eu am omorât-o pe Ivy Norris?

Erika se uită la Marsh, care avu decenţa să-şi ferească privirea.

— Nu, nu sugerăm că tu ai omorât-o pe Ivy Norris, DCI Foster. Totuşi, uitându-ne la dovezile astea, se conturează imaginea unui ofiţer care este sincer o bătaie de cap, pe care am cam scăpat-o de sub control, spuse Oakley.

— Domnule, ştiţi că toţi avem sursele noastre secrete. Informatori pe care-i luăm la un pahar şi o bârfă – cu ceva bani se pot obţine informaţii –, dar eu nu i-am dat lui Ivy Norris o sută de lire.

— DCI Foster, pot să-ţi reamintesc că nu este politica oficială a poliţiei să plătească pentru informaţii, spuse Marsh, vorbind în cele din urmă.

Erika râse de această afirmaţie caraghioasă.

Glasul lui Marsh urcă o octavă.

— De asemenea, mi-ai sfidat direct ordinul cu privire la declaraţia oficială pe care am făcut-o la apelul de presă.

Te-ai repezit şi ai intervenit, fără aprobare, fără un text scris. Te-ai folosit de asta ca să umbli după potcoave de cai morţi. Cine ştie ce rău ai făcut...

— Potcoave de cai morţi? Domnule, am o pistă serioasă despre un bărbat care a fost zărit cu Andrea Douglas-Brown cu doar câteva ore înainte de a fi omorâtă, lucru care a fost confirmat de o barmaniţă şi de Ivy Norris, care i-au văzut cu ochii lor.

— Da, barmaniţa care se pare că nu există şi o martoră care nu prezintă încredere, care acum este moartă, spuse comisarul adjunct Oakley, rămânând enervant de calm. Ai ceva împotriva lordului Douglas-Brown?

— Nu!

— Rolul lui de furnizor al contractelor apărării este controversat şi a influenţat politica tuturor departamentelor din poliţie şi forţele armate.

— Domnule, singurul meu plan este să-l prind pe cel care le-a ucis pe Andrea Douglas-Brown şi Ivy Norris. Sunt prima care observă că împrejurările sunt extraordinar de asemănătoare?

— Deci acum crezi că omorurile acestea sunt legate între ele? spuse comisarul-şef.

— Eu pot doar să adaug, domnule, că noi nu mergem pe linia asta, spuse Marsh, fără nerv.

— Da, eu cred că aceste crime sunt legate, spuse Erika. Cred că urmând linia mea de anchetă ar fi în interesul prinderii acestui criminal.

— Repet că noi nu urmărim linia asta, spuse Marsh.

— Atunci ce linie de anchetă urmaţi? întrebă Erika, fixându-l pe Marsh cu privirea. Timp de trei ore întregi DCI Sparks a avut un prim suspect, înainte ca acesta să vină cu un alibi!

— Ai fi ştiut, DCI Foster, dacă te-ai fi deranjat să participi la briefingul de azi-dimineaţă, la opt, spuse Marsh.

— Am avut o pană de curent, acasă, şi nu mi s-a încărcat telefonul. Aşa că n-am avut acces la mesaje sau alarme. S-a mai întâmplat asta, lucru pe care-l veţi şti din înregistrările

mele.
Se lăsă tăcerea.
— Ce mai faci? Aşa, personal, DCI Foster? întrebă comisarul-adjunct.
— Bine. Ce relevanţă are asta? întrebă Erika.
— Ultimele luni din viaţa ta ar fi fost interesante pentru oricine. Ai condus o echipă alcătuită de doisprezece ofiţeri de poliţie într-o incursiune de depistare a drogurilor în Rochdale; v-aţi întors doar şapte.
— Nu e nevoie să-mi recitiţi dosarul, spuse Erika.
Oakley continuă:
— Ai acţionat cu informaţii insuficiente… Se pare că erai la fel de *dornică să mergi înainte* cu misiunea cum eşti acum. Îţi dai seama că acesta poate fi considerat un comportament impulsiv?
Erika strânse braţele scaunului, încercând să-şi păstreze calmul.
Comisarul adjunct continuă:
— Cinci ofiţeri au murit în acea zi, inclusiv, în mod tragic, soţul tău, dl Mark Foster. Drept urmare, ai fost suspendată. Se pare că ai avut şansa să înveţi o lecţie valoroasă, dar n-ai învăţat-o şi…
Erika se pomeni sărind de pe scaun, aplecându-se asupra biroului şi înhăţând dosarul. Îl rupse în două şi îl aruncă înapoi pe birou.
— Toate astea sunt rahaturi! Am urmat pista de ieri, pentru că eu chiar cred că Andrea a fost văzută cu două persoane care ar putea furniza informaţii despre ucigaşul ei. Lui Simon Douglas-Brown nu i-a plăcut asta, iar acum dictează cum să fie condusă această anchetă!
Rămase în picioare, în stare de şoc.
Comisarul adjunct Oakley se aplecă în scaun şi spuse pe un ton exersat:
— DCI Foster, te eliberez oficial din funcţie, până la cercetarea conduitei tale şi o nouă evaluare psihiatrică a capacităţii tale de a servi în cadrul poliţiei din Anglia şi Ţara Galilor. Vei preda armele, legitimaţia şi vehiculul oficial şi vei aştepta înştiinţările ulterioare. Până la

rezultatele investigaţiei noastre vei continua să primeşti salariul întreg şi, la cerere, te vei prezenta la un psihiatru oficial al poliţiei spre a fi examinată.

Erika îşi muşcă tare obrazul pe dinăuntru, impunându-şi să nu mai spună nimic. Îşi predă insigna.

— Tot ce vreau eu este să-l prind pe acest criminal. Se pare că voi doi aveţi un alt plan.

Se întoarse şi părăsi camera.

Woolf aştepta afară cu doi poliţişti în uniformă.

— Îmi pare rău. Trebuie să vă conducem afară, spuse el, faţa lui fălcoasă atârnând vinovată.

Erika merse cu el la intrarea din faţă, trecând pe lângă sala de şedinţe. DCI Sparks era la tablele albe, dând ultimele instrucţiuni echipei. Moss şi Peterson ridicară privirea şi văzură cum Erika e escortată afară. Îşi feriră ochii.

— Înlăturată la retuş, spuse Erika, pentru sine.

Ajunseră la recepţie, unde Woolf o rugă să predea cheile maşinii.

— Acum?

— Îmi pare rău, da.

— Să fim serioşi, Woolf! Cum ajung acasă?

— Pot să aranjez să vă ducă acasă unul dintre poliţiştii în uniformă.

— Să mă ducă acasă? Las-o dracului baltă! spuse Erika.

Puse cheile maşinii pe tejghea şi ieşi din secţia Lowishan Row.

În stradă, Erika se uită după o staţie de autobuz sau taxi, dar pe şoseaua de centură aglomerată nu se zărea nimic. Porni spre gara Lewisham, uitându-se în geantă după mărunţiş, dar nu avea decât carduri de credit. Scotoci printre şerveţelele vechi din buzunarele adânci ale jachetei de piele, când mâna ei dădu de ceva mic, pătrat şi tare. Scoase un plic alb. Era gros şi părea scump. Pe partea din faţă nu scria nimic. Îl întoarse şi îl deschise, înăuntru era o singură foaie de hârtie împăturită.

Se opri brusc. Era o copie a unui articol de ziar despre

raidul în care îşi pierduseră viaţa Mark şi alţi patru colegi de-ai ei. Era o fotografie a potecii care ducea la casa din Rochdale unde zăceau cadavre acoperite, înconjurate de bălţi de sânge şi geamuri sparte; deasupra casei plutea un alt elicopter al poliţiei care transporta doi colegi de-ai ei, care aveau să moară mai târziu la spital; mai era o fotografie grunjoasă, alb-negru, a unui ofiţer abia recognoscibil, care zăcea pe o targă, scăldat în sânge, având mâna ridicată, cu degete fără vlagă. Era ultima fotografie a lui Mark în viaţă. Deasupra scria cu marker roşu: EŞTI EXACT CA MINE, DCI FOSTER. AMÂNDOI AM OMORÂT CÂTE CINCI OAMENI.

Capitolul 33

În următoarele zile, modul în care presa aborda omorârea Andreei suferi o schimbare, iar declaraţia Erikăi la apelul de presă stârni o reacţie mai degrabă negativă în rândul jurnaliştilor. La început, apărură aluzii la fostele relaţii ale Andreei, ca mai apoi să izbucnească dezvăluiri despre ultimii amanţi ai fetei şi ipoteze că îi plăceau atât bărbaţii, cât şi femeile. La sfârşitul săptămânii, tabloidele fierbeau de destăinuiri. Unul dintre foştii iubiţi ai Andreei, care se descria drept artist scenic, ieşi în faţă şi-şi vându povestea unui tabloid. Apărură imagini video cu ei făcând sex oral şi anal şi cu Andrea legată şi biciuită în timp ce purta o rochie transparentă şi căluş. Tabloidele bluraseră din pudoare imaginile, însă pentru cititori era limpede ce făcea ea acolo. Ziarele respectabile condamnau tabloidele oferind simultan propriile gânduri şi opinii şi întreţinând astfel focul. Ziarele cu tendinţă de dreapta găsiseră o nouă cale de a-l ataca pe Simon Douglas-Brown şi, după părerea lor, exista o posibilitate, *o mică posibilitate,* ca Andrea s-o fi căutat cu lumânarea.

Erika petrecu patru zile lungi singură în noul ei apartament, încercând să se instaleze. Rezolvă problema penei de curent şi urmări ziarele. Se duse la un control medical, luând autobuzul spre Lewisham Hospital, unde spuse că era ofiţer de poliţie şi intrase în contact cu sânge şi fluide corporale străine. I se luară mostre de sânge şi urină şi i se spuse că trebuia să revină după trei luni pentru un alt test de sânge. Întreaga întâlnire fu rece şi detaşată şi o făcu să se simtă foarte mică şi neînsemnată pe lume. Singură în apartament, se tot uită la bilet, încercând să-şi dea seama cum îi fusese băgat în buzunar. Îşi pierdea oare controlul? Cum reuşise să nu observe aşa ceva? Se gândi la cele câteva zile care trecuseră, la toate locurile în care fusese – dar ar fi putut fi oricine, oriunde. Deocamdată, îl ţinea într-o pungă de plastic transparent pentru probe. Ştia că trebuia să-l predea, dar ceva îi

spunea să-l păstreze.

În a cincea dimineaţă, Erika se duse la un chioşc aflat vizavi de gara Brockley să cumpere ziarele din acea zi, când văzu pe prima pagină a *Daily Mail* titlul: „POLIŢISTĂ DE TOP SUSPENDATĂ ÎN CAZUL ANDREA”. Articolul spunea că, după o serie de greşeli flagrante şi gafe în ancheta omorârii Andreei Douglas-Brown, DCI Erika Foster fusese suspendată din funcţie până la o cercetare exhaustivă. Se afirma că Foster era acuzată că se comportă ciudat, că a oferit presei unele detalii referitoare la caz şi că a rătăcit unele amănunte confidenţiale privitoare la informatorii poliţiei, ceea ce, *după toate probabilităţile,* se soldase cu moartea lui Ivy Norris.

În ziar era o fotografie a Erikăi, făcută prin parbrizul unei maşini. Avea ochii mari şi gura strâmbă în timp ce întindea mâna spre bord. Sub fotografie scria: POLIŢISTA ERIKA FOSTER, MAMA GAFELOR. Fotografia fusese făcută de către presă în faţa Horniman Museum, când maşina lui Moss patinase pe gheaţă.

Erika aruncă ziarul şi plecă fără să cumpere ceva.

Când ajunse acasă, îşi făcu o cafea tare şi dădu drumul la televizor. Pe canalul BBC News era numărătoarea inversă până la titlurile orei, apoi pe ecran apăru chipul Andreei Douglas-Brown, însoţit de anunţul că poliţia arestase un bărbat pe nume Marco Frost în legătură cu uciderea ei.

Prezentatoarea dădu citire raportului. „Marco Frost, în vârstă de douăzeci şi opt de ani, a fost iniţial eliminat din cercetările poliţiei, dar ulterior s-a aflat că a minţit când a afirmat că la vremea când a fost omorâtă Andrea Douglas-Brown el era în străinătate.”

Apoi apăru o secvenţă filmată cu Marco, un tânăr arătos, brunet, care ieşea încătuşat pe uşa unui bloc de locuinţe. Avea capul plecat şi era condus de doi poliţişti în uniformă spre o maşină de poliţie. Aceştia îl băgară în maşină ţinându-l de cap, apoi demarară în forţă.

Camera de filmat se mută asupra lui Simon Douglas-Brown şi Giles Osborne, care stăteau cu Marsh în faţa

intrării Scotland Yard-ului.

„În această dimineaţă poliţia a descins la locuinţa lui Marco Frost şi a descoperit materiale de natură tulburătoare asociate cu victima. Se crede că suspectul dezvoltase o obsesie nesănătoasă pentru Andrea Douglas-Brown în lunile de dinaintea răpirii şi uciderii ei, spuse Marsh.

Apoi vorbi Simon, care avea faţa îndurerată şi se trăgea compulsiv de buzunarele sacoului.

— Aş vrea să mulţumesc Poliţiei Metropolitane pentru sârguinţa şi eforturile continue depuse în această anchetă complicată. Aş vrea să spun că am încredere deplină în noua echipă de investigare şi le mulţumesc tuturor pentru eforturile neîntrerupte în depistarea ucigaşului Andreei. Fireşte, noi vom continua să lucrăm îndeaproape cu poliţia. Vă mulţumesc.

Pe ecran apăru iar prezentatoarea, care trecu la altă ştire.

Erika luă noul telefon cu cartelă preplătită, pe care-l cumpărase în ziua precedentă, şi sună la Lewisham Row. Răspunse Woolf.

— Sunt Foster, poţi să-mi faci legătura cu sergentul Crane?

— Şefa, n-am voie să...

— Te rog! E important.

Se auzi un sunet scurt şi apoi răspunse Crane.

— Sunt destule dovezi despre acest Marco Frost pentru a se dispune arestarea lui? spuse Erika, intrând direct în subiect.

— Dă-mi numărul tău şi te sun eu, spuse Crane.

Închise şi trecură zece minute. Erika tocmai se gândea c-o trimisese la plimbare când îi sună telefonul.

— Scuze, şefa, trebuie să vorbesc repede fin'că sunt pe mobilul meu şi îngheţ ca dracu' în parcare. Marco Frost a minţit că era în Italia. Am descoperit asta abia după ce am analizat cu grijă orele de pe camerele de supraveghere din gara London Bridge din noaptea în care a dispărut Andrea. El s-a urcat într-un tren de pe linia Forest Hill la douăzeci

de minute după Andrea. Sigur, nu există nicio dovadă pe camerele de supraveghere care să-l plaseze la locul faptei, dar s-a condamnat singur minţind despre locul în care se afla şi punându-i pe unchiul şi mătuşa lui să-i asigure un alibi fals.

— Putea fi doar o coincidenţă nefericită, spuse Erika.

— Iubita lui, care locuieşte în Kent, i-a oferit alt alibi, dar acum, că el a minţit, avem un motiv. Îl reţinem trei zile.

— Şi uciderea lui Ivy Norris?

— A fost preluată de Moravuri, spuse Crane. Ascultă, şefa. Nu arată bine pentru teoria ta.

— Ooo, acum e teorie! spuse Erika.

Crane nu răspunse. Erika auzea maşinile fâşâind în trecerea lor pe lângă parcarea secţiei.

— Eşti bine, şefa?

— Sunt bine. Şi te rog să răspândeşti vorba despre asta. Sunt sigură că toată lumea a văzut ziarele.

— Nu ştiam despre soţul tău. Îmi pare rău.

— Mersi.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Poţi să mă ţii la curent. Chiar dacă asta înseamnă să îngheţi ca dracu’ în parcare.

Crane râse.

— Am să te ţin la curent cât de mult pot, şefa, bine?

— Mersi, Crane, spuse Erika.

După ce închise, îşi luă paltonul. Era timpul să-i facă o vizită lui Isaac Strong.

Capitolul 34

Era aproape seară şi Isaac Strong era în biroul său vecin cu morga. Asculta albumul *Perfomance* al lui Shirley Bassey şi se pregătea să întocmească raportul cu privire la autopsia lui Ivy Norris. Savura acest moment de linişte. Muzica preferată, biroul slab luminat. Asta contrastau izbitor cu violenţa deschiderii unui cadavru, cântăririi organelor, analizării conţinutului stomacului şi intestinelor, prelevării probelor ADN şi punerii cap la cap a dovezilor de violenţă fizică asupra cadavrului pentru a forma o naraţiune – povestea unei morţi.

O ceaşcă de ceai aburea uşor lângă monitorul computerului, frunzele delicate de mentă învârtindu-se încă în apa proaspăt turnată. Se auzi un beep slab şi pe ecranul computerului apăru o fereastră. Era o imagine de un albastru-cenuşiu de pe o cameră de supraveghere, în care apărea DCI Foster în holul din faţa laboratorului. Ea se uita la cameră. Mâna lui şovăi, apoi apăsă butonul de acces.

— Asta e o vizită oficială? întrebă Isaac când o întâmpină la uşa laboratorului.

— Nu, spuse ea, fixându-şi mai bine geanta pe umăr.

Erika era în jeanşi şi un pulover. Faţa ei obosită nu era fardată.

— Oficial, n-ai dreptul să fii aici. Ai fost înlăturată de la caz.

— Da. N-am legitimaţie, n-am maşină. Sunt o oarecare.

Isaac o studie o clipă.

— Ce zici atunci de o ceaşcă de ceai? spuse el.

O conduse în biroul său. Se auzea încă *The Girl From Tiger Bay,* iar Erika alese un fotoliu confortabil de lângă biroul lui. Isaac se duse la un ceainic de pe o masă din colţ. Biroul său ordonat era înţesat de rafturi de cărţi. Un iPod licărea într-un sistem audio Bose. Raftul de lângă sistemul audio se deosebea de celelalte, care erau pline cu cărţi de medicină de specialitate. Acest raft conţinea beletristică –

în majoritate cărţi poliţiste.

— Sigur nu citeşti procedurile poliţiei în timpul tău liber? întrebă Erika.

Isaac râse silit.

— Nu. Sunt exemplare de complezenţă, trimise de editură. Am fost consultant la câteva cărţi cu DCI Bartholomew… Îţi place ceaiul de mentă? Din păcate, eu încerc să evit cofeina.

— Sună bine. Şi eu ar fi trebuit să evit azi cofeina, spuse ea – după patru cafele.

Lângă o fereastră înaltă şi micuţă era un ghiveci cu o tufă mică de mentă. Isaac răsuci ghiveciul şi alese câteva frunze.

— Fostul meu partener e Stephen Linley, autorul cărţilor cu DCI Bartholomew, spuse el.

— Oh!

— Oh, că sunt gay sau oh, ce ciudat e să fii cu cineva care scrie cărţi poliţiste?

— Oh, la niciuna.

Isaac aruncă frunzele în ceaşcă şi aşteptă să fiarbă ceainicul.

— De fapt, e cam ciudat că te întâlneai cu cineva care scrie romane poliţiste, spuse Erika.

Ceainicul dădu în clocot şi Isaac turnă apa în ceaşcă.

— Unul dintre psihologii legişti din cărţile lui a fost inspirat de persoana mea. Când relaţia noastră s-a sfârşit, a ucis personajul.

— Cum?

— Gay omorât în bătaie şi aruncat în Tamisa.

— Din păcate peniţa este mai puternică decât sabia, spuse Erika, luând ceaşca aburindă.

Isaac se aşeză la birou şi roti scaunul pentru a fi cu faţa la ea.

— Ivy Norris avea în vagin două tipuri de spermă. Avea braţele legate şi a fost strangulată. Agresorul nu plecase de mult. Era moartă de mai puţin de o oră.

— Ceva din baza de date ADN?

— Am introdus ambele mostre de spermă, dar n-a apărut

nimic.

Erika dădu din cap şi, aproape fără să-şi dea seama, se uită la mâna ei.

— Aia este o urmă de muşcătură? întrebă Isaac.

— Da. De la nepotul lui Ivy Norris.

— Analiza sângelui lui Ivy s-a întors. Era dependentă de heroină şi HIV pozitivă. E posibil s-o fi transmis nepotului ei.

— Când m-a muşcat, mi-a crăpat pielea, spuse Erika, bând din ceai.

— Atunci ţi-aş recomanda un test HIV.

Isaac scrise un număr pe o hârtie şi i-o întinse.

— Uite, asta e clinica la care îmi fac eu analizele. E rapidă, curată şi anonimă. Poate dura de la şase la nouă luni ca virusul să-şi facă simţită prezenţa, ca să zic aşa. Va trebui să mai faci o dată analiza.

— Mulţumesc.

— Ce ai de gând să faci?

— Trebuie să particip la o audiere oficială. Evaluare psihiatrică. Una medicală, fără îndoială.

— Dacă eşti diagnosticată cu HIV...

— Am să mă ocup eu de asta dacă se întâmplă. În momentul de faţă, frica de a muri e foarte jos pe lista mea.

Albumul se terminase şi în cameră se lăsase o linişte confortabilă. Isaac se uită la ea, întrebându-se dacă să-i spună sau nu ceva.

— Nu renunţa la cazul acesta, spuse el.

— Cred că el a renunţat la mine. Cazul, spuse Erika.

— M-am uitat pe rapoartele mele. Au fost trei cazuri, trei autopsii pe care le-am făcut, în care victimele erau fete din Europa de Est, toate bănuite de a fi fost traficate în Marea Britanie. Toate trei au fost găsite violate şi strangulate, cu mâinile legate, aruncate în apă prin Londra, cu părul smuls, dezbrăcate de la mijloc în jos.

— Poftim? Când? întrebă Erika.

— Prima a fost în martie 2013, a doua a fost în noiembrie, acelaşi an, iar a treia a fost în februarie 2014. Acum mai puţin de un an.

— Poftim? De ce nu s-au emis avertismente despre asta? întrebă Erika.

— Deseori împrejurările anulează adunarea probelor. E trist că toate cele trei fete erau prostituate, fie că au avut de ales sau nu. Cazurile s-au rătăcit printre celelalte omoruri; e aproape de aşteptat ca o prostituată să-şi piardă viaţa. Nu s-a făcut niciodată o legătură între crime şi cazurile rămân deschise.

— Prostituată săracă lipită din Europa de Est găsită strangulată – oh, mă rog, aşa e viaţa asta. Fiica unui milionar nobil găsită strangulată...

— Da, nu prea sună la fel, nu-i aşa? aprobă Isaac.

— De ce n-ai pomenit de asta înainte?

— Ceva la moartea lui Ivy mi-a trimis un semnal de alarmă. Sigur, la cazul Andreei diferă de acestea, pentru că ea nu a fost violată. Totuşi. Celelalte trei fete au fost găsite într-o stare de descompunere şi erau prostituate. E posibil să fi fost violate, dar nu când au fost ucise. Şi Ivy Norris era prostituată şi a fost găsită cu două tipuri de spermă. E posibil ca nici ea să nu fi fost violată de cel care a ucis-o.

— Doamne! spuse Erika, ridicându-se. Ăsta-i un progres important. Acum avem patru decese legate de cel al Andreei.

— Şi, desigur, am transmis această informaţie lui DCI Sparks de îndată ce am făcut descoperirea.

— Când?

— Ieri-dimineaţă.

— Şi ce a spus?

— N-am auzit nimic. Cred că se concentrează asupra primul său suspect, flăcăul italian.

— Ar trebui măcar să urmărească datele astea, să verifice unde era Marco Frost, când s-au întâmplat aceste crime. Doamne! Pot să văd dosarul?

— Nu.

— Nu?

— Mă gândeam dacă să-ţi spun sau nu. Şi nu aveam de gând s-o fac. Apoi ai apărut aici şi, în fine, instinctul nu mă

înşală în privinţa oamenilor...

Ochii lui se îndreptară spre raftul cu romane poliţiste.

— Mă rog, doar în privinţa iubiţilor mă înşală.

— Pot să văd dosarele, te rog?

— Nu. Îmi pare rău. Cred că ce ţi s-a întâmplat în presă este îngrozitor de nedrept, dar trebuie să te calmezi. Trebuie să gândeşti tactic. Nu poate un coleg de-al tău să-ţi furnizeze informaţii?

— Posibil. Şi chiar n-ai de gând să-mi spui mai multe?

Isaac luă o foaie de hârtie.

— Am să-ţi dau numele lor şi data naşterii. Dar nu ştii de la mine. Ai auzit?

— Promit! spuse Erika.

Isaac o urmări pe Erika pe monitorul camerei de supraveghere cum străbătu în grabă holul, ţinând strâns lista cu nume, şi speră că avea să-şi respecte promisiunea.

Capitolul 35

Când ajunse la gara Brockley, Erika se duse direct la cafenea. Comandă o cafea, porni laptopul şi începu să caute pe internet. Înarmată cu nume şi date, nu-i luă mult să găsească detalii despre fete. Prima victimă era Tatiana Ivanova, de nouăsprezece ani, din Slovacia. Un înotător de la bazinele Hampstead Health îi găsise cadavrul în martie 2013. Fusese un început cald de primăvară şi cadavrul ei era în descompunere avansată. Presa a folosit o fotografie a Tatianei de la un concurs de dans. Era îmbrăcată cu o rochie neagră de dansatoare, cu franjuri argintii, sclipitoare, pozând cu o mână pe şold. Trebuie să fi făcut parte dintr-o trupă de dans, dar celelalte fete erau decupate din fotografie. Era brunetă, foarte frumoasă şi arăta mai tânără decât era.

A doua victimă era Mirka Bratova, în vârstă de optsprezece ani. Era de origine din Cehia şi a fost găsită la opt luni după dispariţia ei, în noiembrie 2013. Unul dintre paznicii de la ştrandul Serpentine i-a descoperit cadavrul plutind în apă printre frunze şi gunoaie, lângă ecluză. În fotografia din presă, şi ea era brunetă şi foarte frumoasă şi imaginea o arăta într-un balcon însorit, ţinând în braţe un pisoi negru.

A treia victimă era Karolina Todorova, abia trecută de optsprezece ani. Cadavrul ei a fost descoperit în februarie 2014. Un bărbat îşi plimba câinele dis-de-dimineaţă şi acesta i-a găsit cadavrul la marginea unuia dintre lacurile din Regent's Park. Karolina era originară din Bulgaria. Presa folosise o fotografie făcută într-o cabină foto automată. Era îmbrăcată elegant pentru o noapte în oraş, cu o bluză albă minusculă, şi părul ei negru avea o şuviţă roz. În fotografie era îmbrăţişată de o fată, probabil o prietenă, dar faţa fetei fusese blurată.

Pe Erika o frustra faptul că nu putea să vadă mai multe; în rapoartele presei cu privire la decese, detaliile erau vagi şi aproape tratate cu indiferenţă.

Singurul lucru care mai era menţionat despre toate cele trei fete era că veniseră în Anglia pentru a lucra în programul au pair şi că apoi „se apucaseră” de prostituţie. Erika se întrebă dacă asta se întâmplase treptat. Fuseseră fetele ademenite în Marea Britanie, cu promisiunea unei vieţi mai bune, a unei slujbe mai bune? Şansa de a învăţa engleza?

Erika se uită pe fereastra cafenelei. Afară ploua tare. Ploaia bătea în copertina din faţă, sub care se adăpostiseră câţiva oameni. Luă o gură de cafea, dar era rece.

La doar optsprezece ani, Erika plecase din Slovacia din acelaşi motiv, să lucreze au pair. Părăsise staţia de autobuz din Bratislava într-o dimineaţă mohorâtă de noiembrie, plecând în Anglia, la Manchester, cu foarte puţine cunoştinţe de engleză.

Familia la care lucrase fusese în regulă. Copiii fuseseră dulci, dar mama avusese o atitudine rece faţă de Erika, de parcă est-europenii nu erau tot fiinţe umane. Strada de la periferie unde locuiau i se părea sinistră Erikăi, iar atmosfera din casă, dintre soţ şi soţie, era mereu tensionată. Refuzaseră s-o lase să se întoarcă acasă la începutul acelui prim Crăciun, când mama Erikăi se îmbolnăvise de ciroză şi, după optsprezece luni, când deciseseră că nu mai aveau nevoie de au pair, îi dăduseră Erikăi un preaviz de trei zile. N-o întrebaseră dacă avea unde să se ducă.

Erika îşi dădu seama că avusese totuşi noroc, prin comparaţie cu cele trei fete. Tatiana, Mirka şi Karolina îşi luaseră rămas-bun de la familie cum îşi luase ea? Îşi aminti de terminalul de autobuz dărăpănat din Bratislava: şiruri şi şiruri de platforme de autobuz. Fiecare peron avea stâlpi metalici ruginiţi care susţineau un acoperiş lung, şi împrejurimile erau foarte jilave. Se întrebase dacă locul era umed de la lacrimile tuturor acelor adolescente care trebuiseră să-şi ia rămas-bun, să părăsească o ţară frumoasă în care singura cale de a reuşi era s-o părăseşti.

Părinţii celor trei fete moarte plânseseră? Ei nu ştiuseră că fetele lor nu aveau să se mai întoarcă. Şi ce se

întâmplase când fetele ajunseseră în Londra? Cum ajunseseră să lucreze ca prostituate?

Pe faţa Erikăi se rostogoleau lacrimi şi, când veni chelnerul să-i ia ceaşca de cafea, ea întoarse capul şi-şi şterse furioasă ochii.

Vărsase lacrimi cât pentru o viaţă întreagă. Acum era timpul să acţioneze.

Capitolul 36

În după-amiaza următoare, Erika fu înclinată să creadă că epuizase toate alternativele pe care le putea alege din postura de civil. Îşi făcu încă o ceaşcă de cafea şi îşi cântărea opţiunile când auzi o sonerie. Îi trebuiră câteva clipe să-şi dea seama că era la uşa din faţă. Părăsi apartamentul şi se duse jos, la intrarea comună. Când deschise uşa, o văzu pe Moss care aştepta pe treapta din faţă, chipul ei netrădând nimic.

— Faci vizite la domiciliu? întrebă Erika.

— Mă faci să semăn cu o distribuitoare de produse Avon, spuse Moss cu un zâmbet strâmb.

Erika se dădu la o parte lăsând-o să intre. Nu se aşteptase să primească vreodată musafiri în apartament şi trebui să elibereze canapeaua pentru Moss. Luă repede de pe măsuţa de cafea nişte farfurii murdare care stăteau acolo de câteva zile şi ceaşca de cafea care dădea pe afară de atâtea chiştoace de ţigări. Moss nu comentă şi se aşeză, dându-şi jos rucsacul pe care-l căra.

— Vrei un ceai? întrebă Erika.

— Da, mulţumesc, şefa.

— Nu mai sunt şefa ta. Spune-mi Erika, zise ea, punând farfuriile murdare în chiuvetă.

— Să rămânem la şefa. Prenumele ar fi nefireşti. Eu n-aş vrea să-mi spui Kate.

Mâna Erikăi se opri, şovăind deasupra unei cutii cu pliculeţe de ceai.

— Te cheamă *Kate Moss*?

Se întoarse să vadă dacă Moss glumea, însă aceasta dădu din cap cu mâhnire.

— Mama ta ţi-a pus numele Kate Moss?

— Când mi s-a dat numele Kate, cealaltă, puţin mai slabă...

— Puţin! râse Erika, fără să vrea.

— Da, acea Kate Moss *puţin* mai slabă nu era un supermodel renumit...

— Lapte? spuse Erika, zâmbind larg.

— Da, şi două cuburi de zahăr.

Cât timp pregăti Erika ceaiul, Moss îşi făcu de lucru scoţând din rucsac nişte hârtii scrise. Erika veni lângă ea cu cănile şi nişte fursecuri.

— Asta-i o cană bună, spuse Moss, luând o gură. Unde ai învăţat să faci un ceai atât de bun? În Slovacia?

— Nu, de la Mark, soţul meu. El mi-a inoculat ritualul ceaiului şi la fel socrul meu…

Moss părea stânjenită că adusese conversaţia pe drumul acesta.

— La naiba, scuze, şefa. Ascultă, nimeni din echipa de la secţie nu s-a bucurat să citească despre… despre, în fine, ştii tu. Şi noi n-am ştiut de…

— Mark. Trebuie să încep cândva să vorbesc despre el. Atunci când pierzi pe cineva, nimeni din jur nu vrea să vorbească despre el. Asta mă cam scoate din minţi. E ca şi cum ar fi fost şters din memorie… Oricum, de ce ai venit, Moss?

— Cred că eşti pe punctul de a descoperi ceva, şefa. Isaac Strong a trimis nişte dosare de caz. DCI Sparks refuză să vadă legătura, dar trei fete au fost ucise în condiţii asemănătoare cu cele în care au fost omorâte Andrea şi Ivy. Toate trei găsite în apă cu mâinile legate şi păr smuls de pe scalp. Fuseseră strangulate. Au existat dovezi de viol, dar erau prostituate.

— Da, ştiu despre ele, spuse Erika.

— Păi, mai e ceva. Cutia de telefon pe care am găsit-o sub patul Andreei. Crane a solicitat urmărirea codului IMEI scris pe cutie. Se potriveşte cu codul IMEI al vechiului iPhone al Andreei, cel pe care l-a dat dispărut. Apoi Crane a luat legătura cu furnizorii de reţea şi le-a dat codul IMEI. Ei au confirmat că receptorul este încă activ.

— Ştiam eu! Deci Andrea a raportat telefonul dispărut, însă l-a păstrat şi a cumpărat o cartelă SIM nouă, spuse Erika pe un ton triumfător.

— Da. Ultimul semnal care a fost depistat pentru acel receptor în apropiere de London Road a fost pe 12

ianuarie, spuse Moss.

— Cineva l-a şterpelit şi-l foloseşte?

— Nu, spuse Moss, scoţând o hartă mare şi începând s-o desfacă. Semnalul venea dintr-un canal de scurgere aflat la şapte metri sub pământ. Canalul porneşte din London Road, trece pe lângă calea ferată ce duce la gara Forest Hill şi apoi mai departe, spre gara următoare de pe linie, Honor Oak Park.

Erika se uită pe hartă.

— Canalul de scurgere este un punct de colectare important şi în ultimele câteva zile o cantitate enormă de apă de la zăpadă topită şi ploaie s-a infiltrat în pământ şi a năvălit prin canalul de scurgere.

— Ducând totul cu ea, inclusiv un telefon, termină Erika.

— Da.

— Aşa că acum bateria telefonului e moartă.

— Nu s-a detectat nimic. E un iPhone 5S şi reţeaua ne spune că-şi transmite poziţia către antenele de telefon încă cinci zile după ce bateria s-a descărcat – sigur, au trecut cinci zile.

Erika se uită pe hartă; văzu că Moss trasase o linie roşie de la London Road până la Honor Oak Park. Linia acoperea o distanţă puţin mai mare de o milă şi jumătate.

— Şi ce? Teoria e că telefonul a fost azvârlit undeva sau aruncat într-un canal când a fost luată Andrea?

— Da. Dar e o teorie pe care nu vrea s-o audă nici DCI Sparks, nici superintendentul Marsh. Ei sunt convinşi că omul lor e Marco Frost şi Oakley îi presează să găsească un vinovat. I-au cercetat laptopul şi sunt o mulţime de chestii despre Andrea acolo. Fotografii, scrisori pe care i le-a scris el, căutări pe Google despre locuri în care a fost ea şi…

— Acesta e un progres important, dar de ce eşti aici, Moss? întrebă Erika, ridicându-se să mai facă un ceai.

— Am fost de faţă când l-au interogat pe Marco şi el este – era – obsedat de Andrea. Dar nu pare c-ar mai fi. Şi are şi mâini foarte mari. Isaac ne-a arătat amprentele luate de pe trupul Andreei. Şi, nu ştiu, nu e decât o bănuială.

— Nu crezi că el a făcut-o.

— Am îndoieli, dar ele nu se bazează pe fapte. Cred că telefonul ăsta putea să redeschidă ancheta, spuse Moss.

— Păi, ar trebui să puneţi o echipă să coboare în acel canal ca măcar să arunce o privire.

— Da, dar la ordinul cui? Eu n-am nicio autoritate. Tu ai mâinile legate. Echipa îşi canalizează acum resursele înspre acuzarea lui Marco Frost.

Erika se gândi.

— Îţi mai împărtăşeşte cineva îndoielile cu privire la Marco Frost?

Moss dădu din cap.

— Peterson? Crane?

— Şi alţii. Am făcut copii ale dosarelor despre Tatiana Ivanova, Mirka Bratova şi Karolina Todorova.

I le înmână Erikăi, care le răsfoi, uitându-se la fotografiile fetelor – toate zăcând pe spate, goale de la mijloc în jos, cu părul ud lipit de feţele palide. Frica din ochii lor.

— Crezi că le-a lăsat deliberat ochii deschişi? întrebă Erika.

— Posibil.

— *Dacă* este acelaşi criminal, cum dracu’ se potriveşte Andrea cu asta?

— O fi ieşit el din zona lui de confort? Ea este alt gen de fată, spuse Moss.

— Numai pentru că era bogată. Toate fetele sunt la fel. Brunete, frumoase, bine făcute.

— Crezi că Andrea lucra ca prostituată? Ai văzut chestiile din ziare?

— Ea nu avea nevoie de bani. În primul şi în primul rând, ea vedea sexul ca pe o emoţie.

— Emoţia căutării, termină Moss.

— Şi dacă Andrea se îndrăgostise de bărbatul care a făcut asta? Era atrasă de bărbaţi bruneţi şi frumoşi.

— Dar cum rămâne cu Ivy Norris? Moartea ei poartă particularităţile crimelor precedente, dar ea nu se încadrează în tipar. Nu este tânără şi nici atrăgătoare ca

toate celelalte fete.

— Poate n-o fi fost vorba de asta. Singurul lucru pe care-l are în comun cu fetele este că era prostituată. Şi dacă a văzut-o pe Andrea cu criminalul în cârciumă? Şi a fost omorâtă ca să nu vorbească.

Moss nu avu un răspuns la asta.

Erika îşi dădu seama că stăteau pe întuneric. Soarele apusese. Se duse în bucătărie şi scoase din sertar biletul pe care-l primise. Se întoarse şi îl puse pe măsuţă, în faţa lui Moss.

— Rahat! De unde ai asta?

— L-am găsit în buzunar.

— Când?

— Chiar după ce am fost suspendată.

— De ce nu l-ai predat?

— Îl predau acum.

Moss se uită la Erika.

— Ştiu. Doamne! Asta înseamnă că avem un criminal în serie, în libertate, spuse Erika.

— Un criminal în serie care s-a apropiat de tine destul ca să-ţi bage asta în buzunar. Vrei să aranjez să stea o maşină afară?

— Nu. Ei mă cred cam nebună. Mi s-a cerut să mă prezint la o evaluare psihică. Ultimul lucru care-mi lipseşte este să zgândăresc lucrurile. Să spunem că am un hărţuitor.

Erika a văzut faţa lui Moss.

— De-a lungul anilor, am avut parte de multe scrisori pline de ură dezgustătoare.

— Dar toate au fost livrate personal?

— Sunt bine, Moss. Să ne concentrăm pe ce putem face mai departe.

— Mă rog, bine... L-am pus pe Crane să compare datele crimelor cu mişcările lui Marco Frost, dar nu ştim ora exactă a morţii acestor fete.

— Trebuie să punem mâna pe telefonul acela. E posibil ca Andrea să fi comunicat cu acest tip. Am putea găsi numărul lui, mesajele vocale şi e-mailul lui. Chiar

fotografii. Telefonul acela este cheia, spuse Erika.

— Avem nevoie de resurse ca să-l recuperăm, spuse Moss.

— Am să fac o încercare la Marsh, spuse Erika.

— Eşti sigură? Nu e cam riscant? întrebă Moss.

— Îl cunosc de mult.

— E un fost?

— Doamne, nu! M-am instruit cu el şi l-am prezentat viitoarei lui soţii. Asta ar trebui să însemne ceva, spuse Erika. Şi dacă nu, ce am de pierdut?

Capitolul 37

Comisarul-şef Marsh se silea să mănânce a doua porţie de crème brûlée. Era deja plin, dar desertul era tare bun. Marcie îl sâcâise să-i cumpere de Crăciun un aparat de făcut crème brûlée, promiţându-i că i-o va pregăti în fiecare săptămână. Aproape că se ţinuse de promisiune.

Se uită la ea, scăldată în lumina lumânărilor din sufragerie. Stătea lângă el la masa lungă, adâncită în conversaţie cu un bărbat rotund la faţă, cu părul negru, al cărui nume îi scăpa lui Marsh. Fusese atent toată seara să vadă dacă Marcie menţiona numele acestui bărbat, dar până acum n-o făcuse. Dacă s-ar fi dat de gol că a uitat cum îl cheamă pe şeful Catedrei ei de artă, ar fi însemnat că nimic nu avea să se întâmple în dormitor mai târziu – şi Marsh o dorea tare. Părul lung şi negru îi atârna pe umeri şi purta o rochie albă, vaporoasă, care se mula pe sâni. Marsh se uita în jurul mesei la ceilalţi trei musafiri ai lor, gândindu-se că erau tare neatrăgători în comparaţie cu Marcie: o femeie între două vârste cu ruj stacojiu, care reuşea să arate şi şleampătă, şi elegantă, un bătrân cu barba dezordonată şi unghii lungi, despre care Marsh era convins că venise numai ca să mănânce gratis, şi un tip slab, cu un păr ca de şoarece, legat la spate în coadă de cal. Erau adânciţi într-o discuţie despre Salvador Dali. Marsh se întreba dacă ar fi fost nepoliticos să le ofere cafea cât timp mai erau încă la desert, când se auzi o bătaie în uşa din faţă. Marcie îşi înclină capul spre Marsh şi se încruntă.

— Nu te deranja, mă duc eu, spuse el.

Nerăbdătoare, Erika bătu încă o dată. Îşi dădea seama că oamenii erau acasă; draperiile erau trase la fereastra mare şi din interior răzbăteau râsete şi o lumină estompată. După câteva clipe, lumina din hol se aprinse şi Marsh deschise uşa.

— DCI Foster. Cu ce pot să te ajut?

Ea observă că arăta foarte bine în pantaloni bej şi

cămaşă albastră, cu mânecile suflecate.

— Domnule, n-aţi răspuns la apelurile mele şi trebuie să stau de vorbă cu dumneavoastră.

— Nu poate aştepta? Avem musafiri, spuse Marsh.

El observă că Erika ţinea în braţe un teanc de dosare.

— Domnule, cred că uciderea Andreei Douglas-Brown şi a lui Ivy Norris este legată de alte trei crime. Fete găsite în aceleaşi circumstanţe ca Andrea. Din 2013, crimele s-au petrecut periodic. Toate găsite aruncate în apă în zona Greater London...

Marsh clătină din cap, exasperat.

— Eu nu cred asta, DCI Foster...

— Domnule. Toate erau fete din Europa de Est, spuse Erika.

Deschise un dosar şi arătă fotografia de la locul faptei a Karolinei Todorova.

— Priviţi. Fata asta avea doar optsprezece ani; strangulată, cu mâinile legate la spate cu cablu de plastic şi părul smuls la tâmple. A fost aruncată în apă ca un gunoi.

— Vreau să pleci, spuse Marsh.

Ea îl ignoră şi mai scoase două fotografii.

— Tatiana Ivanova, nouăsprezece ani, şi Mirka Bratova, optsprezece ani. Tot strangulate, cu mâinile legate exact la fel, cu părul smuls şi aruncate în apă. Toate pe o rază de zece mile în jurul centrului Londrei. Chiar şi genul de fată este acelaşi. Brunetă, păr lung, silueta de clepsidră... Domnule, DCI Sparks are de două zile dosarul acesta. Similitudinile sunt foarte evidente, chiar şi pentru un poliţist venit direct...

O uşă de pe coridor se deschise şi Marcie se apropie de uşa din faţă.

— Ce se petrece? întrebă ea, uitându-se când la Marsh, când la Erika.

— Marcie, te rog să te întorci înăuntru, mă ocup eu de asta...

— Să vedem ce părere are Marcie, spuse Erika, deschizând alt dosar şi arătând o fotografie mare a Mirkăi

Bratova, fotografiată în lungime, cu faţa încremenită de groază.

Avea pe piele frunze şi vegetaţie, iar părul pubian era năclăit de sânge.

— Cum îndrăzneşti?! Asta e casa mea! strigă Marcie, punându-şi mâna la gură.

Erika refuză să închidă dosarul.

— Fata asta avea doar optsprezece ani, Marcie. Optsprezece. A venit în Anglia să lucreze au pair, dar a fost silită să practice prostituţia, violată în mod regulat, fără îndoială, şi apoi acostată şi sugrumată în mod brutal. Timpul trece repede, nu-i aşa? Câţi ani au fetiţele voastre? Nici n-o să ştiţi când o să facă optsprezece ani...

— De ce este ea aici? De ce nu te ocupi de asta la muncă? strigă Marcie.

— Ajunge, Erika! urlă Marsh.

— El nu se ocupă de asta la muncă! spuse Erika. Vă rog, domnule. Ştiu că s-a depistat un telefon care a aparţinut Andreei Douglas-Brown. Daţi-mi resursele să găsesc acel telefon. Pe acel telefon sunt detalii despre viaţa Andreei, pe care ea le ţinea ascunse. Cred că acele informaţii ne-ar putea conduce la prinderea celui care le-a ucis pe ea şi pe aceste fete. Mai uitaţi-vă o dată la fotografiile lor. Uitaţi-vă la ele!

— Ce-i asta, Tom? întrebă Marcie.

— Marcie, du-te înapoi. ACUM!

Marcie se mai uită o dată la fotografii şi se întoarse în camera din faţă.

— Cum îndrăzneşti, Erika?!

— Nu, domnule, cum îndrăznim *noi.* Aici nu este vorba despre mine. Da, încalc regulile apărând la uşa dumneavoastră. Dar nu pot trăi cu ideea că sunt o ticăloasă. Nu pot să trăiesc cu ce li s-a întâmplat acestor fete. Chiar puteţi să dormiţi noaptea ştiind că n-am încercat? Gândiţi-vă la vremea când am intrat în poliţie. Nu aveam nicio putere. Acum, puteţi lua decizii. *Dumneavoastră.* Puteţi să mă acuzaţi pentru echipa de căutare, să mă trimiteţi la tribunal, sincer, acum nu-mi

pasă – dar uitaţi-vă la astea, uitaţi-vă!

Erika ridică iar fotografiile.

— *Destul!* strigă Marsh.

Trânti uşa din faţă şi Erika auzi zăvoarele trase.

— În fine, măcar am încercat, spuse ea fotografiilor.

Închise dosarele, le puse uşurel la loc în geantă şi plecă.

Capitolul 38

Silueta se materializă pe aleea de peste drum de apartamentul Erikăi când se întunecase, chiar înainte ca DCI Moss să iasă pe uşa din faţă să plece cu maşina.

Ce a căutat acolo lesbianca aia grasă? Asta-i o situaţie nouă.

S-o urmărească pe DCI Foster devenise aproape o dependenţă. Ajutat de ploaia torenţială, îi fusese uşor s-o privească ridicându-şi gluga, ţinând capul în jos, cu ajutorul celor trei fulgarine din rucsac.

Secretul amestecării în mulţime este să nu încerci s-o faci. Toată lumea e a dracului de obsedată de sine.

Ochii siluetei se ridicară spre Erika, care se uita pe fereastră, fumând.

La ce se gândeşte? Ce-a căutat acolo cealaltă poliţistă, Moss? DCI Foster trebuia să fie îndepărtată de la caz...

Brusc, Erika se ridică în picioare şi închise obloanele. După câteva clipe, ieşi pe uşa din faţă. Avea geanta la ea şi se îndrepta spre gară. Silueta se retrase şi o luă la fugă pe alee către o maşină, apoi ieşi în şoseaua principală, încercând să păstreze viteza redusă, să se poarte firesc, să se amestece în trafic.

Erika tocmai intra în gara Brockley când silueta întoarse maşina spre drumul de acces în gară. O altă maşină semnaliza ieşirea dintr-un spaţiu din faţă şi silueta profită de prilej pentru a se opri şi a o urmări pe Erika trecând puntea spre peronul opus. Şoferul din faţă ieşise şi îi mulţumi fluturând mâna. Silueta zâmbi larg şi flutură şi el mâna, apoi se întoarse în viteză spre strada Erikăi, trecu pe lângă apartamentul ei întunecat şi parcă la câteva străzi depărtare.

Când motorul maşinii tăcu, silueta vizualiză un moment spatele clădirii lui DCI Foster. Un zid înalt înconjura spatele proprietăţii şi, într-o parte, era o alee. Când fusese transformată dintr-o casă imensă într-o clădire cu

apartamente, spatele fusese lăsat în paragină, cu o harababură de ferestre vechi şi noi, ţevi de scurgere şi rigole.

Silueta coborî din maşină şi luă din portbagaj un rucsac.

N-aveam de gând să fac asta acum, dar se pare că lucrurile s-au precipitat. Nu-mi mai ajunge să urmăresc din afară.

În drum spre apartamentul lui DCI Foster, trecu pe lângă doi navetişti adânciţi în conversaţie, neatenţi la ce era în jurul lor. Ajuns în faţa apartamentului Erikăi, silueta se căţără pe zidul înconjurător, după ce chibzuise cum să ajungă la etajul de sus.

Înaintez centimetru cu centimetru pe zid spre spatele clădirii, pun un picior pe pervazul ferestrei, mă prind de ţeava de scurgere, pun celălalt picior pe un pervaz de mai sus şi urc, folosindu-mă de ţeavă.

Pervazurile ferestrelor erau din piatră netedă şi, gâfâind din pricina efortului, se opri o clipă. Până acum mersese...

Ca mecanism de pârghii, foloseşte-te de paratrăsnet şi de o conductă groasă de scurgere, apoi mai sunt trei ferestre dispuse în rând. Tic, tac, toe...

Silueta ajunse la pervazul ferestrei de la baia Erikăi, leoarcă de transpiraţie. Fereastra era închisă, lucru de aşteptat. Totuşi, lângă fereastră era o mică gură de aerisire, cu un ventilator. Era convenabil de ieftin şi fusese prost montat. Acoperind cu palma grilajul de plastic al gurii de ventilaţie, silueta apucă marginile şi trase. Se auzi un trosnet şi grilajul ieşi, dând la iveală o conductă de ventilaţie. Silueta băgă un braţ înăuntru, simţind încheieturile degetelor apărate de pielea mănuşii intrând în contact cu spatele carcasei de plastic a ventilatorului de pe peretele interior. Un pumn rapid şi ventilatorul se desprinse, zornăind şi frecându-se de peretele băii în timp ce atârna de-un fir.

Silueta scoase o sârmă de la un umeraş dintr-un buzunar lateral al rucsacului şi o introduse în conducta de ventilaţie. După câteva încercări, sârma agăţă mânerul ferestrei pe dinăuntru şi ea se deschise. Silueta se mişcă

repede, şi intră târâş cu mâinile întinse şi capul înainte şi se propti în scaunul de toaletă.

Am intrat.

Avu o stare de euforie după atâta vreme în care o urmărise pe DCI Foster de la distanţă. Baia era mică şi funcţională. Deschizând dulăpiorul, silueta văzu că înăuntru erau o cutie de tampoane, cremă pentru afte şi un pachet prăfuit de benzi epilatoare. Data expirării trecuse.

Ce sfâşietor! Cară cu ea un pachet vechi de benzi epilatoare.

Silueta adună obiectele din dulăpior şi trecu în dormitor. Mirosea neutru. Mirosul femeilor putea fi uneori interesant şi exotic. Mirosul altora putea fi respingător...

Tot ce am e mirosul stătut de ţigară... de mâncare prăjită. O idee de parfum ieftin.

Silueta dădu la o parte pilota, aşeză frumos pe saltea obiectele luate din dulăpiorul din baie şi puse la loc pilota înainte de a trece în camera de zi. Înăuntru era întuneric, cu excepţia luminii portocalii a unui felinar stradal. Pe măsuţă, printre ceşti murdare şi o scrumieră erau împrăştiate copii ale unor dosare de poliţie.

DCI Foster ştia. Pusese lucrurile cap la cap, iar javra de lesbiană grăsană o ajuta!

Se auzi un zgomot pe palier, un scârţâit de scări, şi silueta se furişă până la uşa din faţă şi se uită pe vizor.

O bătrână cu părul alb ajunsese pe palier. Se apropie de uşa din faţă, faţa ei mărindu-se obscen în vizor. Ascultă o clipă, apoi se întoarse şi se duse la uşa ei.

Silueta simţi brusc nevoia să iasă de acolo, să plece, să-şi facă planuri.

DCI Foster mi-a forţat mâna.

Va trebui s-o omor.

Capitolul 39

Când Erika se întoarse acasă, făcu un duş lung şi fierbinte şi se înfăşură într-un prosop. Se duse în dormitor şi se aşeză pe pat, revăzând în minte evenimentele serii. Nu păreau nici acum mai bune decât atunci când se întâmplaseră.

Se duse să-şi încarce telefonul şi apoi se opri. Dădu la o parte pilota. Dedesubt, pe saltea, erau aşezate obiectele din dulăpiorul din baie.

Se duse repede la fereastră. Era închisă, iar până la aleea de jos era o distanţă mare. Se duse în camera din faţă şi aprinse lumina. Camera era aşa cum o lăsase. Obloanele închise. Dosare şi ceşti de cafea împrăştiate pe măsuţă. Se duse la uşa din faţă. Nu exista cutie de scrisori. Încuiase uşa? Sigur o încuiase, se gândi ea. Se întoarse în baie şi deschise dulăpiorul de deasupra chiuvetei. Era gol.

Fereastra era închisă când făcuse duş şi n-o deschisese. Nu, se gândi ea; era doar obosită şi uitucă. Ea trebuie să fi scos lucrurile din dulăpior. Observă că baia era plină de aburi şi trase şnurul micuţului ventilator de aerisire. Trase din nou. Nimic.

— Rahat! spuse ea şi şterse cu dosul mâini condensul de pe oglindă.

De ce trebuia ca Marsh să fie şi proprietarul ei? Ultimul lucru pe care-l voia era să ia legătura cu el. Stinse lumina, se întoarse în dormitor şi luă lucrurile de pe pat, cu o senzaţie de nelinişte. Ea le scosese din dulăpiorul din baie? Şi apoi mai era biletul pe care-l primise.

Dar cum reuşise cineva să intre? Ar fi avut nevoie de cheie.

Dimineaţa următoare, Erika făcu curăţenie în apartament şi se gândea dacă să anunţe la secţie că era posibil să fi avut un intrus în casă – posibil fiind un cuvânt foarte potrivit – când auzi zgomotul corespondenţei lăsate pe preşul de la parter. După ce separă facturile pentru

vecinii ei şi le puse pe masa de lângă uşă, găsi o scrisoare adresată ei. Era prima scrisoare primită la noua ei adresă. Era de la Poliţia Metropolitană care-i cerea ca în termen de şapte zile să se prezinte la evaluarea psihiatrică.

— Nu sunt nebună, nu-i aşa? îşi spuse Erika, glumind doar pe jumătate.

Când se întoarse în apartament, îi sună telefonul.

— Erika, sunt Marsh. Ai şase ore cu o echipă de la Thames Waters. Dacă nu găseşti telefonul, asta e. Ai înţeles?

Erika întrezări o rază de speranţă.

— Da. Vă mulţumesc, domnule.

— Practic, nu există nicio şansă să fie acolo. Ai văzut ce plouă?

Erika se uită la ploaia care bătea în geam.

— Ştiu, domnule, dar am să profit de ocazia asta; am rezolvat cazuri cu mai puţin de-atât.

— Dar pe acesta n-ai să-l rezolvi. Eşti suspendată. Ai uitat?

— Nu, domnule, spuse Erika.

— Moss va lua legătura cu tine pentru restul detaliilor.

— Prea bine, domnule.

— Dacă mai faci vreodată una ca aseară, să apari la uşa mea şi să fluturi prin faţa ochilor soţiei mele fotografii dezgustătoare de la locul crimelor... N-ai să fii doar suspendată. Cariera ta va lua sfârşit.

— Nu se va mai întâmpla, domnule, spuse Erika.

Se auzi un clic şi Marsh închise. Erika zâmbi.

— În spatele fiecărui bărbat puternic se află o femeie care ştie să-i apese butoanele. Bravo, Marcie!

Erika se duse să se întâlnească cu Moss şi Peterson. Gura de vizitare a canalului de scurgere a apelor pluviale era lângă cimitirul de la biserica Honor Oak Park, la doar două mile de apartamentul Erikăi. Biserica era la câteva sute de metri dincolo de gară, cocoţată pe un deal. Ploaia se opri şi norii se mai împrăştiaseră când Erika se întâlni cu Moss lângă o dubă mare care avea pe ea însemnele companiei Thames Waters. Peterson avea o tavă cu pahare

din carton cu cafea, pe care le împărţea unui grup de flăcăi îmbrăcaţi în salopete.

— El este Mike. Echipa lui va coordona căutările, spuse Moss, făcând prezentările.

— Eu sunt Erika Foster, spuse ea, aplecându-se în direcţia lui Mike pentru a da mâna cu el.

Flăcăii nu pierdură vremea. Dădură pe gât cafeaua şi, în câteva minute, ridicau uriaşul capac al gurii de canal, rostogolindu-l pe o parte cu zgomot.

— Îmi pare bine că te văd, şefa, spuse Peterson, întinzându-i cu un zâmbet larg o cafea.

Mike îi duse în dubă. Era echipată cu un banc cu monitoare, un duş mic şi un aparat de emisie-recepţie pentru oamenii care intrau în canalizare. Pe unul dintre monitoare era o hartă meteorologică prin satelit, care se schimba încontinuu, arătând dungi şi rotocoale de un cenuşiu foarte închis pe o hartă a zonei Greater London.

— Asta-i diferenţa dintre viaţă şi moarte, spuse Mike, bătând cu pixul în ecran. Canalele colectoare adună apa pluvială cu apa reziduală. O ploaie torenţială neaşteptată poate inunda canalele colectoare şi un val de reflux se îndreaptă către Tamisa.

— Ce făceaţi înainte de toată tehnologia asta? întrebă Peterson arătând spre monitoare.

— Ne luam după zgomot – buna metodă din bătrâni, spuse Mike. Dacă venea o furtună, ridicam cincisprezece centimetri unul dintre cele mai apropiate capace de gură de canal şi apoi îl lăsam să cadă. Zgomotul stârnea ecouri jos în tunele şi era de ajuns să-i avertizeze pe ţopârlanii de jos să iasă dracului mai repede.

— Doar ţopârlani lucrează acolo? întrebă Moss.

— De ce? Vrei să soliciţi o slujbă? glumi Mike.

— Foarte amuzant! spuse Moss.

Ieşiră din dubă şi se uitară la cer. Cerul părea să se însenineze deasupra lor, dar se întuneca la orizont.

— Am face bine să trecem la treabă, spuse Mike, îndreptându-se spre locul în care cei patru oameni instalaseră o macara şi-şi puneau hamurile de siguranţă.

Erika se duse şi se uită în puţul de vizitare, unde câteva trepte de fier se pierdeau în întuneric.

— Deci ce căutăm, un telefon? întrebă Mike.

— Un iPhone 5S, alb, credem noi, dar ar putea fi şi negru, spuse Moss.

Înmână fiecăruia o fotografie laminată.

— Ne dăm seama că e acolo de aproape două săptămâni, dar, dacă-l găsiţi, vă rugăm să evitaţi să-l atingeţi. Trebuie să conservăm probele judiciare rămase. Vă voi da aceste pungi pentru probe, în care va trebui să-l puneţi imediat, spuse Erika.

Luară fiecare o pungă pentru probe transparentă. Păreau sceptici.

— Şi, care-i treaba? Trebuie să scoatem prin levitaţie fotografia asta din rahat? spuse unul dintre flăcăi.

— Noi chiar apreciem ajutorul vostru, flăcăi, zise Peterson. Aţi venit alături de noi într-o etapă crucială a unui caz disperat care implică nişte fete care au fost omorâte. Găsirea acestui telefon este o piesă mare a puzzle-ului nostru. Doar să nu-l atingeţi cu mâinile goale.

Atitudinea bărbaţilor se schimbă complet. Îşi puseră repede căştile şi începură să-şi verifice lanternele şi radiourile. Când terminară, se adunară toţi în jurul gurii de vizitare, în timp ce Mike coborî de probă.

— Verificăm dacă sunt gaze nocive, spuse el. Acolo jos nu doar de urină şi fecale trebuie să ne temem. Mai sunt şi acid carbonic, gaz metan, care explodează şi hidrogen sulfurat, produsul descompunerii de putrefacţie... Aveţi în costume detectoare chimice, flăcăi?

Toţi dădură din cap.

— Doamne, n-aţi prefera să lucraţi într-un supermarket? întrebă Moss.

— Salariul de aici e mult mai bun, spuse cel mai tânăr dintre flăcăi, care se duse primul şi fu coborât încet cu macaraua în gura de vizitare.

Ceilalţi îl urmară, lanternele lor luminând interiorul murdar al canalizării. Erika se uită la Moss şi Peterson, care erau aplecaţi asupra gurii de canal. Schimbară nişte

priviri încordate.

— E ca şi cum ai căuta un ac într-o claie de fân, spuse Peterson.

Mike se duse în dubă pentru a le urmări înaintarea.

Trecu o oră în care nu se raportă nimic şi cu toţii băteau din picioare de frig. Apoi la radioul poliţiei veni un apel. Fusese un incident la un supermarket din Sydenham. Un bărbat scosese o armă şi trăsese.

— Azi suntem noi de gardă, spuse Moss, uitându-se la Peterson. Am face bine să-i dăm bice. Marsh a spus că asta nu e o prioritate majoră.

— Duceţi-vă; pot să rămân eu aici să aştept, spuse Erika.

Moss şi Peterson plecară în grabă şi ea rămase singură, dându-şi seama din nou că nu avea insignă, nu avea nicio autoritate. Era doar o femeie care-şi pierdea vremea lângă un canal deschis. Se duse în dubă şi-l întrebă pe Mike care era situaţia.

— Nimic. Suntem aproape în punctul în care nu vreau ca ei să meargă mai departe. Reţeaua se ramifică în câteva direcţii, spre centrul Londrei.

— Bun, unde duc toate? întrebă Erika.

— La instalaţiile de epurare a apelor uzate din jurul Londrei.

— Deci…

— Deci nu prea sunt şanse ca un telefon micuţ să apară din senin, spuse el. Nu e ca şi cum un câine ar fi înghiţit un inel cu diamant şi tu…

— Da, am priceput mesajul, spuse Erika.

Ieşi din dubă, se cocoţă pe un ciot de copac şi fumă o ţigară. Biserica se zărea ameninţătoare deasupra ei în frig şi, în depărtare, se auzea un tren care trecea zăngănind.

După o oră şi jumătate, bărbaţii ieşiră plini de noroi, istoviţi şi leoarcă de transpiraţie. Clătinară din cap.

— Aşa cum credeam, ar putea fi oriunde acum. Chiar în mare. Conductele de scurgere sunt deschise din 12 ianuarie, aşa că multă apă a curs pe ele şi, sub presiunea unui astfel de debit, nimic n-ar fi putut rămâne acolo jos, spuse Mike.

— Mulţumesc, spuse Erika. Noi am încercat.

— Ba nu. Ei au încercat, spuse Mike, arătând spre bărbaţi. Eu i-am spus şefului tău că e imposibil, că umblăm după cai verzi pe pereţi.

Erika se întrebă dacă acesta era motivul pentru care Marsh aranjase asta. În timp ce se îndrepta spre casă pe ploaie, rămase la convingerea că telefonul Andreei trebuia găsit. Se gândi la scrisoarea pe care o primise şi la lucrurile lăsate pe patul ei.

I se părea că era singura persoană care ştia că poliţia arestase pe cine nu trebuia.

Capitolul 40

Trecură trei zile fără nicio veste de la Moss sau Peterson. Entuziasmul şi optimismul Erikăi se stinseră, alimentate de faptul că nu avea nimic de făcut. În a treia zi se pregătea să-l sune pe Edward şi să accepte să meargă la piatra de mormânt a lui Mark, când telefonul îi sună în mână.

— Şefa, n-o să-ţi vină să crezi asta, spuse Moss. Tocmai a apărut telefonul Andreei.

— Poftim? În canalizare? întrebă Erika.

— Nu. La un magazin de telefoane mobile la mâna a doua din Anerley.

— Asta-i doar la câteva mile depărtare, spuse Erika.

— Da. Crane a transmis codul IMEI comercianţilor locali de telefoane mobile la mâna a doua, spunând că, dacă un receptor cu acest cod apare în magazinul lor, trebuie să contacteze urgent sala de şedinţe.

— Şi au făcut-o?

— A mai spus că li se va plăti valoarea unui iPhone 5S nou, ceea ce trebuie să fi îndulcit târgul.

— Cum a apărut în Anerley? întrebă Erika.

— L-a găsit o femeie. Din cauza ploii şi a zăpezii topite de săptămâna trecută, în capătul de jos al Forest Hill Road, canalele au dat pe-afară. Ne-am imaginat că telefonul a ieşit odată cu apa. Ea l-a văzut şi s-a gândit, chiar şi în starea în care era, că putea să ia câţiva bănuţi pe el.

— Şi e în regulă? Funcţionează?

— Nu, are ecranul foarte crăpat, dar l-am trimis urgent echipei cibernetice, care l-a pus în fruntea listei de priorităţi. Încearcă să obţină tot ce se poate din memoria internă.

— Moss, vin acolo.

— Nu, şefa, rămâi pe loc. Dacă ai de gând să vii aici, aşteaptă măcar până ai un motiv să năvăleşti ca o furtună şi să le tragi o săpuneală.

Erika începu să protesteze.

— Serios, şefa. Îţi promit că te sun în clipa în care aflu ceva.

Moss închise.

După şase ore lungi şi încordate, Moss sună să-i spună că echipa cibernetică extrăsese din telefonul Andreei o cantitate substanţială de date.

Erika luă un taxi până la adresa pe care i-o dăduse Moss şi se întâlni cu ea în faţa sediului central al Unităţii de cibernetică criminalistă, care se afla într-un bloc de birouri anost din apropiere de Tower Bridge. Luară liftul până la ultimul etaj şi pătrunseră într-un uriaş birou colectiv. La toate birourile se lucra de zor; la fiecare dintre ele se afla un ofiţer obosit, privind absorbit în monitoare. Lângă poliţişti era câte un telefon sau un laptop făcut bucăţi sau un talmeş-balmeş de fire şi circuite.

Un bărbat scund, chipeş le întâmpină lângă dozatorul de apă. Purta un pulover ros, de lână. Se prezentă Lee Graham. Îl urmară într-o cameră mare de depozitare în care se aflau rasteluri întregi cu calculatoare, telefoane şi tablete, toate băgate în pungi şi sigilate. Trecură pe lângă un raft pe care era un laptop înfăşurat în plastic şi acoperit cu sânge uscat.

Le duse la un birou din colţul îndepărtat, pe care se afla telefonul Andreei, lovit şi crăpat. Partea din spate era desprinsă şi conectată de un calculator mare cu ecrane gemene.

— Am scos multe din telefonul acesta, spuse Lee, aşezându-se şi reglând unul dintre ecrane. Hard-diskul era în stare bună.

Moss trase două scaune şi se aşezară lângă Lee.

— Sunt trei sute douăsprezece fotografii, continuă Lee, şaisprezece clipuri video şi sute de mesaje, datând din mai 2012 până în iunie 2014. Am trecut toate fotografiile prin programul nostru de recunoaştere facială. Acesta procesează baza de date criminalistice naţională şi foloseşte recunoaşterea facială pentru a căuta eventualele potriviri. El a semnalizat un nume.

Erika şi Moss se uitară una la cealaltă, emoţionate.

— Cum îl cheamă? întrebă nerăbdătoare Erika.

— Nu era un el, era o ea, spuse Lee, tastând de zor.

— Poftim? spuseră la unison Erika şi Moss.

Lee trecu printr-o serie de imagini mici, apoi dădu click pe una: o faţă familiară.

— Linda Douglas-Brown este în baza de date a poliţiei? întrebă Moss mirată.

În imagine, Linda şi Andrea stăteau la o masă într-un bar; Andrea se uita sigură de sine în obiectiv şi arăta impecabil într-o bluză crem. Nasturii erau deschişi, dând la iveală un decolteu adânc şi plin, cu un colier de argint cuibărit între sâni. Prin comparaţie, Linda era rumenă la faţă şi avea părul neîngrijit. Purta un pulover negru cu guler rulat, care ajungea destul de sus pentru a i se şomoiogi chiar sub bărbia dublă. Puloverul era înzorzonat cu imagini cu pudeli mici care ţopăiau pe ţesătură. La gât avea un crucifix de aur, lung. Mâna ei o ţinea pe a Andreei şi pe faţă avea un rânjet de beţiv.

— Asta e mama victimei? întrebă Lee.

— Nu, sora victimei; între ele e o diferenţă de patru ani, spuse Erika.

Lăsară asta să plutească în aer o clipă.

— Bun. Ei bine, i-am scos cazierul; se printează chiar acum pentru voi, spuse Lee.

Capitolul 41

Lee le găsi un loc de lucru liber în birou, unde începură să citească dosarul Lindei.

— Doamne, Linda are un dosar considerabil care datează de mai mulţi ani. Incendiere premeditată, furt, furt din magazine... spuse Erika. Anul trecut, între iulie şi noiembrie, logodnicul Andreei, Giles Osborne, a făcut trei plângeri la poliţie, în care spunea că Linda îl hărţuia şi-i trimitea scrisori de ameninţare.

— Poliţiştii au stat de vorbă cu ea în toate cele trei prilejuri, spuse Moss, citind.

— Da, deci nicio arestare. Prima plângere a lui Giles Osborne a fost în iulie 2014, privind e-mailurile abuzive pe care le primea de la Linda; în unul îl ameninţa că mai întâi îi omoară pisica, apoi pe el. A doua plângere a venit o lună mai târziu. Apartamentul i-a fost spart şi pisica i-a fost *otrăvită.* În apartament s-au găsit amprentele Lindei, dar avocatul ei a afirmat că erau acolo pentru că fusese de curând invitată la o petrecere pe care o dăduse Giles pentru a sărbători logodna cu Andrea.

— Linda a fost surprinsă şi pe camerele de supraveghere de pe strada alăturată apartamentului lui Giles Osborne la câteva minute de la spargere. Atunci a cedat şi a declarat că a intrat în casă *după* spargere, ca să încerce să salveze mâţa, care părea în pericol când s-a uitat ea pe fereastră.

— Se pare că are un avocat al naibii de bun, spuse Moss.

— Poate, dar nici n-au fost dovezi suficiente care să demonstreze că a fost sau nu aşa. A treia plângere a fost anul trecut în octombrie, când Linda a produs o pagubă de opt mii de lire biroului lui Giles. A aruncat cu o cărămidă într-unul dintre geamurile mari. Uite, e pe camerele de luat vederi.

În imaginea alb-negru se vedea o siluetă mătăhăloasă într-un trenci lung, cu o şapcă de baseball trasă pe faţă. Trenciul se deschisese când silueta se dădu înapoi să arunce cărămida şi dedesubt se zărea un pulover cu pudeli

dansatori.

Moss avea laptopul într-o geantă. Îl scoase şi îl porni.

— Să ne uităm pe fotografiile Andreei, spuse ea, introducând un stick în laptop.

Pe stick era conţinutul telefonului Andreei. Aşteptară cât timp laptopul vâjâi, zumzăi şi porni, în cele din urmă. Micul led de pe stick începu să pâlpâie şi apoi pe ecran începură să se perinde în viteză o mulţime de fotografii.

Andreea era înfăţişată la mai multe petreceri: erau multe selfie-uri, fotografii ale Andreei fără sutien în oglinda din baie, cu sânul prins seducător în căuşul palmei şi capul dat pe spate. Apoi o serie de fotografii făcute într-o noapte într-un bar. Părea să fie acelaşi bar ca în fotografia cu Linda.

— Stop, dă înapoi! spuse Erika.

— Nu pot să opresc, trebuie să le lăsăm să se încarce.

— Haide odată! spuse Erika, nerăbdătoare când laptopul se opri asupra unei fotografii blurate, făcută clar din greşeală – apoi fotografiile începură iar să se încarce şi se terminară.

Erika începu să se uite în grabă la ele.

— Da. Iată, astea sunt cele mai recente, din bar, spuse ea.

— Cine crezi că e ăla? întrebă Moss în timp ce se uitau pe ecran.

Pozele o înfăţişau pe Andrea cu un bărbat înalt şi lat în umeri. Era foarte brunet şi avea ochii mari, căprui şi, pe faţa frumoasă, cizelată, o barbă tunsă scurt.

Primele fotografii erau făcute de Andrea, ţinând aparatul la distanţă. În toate, se rezema de pieptul bărbatului. Era incredibil de frumos.

— Bărbatul brunet, spuse Erika agitată.

— Să ne calmăm, spuse Moss, care şi ea părea agitată.

Erika trecu la următoarele fotografii. Toate erau făcute la ceea ce părea aceeaşi petrecere: în fundal apăreau oameni aşezaţi la mese sau dansând. Andrea făcuse într-o veselie fotografii cu ea şi bărbatul, iar el o lăsase bucuros. Pozele începeau cu ei stând alături, Andrea uitându-se la el

cu ochi luminoşi şi plini de iubire. Urmau fotografii în care el o săruta pe Andrea, gurile lor unite lăsând să se întrezărească limba, iar unghiile ei roşii atingându-i uşor barba de pe maxilarul dăltuit.

— Toate astea au fost făcute anul trecut, pe 23 decembrie, spuse Moss, observând datarea fotografiilor.

— Fotografia aia cu Linda şi Andrea a fost făcută în aceeaşi seară. Asta e aceeaşi petrecere…

Fotografia după care baza de date criminalistice recunoscuse faţa Lindei apăru din nou.

— După cum arată, asta-i făcută spre sfârşitul serii; ele arată un pic mai rău din cauza oboselii şi băuturii, spuse Erika.

— Deci Linda a fost acolo în acelaşi timp cu tipul ăla. Poate că el a făcut fotografia asta, spuse Moss.

Trecură la fotografiile următoare. Datarea arăta o pauză de câteva zile, după care apărură câteva poze făcute într-un pat cu cearşafuri de culoare deschisă. Andrea era culcată cu bărbatul brunet, ţinând din nou aparatul la distanţă pentru a face fotografiile. Pieptul lui era puternic şi acoperit de păr negru. Pozele deveneau treptat mai explicite: un prim-plan al bărbatului cu sfârcul Andreei între dinţii albi, o imagine din faţă a Andreei întinsă pe spate în pat, goală, zâmbind. Şi apoi faţa Andreei umplu ecranul. Buzele ei cuprindeau baza penisului bărbatului. El îi cuprindea bărbia în căuşul palmei. Degetul lui mare se sprijinea pe pometele ei.

Brusc, următoarea fotografie era mai puţin interzisă minorilor. Andrea şi bărbatul erau înfăţişaţi pe 30 decembrie, mână în mână pe stradă. Amândoi erau îmbrăcaţi de iarnă. În fundal se vedea un turn cu ceas cunoscut.

— Rahat! Asta-i Horniman Museum, spuse Moss.

— Iar asta e cu patru zile înainte ca ea să dispară, spuse Erika.

— Crezi că acesta ar putea fi tipul cu care a fost văzută vorbind în cârciumă? întrebă Moss.

— Acesta ar putea fi tipul care a omorât-o, spuse Erika.

— Dar, din câte ştim, nu are cazier. Programul bazei de date criminalistice nu l-a semnalat...

— Arată a rus sau – ştiu şi eu? – român? Sârb? Ar putea să aibă cazier în străinătate.

— Dar nu avem un nume, iar asta ar putea dura, spuse Moss.

— Însă cunoaştem pe cineva care ar putea să-i ştie numele. Linda Douglas-Brown, spuse Erika. E fotografiată în aceeaşi seară, în acelaşi bar cu el.

— Ar trebui s-o aducem la secţie? întrebă Moss.

— Nu, stai o clipă, spuse Erika.

— Cum adică să stau o clipă? Este clar că ascunde informaţii, şefa.

— Dar trebuie să fim foarte atente înainte de a o aduce la secţie. Familia Douglas-Brown îşi va suna avocaţii în clipa în care facem o mişcare. Se pare că au cheltuit ceva bani ca s-o ţină pe Linda departe de bucluc.

— Ştii ce i-ar prinde bine apartamentului tău, şefa? întrebă Moss.

— Ce?

— Nişte flori proaspete.

— Da. Ar trebui să trecem pe la o florărie, spuse Erika.

Capitolul 42

Florăria Jocasta era pe Kensington High Street, între o bijuterie elegantă şi un bloc de granit şlefuit. Fereastra era decorată optimist ca de început de primăvară, cu un covor de iarbă autentică şi narcise, lalele şi brânduşe în nuanţe de roşu, roz, albastru şi galben. Pe iarbă stăteau câţiva iepuraşi de Paşti din porţelan şi nişte ouă uriaşe împestriţate. În faţă, aproape de geam, o mică fotografie a Andreei zâmbind la aparat stătea pe o perniţă de catifea roşie.

Moss dădu să deschidă uşa de sticlă, dar văzu alături de ea o sonerie albă şi o plăcuţă pe care era tipărit frumos: SUNAŢI.

Erika apăsă pe buton. După câteva clipe, o femeie în vârstă, măruntă, cu părul pieptănat sever peste cap se uită la ele pe sub pleoapele lăsate. Era aceeaşi femeie care le deschisese uşa reşedinţei familiei Douglas-Brown. Le făcu semn să plece. Erika sună iar. Îşi dăduseră seama cât de gros era geamul când femeia deschise uşa şi sunetul soneriei se amplifică.

— Despre ce e vorba? se răsti ea. Am vorbit cu poliţia, aveţi un om în arest. Noi ne pregătim de înmormântare!

Dădu să trântească uşa, dar Moss puse mâna pe ea.

— Am vrea să vorbim cu Linda, dacă e aici.

— Aveţi pe cineva în arest, nu-i aşa? Ce mai vreţi de la familie? repetă femeia.

— Încă mai construim cazul, doamnă. Suntem încredinţaţi că Linda ne va putea ajuta să confirmăm câteva detalii care ar putea conduce la o condamnare rapidă.

Bătrâna le studie, ochii ei fugind dintr-o parte în alta sub pleoapele lăsate, a căror piele se încreţea şi tresărea spasmodic, fapt ce-i amintea Erikăi de un cameleon. Deschise uşa şi se dădu la o parte pentru a le lăsa să intre.

— Şi ştergeţi-vă pe picioare, spuse ea, uitându-se la trotuarul ud de afară.

O urmară într-o zonă de aşteptare, decorată în alb. Pe peretele din spate, o masă de conferinţe enormă, din sticlă transparentă, strălucea şi-şi schimba culoarea. Pereţii erau împodobiţi cu fotografii de la evenimente la care contribuise florăria Jocasta: nunţi mondene, lansări de produse. Bătrâna dispăru pe o uşă din spate şi, după o clipă, apăru Linda, cu braţele pline de narcise galbene. Purta o fustă lungă, neagră şi, din spatele unui şort alb, se vedea un alt pulover cu pisici. De data asta era o pisică vărgată uriaşă, cu ochi languroşi.

— Mama nu-i aici. A căzut la pat, spuse ea.

Tonul ei părea să sugereze că mama ei trândăvea. Se duse la masa mare, puse narcisele pe sticlă şi începu să le facă buchete.

— Ce cauţi aici, DCI Foster? Parcă ţi se luase cazul…

— Tocmai tu ar trebui să ştii că nu trebuie să crezi tot ce citeşti în presă, spuse Erika.

— Da. Jurnaliştii. Toţi sunt nişte animale. Un tabloid m-a descris „fată bătrână cu faţă de lună plină”.

— Îmi pare rău să aud asta, Linda.

— Zău? se răsti Linda, fixându-le cu privirea.

Erika inspiră adânc.

— Când am vorbit înainte cu tine, te-am întrebat dacă ai vreo informaţie care ne-ar putea ajuta în ancheta noastră. Nu ne-ai spus că Andrea mai avea un telefon.

Linda reluă făcutul buchetelor.

— Ei bine? spuse Moss.

— Nu mi-aţi pus o întrebare. Aţi făcut o afirmaţie, spuse Linda.

— Bine. Avea Andrea încă un telefon? întrebă Erika.

— Nu. Nu ştiam să fi avut, spuse Linda.

— În iunie 2014 l-a raportat drept furat, dar a păstrat receptorul şi a cumpărat o cartelă SIM reîncărcabilă.

— Şi ce? Sunteţi aici în numele companiei de asigurare ca să investigaţi frauda de asigurare?

— Ţi-am găsit cazierul, Linda. Ai foarte multe la activ: atac, furt din magazine, fraudă cu carduri de credit, vandalism, spuse Erika.

Linda lăsă buchetele şi se uită la ele.

— Asta am fost eu cea veche. Acum l-am găsit pe Dumnezeu, spuse ea. Sunt altă persoană. Dacă vă uitaţi bine, toţi avem un trecut pe care-l regretăm.

— Şi când l-ai găsit pe Dumnezeu? întrebă Moss.

— Poftim? întrebă Linda.

— Păi, eşti încă în perioada de probă şi acum patru luni ai produs daune de opt mii de lire biroului lui Giles Osborne. De ce ai făcut asta?

— Eram invidioasă, spuse Linda. Invidioasă pe Andrea, pe Giles. Ea găsise pe cineva, iar eu, cum sigur vă daţi seama, tot mai caut.

— Şi ce au avut de spus Andrea şi Giles despre faptul că-l hărţuiai?

— Mi-am cerut scuze, am spus că n-o să se mai întâmple şi ne-am împăcat.

— Te-a iertat şi că i-ai omorât pisica? întrebă Moss.

— NU EU I-AM OMORÂT PISICA! strigă Linda. N-aş face niciodată aşa ceva. Pisicile sunt cele mai frumoase, cele mai inteligente... Poţi să te uiţi în ochii lor şi eu cred că ele ştiu toate răspunsurile... Numai de-ar putea vorbi!

Erika îi aruncă lui Moss o privire, ca nu cumva să întreacă măsura.

Faţa ca o lună plină a Lindei se întunecă şi bătu cu palma în masa de sticlă.

— N-am făcut-o eu. Nu sunt mincinoasă!

— Bine, bine, spuse Moss. Poţi să ne spui cine e acest bărbat din fotografia cu Andrea?

Puse fotografia Andreei cu bărbatul brunet la petrecere lângă mormanul de narcise.

— Nu ştiu, spuse Linda, uitându-se în treacăt la ea.

— Te rog să te uiţi bine la ea, Linda, spuse Moss, ţinând fotografia în faţa ochilor ei.

Linda se uită la fotografie şi apoi la Moss.

— Ţi-am spus, nu ştiu.

— Ce zici de asta? spuse Moss, scoţând fotografia Lindei cu Andrea. Fotografia asta a fost făcută în aceeaşi seară, în acelaşi bar.

Linda se uită iar la fotografie şi păru să se calmeze.

— Vedeţi, felul în care folosiţi voi, poliţiştii, cuvântul *probabil* este foarte grăitor. M-am dus la acel bar cu câteva minute înainte de închidere ca să beau ceva. Lucrasem aici toată seara. Când am ajuns, Andrea era singură; cel cu care fusese plecase. Mă aşteptase să bem un pahar şi să povestim ce am mai făcut înainte ca evenimentele de Crăciun din familie să vină peste noi. S-ar putea foarte bine ca acest bărbat să fi fost acolo, dar nu în acelaşi timp cu mine.

— Andrea a vorbit despre el?

— Când ieşea în oraş, Andrea avea mereu parte de multă atenţie din partea bărbaţilor. Eu acceptam să mă întâlnesc cu ea doar dacă-mi promitea că nu vorbeşte întruna despre băieţi.

— Nu-ţi plac băieţii?

— *Băieţii!* pufni cu dispreţ Linda. Două femei inteligente au ce vorbi ca să treacă seara fără a trebui să vorbească despre bărbaţi, nu-i aşa?

— Cum se chema barul? întrebă Erika.

— Ăăă, cred că se chema Contagion.

— Cu cine era Andrea acolo?

— V-am spus, nu ştiu. Andrea îşi schimba frecvent partenerii de petreceri.

— Giles unde era?

— M-am gândit că plecase până atunci, ca să evite să mă vadă.

— Pentru că l-ai hărţuit, i-ai vandalizat sediul şi i-ai omorât... spuse Moss.

— De câte ori să vă mai spun că nu eu am omorât-o pe Clara! strigă Linda.

Ochii i se umplură de lacrimi. Trase o mânecă a puloverului cu pisica vărgată şi-şi şterse ochii.

— Clara era... era un animal fermecător. Mă lăsa s-o ţin în braţe. Nu lăsa mulţi oameni, nici chiar pe Giles.

— Atunci cine a otrăvit-o?

— Nu ştiu, spuse încet Linda.

Scoase din buzunarul puloverului un şerveţel făcut ghem

şi începu să se frece la ochi până îi înroşi.

— Ce poţi să ne spui despre asta? întrebă Moss, punând pe masă punga transparentă pentru dovezi în care se afla scrisoarea pe care o primise Erika.

— Ce e asta? Nu, nu, nu! Nu ştiu nimic! spuse Linda, începând din nou să lăcrimeze.

— Cred că Linda a fost destul de îndatoritoare, spuse un glas din fundul camerei.

Menajera familiei Douglas-Brown se materializase şi venea înspre ele.

— Dacă vreţi să mai vorbiţi cu ea, poate aranjăm ceva mai oficial, cu participarea avocatului familiei.

— Linda. Acest bărbat este suspect de violare şi de omorârea a trei tinere din Europa de Est în ultimii doi ani şi de uciderea de curând a unei doamne în vârstă.

Linda făcu ochii mari. Menajera le arăta acum uşa să plece.

— Linda, te rog să ne contactezi dacă-ţi vine în minte ceva, oricât de neînsemnat, spuse Erika.

✱

— Fie nu ştie cine este tipul ăla, fie minte foarte bine, spuse Moss când ajunseră în stradă.

— Singurul lucru pe care l-am crezut la ea a fost pisica, spuse Erika. Nu ea a omorât pisica aia.

— Dar noi nu anchetăm ucideri de pisici.

— Cred c-ar trebui să-i facem o vizită lui Giles Osborne, spuse Erika. Să vedem ce are de spus despre Linda şi fotografiile astea.

Capitolul 43

— E nebună de legat, spuse Giles Osborne. Ne înspăimântă şi pe mine, şi pe mulţi dintre angajaţii mei.

Moss şi Erika se aflau în biroul cu pereţi de sticlă al lui Giles, care dădea spre grădinile din spate ale unui şir de case cu terasă. Prin spatele acestora trecea un tren zăngănind şi, într-o parte, pe un domeniu industrial, se înălţau patru colectoare uriaşe de benzină. Părea absurd să construieşti o clădire atât de elegantă într-un decor atât de deprimant.

Giles arăta de parcă n-ar fi dormit şi pielea de pe faţă îi atârna. Erika observă şi că slăbise în cele două săptămâni de când fusese găsit cadavrul Andreei.

— Toată familia ştie despre Linda, continuă Giles. Se pare că e de mulţi ani oaia neagră a familiei. A fost dată afară din toate şcolile în care au înscris-o. Când avea nouă ani, şi-a rănit învăţătoarea cu un compas. Biata femeie a pierdut un ochi.

— Deci crezi că Linda are probleme psihice? întrebă Erika.

— Vorbeşti ca şi cum ar fi o chestie mai misterioasă şi mai exotică decât este în realitate. E doar nebună. E un fel de nebunie plicticoasă. Dar banii şi familia influentă au alimentat-o. Problema e că Linda ştie că faptele ei n-au consecinţe reale.

— Încă, spuse Moss.

Gilles ridică din umeri.

— Sir Simon este mereu prezent să arunce cu banii în probleme sau să şoptească o vorbă la o ureche influentă... În cele din urmă, i-a cumpărat învăţătoarei o casă şi ea locuieşte în jumătatea de sus şi o închiriază pe cea de jos. Mai că merită să-ţi pierzi un ochi, nu credeţi?

Se lăsă tăcerea. Alt tren trecu zăngănind şi fluierând.

— Scuze. Nu voiam să fiu crud. Pregătesc înmormântarea Andreei. Credeam că am să pregătesc nunta noastră, niciodată nu mi-a trecut prin cap... Linda se

ocupă de flori; a ţinut să fie biserica din Chiswick, la care merge ea. Eu stau aici uitându-mă lung la un ecran gol, încercând să-i scriu necrologul.

— Trebuie să cunoşti bine pe cineva ca să-i scrii necrologul, spuse Moss.

— Da, ştiu.

— Andrea era religioasă? întrebă Erika, îndepărtând conversaţia de apele învolburate.

— Nu.

— David este?

— Dacă toate călugăriţele ar avea ţâţe mari şi bluze cu decolteu până la buric, sunt sigur că ar fi catolic, râse Giles sec.

— Ce vrei să spui?

— Oh, Doamne, chiar trebuie să iei totul ad litteram? Era o glumă. Lui David îi plac fetele. E tânăr. Este cât se poate de normal. Seamănă mai mult cu mama lui decât cu...

— Linda, spuse Moss.

— Da, au rămas doar el şi Linda, spuse Giles şi îşi şterse o lacrimă.

— Şi Linda merge regulat la biserică?

— Da. Sunt sigur că Dumnezeu nu e din cale-afară de bucuros că trebuie să-i asculte în fiecare seară rugăciunile demente, spuse Giles.

— Linda a venit de multe ori la tine la birou? întrebă Erika.

— A venit odată cu Andrea, să vadă locul. Apoi a mai apărut de două ori, singură.

— Când a fost asta? întrebă Moss.

— Anul trecut, în iulie şi august.

— Şi de ce a apărut singură?

— A venit să mă vadă şi mi-am dat seama foarte repede ce voia, voia să... în fine, voia să facă sex.

— Şi cum a indicat ea asta? întrebă Moss.

— Cum dracu’ crezi că a făcut-o?! spuse Giles, înroşindu-se.

Se uită în jur, dorindu-şi cu disperare să fie în altă parte.

— Şi-a ridicat puloverul şi s-a expus. Mi-a spus că n-o să afle nimeni.

— Şi tu ce-ai făcut?

— I-am spus unde să se ducă. Chiar dacă n-ar fi fost sora Andreei, nu e tocmai...

— Nu e tocmai...?

— Mă rog, nu e tocmai o tipă bine, nu-i aşa?

Moss şi Erika nu răspunseră. Giles continuă:

— Din câte ştiu, nu e un delict să găseşti pe cineva...

— Respingător? termină Erika.

— N-aş merge chiar până-ntr-acolo, spuse Giles.

— Şi pe urmă lucrurile au degenerat. Linda ţi-a vandalizat biroul şi, conform cazierului, ţi-a spart apartamentul şi ţi-a otrăvit pisica.

— Da, şi nu ştiu. Aţi citit dosarele?

Erika şi Moss dădură din cap.

— M-am pomenit într-o dilemă nefericită. Sir Simon mi-a cerut să renunţ la acuzaţii. Ce puteam să fac?

— Îmi pare rău că trebuie să aduc asta în discuţie, Giles, dar ştiai că Andrea se vedea şi cu alţi bărbaţi când eraţi împreună? întrebă Erika.

— Ştiu acum.

— Şi ce simţi?

— Ce dracu' crezi că simt? Eram logodiţi. Credeam că ea este aleasa. Sigur, îi plăcea să flirteze şi să se joace şi ar fi trebuit să văd asta, dar m-am gândit că poate avea să se liniştească odată ce ne căsătoream şi ne înmulţeam.

— Să vă-nmulţiţi? întrebă Erika. Adică, să faceţi copii?

— Da. Habar n-aveam că se vedea cu mai mulţi bărbaţi. Era atât de proastă, încât s-a încurcat cu creatura aia nesuferită, Marco Frost. A speriat-o cu *obsesia* lui. Credeţi că aveţi suficiente dovezi pentru o condamnare la închisoare?

Erika se uită la Moss.

— Domnule Osborne, te rog să te uiţi la această fotografie.

Puse pe masă fotografia Andrei cu bărbatul brunet. El se uită în treacăt la ea.

— Nu. Nu-l cunosc.

— Nu te-am întrebat dacă-l cunoşti. Te rog să te uiţi bine; fotografia asta a fost făcută cu patru zile înainte să dispară Andrea.

Giles se uită iar la fotografie.

— Păi, ce să văd? El a fost probabil unul dintre mulţii bărbaţi care-i făceau ochi dulci.

— Şi asta? Sau asta... sau asta? întrebă Erika, punând în faţa lui Giles seria de fotografii, în care Andrea apărea cu bărbatul brunet în poziţii explicite.

— Ce faceţi?! strigă Giles, împingându-şi scaunul în spate şi ridicându-se. Îndrăzniţi să veniţi aici şi să profitaţi de bunăvoinţa mea!

— Fotografiile astea sunt din al doilea telefon mobil al Andreei, pe care l-am recuperat de curând. Ţi le-am arătat cu un motiv. Au fost făcute cu doar câteva zile înainte de dispariţia ei.

Giles se duse la uşa de sticlă.

— Vă mulţumesc, doamnelor poliţiste, dar am venit azi la birou să-mi amintesc de Andrea şi să scriu despre viaţa ei. Am fost rugat să vorbesc la înmormântarea ei, iar voi veniţi aici şi-mi întinaţi amintirile cu fotografii pornografice!

Deschise uşa şi le făcu semn să iasă.

— Noi credem că bărbatul din pozele cu Andrea este implicat şi în uciderea a trei fete din Europa de Est, care lucrau ca prostituate, şi a unei doamne în vârstă. Mai credem că Andrea a fost cu acest bărbat în noaptea în care a murit, explică Erika şi se uită la Moss.

Giles văzu schimbul lor de priviri.

— Staţi o clipă. Cum rămâne cu Marco Frost? Parcă el era omul pe care-l căutaţi. Comisarul-şef Marsh m-a asigurat, iar comisarul adjunct Oakley...

— Asta-i o altă pistă pe care o urmărim, spuse Erika.

— Deci, voi n-aveţi idee, de fapt, cine a omorât-o pe Andrea? Şi totuşi veniţi aici şi mă frecaţi la creier pe baza unei bănuieli? Andrea era o fiinţă umană cu defecte şi avea secrete. Dar tot ce făcea ea era iubire, tot ce voia ea era să

iubească...

Giles căzu nervos, respirând greu şi plângând în hohote. Îşi duse mâna la gură.

— Nu mai accept asta! Vă rog să plecaţi!

✸

— La dracu'! spuse Moss când se întoarseră la maşina parcată la câteva străzi depărtare.

— Eu am spus-o, nu tu, zise Erika.

— Şefa, trebuie să mă duc să raportez toate astea lui DCI Sparks şi lui Marsh.

— Ştiu. Şi e în regulă.

Moss o lăsă pe Erika acasă şi, în ciuda a tot ce se întâmplase, a tuturor dezvăluirilor, Erika nu se simţea deloc mai aproape de adevăr. Dimpotrivă, se simţea foarte departe de repunerea ei în funcţie şi de înapoierea insignei. Când intră în camera de zi aprinse lumina, văzând în fereastră reflexia ei şi a camerei. Stinse lumina. Se uită pe fereastră la strada pustie de jos, dar totul era nemişcat. Liniştit.

Capitolul 44

În următoarele două zile, Moss şi Peterson trebuiră să se prezinte la tribunal pentru a depune mărturie în cazul atacatorului înarmat de la supermarketul din Sydenham. O mare parte a echipei care anchetase iniţial moartea Andreei primise alte sarcini, acum că Marco Frost fusese acuzat de omorârea ei. În aşteptarea audierii legate de comportamentul ei neadecvat, Erika era blocată într-o situaţie incertă. În acea dimineaţă primise telefon de la Marsh.

— Tu şi cu Moss aţi fost la Linda Douglas-Brown şi la Giles Osborne? întrebă el.

— Da, domnule.

— Am primit plângeri de la amândoi, iar Sir Simon ameninţă să facă o plângere oficială.

Deci lor le răspunzi la telefon, dar mie nu, îi veni Erikăi să spună. Îşi muşcă buza.

— Domnule, am fost acolo în calitate de consultat al lui Moss; în niciuna dintre situaţii nu mi s-a cerut să-mi prezint legitimaţia.

— Las-o baltă, Erika!

— Domnule, ştiţi că am recuperat al doilea telefon al Andreei?

— Da, ştiu. Moss a întocmit raportul.

— Şi?

— Şi, tu ai ascuns dovezi. Biletul pe care l-ai primit.

— Dar biletul, domnule...

— Biletul putea să provină din mai multe locuri. Gândeşte-te la colegii tăi din Manchester. Ei încă mai sunt supăraţi pe tine... Scuze. Asta a fost nedrept... Erika, eu cred că trebuie să renunţi la asta.

— Poftim? Aţi văzut fotografiile, domnule?

— Da, am văzut fotografiile şi am citit cu foarte multă atenţie raportul lui Moss. Deşi parcă te aud pe tine când îl citesc. El tot nu doreşte nimic, n-ai absolut niciun temei să dovedeşti că acest... individ, oricine ar fi el, a fost implicat

în moartea Andreei sau a lui Ivy.

— Sau a Tatianei, sau a Karolinei, sau a Mirkăi?

— Ce ai reuşit tu să faci a fost să enervezi o grămadă de oameni şi să te pişi metaforic pe memoria Andreei Douglas-Brown.

— Dar, domnule, nu eu am făcut acele fotografii în care ea...

— Avea un telefon secret, pentru numele lui Dumnezeu! Toată lumea are secrete.

— Să înţeleg că această conversaţie este neoficială?

— Da, Erika. Şi trebuie să-ţi amintesc că şi *tu* eşti neoficială. Eşti suspendată. Fii raţională. Bucură-te de salariul întreg. Ştiu de la o sursă autorizată că, dacă te dai la fund şi-ţi ţii gura, luna viitoare vei fi repusă în funcţie.

— Să mă dau la fund până când? Până când Marco Frost intră la puşcărie pentru ceva ce nu a făcut?

— Ordinele tale...

— De la cine vin? spuse ea, întrerupându-l. Vin de la dumneavoastră sau de la comisarul adjunct Oakley, sau de la Sir Simon Douglas-Brown?

Marsh rămase tăcut o clipă.

— Mâine este înmormântarea Andreei Douglas-Brown. Nu vreau să te văd acolo. Şi nu vreau să aud că ţi-ai băgat nasul altundeva. Iar când povestea asta se termină, *dacă* eşti repusă în funcţie, o să am grijă să fii transferată la o secţie aflată foarte, foarte departe. Am vorbit dar?

— Da, domnule.

Marsh închise. Erika se aşeză pe canapea. Spumega. Îl înjură pe Marsh, apoi pe sine. Nu mai înţelegea ea ce se întâmpla? Instinctele ei nu mai funcţionau în cazul ăsta?

Ba da. Funcţionau.

Fumă o ţigară, apoi se duse să aleagă ceva potrivit pentru o înmormântare.

Capitolul 45

Erika se trezi înainte să se lumineze şi se aşeză lângă fereastra din faţă, bându-şi cafeaua şi fumând. Ziua se întindea în faţa ei, plină de obstacole, iar ea trebuia să treacă prin ea cât mai lin. Făcu un duş şi, când ieşi, exact după nouă, cerul avea o nuanţă albastră-cenuşie. Erika simţi că nu era corect să se ducă la înmormântarea cuiva atât de tânăr. Poate că ziua protesta, refuzând să înceapă cu adevărat.

Scotoci prin geamantan după ceva adecvat de purtat la înmormântarea Andreei, doar pentru a-şi da seama că majoritatea garderobei ei era potrivită pentru o înmormântare. La fund găsi rochia neagră, elegantă, pe care o purtase cu mai mult de un an în urmă la o petrecere de Crăciun, organizată de Poliţia din Manchester. Ţinea minte foarte clar acea noapte; după-amiaza de leneveală de dinainte când ea şi Mark făcuseră dragoste, iar el îi pregătise baia, turnând în apa aburindă ulei de santal, preferatul ei. El se aşezase pe marginea căzii şi stătuseră la taclale şi băuseră vin în timp ce ea se bălăcea în apă. Când venise momentul să-şi pună rochia, o simţise strâns pe corp şi se plânsese că era grasă. Mark o cuprinsese cu braţul de mijloc şi o trăsese spre el, spunându-i că e perfectă. Se dusese la petrecere, mândră că era la braţul lui, cu senzaţia caldă că era iubită, că avea pe cineva deosebit.

Acum, când îşi puse rochia în faţa oglinzii micuţe din dormitorul golaş şi umed, îi atârna pe silueta ei zveltă. Închise ochii şi încercă să retrăiască sentimentul pe care-l avusese în braţele lui, când făcuseră dragoste. Nu reuşi. Era singură. Deschise ochii şi se privi în oglindă.

— Nu pot să fac asta fără tine. Viaţa… Totul… spuse ea.

Apoi auzi în minte ce spunea Mark când considera că era prea dramatică: *Dă-te jos de pe cruce, cineva are nevoie de lemnul ăla!*

În ciuda lacrimilor, râse, spunând:

— Trebuie să-mi vin în fire, nu-i aşa?

Îşi şterse ochii şi întinse mâna după trusa de machiaj, neatinsă de luni întregi. Nu era mare adeptă a machiajului, dar îşi aplică puţin fond de ten şi ruj şi se privi în oglindă. Se întrebase de ce se ducea astăzi, sfidându-şi din nou şefii. O făcea pentru Andrea, pentru Karolina, Mirka... Tatiana.

Şi pentru Mark. Ca şi în cazul fetelor, persoana care-l ucisese nu fusese prinsă.

Biserica Our Lady of Grace and St. Edward de pe Chiswick High Road era o clădire tristă, cu aspect industrial. Structura ei pătrată din cărămidă roşie ar fi fost mai potrivită pentru o staţie de pompare a apei din epoca victoriană decât pentru o biserică. În turnul înalt şi urât bătea un clopot, dar traficul se desfăşura neîncetat pe lângă biserică. Un dric lucea în lumina cenuşie a dimineţii, geamurile lui din spate fiind acoperite cu un curcubeu de flori. Erika aşteptă pe partea opusă a străzii, urmărind cum persoanele îndoliate soseau pe rând.

Prin penumbra uşilor din faţă, îi distinse cu greu pe Simon, Giles şi David. Erau îmbrăcaţi în costume negre şi împărtăşeau programul serviciului religios. Persoanele venite la înmormântare erau bine îmbrăcate şi mult mai în vârstă decât Andrea. În timp ce Erika se uita, trei foşti membri ai cabinetului Tony Blair coborâră dintr-un Mercedes lucios şi, când intrară în biserică, fură întâmpinaţi cu căldură de Simon. Un mic grup de fotografi primiseră permisiunea de a lua parte la înmormântare şi stăteau pe trotuar, la distanţă, diafragmele lor clincănind aproape cu respect.

Era o poveste care nu avea nevoie de putere de convingere sau de vreun scenariu. O fată murise, mult prea tânără, şi oamenii erau aici să o jelească. Desigur, acesta nu era ultimul capitol. În lunile următoare, Marco Frost avea să fie adus în faţa instanţei, iar complicatele şi sordidele detalii ale vieţii şi morţii Andreei aveau să fie readuse pe tapet şi dezbătute din nou. Totuşi, deocamdată,

acesta era un punct, încheierea primei părţi.

Un BMW elegant trase la bordură. Din el ieşiră Marsh şi comisarul adjunct Oakley, în costume negre. Marcie şi eleganta soţie a comisarului adjunct Oakley, o femeie între două vârste, veneau în urma lor, tot în negru. Se îndreptară repede spre intrarea bisericii, oprindu-se să stea de vorbă cu Simon şi Giles şi să-l îmbrăţişeze pe David, care părea vulnerabil, în ciuda faptului că era mai înalt şi decât Giles, şi decât tatăl său.

Ultimele persoane care sosiră fură mama Andreei, Linda şi femeia în vârstă cu ochi pe jumătate închişi. O limuzină se opri lângă trotuar, iar Linda năvăli afară şi se duse la portiera opusă, unde o ajută pe Diana să coboare din maşină. Atât ea, cât şi bătrâna al cărei nume Erika tot nu-l ştia erau extrem de slabe, elegante şi şic în negru. Linda era înfăşurată în ceva care semăna cu un cort negru, fără formă, o jachetă de lână închisă la culoare, iar la gât îi atârna un crucifix mare, din lemn. Părul ei ca de şoarece era pieptănat, dar arăta de parcă cineva i-ar fi pus în cap un castron şi ar fi tuns-o în jurul lui. Nu era machiată şi, chiar şi în frig, părea că transpiră. Diana şi femeia în vârstă lăsară capul în jos, dar Linda se uita sfidătoare la aparatele de fotografiat. Erika mai aşteptă câteva minute până ultimele persoane intrară, apoi traversă strada şi se strecură în biserică.

Se aşeză în capătul unei strane din fundul bisericii ticsite. Un sicriu de lemn frumos ornamentat stătea pe un soclu în faţa altarului, împodobit cu flori albe. Familia Douglas-Brown stătea în strana din faţă şi, când acordurile orgii se stinseră şi în biserică se făcu linişte, Erika observă că Diana se uita înnebunită în jur. Vicarul, îmbrăcat în veşminte albe, veni în faţă şi păru să aştepte un semnal ca să înceapă. Totuşi, Simon clătină din cap. Apoi se aplecă sub borul uriaşei pălării a Dianei, unde părură să se sfătuiască. Linda se aplecă din cealaltă parte şi întră în discuţie. Erika îşi dădu seama despre ce vorbeau: David lipsea din strană. Apoi Linda se ridică şi, sub privirile

întregii congregaţii, la doar câţiva metri de sicriul Andreei, dădu un telefon. Vicarul aştepta acum stingherit lângă altar. Linda rosti câteva cuvinte înainte de întreruperea legăturii. Sună din nou şi îi întinse telefonul tatălui său.

— Linda... *Linda,* spuse Simon, făcându-i semn să vină la el.

Linda pufăi şi rămase fermă pe poziţie, apoi se calmă şi se duse la el. Tatăl ei luă telefonul şi conversaţia deveni foarte aprinsă. Erika nu putu să înţeleagă ce spunea, dar tonul lui supărat stârnea ecouri în biserică. Acum întreaga congregaţie se foia neliniştită. Conversaţia se alătura inconfortabil sicriului lustruit acoperit cu flori. Glasul lui Simon se întrerupe brusc şi Erika îşi schimbă poziţia în strană ca să vadă ce se întâmplă.

Atunci auzi sunetul slab al unui ton de apel. Simon se ridică şi se duse în partea laterală a bisericii, cu telefonul la ureche. Erika se ridică de la locul ei şi ieşi pe furiş din biserică.

Casele şi magazinele apropiate erau solide, neincluzând curtea din faţă şi o fâşie subţire de lespezi în lungul unei laturi a bisericii, al cărei spate dădea spre un zid înalt. David stătea lângă zidul înalt, cu o ţigară neaprinsă între dinţi. Îşi băgă telefonul în haina de la costum.

Erika se duse la el.

— Un foc? întrebă ea, scoţându-şi ţigările şi bricheta.

El se uită o clipă la ea, apoi se aplecă asupra brichetei, făcându-şi mâinile căuş în jurul flăcării şi pufăind cu furie când capătul ţigării deveni roşu incandescent.

Erika îşi aprinse şi ea una şi trase un fum.

— Eşti bine? întrebă ea, băgând ţigările la loc în buzunarul paltonului.

David era extrem de slab şi avea obrajii scobiţi. Pielea lui avea culoarea mierii şi sub pometi avea o spuzeală de acnee. Cu toate astea, faţa lui era tot frumoasă. Avea aceiaşi ochi căprui şi buze pline ca Andrea. Se uita cu ochii întredeschişi la Erika şi dădu din umeri.

— De ce nu eşti înăuntru, la slujbă? întrebă Erika.

— Toate astea sunt rahaturi... Părinţii mei au organizat

acest omagiu pretenţios, care n-are *nicio legătură* cu cine a fost Andrea. Ea era o boarfă, era ţipătoare şi proastă ca noaptea şi avea puterea de concentrare a unei insecte. Însă era foarte bună şi era foarte amuzant s-o ai în preajmă. Nu pot să sufăr expresia „lumina o încăpere”. E debitată tot timpul, însă în cazul ei era adevărat. Doamne, de ce a trebuit să fie Andrea şi nu Li…

Glasul i se stinse şi păru că se ruşinează.

— Linda?

— Nu. Nu voiam să spun asta. Deşi cred că Linda e atât de disperată după atenţie, încât i-ar plăcea să fie omorâtă cu brutalitate. Ar fi mai interesant de scris pe profilul ei de Facebook decât „Sunt florăreasă şi îmi plac pisicile...”

David începu să plângă.

— Rahat, rahat, rahat! Am jurat că n-am să mă folosesc de astea, spuse el, scoţând din buzunar un pacheţel de şerveţele.

— Ascultă, David. Ai să regreţi dacă nu te duci înăuntru. Ai nevoie de o încheiere, crede-mă.

David îşi suflă nasul şi mai scoase un şerveţel din pachet.

— De ce eşti aici? întrebă el.

— Am venit să-i aduc un ultim omagiu.

— Să ştii că părinţii mei te învinovăţesc pentru relatările din presă.

— Şi tu ce crezi?

— Cred că Andrea a fost întotdeauna sinceră privitor la bărbaţii cu care ieşea, privitor la faptul că-i plăcea sexul.

— Şi Giles?

— El voia o soţie-trofeu. O femeie de rasă, care să-i îmbunătăţească fondul genetic. Prea mulţi veri s-au căsătorit între ei în familia lui. Probabil ai observat că e cam circar.

— Circar?

— Omuleţii ciudaţi de la circ…

— Aha.

— Scuze, sunt un tâmpit.

— Azi ai dreptul să fii, spuse Erika.

— Da, şi l-aţi prins pe criminal. Marco Frost.

Erika trase un fum din ţigară.

— Tu nu crezi că el e criminalul, nu-i aşa?

— Cum face faţă mama ta? întrebă Erika.

— Dacă vrei să schimbi subiectul, alege o întrebare mai puţin tâmpită. Deşi nu arăţi câtuşi de puţin a tâmpită, spuse David, trăgând adânc din ţigară.

— Bun, spuse Erika, scoţând o copie a fotografiei Andreei în bar cu bărbatul brunet. L-ai văzut vreodată pe acest bărbat?

— Şi uite aşa, uşurel, am ajuns la subiect.

— David. Te rog. E important, spuse Erika.

Se uită la faţa lui. El luă fotografia şi îşi ronţăi buza.

— Nu.

— Eşti sigur?

— Da.

— Pentru că şi Linda a fost acolo în acea seară.

— Ei bine, eu n-am fost, spuse David.

— Eu nu cred asta, spuse un glas.

Erika se întoarse şi îl văzu pe Simon apropriindu-se. Capul lui era aplecat într-o parte şi ochii îi scăpărau de mânie. Diana venea în urma lui bălăbănindu-se pe tocuri, pălăria şi voalurile ei nelăsând să se vadă nimic.

— N-ai pic de respect? spuse el înfruntând-o pe Erika, apropiindu-şi faţa de a ei.

Ea refuză să se lase intimidată şi îi întoarse privirea.

— De ce eşti aici, David? spuse Diana când ajunse la ei şi glasul i se frânse.

— Îl întreb pe David dacă l-a văzut pe acest bărbat; un bărbat, cred eu… începu Erika.

Simon îi smulse fotografia, o făcu cocoloş şi o aruncă jos. O înşfăcă pe Erika de braţ şi începu s-o tragă prin curte.

— M-am săturat să-mi tot încurci treburile! strigă el.

Erika încercă să se desprindă din strânsoarea lui, dar el o ţinea bine şi o trăgea înspre stradă.

— Fac asta pentru voi, pentru Andrea… spuse Erika.

— Ba nu! Faci asta ca să avansezi în cariera ta abjectă. Dacă te mai prind în apropierea familiei mele, am să cer

ordin de restricţie. Avocatul meu spune că am motive!

Ajunseră pe trotuar tocmai când un taxi trăgea la bordură. Simon ridică braţul, apoi deschise portiera cu o smucitură şi o împinse pe Erika înăuntru, lovind-o cu capul de portieră.

— Ia-o de aici pe javra asta şi du-o departe! spuse el cu scârbă pe geam şoferului, aruncând pe scaun o bancnotă de cincizeci de lire.

Erika se uită la el. Ochii lui căprui scăpărau de furie.

— Eşti bine, iubire? spuse taximetristul, uitându-se la ea în oglinda retrovizoare.

— Da. Porneşte, spuse ea.

Taxiul demară şi intră în trafic, iar Erika îl văzu pe Simon Douglas-Brown uitându-se urât după ea de pe bordură. David se îndrepta încet spre intrarea bisericii, la braţ cu mama lui.

Erika îşi frecă prin palton braţul, care zvâcnea de la strânsoarea puternică a lui Simon.

Capitolul 46

Erika ajunse la Brockley Crematorium câteva ore mai târziu. Era pe o stradă mică, rezidenţială, retrasă de la drumul principal şi la câteva minute de mers pe jos de apartamentul ei. O luă pe aleea şerpuitoare, pe lângă copacii înalţi, înfrunziţi tot anul, şi-l văzu pe sergentul Woolf în faţa uşilor duble, din sticlă, ale crematoriului. Era îmbrăcat cu un costum care îi venea prost şi avea obrajii fălcoşi roşii de frig.

— Mersi că ai venit, şefa, spuse el.

— A fost o idee bună, spuse Erika.

Îl luă de braţ şi intrară. Capela era plăcută, chiar dacă puţin instituţională. Covorul şi draperiile roşii erau decolorate, iar şirurile de bănci de lemn cam jerpelite.

În faţă era un mic sicriu din carton pus pe o cutie cu inserţii de lemn care, la o privire mai atentă, era o bandă transportoare.

În rândul din faţă stătea un asistent social indian, între două vârste, cu cei trei nepoţi ai lui Ivy. Ei fuseseră spălaţi şi aranjaţi; cele două fete purtau rochii albastre, identice, iar băieţelul purta un costum cam mare pentru el. Se uitară încruntaţi la Erika şi la Woolf, cu aceeaşi circumspecţie cu care priveau pe toată lumea. În spate mai erau trei persoane: femeia masivă pe care Erika o văzuse în cârciumă cu Ivy şi o femeie slabă, cu faţă dură şi un păr blond-galben cu şapte centimetri de rădăcini negre. Între ele stătea proprietarul cârciumii The Crown. Avea părul blond-roşcat pieptănat lins şi era voinic şi impozant în costumul lui elegant. O salută pe Erika dând din cap când ea şi Woolf se strecurară pe locurile de lângă uşă.

Un preot se ridică şi ţinu în viteză o slujbă respectuoasă, dar impersonală, numind-o de la cap la coadă Ivy Norton. Toată lumea fu îndemnată să spună Tatăl Nostru şi apoi Erika fu surprinsă că Woolf se ridică şi se strecură pe lângă ea. Se duse la pupitru şi îşi puse ochelarii de citit. Trase adânc aer în piept şi începu să citească:

„Când plec, eliberaţi-mă, daţi-mi drumul.
Am atâtea lucruri de văzut şi de făcut,
Nu trebuie să vă legaţi de mine cu prea multe lacrimi,
Ci fiţi recunoscători că am avut atâţia ani frumoşi.

V-am dat iubirea mea, iar voi puteţi doar să ghiciţi
Ce mult mi-aţi dăruit ca fericire.
Vă mulţumesc pentru iubirea pe care mi-aţi arătat-o,
Dar acum este vremea să plec mai departe singur.

Aşa că jeliţi-mă o vreme, dacă trebuie să jeliţi,
Apoi lăsaţi-vă durerea să fie alinată de încredere.
Noi trebuie să ne despărţim doar pentru o vreme,
Aşa că păstraţi amintirile ca pe-o comoară în inima voastră.
Eu nu voi fi departe, căci viaţa merge înainte.
Iar dacă aveţi nevoie de mine, chemaţi-mă şi voi veni.

Deşi nu puteţi să mă vedeţi sau să mă atingeţi, voi fi aproape.
Iar dacă ascultaţi cu inima, veţi auzi
În jurul vostru toată iubirea mea dulce şi senină.
Iar apoi, când veţi veni încoace singuri,
Vă voi întâmpina cu un zâmbet şi un «Bun venit Acasă»”.

Când Woolf termină, Erika era înlăcrimată şi aproape furioasă. Citirea poeziei fusese un lucru frumos şi înduioşător, dar ea se aşteptase să ia parte la o înmormântare tristă, dar inevitabilă. Poezia citită de Woolf o mişcase profund şi o transportase într-un loc unde nu voia să se ducă. Când Woolf se întoarse la locul lui, o văzu pe Erika plângând, îi făcu stingher un semn cu capul şi se îndreptă spre uşă. Apoi se auzi muzica şi sicriul lui Ivy porni spre draperii, care se deschiseră şi se închiseră cu un zornăit.

Când Erika ieşi, Woolf aştepta în faţa intrării, lângă un rond în care nu mai erau flori.

— Toate bune, şefa?
— Da. Poezia aia a fost frumoasă, spuse ea.
— Am găsit-o pe internet. Se numeşte *Celor pe care îi iubesc şi celor care mă iubesc,* e anonimă. M-am gândit că Ivy merita ceva s-o însoţească la plecare, spuse el jenat.
— Veniţi la priveghi? spuse un glas.
Când se întoarseră îl văzură pe proprietarul The Crown.
— Se ţine un priveghi? întrebă Erika.
— Păi, câteva pahare. Ivy era o clientă fidelă.
Privirea Erikăi fu atrasă de cele două femei, cea grasă şi cea slabă; fumau sub un copac.
— Numai puţin, mă întorc într-o secundă, spuse ea.
Se duse în grabă la ele, scoţând din geantă fotografia Andreei cu bărbatul brunet.
— Da' ai tupeu, nu glumă! spuse femeia masivă când Erika ajunse lângă ele.
— Vreau să vă întreb… începu Erika, dar femeia îşi dădu capul pe spate şi o scuipă în faţă.
— Ai tupeu să stai acolo vărsând lacrimi de crocodil când e ca şi cum tu ai omorât-o pe Ivy, jigodie ce eşti!
Plecă ţanţoşă, lăsând-o pe blonda neîngrijită să se holbeze şocată la Erika.
— Da. Şi noi nu ştim nimic, spuse ea, uitându-se la fotografie înainte de a pleca după tovarăşa ei masivă.
Erika scotoci prin geantă după un şerveţel şi-şi şterse faţa.

Când se întoarse, văzu că Woolf plecase, dar proprietarul o aştepta.
— Colegul tău a primit un telefon şi a trebuit să plece, spuse el. Ai chef de un pahar?
— Chiar vrei să mă întorc în cârciumă după data trecută?
— Oh, nu ştiu. Se pare că sunt atras de blonde dificile. Zâmbi şi dădu din umeri.
— Haide, îmi eşti datoare. Te-am scos dintr-o situaţie nasoală.
— Oricât de tentat ar fi să fii agăţată la un priveghi…

scuze, trebuie s-o întind.

— Cum vrei, spuse el. Ăla e cel pe care îl cauţi? George Mitchell?

Erika se opri în loc.

— Poftim?

— Fotografia aia, spuse el. Ce-a mai făcut acum George?

— Îl cunoşti pe acest bărbat?

El râse.

— Îl cunosc. Totuşi, nu l-aş socoti prieten.

Erika ridică fotografia.

— Acest bărbat se numeşte George Mitchell?

— Da. Şi acum mă îngrijorezi. Nu e un om cu care să vrei să te-ncurci. Asta n-o să se întoarcă împotriva mea, nu-i aşa?

— Nu. Ştii unde locuieşte?

— Nu, asta-i tot ce am de spus. Altceva nu mai ştiu. N-am vorbit niciodată cu tine, bine? Vorbesc serios, bine?

— Da. Bine, spuse Erika.

Discuţia despre pahar fusese uitată şi-l văzu ieşind din crematoriu, urcându-se în maşină şi plecând.

Se întoarse şi se uită la clădirea joasă, cu terenul ei foarte îngrijit. Dintr-un coş înalt se înălţa un fum negru.

— Mergi mai departe, Ivy. Acum eşti liberă să zbori, spuse Erika, emoţionată. Cred că tocmai l-am găsit pe nemernicul care ţi-a făcut asta.

Capitolul 47

Era puţin trecut de zece seara şi Erika lăsase câteva mesaje pentru Moss, Peterson, Crane şi chiar pentru Woolf. Nimeni nu fusese disponibil când sunase la secţie, aşa că lăsase mesajele pe mobilele lor.

Nu ştia dacă încă lucrau, dar bănuia că, spre deosebire de ea, toţi aveau vieţi sociale dincolo de muncă. Când se întoarse de la înmormântare, se duse la cafenea şi-l căutase online pe George Mitchell. Nu apăruse nimic despre George Mitchell care să-i trezească interesul.

Se duse la frigider să-şi mai toarne un pahar de vin, dar văzu că sticla era goală. Se simţi brusc obosită; avea nevoie de somn.

Stinse lumina, se duse în baie şi făcu un duş lung şi fierbinte. Când ieşi din duş, combinaţia de aer rece şi aburi o enervă. Îi lipsea baia luxoasă de la ea de acasă, îi lipsea în general casa, care era acum închiriată. Mobila, patul cel vechi, grădina. Se duse la oglindă şi şterse condensul. Hotărî că, dacă până dimineaţă nu primea un răspuns de la cineva, avea să se ducă ea la secţie.

Când se sui în pat, îl sună iar pe Peterson şi apoi pe Moss. Le lăsă amândurora mesaje, spunându-le din nou că ştia numele bărbatului din fotografie. Apoi, frustrată şi enervată, stinse lumina.

Puţin înainte de miezul nopţii, Erika dormea uşor. Ultimii navetişti ai serii trecuseră pe lângă apartamentul ei şi afară se aşternuse linişte. O lumină slabă de la felinarele stradale se prelingea prin camera de zi, căzând pe peretele din spate al băii. Erika se întoarse pe cealaltă parte în somn, schimbându-şi poziţia capului pe pernă. Nu auzi zgomotul ventilatorul gurii de aerisire din baie când ieşi din perete şi se legănă dintr-o parte în alta, frecându-se de perete.

Erika se trezi brusc dintr-un somn fără vise. Era

întuneric şi ceasul de pe noptieră arăta 00:13. Îşi aranjă perna şi se pregătea să se culce la loc când auzi un scârţâit foarte slab. Îşi ţinu respiraţia. Scârţâitul se auzi iar. Trecură câteva secunde şi apoi auzi un foşnet de hârtii în camera de zi. Apoi auzi un sertar deschis foarte încet. Ochii ei fugiră prin dormitor după o armă; ceva cu care să se apere.

Nu era nimic. Apoi zări veioza de pe noptieră. Era făcută din metal şi grea, ca un mic sfeşnic. Foarte încet şi în linişte, fără să-şi ia ochii de la uşă, se aplecă şi scoase veioza din priză. Ţinându-şi răsuflarea înfăşură cablul în jurul bazei veiozei şi auzi, în faţa uşii dormitorului, un scârţâit slab.

Strângând veioza în mână, se dădu încet jos din pat. Auzi iar un scârţâit pe hol, îndepărtându-se de uşă. Se opri şi ascultă. Linişte. Se duse uşurel la telefonul care se încărca pe podea, lângă perete, dorindu-şi să fi avut un telefon fix. Auzi un alt scârţâit. De data asta venea din faţa băii. O parte din ea voia ca persoana care era acolo să-şi dea seama că nu era nimic bun de furat şi apoi să plece. Când se furişa spre uşă, având grijă să calce egal şi încet pe parchet, tonul de pornire al telefonului ei sparse strident liniştea.

Rahat, ce greşeală tâmpită! Inima ei o luă la galop. Linişte, apoi zgomotul de paşi se îndreptă spre dormitor. Acum paşii erau grei, siguri pe ei, fără să se furişeze. Te înspăimânta să-i auzi.

Apoi totul se petrecu rapid: uşa fu deschisă cu o lovitură de picior. O siluetă îmbrăcată din cap până-n picioare în negru se repezi la ea şi o apucă de gât cu o mănuşă de piele neagră. Ochii îi licăreau prin cagulă. Erika fu uimită de forţa mâinii şi îşi simţi beregata şi traheea zdrobite. Se luptă pentru veioză, dar ea îi alunecă din mână pe pat. Silueta o împinse pe pat, strângând-o tot timpul de gât.

Erika dădu din picioare, dar silueta se răsuci cu abilitate într-o parte, imobilizându-i ambele picioare cu un şold. Ea ridică mâinile, încercând să apuce cagula, dar silueta îi imobiliză braţele cu coatele.

Mâinile se strânseră în jurul gâtului ei. Nu putea să respire, nu putea să facă nimic. Saliva îi curgea din gura deschisă, prelingându-se pe bărbie. Sângele părea să-i stagneze în faţă şi cap, iar mâinile continuau să strângă, să strângă atât de tare, încât ea avea impresia că o să-i explodeze capul înainte de a se sufoca. Silueta era foarte liniştită, foarte calmă. Respira ritmic şi braţele îi tremurau din cauza efortului de a menţine strânsoarea.

Durerea era acum insuportabilă; degetele de pe traheea ei apăsau, zdrobeau. Începu să vadă puncte negre, care se răspândeau şi se măreau.

Şi atunci se auzi soneria de la uşă. Mâinile strânseră mai tare şi vederea ei începu să se stingă. Soneria sună iar, mai lung. Se auzi o bătaie puternică în uşă şi apoi glasul lui Moss.

— Eşti acolo, şefa? Scuze că trec atât de târziu, dar trebuie să vorbim...

Avea să moară, o ştia. Era captivă. Îşi întinse degetele şi simţi veioza pe pat, lângă ea. Vederea ei era inundată de beznă. Îşi adună toată energia şi-şi lipi degetele de lampă, clintind-o puţin. Moss bătu încă o dată. Cu ultimele puteri, Erika împinse lampa. Ea alunecă de pe pat şi căzu pe podea cu zgomot, iar becul se sparse.

— Şefa? spuse Moss, bătând iar cu pumnul în uşă. Şefa? Ce se întâmplă? Am să sparg uşa.

Brusc, strânsoarea slăbi şi silueta fugi din dormitor.

Erika rămase acolo, sufocându-se, încercând să tragă aer în plămâni. Se auzi un bufnet când Moss încercă să spargă uşa. Erika icni o dată, de două ori, oftă adânc şi, când în restul corpului ajunse puţin oxigen, vederea îi reveni. Cu o voinţă supraomenească, se târî până la marginea patului şi se rostogoli pe parchet cu zgomot, simţind cum cioburile de bec îi pătrund în antebraţ. Se târî spre uşă, fără să-i peste dacă silueta mai era acolo.

Se auzi un bufnet mai puternic când Moss lovi în uşă cu umărul. La a treia încercare, uşa zbură din perete.

— Doamne, şefa! strigă Moss, grăbindu-se spre locul în care Erika zăcea pe podea.

Erika încă gâfâia şi se ţinea de gât. Sângele de la tăietură i se scurgea pe braţ şi era mânjită pe bărbie şi gât. Era cenuşie la faţă şi se lăsă iar în jos în uşă.

— Şefa, la dracu', ce s-a întâmplat?

— Sânge... e doar braţul, mârâi Erika. Cineva a fost... aici...

Capitolul 48

Moss se mişcă repede, chemă ajutoare şi, în câteva minute, apartamentul Erikăi forfotea de poliţişti. Apoi sosi o echipă de la Criminalistică şi îi prelevă probe din unghii şi de pe gât, apoi îi spuse că trebuia să-i ia toate hainele.

Doamna în vârstă de alături refuzase să-i deschidă uşa lui Moss, însă când văzu poliţia, ambulanţa şi legiştii, atitudinea ei se schimbă şi-i lăsase să intre.

Erika trebui să-şi pună o salopetă albă; apartamentul ei era acum parte a unei infracţiuni. Doi paramedici îi bandajară braţul în timp ce ea stătea pe canapeaua mică din camera din faţă a bătrânei. Doi papagali mici ţopăiau într-o colivie prinsă sus pe perete.

— Dragă, ai vrea o ceaşcă de ceai? întrebă femeia, în timp ce paramedicii – un bărbat şi o femeie – o examinau pe Erika.

— Nu cred că un ceai fierbinte e o idee bună, spuse bărbatul paramedic.

Erika se zări într-o oglindă cu ramă aurită de deasupra poliţei căminului, în care, aplecată fiind, se vedea întreaga cameră de zi. Gâtul îi era umflat şi avea urme roşii; albul ochilor devenise roz şi lăcrima. În colţul ochiului stâng înflorea o pată de sânge.

— Ţi s-a spart un vas mic de sânge la ochiul stâng, confirmă paramedicul, uitându-se în ochii ei cu o lanternă subţire. Poţi să deschizi larg gura? O să doară, dar cât de larg poţi, te rog.

Erika înghiţi şi deschise gura.

Paramedicul se uită în gâtul ei.

— În regulă, aici e bine, acum ţine gura deschisă şi oftează...

Erika încercă, dar începu să se sufoce.

— În regulă, uşurel... Nu văd nicio dovadă de fractură laringeală, nici vreun edem al căilor aeriene superioare.

— Asta-i bine, da? întrebă Moss, care apăruse în uşă.

Paramedicul dădu din cap.

— Ce ziceţi de o băutură rece, bună? Am în frigider un întăritor pentru inimă din coacăze negre, propuse bătrâna, care era îmbrăcată cu un capot lung şi, sub fileul de păr, i se vedea un şir de bigudiuri albastre.

— Doar puţină apă, spuse femeia paramedic. Mai ai şi alte răni? În afară de braţ, adăugă ea.

Erika clătină din cap, înfiorându-se.

— Deocamdată rămâi pe loc, şefa. Eu mă duc să vorbesc cu echipa care e în apartamentul tău, spuse Moss, plecând.

— Noi vom aştepta la parter; va trebui să coasem braţul acela, spuse femeia paramedic, care aplicase pe tăietură o compresă.

Erika dădu din cap, iar paramedicii strânseră trusa de prim ajutor şi plecară. Bătrâna se întoarse cu un pahar mic cu apă. Erika îl luă recunoscătoare şi bău cu precauţie. Tuşi şi se înecă şi bătrâna veni repede la ea cu un şerveţel.

— Mai încearcă, dragă, ia câteva înghiţituri foarte mici, spuse ea, ţinând şerveţelul sub bărbia Erikăi.

Erika reuşi să ia o înghiţitură mică, însă o arse pe gât. Femeia continuă.

— Zona asta! Când m-am mutat eu aici în 1953 ne cunoşteam toţi între noi. Puteai să laşi uşa deschisă; aveam o comunitate adevărată. Dar în ziua de azi… Nu trece o săptămână fără să auzi că a fost un jaf sau o spargere… Ai să vezi că eu am gratii la toate ferestrele şi un sistem de alarmă personal.

Se auzi o bătaie în uşa din faţă.

— E un negru înalt care spune că e poliţist, spuse femeia, intrând circumspectă în cameră cu Peterson.

— Doamne, şefa! spuse el.

Erika zâmbi slab.

— Eşti şefa lui? întrebă femeia.

Erika ridică din umeri, apoi dădu din cap.

— Eşti poliţistă?

— Este inspector detectiv-şef, spuse Peterson. Am pus o grămadă de poliţişti să meargă din uşă în uşă, dar nimic… Cel care a fost a întins-o.

— Doamne Dumnezeule! Şi când te gândeşti că asta i s-a

întâmplat unui inspector detectiv-şef! Ce să mai zicem de noi, ceilalţi? Cel care a făcut-o nu are nicio teamă. Tu ce eşti? îl întrebă bătrâna pe Peterson.

— Sunt poliţist.

— Da, dragă; ce grad ai?

— Inspector detectiv, spuse Peterson.

— Ştii de cine îmi aminteşti? Care-i serialul ăla cu poliţistul negru?

— *Luther,* spuse Peterson, încercând să nu pară supărat.

— Ooo, da, Luther. E foarte bun. Ţi-a spus cineva că semeni un pic cu el?

În ciuda a tot ce se întâmplase, Erika zâmbi.

— Oamenii ca dumneavoastră mi-o tot spun.

— O, mulţumesc, spuse bătrâna, nepricepând ce voia să zică el. Eu chiar încerc să mă uit la filme de calitate la televizor, şi nu mă uit deloc la reality-show-uri. Ce grad are Luther?

— Cred că este inspector detectiv-şef.

— Păi, dacă el poate să facă asta, poţi şi tu, spuse bătrâna, bătându-l uşurel pe braţ.

— Vreţi să ne scuzaţi un minut, doamnă? întrebă Peterson.

Femeia aprobă din cap şi plecă. El îşi dădu ochii peste cap. Erika încercă să zâmbească, dar o duru.

— Doamne, şefa, îmi pare tare rău!

Peterson scoase carnetul şi-l răsfoi până dădu de o pagină albă.

— A luat ceva din casă?

Erika clătină din cap şi apoi ridică din umeri. La toate întrebările-standard puse de Peterson putu să răspundă doar dând sau clătinând din cap, însă, în afară de faptul că silueta era înaltă şi puternică, nu putu să ofere nicio informaţie.

— E jalnic, spuse Erika, înghiţind dureros. Ar fi trebuit să-i…

Imită scoaterea unei cagule de pe cap.

— E în regulă, şefa. Întotdeauna pare simplu după aceea, spuse Peterson.

Moss se întoarse, aducând carcasa gurii de ventilaţie.

— A intrat folosindu-se de conducta de ventilaţie, spuse ea.

— Era... nu ştiu, cred că era bărbat, mormăi Erika.

— Şefa, se va lucra toată noaptea împreună cu legiştii. Ai unde să stai? întrebă Peterson.

— La hotel, mârâi Erika.

— Nu, şefa, stai la mine, spuse Moss. Am o cameră liberă. Şi pot şi să-ţi împrumut ceva de îmbrăcat. Arăţi de parcă eşti pe cale să ieşi într-un club de la sfârşitul anilor ’90.

Erika încercă iar să râdă, dar era dureros. Într-un fel ciudat, era mulţumită. Venise după ea. Era pe urmele lui.

Capitolul 49

Silueta gonea pe Camberwell High Street, ţipând şi urlând în maşină, nepăsându-i de viteză.

Am fost atât de aproape! ATÂT DE APROAPE!

Nările siluetei era dilatate, lacrimile îi şiroiau pe obraz. Erau lacrimi de furie şi durere. Ieşirea din apartamentul lui DCI Foster fusese îngrozitoare – îşi dădu drumul lunecând pe zidul din spate al clădirii, abia reuşind să se ţină de el, apoi se prăbuşise pe zidul de cărămidă, după care căzuse rostogol pe trotuar. Durerea nu-l îngrijorase, ci continuase să alerge în întuneric până ce ieşi în strada luminată. Nu-i păsa cine-l vedea, nu voise decât să fugă, leoarcă de transpiraţie. Frica şi durerea se împreunau pentru o ultimă răbufnire de energie nebună.

DCI Foster fusese atât de aproape! Lumina din ochii ei tocmai începuse să se stingă şi apoi...

Lumina roşie a unui semafor năvălea spre parbriz. Când silueta trânti piciorul pe frână, maşina se opri cu un scrâşnet, apucând să treacă printr-o intersecţie cu o cârciumă în colţ. Câţiva studenţi coborâră de pe trotuar şi înconjurară maşina, râzând şi arătându-l cu degetul.

Rahat, am rămas cu cagula pe cap!

Câţiva tineri bătură în spatele maşinii când trecură. Nişte fete care treceau prin faţa maşinii se uitară prin parbriz.

Linişteşte-te, ai reuşit, poartă-te ca ei – un student prost.

Silueta îşi scoase cagula cu un gest de cavaler medieval şi se strâmbă comic la studenţi prin parbriz. Păru, evident, nebun, pentru că fetele ţipară şi se feriră, în timp ce un băiat se clătină şi vomită lângă geamul maşinii.

Semaforul se făcu verde şi silueta apăsă pe acceleraţie, îndreptându-se cu scrâşnet de cauciucuri spre The Oval şi Blackfriars Bridge.

Ea n-a văzut nimic, n-avea cum. Aveam faţa acoperită. Aveam faţa acoperită...

Frica fu înlocuită de mânie.

Nu m-a lăsat s-o omor!

Capitolul 50

Moss o duse pe Erika la Lewisham Hospital, unde i se făcu o radiografie la gât şi i se puseră douăsprezece copci la tăietură. I se recomandă o săptămână de odihnă şi, mai important, repaus vocal.

Era trecut de patru dimineaţa când ajunseră acasă la Moss. Efectul adrenalinei trecuse şi o oboseală nemaipomenită puse stăpânire pe Erika. Tremura când o urmă pe Moss pe portiţa din faţa unei frumoase case terasate din Ladywell. O blondă drăguţă le deschise uşa din faţă, legănând un băieţel brunet, în pijama albastră.

— S-a trezit, aşa că m-am gândit că poţi să-l saluţi repede înainte de a-l culca la loc, spuse ea.

— Scuze că am ratat ora de culcare, spuse Moss, luând băieţelul în braţe.

Îl sărută apăsat pe obraz. El se frecă timid la ochi şi zâmbi.

— Ea e soţia mea, Celia, iar el e fiul nostru, Jacob, spuse Moss în timp ce intrau în holul primitor.

— Bună, Erika! spuse Celia, neştiind cum să se poarte în faţa laceraţilor de pe gâtul Erikăi, a ochiului roşu şi faptului că era îmbrăcată în salopetă.

— Eşti o femeie din spaţiu? întrebă Jacob cu o expresie serioasă pe feţişoară.

Erika zâmbi slab; iar Moss şi Celia râseră.

— Nu... mârâi Erika.

— Da, fără criminali în spaţiu. Sunt sigură că ar fi multă linişte, spuse Celia. Eu mă duc să-l pun în pat pe micuţul acesta. Te rog să te simţi ca acasă, Erika. Vrei să faci un duş?

Erika dădu din cap.

— Kate, dă-i Erikăi un prosop din uscător cât îl culc eu la loc pe Jacob. Spune noapte bună, Jacob.

— Noapte bună, Jacob! spuse el cu un zâmbet larg.

— Patul din camera liberă este făcut şi am pus radiatorul cel mic acolo.

Moss îi sărută pe Celia şi Jacob şi ei ieşiră din cameră.

— Frumoasă familie, mormăi Erika, cocoţându-se pe marginea canapelei, stingheră.

— Doctorul a spus să nu vorbeşti, şefa... Mersi. Sunt foarte norocoasă. Jacob a venit acum câţiva ani. L-a născut Celia. Tare aş vrea să avem o fetiţă. Doar că munca ne stă în cale.

Erika mârâi ceva.

— Ce a fost asta?

Erika clătină din cap, frustrată.

— N-o lăsaţi până nu e prea târziu... copiii.

Moss dădu din cap. Se duse în bucătărie şi se întoarse cu două pahare cu suc de portocale. Al Erikăi avea un pai.

— S-ar părea că ţi-ar prinde bine puţin zahăr.

Luă fiecare o înghiţitură.

— L-am pus pe ofiţerul care este de gardă noaptea să-l caute în baza de date pe George Mitchell. Nimic.

Erika clătină din cap.

— Şefa, cineva tocmai a încercat să te omoare. Crezi că are legătură cu cazul nostru?

Erika se simţea terminată. Nu ştia dacă de şoc sau de epuizare, dar nu-i păsa. Voia să doarmă. Dădu din cap.

— Duş? întrebă ea, uitându-se la salopeta de pe ea.

— Sigur, da, şefa, spuse Moss.

O studie o clipă pe Erika. Îngrijorare, amestecată cu puţină milă.

Erika stătu multă vreme sub duş, ţinând întins braţul bandajat ca să evite apa. Inhală aburii, încercând să îndepărteze îngrozitoarea iritaţie din gât. Îşi puse pijamaua împrumutată de Moss. Se privi în oglinda din baie. Ochii ei ieşiţi din orbite aveau o nuanţă rozalie, iar gâtul îi era acum atât de umflat, încât semăna cu o broască-ţestoasă. Deschise dulăpiorul cu medicamente, dar nu găsi decât analgezice şi tablete de tuse. Sperase la ceva împotriva anxietăţii sau nişte somnifere. Luă cu grijă câteva tablete de tuse, durerea fiind aproape insuportabilă când le înghiţi.

Când ieşi din baie, în casă domneau întunericul şi liniştea şi doar în hol era o lumină de veghe. În drum spre camera liberă, se opri în faţa uşii camerei lui Jacob. Uşa era întredeschisă şi el dormea adânc sub o pătură albastră. Deasupra patului lui se învârtea un carusel muzical, ale cărui lumini blânde lunecau pe pereţi în ritmul unui cântec de leagăn.

Moss îşi risca viaţa în majoritatea zilelor, luptându-se cu nebunii cu arme şi cuţite, cu vendetele şi duşmăniile lor. Jacob dormea, pieptul lui ridicându-se şi coborând încet. Lumea lui erau cele două mămici, jucăriile, caruselul muzical care se învârtea deasupra capului său cu melodia lui liniştitoare. Pentru prima dată, Erika se întrebă dacă toate astea meritau. Arestezi un tip rău şi vin zece în locul lui.

Ajunsă în camera micuţă din capătul casei, se urcă în patul de o persoană, îşi trase pilota peste cap şi încercă să doarmă. De câte ori închidea ochii, vedea silueta aplecată ameninţător asupra ei, sugrumând-o. Faţa nevăzută sub masca de lână, doar doi ochi care licăreau în semiîntuneric.

Soarta o adusese pe Moss la uşa ei exact când trebuise? De ce fusese cruţată? Mark era o persoană mult mai bună decât ar fi putut fi ea vreodată. Era bun şi răbdător; un ofiţer de poliţie strălucit. Îşi croise singur locul în lume. Făcuse mult bine şi era în stare de mult mai mult.

De ce el fusese luat, pe când ea era cruţată?

Capitolul 51

Erika rămase la Moss şi Celia câteva zile. La început era epuizată şi putu să doarmă. Dar curând, durerea din gâtul şi braţul ei, frustrarea de a nu putea să comunice şi claustrofobia micuţului dormitor îşi spuseră cuvântul.

Celia era foarte bună, îi aducea supă caldă şi reviste, iar Jacob venea s-o vadă când se întorcea de la grădiniţă. De câteva ori îi aduse micul său DVD-player şi stătură pe pat şi se uitară la *Minions* şi *Hotel Transylvania.*

Detaliile cazului se învârteau în mintea Erikăi. Se întoarse la momentul în care cadavrul Andreei fusese găsit sub gheaţă, apoi la întâlnirea cu familia fetei – Simon şi Diana, care erau atât de ocupaţi, încât păreau părinţi de la distanţă. Linda şi David n-aveau nimic în comun, iar relaţia lor cu Andrea fusese foarte diferită, însă niciunul nu ştia ce făcea sora lor în noaptea în care dispăruse. Nu ştiau de ce se dusese la o cârciumă ciudată şi periculoasă din South London pentru a se întâlni cu George Mitchell şi blonda încă neidentificată. Şi mai era şi Ivy Norris, care îi văzuse pe Andrea şi însoţitorii ei în acea noapte, absolut întâmplător. La fel şi barmaniţa, Kristina.

Şi mai erau cele trei fete moarte. Din loialitate şi solidaritate feminină, Erika refuza să le numească prostituate. Exista vreo legătură cu Andrea? Cu Ivy? Sau doar fuseseră la locul nepotrivit în momentul nepotrivit? Şi mai era şi Marco Frost, pe care DCI Sparks îl arestase ca prim suspect, folosindu-se de probe subţirele, totuşi convingătoare, care-l legaseră de Andrea.

Detaliile cazului se răsuceau şi se încâlceau în mintea Erikăi ca o uriaşă moară din sfoară trecută pe după degete. Uneori, lipsea o verigă. Alteori, asta îl putea lega pe bărbatul care încercase s-o omoare pe Erika de toate celelalte decese.

În vis, bărbatul o vizita iar pe Erika, dar în timp ce-o strângea de gât ea reuşea să-i tragă cagula de pe cap.

Era altă faţă de fiecare dată: George Mitchell, Simon

Douglas-Brown, Mark, David, Giles Osborne – chiar şi Linda. În ultimul vis, când trase cagula, era Andrea, exact cum arăta moartă, cu ochii ficşi, dinţii dezgoliţi şi părul ud şi plin de frunze.

Zilele treceau şi Erika nu primea nicio veste de la Marsh. Moss era ocupată cu înfăţişările la tribunal şi alte cazuri şi doar seara putea s-o pună, pe scurt, la curent cu mersul evenimentelor. Baza de date a poliţiei nu găsise nimic despre George Mitchell şi nici bazele de date privind evidenţele electorale şi financiare. Exista un singur progres: un folicul micuţ de păr fusese recuperat de pe cămaşa de noapte a Erikăi, care ar fi putut să provină de la atacatorul ei – dar, introdus în baza de date, nici el nu aduse nicio noutate.

În a patra dimineaţă, gâtul ei începu să se vindece şi putea să vorbească. Ştia că trebuia să înfrunte lucrurile şi să se întoarcă în apartamentul ei. Îi mulţumi Celiei şi îşi luă la revedere de la micul Jacob, îmbrăţişându-l. El îi dădu desenul pe care i-l făcuse şi care o înfăţişa într-o salopetă albă, intrând într-un OZN pentru a pleca în spaţiu cu un grup de Minioni.

În maşină era linişte în timp ce se îndreptau spre apartamentul Erikăi. Ea era îmbrăcată cu nişte haine împrumutate de la Celia. Moss o privea de pe locul şoferului.

— Eşti bine, şefa?

— Da.

— Ce ai de gând să faci?

— Nu ştiu. Am să scot banda pusă de poliţie şi apoi am de gând să mă duc la socrul meu.

— Şi cu cazul cum rămâne?

— Găseşte-l pe George Mitchell, Moss. El este cheia.

— Dar tu?

— Ce-i cu mine? Eu sunt suspendată. Singurul lucru înţelept este să aştept până la audiere, unde sper că-mi voi recăpăta insigna fără să-mi pierd demnitatea. Mă rog, pe demnitatea mea nu dau doi bani, dar fără insignă nu pot să fac nimic.

Ajunseră la apartamentul Erikăi.

— Mersi. Îţi sunt recunoscătoare pentru tot, spuse Erika.

— Vrei să vin cu tine?

— Nu, du-te la treabă.

— Cu privire la caz, eu n-am să mă dau bătută, şefa, promise Moss.

— Ştiu. Dar tu ai familie. Fă ce trebuie să faci.

Când Erika se întoarse în apartament, îl găsi în dezordine. Suprafeţele erau acoperite cu praful negru magnetic folosit la detectarea amprentelor, iar uşa din faţă era încă împodobită cu banda folosită de poliţie pentru a izola un perimetru al unei infracţiuni. Se duse în dormitor şi se uită lung la pat. Vedea conturul corpului ei în pilotă, picioarele lungi ale atacatorului ei, urmele adânci ale genunchilor lui. Întinse mâna şi trase de marginea pilotei. Urmele dispărură. Îşi făcu repede geamantanul. Se duse în baie şi adună articolele de toaletă, observând praful pentru amprente de pe oglindă şi gaura acoperită cu bandă adezivă, unde fusese sistemul de aerisire. Părăsi apartamentul şi se îndreptă spre gară. Era o zi friguroasă, senină şi se opri la cafeneaua de vizavi de gară, gândindu-se să bea o cafea, chiar dacă o durea gâtul.

— Cu zahăr sau eşti tu destul de dulce? întrebă un chelner arătos când îi luă comanda.

— Trebuie să mă îndulcesc, spuse Erika.

— Asta se poate aranja, spuse el.

Ea îl privi cum lucra, iar el îi înmâna cafeaua făcându-i cu ochiul. Erika îi zâmbi şi plecă spre gară.

— ’Neaţa, sper că n-ai să fumezi în sala mea frumoasă, spuse funcţionarul de la bilete, deschizând automatul de bilete de lângă Erika.

— Nu, m-am lăsat, spuse Erika.

Alese un bilet dus până la Manchester Piccadilly Station şi introduse cardul de credit în automat.

— Bravo ţie, iubire, spuse funcţionarul şi se îndepărtă.

Biletul Erikăi apăru în sertăraşul de oţel.

Pe peron erau puţini oameni. Erika scoase mobilul şi

formă numărul lui Edward. El răspunse imediat. Glasul lui se însenină când îşi dădu seama cine era. Erika îi spuse că venea la el, adăugând:

— Sper că nu-i prea din scurt.

— Nu, deloc, iubire. Trebuie doar să fac patul din camera liberă, spuse el pe un ton vesel. Dă-ne un bip când eşti aproape ca să pun ceainicul.

— N-am să stau decât vreo două zile...

— Stai cât vrei.

Erika încheie convorbirea când trenul se zări la curbă. Băuse cafeaua şi se uita după un coş de gunoi, când îi sună telefonul.

— Sunt eu, şefa, spuse Moss gâfâind. Marco Frost tocmai a fost eliberat.

— Eliberat? De ce? întrebă Erika.

— Avocatul lucra la alibiul lui Marco. A descoperit nişte imagini de pe o cameră de supraveghere dintr-un magazin de ziare din Micheldever.

Trenul încetinea acum. Erika distingea acum siluetele navetiştilor din vagoane.

— Unde e Micheldever? întrebă ea, simţind în stomac furnicături de emoţie.

— La o oră de London Bridge Station. În al doilea său alibi, Marco a declarat că acolo se ducea în noaptea de 8 ianuarie. După cum ştii, n-au fost destul dovezi care să susţină chestia asta. Micheldever e o gară mică, fără camere de supraveghere.

Trenul se opri. Oamenii de pe peron se repeziră la tren.

— Camera de supraveghere din magazinul de ziare îl arată pe Marco Frost oprindu-se pentru a-şi aprinde o ţigară în faţă la 8:50 seara. Magazinul e la treizeci şi cinci de minute de mers pe jos de la gară, aşa că el a ajuns acolo cu trenul de 8:10 de la London Bridge.

Uşile trenului se deschiseră şi călătorii coborâră în valuri.

Moss continuă:

— Acum putem spune că Marco Frost era la o distanţă de o oră şi treizeci de minute de Londra în jurul orei la

care a dispărut Andrea. Este extrem de puţin probabil să fi reuşit să ajungă înapoi în gară ca să prindă ultimul tren din acea seară spre Londra. Este nevinovat.

Călătorii se urcaseră în tren. Impiegatul era acum pe marginea peronului, aşteptând ca şi ceasul electronic să arate ora de plecare.

— Bineînţeles că acum Marsh e foc şi pară. Cei de la comunicare s-au lăudat presei că l-am prins pe ucigaşul Andrei, iar acum un avocat din oficiu care a sunat la magazinul de ziare şi a cerut o copie a înregistrărilor de pe camera de supraveghere de acolo a aruncat cazul în aer... Mai eşti acolo, şefa?

— Da, sunt, spuse Erika.

Impiegatul suflă în fluier.

— Dă-te înapoi dacă nu te urci în tren! strigă el, făcându-i semn Erikăi să treacă în spatele liniei galbene.

Ea se uită în vagon. Era un loc liber chiar lângă uşă, iar aerul cald se revărsa afară.

— Credeam că ai să fii încântată, şefa, spuse Moss.

— Sunt. Asta înseamnă...

— Voiam să-ţi spun dinainte, fiindcă eu cred că Marsh o să te sune.

Uşile trenului erau gata să se închidă, când un bărbat într-o jachetă de piele coborî iute ca fulgerul scările pasarelei. Ajunse pe peron şi dădu buzna în tren, iar uşile mai aveau puţin şi-l striveau. Cu un sunet prelung, uşile se deschiseră din nou, eliberându-l.

Se auzi un ping pe telefonul Erikăi. Se uită şi văzu că-l avea pe Marsh în aşteptare.

— Mă sună acum.

— Bun, atunci închid, spuse Moss. Dă-mi de ştire ce se-ntâmplă.

Uşile trenului se închideau acum. Era ultima ei şansă să urce în tren şi să plece în Nord. Uşile se închiseră. Răspunse la telefon.

— Ce mai faci, DCI Foster? întrebă Marsh cu un glas nesincer şi panicat.

— Acum ştiu cum se simte un pui cu câteva secunde

înainte de moarte, se eschivă ea.

Trenul zăngăni şi vâjâi şi se îndepărtă de peron.

— Scuze că n-am luat legătura cu tine, a fost...

— Da, am auzit că a trebuit să-l eliberaţi pe Marco Frost.

— Ai fi dispusă să vii la secţie? Trebuie să stăm de vorbă, spuse el.

Erika nu răspunse imediat şi se uită după trenul care se pierdea în zare, dispărând după o curbă.

— Pot să fiu acolo în cincisprezece minute, domnule, spuse ea.

Îşi luă geamantanul şi se grăbi spre ieşire.

Capitolul 52

Când Erika intră în Lewisham Row, în zona de recepţie avea loc o bătaie. Doi adolescenţi căzură cu un bufnet surd pe podeaua de beton şi începură să se rostogolească, încurajaţi de diverşi fraţi şi mamele lor, la fel de tinere. Băiatul mai voinic încălecase pe cel mai mărunt şi începuse să-i tragă pumni în faţă, dinţii băiatului mai mic înroşindu-se de sânge. Woolf interveni în încăierare, susţinut de doi poliţişti în uniformă. Erika ocoli bătaia şi Moss îi deschise uşa interioară.

— Îmi pare bine să te văd iar aici, spuse ea în timp ce o luau pe coridor.

— Nu te ambala. Sunt doar chemată, nu invitată, spuse Erika, emoţionată şi agitată.

— Păi, Marsh a intrat în panică, explică Moss.

— Aşa se întâmplă când laşi oameni din afară să dicteze într-o anchetă, spuse Erika.

Ajunseră la uşa biroului lui Marsh. Moss bătu şi intrară direct. Marsh era palid şi urmărea pe calculator ştirile de ultimă oră de pe pagina BBC News, care anunţau că Marco Frost fusese eliberat.

— Mulţumesc, detectiv Moss. Ia loc, te rog, DCI Foster.

— Aş vrea ca Moss să rămână, domnule. Ea a lucrat la cazul acesta cât timp eu eram...

— Ştiu de *investigaţiile* voastre.

Se auzi o bătaie scurtă şi secretara lui Marsh băgă capul pe uşă.

— Îl am pe fir pe Sir Simon Douglas-Brown. Spune că e urgent.

— Sunt într-o şedinţă importantă, te rog să-i transmiţi asta, şi îl sun eu cât mai curând, mersi.

Secretara dădu din cap şi plecă, închizând uşa.

Marsh încercă un zâmbet.

— Ascultă, DCI Foster – Erika. E regretabil ce s-a întâmplat. Recunosc că poate ai fost tratată nedrept şi mă voi ocupa de asta la timpul potrivit. Totuşi, ne-am pomenit

brusc în toiul unei crize. Aici suntem în dezavantaj. Am nevoie de toate informaţiile şi intuiţiile tale din ancheta ta alternativă.

— Care, sper eu, va deveni acum investigaţia dumneavoastră prioritară?

— Eu voi stabili asta. Doar spune-mi tot ce ai, zise Marsh.

— Nu, spuse Erika.

— Nu?

— Şefu', vă voi spune totul şi-mi voi prezenta teoriile când îmi veţi returna insigna şi mă veţi reinstala în funcţia de ofiţer coordonator al acestei anchete.

Erika se rezemă de speteaza scaunului şi se uită la Marsh.

— Cine te crezi să vii aici şi... începu el.

— Bun. Atunci vă las să staţi la taclale cu Sir Simon. Salutaţi-l din partea mea.

Erika se ridică să plece.

— Ce-mi ceri tu e aproape imposibil. Există o acuzaţie serioasă împotriva ta, DCI Foster!

— Eu zic că e o aiureală. Comisarul adjunct Oakley acţiona la ordinele lui Simon Douglas-Brown ca să mă înlăture de la acest caz. Micul Matthew Norris a fost ani de zile când înăuntru, când în afara centrului de detenţie juvenilă. A atacat mai mulţi asistenţi sociali şi, repet, când l-am lovit eu, dinţii lui erau înfipţi în mâna mea. Dacă de asta atârnă cazul acesta, atunci bine, dar vă luaţi la revedere de la cineva care poate să-l prindă pe individul ăsta. Şi, desigur, voi spune asta şi presei, pentru că nu voi pleca discret.

Marsh îşi trecu degetele prin păr.

— Domnule, Marco Frost tocmai a încropit un alibi şi v-a făcut pe toţi să arătaţi ca o gaşcă de poliţişti caraghioşi cu ifose. DCI Sparks nu s-a gândit să facă nişte verificări ale trecutului persoanei? Vorbesc serios, pentru numele lui Dumnezeu! Camera de supraveghere dintr-un magazin de ziare! O, şi voi avea grijă şi ca presa să ştie că un criminal este încă în libertate mulţumită dumneavoastră, lui DCI

Sparks şi, desigur, vulpoiului linguşitor însuşi, comisarul adjunct Oakley.

Marsh părea gata să explodeze. Erika îl privea fix.

— Puneţi-mă înapoi la acest caz şi-l voi prinde pe nemernicul ăsta, domnule.

Marsh se ridică şi se duse la fereastră, uitându-se la peisajul mohorât de ianuarie. Se întoarse.

— Fir-ar să fie de treabă! Bine. Dar ai lesa foarte scurtă, ai înţeles, DCI Foster?

— Am înţeles. Vă mulţumesc, domnule.

Marsh veni şi se aşeză la loc.

— Păi, dă-i bătaie, spune-mi ce viziune ai.

— Bine. Să ieşim în presă cu asta. Să lansăm un apel şi, dacă puteţi trage nişte sfori, să facem o reconstituire televizată. Să ne asumăm criticile pentru Marco Frost, domnule, şi trebuie să fiţi pregătit să bombardaţi presa cu toate lucrurile pe care *le facem* pentru ca jurnaliştii să se concentreze pe asta, nu pe ceea ce nu facem.

Marsh se uită la Erika. Ea continuă:

— Am sărbătorit deja o dată că am prins criminalul. Nu putem s-o facem iar decât dacă-l prindem cu adevărat. Aşa că va trebui s-o luăm înaintea ciclului ştirilor. Să facem din George Mitchell principalul nostru obiectiv. Să inundăm presa cu imaginea lui cu Andrea... Ne trebuie şi un ţap ispăşitor. Presa va vrea să vadă că cineva plăteşte pentru încurcătura asta. Iar eu ştiu exact persoana.

Capitolul 53

Erika trase adânc aer în piept şi deschise uşa camerei de evenimente. DCI Sparks stătea în picioare în faţă şi vorbea lângă tablele albe. Restul membrilor echipei stăteau prin cameră abătuţi.

Sparks arăta supărat şi tras la faţă, cu părul lung dat pe spate şi câteva puncte de grăsime care înfloreau în locul în care părul lui îi atingea gulerul.

— Am să vorbesc pe rând cu fiecare şi am să vă pun întrebări dificile. O să ne întoarcem la început şi o să aflăm exact cine n-a verificat nenorocitul de orar al călătoriei lui Marco Frost de când s-a suit în tren la London Bridge până...

Glasul lui Sparks se stinse când o văzu pe Erika intrând cu Moss.

— Ai venit să-ţi iei fişa de lichidare, Foster? spuse el batjocoritor.

Ceilalţi poliţişti rămaseră cu feţele împietrite.

— Nu, insigna, de fapt, spuse Erika, arătându-i-o lui Sparks.

El păru derutat.

— Tu îţi iei în serios titlul de ofiţer coordonator, DCI Sparks?

— Păi, având în vedere că numai unul dintre noi îl are, da, spuse el. Pot să te ajut cu ceva? Sunt în mijlocul unui briefing aici.

— Ofiţer coordonator nu înseamnă că eşti mai în vârstă decât ceilalţi şi îndreptăţit să-i terorizezi când lucrurile iau o întorsătură nasoală. Înseamnă să-ţi asumi răspunderea pentru gafele tale.

— Nu înţeleg, spuse Sparks, pierzându-şi puţin din hotărâre.

— Asta a fost problema. Am fost repusă în funcţia de ofiţer coordonator. Şi primul meu ordin este s-o ştergi în biroul lui Marsh.

Sparks îngheţă.

— Acum, DCI Sparks!

El se uită lung la Erika, împreună cu ceilalţi ofiţeri din cameră, apoi se duse încet la biroul lui, îşi luă haina şi dădu să plece. Înainte să iasă pe uşă, Crane începu să aplaude. Ceilalţi i se alăturară, Peterson îşi duse degetele la buze şi fluieră. Erika fu mişcată şi se înroşi, lăsând privirea în jos.

— În regulă, oameni buni, spuse ea. Apreciez mult gestul vostru, dar un criminal este încă în libertate.

Aplauzele se stinseră. Erika se duse la tabla albă din faţă. Prinse pe ea fotografia Andreei cu George Mitchell.

— Acesta este principalul nostru suspect, George Mitchell. Iubitul Andreei Douglas-Brown şi, în final, ucigaşul ei. E bănuit şi de violarea şi omorârea Tatianei Ivanova, Mirkăi Bratova, Karolina Todorova şi a lui Ivy Norris.

În cameră se lăsă tăcerea.

— Până azi, ancheta s-a concentrat pe omorârea Andreei Douglas-Brown. Chipul ei a fost pe prima pagină a tuturor ziarelor, pe internet şi pe ecranele televizoarelor şi a pătruns în conştiinţa naţiunii. Da, era bogată şi privilegiată. Dar a avut o moarte cumplită: singură, speriată şi neajutorată. Tatiana Ivanova, Mirka Bratova, Karolina Todorova şi Ivy Norris or fi fost prostituate, dar vă garantez că n-au intrat de bunăvoie în această lume. În alte împrejurări, ar fi putut să aibă acelaşi noroc în viaţă ca Andrea. Şi ele au avut o moarte chinuitoare. Vă spun toate astea, fiindcă vreau să uitaţi poziţia socială a acestor femei. Să nu le împărţiţi în clase sociale, cum se face în ţara asta zi de zi. Toate sunt egale, toate sunt victime şi merită atenţia noastră egală.

Erika se opri. Crane începu să prindă în piuneze fotografiile victimelor.

— Aşadar, aceasta este persoana care ne interesează cel mai mult şi principalul nostru obiectiv, spuse Erika, arătând fotografia lui George Mitchell. A avut o relaţie sexuală cu Andrea şi au fost fotografiaţi împreună cu patru zile înainte ca Andrea să dispară. Mai cred şi că ea s-a

întâlnit cu el şi cu o blondă neidentificată în noaptea în care a fost răpită. Vreau să analizaţi cu toţii pe intranet conţinutul întreg al celui de-al doilea telefon al Andreei Douglas-Brown. Vă rog să vă uitaţi dintr-o nouă perspectivă. Nu există întrebări stupide. Îl găsim pe acest bărbat şi am credinţa că dezlegăm acest caz.

Poliţiştii dădură din cap la unison. Erika continuă:

— După-amiază vom face un nou apel public pentru informaţii. O să ieşim în forţă, numindu-l pe George Mitchell drept suspect. Să sperăm că asta va conduce la informaţii noi sau îl va scoate din ascunzătoare.

Erika se opri, asigurându-se c-o ascultau cu toată atenţia. Continuă:

— Vă rog să vă concentraţi şi pe celelalte victime ale noastre. Omorârea Tatianei Ivanova, a Mirkăi Bratova şi a Karolinei Todorova sunt cazuri nerezolvate care n-au fost conectate înainte. Vreau să scoateţi şi să revedeţi dovezile privind toate cele trei crime. Uitaţi-vă după legături şi similitudini; se cunoşteau victimele între ele? Dacă da, cum şi de ce?

Se auzi o bătaie în uşă şi intră Colleen, ofiţerul de presă al poliţiei.

— Scuze că te întrerup, DCI Foster; aştept din clipă în clipă o teleconferinţă de la Reuters. M-am gândit că ai vrea să participi, spuse ea.

— Bun, vă mulţumesc tuturor! Trebuie să ieşim în faţă cu asta. Uitaţi de Marco Frost. Ignoraţi presa. Lăsaţi ideile preconcepute. Concentraţi-vă pe ce avem în faţa ochilor aici şi acum. Luaţi-o înaintea programelor de ştiri şi vom începe să câştigăm în lupta asta.

Erika se ridică şi părăsi sala de şedinţe, care începu să fiarbă de activitate.

Capitolul 54

Apelul de presă contrastă izbitor cu conferinţa de presă precedentă de la Marble Arch. Erika insistase să se ţină pe treptele secţiei Lewisham Row şi să fie mai autentic şi imperativ decât conferinţa de presă anterioară, pretenţioasă, cu ecranele ei video şi sala de conferinţe elegantă.

În plus, Erika insistase ca Marsh să nu fie prezent, ceea ce nu picase bine.

Începea să se însereze când Erika, Moss şi Peterson se adunară pe treptele secţiei în faţa diverselor televiziuni şi jurnalişti de presă scrisă. Asupra lor era îndreptată lumina supărătoare a unui reflector.

— Vă mulţumesc pentru participare, începu Erika, ridicând glasul.

Avea în faţa ei zeci de obiective. Camerele de televiziune îşi aţintiră obiectivele asupra scărilor şi aparatele de fotografiat scoteau bliţuri. Moss şi Peterson se uitau drept în faţă.

Erika continuă:

— Bănuiesc că mulţi dintre cei care sunt astăzi aici au scris deja povestea asta şi au luat o hotărâre cu privire la ce am să spun eu. Dar, înainte să vă pierdeţi interesul şi, metaforic vorbind, să terminaţi o ciornă imaginară, scriind sinistru despre incompetenţa poliţiei sau înainte să decideţi că moartea Andreei merită să fie mai mediatizată decât cea a cuiva care nu s-a născut într-o familie favorizată, amintiţi-vă de ce ne aflăm azi aici. Treaba noastră este să-i prindem pe răufăcători. Treaba voastră este să scrieţi despre asta într-un mod corect şi just. Da, ne folosim unii de alţii. Poliţia se foloseşte de presă pentru a ne promova cazul şi pentru a răspândi un mesaj. Voi vindeţi ziarele. Aşadar, doamnelor şi domnilor din presă, vă cer ca azi să lucrăm împreună. Daţi-mi voie să ofer un nou subiect.

Erika făcu o pauză.

— Marco Frost a fost azi eliberat din arest, pe motiv de dovezi insuficiente. A reuşit să ne ofere un alibi şi n-am avut de ales decât să-l eliberăm. E un om nevinovat. Dar nu asta e subiectul vostru. Subiectul vostru e că ucigaşul Andreei este încă în libertate în societate. După ce am revăzut probele şi am reorientat ancheta, avem motive solide să credem că moartea Andreei n-a fost o crimă izolată. Omul pe care-l căutăm a ucis şi înainte. Credem că e răspunzător de moartea a trei tinere din Europa de Est: Tatiana Ivanova, Mirka Bratova şi Karolina Todorova. Toate au venit la Londra cu credinţa că vor găsi aici o slujbă bună. În schimb au fost traficate ca prostituate şi silite să muncească pentru a-şi plăti datoriile. Mai credem că acelaşi individ este răspunzător de moartea lui Ivy Norris, în vârstă de patruzeci şi şapte de ani. Şi acum veţi vedea o fotografie a principalului nostru suspect în acest caz. Numele lui e George Mitchell...

În sala de şedinţe, comisarul-şef Marsh urmărea cu Colleen conferinţa de presă transmisă de canalul BBC News.

— Toată treaba pare amatoricească, iar ea dă impresia de profesoară severă de modă veche, spuse el când imaginea se mută de la Erika, Moss şi Peterson la poza lui George Mitchell.

— Bineînţeles, când o femeie este sigură de părerea ei, *este* automat profesoară severă de modă veche, spuse Colleen.

Pe burtiera televizorului apărură un număr de telefon şi o adresă de e-mail. După câteva clipe, reapăru imaginea Erikăi.

— Dacă aveţi informaţii despre acest om, vă rog să ne contactaţi folosind detaliile de pe ecranele dumneavoastră. Telefonul dumneavoastră va fi confidenţial. De asemenea, vă sfătuim ca, în caz că-l vedeţi pe acest om, să nu vă apropiaţi de el. Mulţumesc presei pentru timpul şi ajutorul acordate în această chestiune.

După o pauză pe ecran, jurnaliştii începură să pună

întrebări.

— Marco Frost va avea dreptul la despăgubire? strigă un glas.

— Cazul lui Marco Frost va fi tratat la fel ca toate celelalte. Procuratura se va ocupa de el în regim de urgenţă, spuse Erika.

Jurnaliştii începură s-o bombardeze pe Erika şi cu alte întrebări.

— Aceste crime au legătură cu activităţile economice ale lui Sir Simon Douglas-Brown?

— Cred că nu trebuie să uităm că Sir Simon Douglas-Brown este un tată a cărui fiică a murit într-un mod îngrozitor. La fel ca toate celelalte fete – şi ele au rude care le simt lipsa în fiecare zi. Ancheta asta a fost deja încurcată de înţelegerea diferită a modului în care trebuie să acţionăm. Ne dăm seama acum că tocmai secretele Andreei ne vor conduce la ucigaş. Vă rog să n-o judecaţi pe ea, nici pe membrii familiei ei.

— Doamne, ştiam eu că asta a fost o idee proastă!

— Ba nu. E bună. Ea chiar intră în legătură cu oamenii. Conferinţa asta de presă este mult mai reală şi autentică decât cealaltă, spuse Colleen.

Marsh îi aruncă o privire piezişă, însă ea era lipită de ecran.

Pe ecran apăru apoi o imagine largă cu Erika, Moss şi Peterson urcând treptele şi intrând în secţie. Transmisia reveni la studioul BBC News, unde prezentatoarea îl rugă pe reporterul de la faţa locului să comenteze evenimentul.

— Asta este o mişcare îndrăzneaţă a poliţiei, care după câteva săptămâni încă are foarte puţine probe. Cu un suspect în libertate, timpul se scurge.

— Ce vrea să spună cu timpul se scurge? zise cu dispreţ Marsh.

Pe ecran, reporterul continuă:

— Sir Simon Douglas-Brown s-a confruntat cu o nouă rundă de dezvăluiri în presă privind legăturile lui cu contracte cu arme cu Arabia Saudită. S-a făcut aluzie şi la o aventură extraconjugală.

Camera reveni apoi la prezentatoare.

— Această conferinţă de presă a fost un nou punct de plecare în ancheta poliţiei. În timp ce în săptămânile precedente poliţia a părut că dansează după cum îi cântă familia Douglas-Brown, astăzi prezintă o linie de anchetă credibilă, bazată pe dovezi pe care familia poate c-ar prefera să le ţină departe de presă?

Camera se întoarse la reporterul din faţa secţiei Lewisham Row.

— Cred că da. Poate că această conferinţă de presă a deteriorat relaţia dintre elita conducătoare şi poliţie, cred eu, dar poate la fel de bine să dea mai multă credibilitate şi autonomie poliţiei, ceea ce, sunt sigur, va ajuta la recâştigarea susţinerii publicului.

— Uite, vezi? Acesta e unghiul pe care-l căutam. Am să dau nişte telefoane şi am să pun în circulaţie caseta cu aceste comentarii, spuse Colleen.

Marsh simţi că pe frunte îi apar broboane de transpiraţie. Îşi simţi telefonul vibrând în buzunar. Îl scoase şi văzu că era Simon Douglas-Brown.

Capitolul 55

Silueta turba pe dinăuntru. Ultimele zile trecuseră într-o ceaţă de frustrare. Fusese atât de aproape şi apoi trebuise să se retragă! Nu doar că DCI Foster supravieţuise, ci se întoarse mai puternică.

Fusese repusă la nenorocitul ăla de caz!

Silueta era foarte afectată de apelul de presă de la Lewisham Row, în care DCI Foster susţinuse în public că omorurile aveau legătură între ele. Instinctul îi spunea să fugă departe, s-o ia de la capăt, dar exista o mâncărime care trebuia scărpinată. Legătura fusese făcută, însă poliţia nu avea nicio dovadă. Silueta era sigură de asta.

Aşa că, la şase după-amiaza, silueta se duse la gara Paddington unde taxiurile lăsau şi luau călători şi unde fetele îşi pierdeau timpul…

Fata păru derutată când silueta opri maşina. Se postase puţin mai jos de capătul unui drum de acces murdar care era folosit de taxiuri pentru a se întoarce sau de oameni în căutare de distracţie.

— Pot să-ţi ofer câteva clipe frumoase, spuse ea, automat.

Era o fată subţire, cu un puternic accent est-european. Tremura în colanţii strâmţi, bluză cu bretele subţiri şi o haină din imitaţie de blană, ponosită şi mare. Avea trăsături ascuţite şi părul drept, până la umeri. Avea fard sclipitor la ochi şi mesteca gumă. Se rezemă de containerul de gunoi, aşteptând un răspuns.

— Caut distracţie… Ceva un pic diferit, un pic mai neobişnuit.

— Da? Păi, să ştii, când treaba e neobişnuită, costă mai mult.

— Îl cunosc pe şefu’ tău, spuse silueta.

Ea îl luă în derâdere.

— Daa, toţi spun asta… Dacă vrei o reducere, poţi să te cari, spuse ea, dând să plece.

Silueta se aplecă şi-i rosti un nume. Ea se opri şi veni

înapoi la geam, lepădând masca ademenitoare. Ochii ei erau înspăimântaţi. Teama înconjurată de sclipici.

— El te-a trimis? întrebă ea, uitându-se în jur la maşinile care treceau vâjâind.

— Nu. Dar ştie că-l ajut mult să prospere... Aşa că s-ar aştepta să obţin ce vreau.

Ochii fetei se îngustară. Avea instincte bune. S-ar fi putut să fie mai greu decât credea ea.

— Deci, vii aici şi arunci numele şefului meu. Ce vrei să fac?

— Îmi plac decorurile în aer liber.

— Bine.

— Şi-mi place când fata se preface speriată...

— Adică vrei o imitaţie de viol? spuse fata direct, dându-şi ochii peste cap.

Se uită în jur şi-şi dădu bluza la o parte, arătându-şi sânii mici şi obraznici.

— Asta va costa mai mult.

— Îmi permit, spuse silueta.

Ea îşi ridică topul la loc.

— Da? Arată-mi.

Silueta scoase un portofel şi-l deschise, băgându-i-l sub nas. Teancul de bancnote sclipea în lumina stradală.

— O mie cinci sute. Şi avem un cuvânt de siguranţă, spuse ea, scoţând un telefon mobil din colanţi.

Silueta scoase o mână pe geam şi acoperi telefonul.

— Nu, nu, nu, nu! Vreau să fie cât mai real. Să nu spui nimănui unde mergem.

— Trebuie să sun.

— Îţi mai dau cinci sute. Şeful nu trebuie să ştie.

— Nici vorbă! El află, iar eu nu am niciun cuvânt de siguranţă.

— Bine. Cu cărţile pe masă. Două mii. Iar cuvântul de siguranţă este Erika.

— Erika?

— Da. Erika.

Fata se uită în jur şi îşi roase buza.

— Bine, spuse ea.

Deschise portiera şi urcă în maşină. Silueta demară, activând închiderea centralizată şi spunându-i că asta face parte din joc.

Capitolul 56

Sala de şedinţe era destul de liniştită după conferinţa de presă. Ofiţerii de poliţie îşi făceau de lucru pe-acolo, în timp ce telefoanele sunau din când în când. Domnea o atmosferă de nerăbdare. Puţinele telefoane pe care le primiseră erau de la obişnuiţii pierde-vară.

— Doamne! Ai fi zis că o să iasă cineva în faţă cu nişte informaţii, spuse Erika, uitându-se la ceas. Nu suport asta. O şterg la o ţigară.

Tocmai ajunsese pe treptele secţiei când, în spatele ei, apăru Crane.

— Şefa, vino repede la telefon, spuse el.

— Cine e? întrebă Erika.

— Avem o fată pe fir care spune că e Barbora Kardosova, cea mai bună prietenă a Andreei, spuse Crane.

Erika se întoarse în grabă în sala de şedinţe şi luă receptorul.

— Sunteţi ofiţerul de poliţie care a fost în după-amiaza asta la televizor? întrebă un glas feminin cu accent est-european.

— Da. Sunt inspector-şef detectiv Erika Foster. Ai informaţii despre George Mitchell?

— Da, spuse ea. Dar nu pot să vorbesc la telefon.

— Te asigur că tot ce spui aici va fi confidenţial, spuse Erika.

Se uită în jos şi văzu că era un număr ascuns. Erika se uită la Crane, care dădu din cap pentru a-i da de înţeles că se ocupa deja de localizare.

— Îmi pare rău, nu vreau să vorbesc la telefon, spuse fata, cu glas tremurător.

— Bine, este în regulă. Putem să ne întâlnim? Oriunde vrei.

Peterson notă ceva în mare grabă pe carnetul său. Îl ridică şi i-l arătă Erikăi. Pe el scria: CONVINGE-O SĂ VINĂ LA SECŢIE.

— Eşti în Londra? Ai vrea să vii la secţie aici, la

Lewisham Row?

— Nu... Nu, nu.

După glas fata era acum speriată. Urmă o pauză. Erika se uită la Crane, care-i spuse pe muteşte că era un telefon cu cartelă preplătită.

— Alo, Barbora, mai eşti pe fir?

— Da. Nu spun mai mult la telefon. Trebuie să vă spun nişte lucruri. Ne putem întâlni mâine la unsprezece. Iată adresa...

Erika o notă în grabă şi dădu să mai întrebe ceva, dar convorbirea se-ntrerupse.

— Era o cartelă preplătită, şefa; n-am făcut nimic, spuse Crane.

— Părea cu adevărat agitată, spuse Erika, punând receptorul în furcă.

— Unde vrea să vă întâlniţi? întrebă Peterson.

Erika introduse adresa în calculator. Pe ecran apărea o imagine de pe Google Maps. Era o vastă întindere verde.

— Norfolk, spuse Erika.

— Ce naiba caută ea în Norfolk? întrebă Moss.

Mobilul Erikăi sună. Văzu că era Edward.

— Scuze, trebuie să răspund. Stabiliţi voi o rută şi vom hotărî cum să procedăm când mă întorc, spuse ea şi părăsi încăperea.

Pe coridor era linişte şi răspunse la telefon.

— Aşadar, fătucă, să înţeleg că nu vii? spuse Edward.

Erika văzu că era cinci şi cinci minute.

— Îmi pare rău... Doar nu mă mai aştepţi încă, pe peron?

— Nu, fătucă. Te-am văzut în după-amiaza asta la televizor şi m-am gândit că n-ai cum să fii aici la cinci, decât dacă zbori.

Erika se gândi în urmă. Evenimentele de dimineaţă păreau la milioane de ani depărtare.

— Te-ai descurcat bine la conferinţa aia de presă, iubire, spuse Edward. M-ai făcut să-mi pese de fata aia, Andrea. Nu s-au scris lucruri foarte frumoase despre ea în ziare, nu-i aşa?

— Îţi mulţumesc. Totul s-a întâmplat pe neaşteptate. Am

fost chemată azi-dimineaţă la secţie, mă pregăteam să urc în tren să vin la tine şi…

— Şi ai lăsat totul la o parte, da?

— Da, spuse încet Erika.

— Ascultă, iubire. Fă ce trebuie să faci. Eu te voi aştepta aici.

Moss apăru în uşă, făcându-i semn că voia să vorbească.

— Scuze. Trebuie să închid. Pot să te sun mai târziu? întrebă Erika.

— Da, iubire. Ai grijă de tine. Prinde-l pe individul acela, închide-l şi aruncă apoi cheia.

— Aşa voi face.

Se auzi un clic şi Edward închise.

— Aşa voi face. Promit că aşa voi face, repetă ea.

Inspirând adânc, se întoarse în sala de şedinţe, întrebându-se când anume va putea să-şi respecte promisiunea.

Capitolul 57

A doua zi, Erika, Moss şi Peterson plecară devreme din Londra pentru a se întâlni cu Barbora Kardosova. Încercaseră de mai multe ori să găsească vreun detaliu despre ea, pe internet, dar fără succes. Asigurarea ei naţională, paşaportul şi contul bancar nu mai fuseseră utilizate de mai bine de un an. Mama ei murise cu doi ani în urmă şi nu avea alte rude în viaţă.

Când soarele tocmai răzbătea prin nori, intrară în bezna din Blackwall Tunnel. După câteva clipe, când ieşiră, soarele se ascunsese din nou după un grup de nori culoarea oţelului.

— Acum am trecut râul; trebuie să ieşim în A12, şefa, spuse Moss.

Peterson stătea în spate, absorbit de telefonul său. Se opriră să pună benzină chiar înainte de Greenwich şi Moss îşi cumpără câteva pachete de bomboane cu lemn-dulce.

Clădirile Londrei făcură loc curând şoselei A12, cu două benzi, care era neglijată şi se fărâmiţa pe alocuri şi observaseră că peisajul era foarte plat. Câmpuri maronii cu copaci golaşi treceau vâjâind pe alături şi, către Ipswich, părăsiră A12 şi intrară pe un drum cu o singură bandă.

— E foarte ciudat, nu-i aşa? Drumul acesta drept prin ţinutul de nicăieri, spuse Peterson, vorbind pentru prima dată după sute de mile.

Drumul străbătea o vastă întindere de câmpuri netede, iar vântul vuia peste solul golaş, lovind maşina. Drumul urcă puţin şi trecură un pod metalic, peste un canal cu apă învolburată. Trestii cenuşii, ofilite străjuiau canalul până la linia orizontului.

— A12 este un drum vechi, de pe vremea romanilor, spuse Moss, băgând în gură încă o bomboană şi mestecând-o.

— În Suffolk şi Norfolk au fost arse sute de vrăjitoare, adăugă Peterson, când trecură pe lângă o moară de vânt

părăsită.

— Accept mai degrabă preţurile mari, vânzarea din uşă în uşă, smogul şi un Nardo's aglomerat decât chestia asta, spuse Moss, tremurând şi deschizând la maximum sistemul de încălzire al maşinii. Cât mai e?

— Vreo şase mile, spuse Peterson, uitându-se pe iPhone.

Copacii se înmulţiră şi intrară într-un ţinut păduros. Maşina gonea pe sub o boltă de copaci golaşi şi Erika încetini când zări un refugiu cu o zonă de picnic, care nu era mai mult decât un petic de pământ cu tufişuri şi o băncuţă. Pe o placă de lemn era pictat numărul 14.

— Ce spunea ea, zona de picnic 17? întrebă Erika.

— Da, şefa, spuse Peterson.

Mai merseră puţin până când pădurea păru să se îndesească. Drumul şerpui la stânga şi la dreapta, trecând pe lângă zona de picnic 15. Luară o curbă strânsă şi trecură pe lângă o bancă de picnic, cea cu numărul 16. Zona era năpădită de buruieni. Banca era putrezită şi se prăbuşise.

— Informaţii despre poziţia voastră, se auzi glasul lui Crane la staţia de emisie-recepţie montată pe bord.

— În câteva minute ajungem acolo, şefu', spuse Moss.

— Bun, păstraţi deschisă o linie de comunicare. Asta a cerut şefu' ăl mare, spuse Crane.

Comisarul-şef Marsh se opusese trimiterii a trei poliţişti în Norfolk după „potcoave de cai morţi".

— Şefu', Barbora Kardosova a fost una dintre cele mai bune prietene ale Andreei şi spune că-l cunoaşte pe George Mitchell, insistă Erika, când era în biroul lui.

— De ce n-a spus asta până acum? Cazul Andreei este în ziare de săptămâni întregi. Şi de ce nu punem poliţia locală să-i ia o declaraţie? O să fiţi plecaţi toată ziua. Tocmai aţi lansat un apel important în Londra, spuse Marsh.

— Asta este pista noastră cea mai solidă, domnule. Vom pleca devreme şi vom fi tot timpul în legătură cu baza. Aş vrea să aveţi încredere în intuiţia mea de data asta.

— De ce a folosit un număr neînregistrat? Habar n-avem

unde se află, spuse Marsh, rezemându-se în scaun şi frecându-se la ochi.

— Poate nu vrea să fie găsită. Ăsta nu-i un delict, nu-i aşa?

— Totul ar fi mult mai uşor dacă tuturor li s-ar ataşa la naştere un dispozitiv GPS. S-ar economisi o avere…

— O să am grijă să-i transmit asta primului jurnalist pe care-l voi întâlni, spuse Erika.

— Ţine-mă la curent cu fiecare pas pe care-l faceţi, spuse el ţâfnos şi-i făcu semn cu mâna să plece.

Cerul se acoperise de nori şi Moss trebui să aprindă farurile. Pădurea era acum deasă şi crengile golaşe păreau impenetrabile. Indicatorul cu numărul 17 apăru în faţă, iar ei opriră în dreptul unui petic de pământ fără vegetaţie. Banca fusese înlăturată, lăsând în pământ patru urme adânci. Moss opri motorul şi luminile. Când Erika deschise portiera, o izbi o pală de aer rece şi un miros de frunze umede şi veştede. Îşi încheie paltonul până sus, iar Peterson şi Moss i se alăturară.

— Şi acum? întrebă Moss.

— A spus că ne întâlnim aici; a fost foarte categorică, spuse Erika, scoţând bucata de hârtie pe care scrisese indicaţiile iniţiale.

Se uitară la drumul de lângă ei. Era pustiu în ambele direcţii.

— Pare că în faţă e un drumeag, spuse Moss.

Se îndreptară spre un spaţiu gol din rugi uscaţi. După câţiva metri, drumeagul se deschidea într-o potecă bine întreţinută, care se întindea până la un colţ, unde se pierdea brusc. Erika se gândi că vara acest colţ de pădure pustiu şi sinistru era altfel.

Aşteptară aproape patruzeci de minute.

— E o nenorocită de păcăleală, spuse Peterson. Fără îndoială, femeia care a spus…

Glasul i se stinse când auziră un trosnet de băţ rupt şi un foşnet de frunze deranjate. Erika duse un deget la buze. Foşnetul se repetă şi, dintre tufişuri, apăru o femeie cu

părul blond şi scurt. Purta o jachetă impermeabilă roz şi pantaloni mulaţi negri. Într-o mână avea un cuţit, iar în cealaltă ceva ce semăna cu un tub cu spray paralizant. Se opri la cincizeci de metri de ei.

— Ce dracu'? spuse Moss.

Erika îi aruncă o privire.

— Barbora? Barbora Kardosova? Eu sunt DCI Erika Foster; aceştia sunt colegii mei, detectiv Moss şi detectiv Peterson.

— Scoateţi-vă legitimaţiile şi aruncaţi-le încoace! spuse Barbora.

Glasul îi tremura de frică şi, când se apropie, observară că şi mâinile îi tremurau.

— Stai puţin, începu Moss, dar Erika băgă mâna în buzunar, scoase legitimaţia şi o aruncă spre Barbora.

Cu reţineri, Moss şi Peterson făcură la fel. Barbora le ridică şi, ţinând tubul cu spray paralizant aţintit în direcţia lor, se uită la legitimaţii.

— Bun, ai văzut că suntem cine spunem că suntem. Acum te rog să pui jos cuţitul şi sprayul paralizant.

Barbora le puse pe pământ şi veni spre ei cu prudenţă.

Erika abia reuşi să distingă faţa din fotografia pe care o văzuse pe Facebook. Era tot frumoasă, dar nasul ei era acum mai mic şi mai drept. Faţa era mai plină, dar părul lung şi negru era acum scurt şi vopsit blond.

Un bărbat brunet şi o femeie blondă... se gândi Erika.

— De ce trecem prin toate astea doar ca să vorbim cu tine? începu Moss. Ştii că te-am putea sălta pe loc pentru cuţitul acela. Are mai mult de cincisprezece centimetri şi să nu încep să vorbesc şi despre sprayul paralizant...

Barbara avea lacrimi în ochi.

— Sunt tare speriată, dar trebuie să vorbesc cu voi. Trebuie să vă spun nişte lucruri, altfel nu mi-o voi ierta niciodată... Nu trebuia să vă contactez folosind numele meu adevărat. Sunt în programul de protecţie a martorilor.

Capitolul 58

Moss, Peterson şi Erika îngheţară. Vântul foşnea prin vârfurile copacilor.

— N-am să vă spun noul meu nume, zise cu glas tremurat Barbara.

— Nu, spuse Erika, ridicând mâna. Nu mai spune nimic.

— Rahat, ar fi trebuit să fie evident! spuse Moss.

Pe geamul deschis al maşinii se auzi un bip slab şi-l auziră pe Crane cerând să le afle situaţia şi poziţia.

— Trebuie să contramandăm asta, şefa... Dacă cineva din programul de protecţie a martorului este deconspirat, trebuie s-o contramandăm, spuse Moss.

— Vei avea nevoie de o nouă identitate, spuse Peterson, încercând să-şi ascundă supărarea.

— Staţi! Vă rog! Trebuie să vă spun nişte lucruri, spuse Barbora. M-am întâlnit cu voi pentru că trebuie să vă povestesc despre George Mitchell... Ar trebui să vă spun numele lui adevărat, spuse ea, tremurând şi mai tare.

— Care e numele lui adevărat? întrebă Erika.

— Igor Kucerov, spuse Barbora, de parc-ar fi făcut un efort fizic.

Peterson se îndreptă spre maşină, unde era staţia de emisie-recepţie.

— Vă rog! Lăsaţi-mă să vă spun totul înainte să... înainte ca povestea asta să devină oficială.

Se lăsă din nou tăcerea. Glasul slab al lui Crane se auzi de departe, cerându-le situaţia şi poziţia.

— Peterson. Spune-i că încă aşteptăm. Totul e în regulă... şi, te rog, Peterson, nimic despre asta până auzim tot ce are ea de spus.

El dădu din cap şi porni în fugă către maşină.

— Nu vreau să ştiu noul tău nume, nici unde locuieşti pe aici, spuse Erika.

— Locuiesc departe de aici. Eu am de pierdut mai mult decât voi toţi laolaltă, dar m-am hotărât să vorbesc în sfârşit. Dacă ne întoarcem puţin, în faţă e un loc de picnic.

O urmară, lăsându-l pe Peterson la staţia radio din maşină. După cinci minute de mers pe jos, ieşiră într-un luminiş unde se afla o bancă de picnic. Lumina pătrundea cu greu prin bolta de crengi de deasupra. Erika se gândi iar că într-o zi de vară trebuia să fie frumos, dar în semiîntuneric şi frig era apăsător. Îşi scoase asta din minte, iar ea şi Moss se aşezară vizavi de Barbora, cu masa între ele.

Erika îi oferi Barborei o ţigară şi ea luă recunoscătoare una din pachet. Mâinile îi tremurau când se aplecă s-o aprindă, ferind flacăra cu mâna. Erika o aprinse pe a ei şi pe-a lui Moss şi inhalară la unison.

Barbora arăta de parcă avea să vomite. Îşi trecu mâna prin părul scurt. Era decolorat ieftin, şi avea o nuanţă galbenă, ca paiele. Îşi înghiţi nodul din gât şi începu să vorbească. Glasul îi tremura.

— L-am cunoscut pe George Mitchell... *Igor Kucerov...* acum trei ani, când aveam douăzeci de ani. Locuiam în Londra şi aveam două slujbe. Una era la un club privat din centrul Londrei, numit Debussy.

Trase încă un fum şi continuă:

— Acolo lucram în schimburi şi în acelaşi timp munceam şi într-o cafenea din New Cross, numită The Junction. Era un loc amuzant, animat, în care se întâlneau artişti, pictori şi poeţi. Tot acolo l-am cunoscut pe Igor. Era un client fidel şi, de fiecare dată când venea, stăteam de vorbă. Pe atunci mi se părea superb şi foarte haios. Eram flatată că-şi petrecea timpul vorbind cu mine... Într-o zi eram la muncă şi foarte supărată. Mi se stricase iPod-ul şi aveam în el cântece şi fotografii pe care nu le puteam înlocui. El a fost amabil, dar nu mi s-a părut ceva neobişnuit. După câteva zile, când am intrat în următorul schimb, era acolo, aşteptând cu o pungă pentru cadouri, şi înăuntru era un iPod nou... Nu ca acela micuţ pe care-l avusesem, ci unul mai nou şi mai scump, care făcea câteva sute de lire.

— Atunci ai început o relaţie cu George/Igor? întrebă Moss.

Barbora dădu din cap. Se întuneca şi un nor îi ameninţa

deasupra.

— La început s-a purtat minunat. Credeam că sunt îndrăgostită şi că-l găsisem pe bărbatul cu care aveam să-mi petrec restul vieţii.

— Familia ta ce părere avea despre el?

— Eram doar eu şi mama. Ea a venit în Anglia când avea douăzeci şi ceva de ani. Voia să cunoască un bărbat şi să ducă o viaţă frumoasă, burgheză, dar apoi a rămas însărcinată cu mine. Iubitul ei de la acea vreme nici nu voia să audă, aşa că m-a făcut şi s-a luptat ca mamă singură. Pe urmă, când aveam zece ani, a fost diagnosticată cu scleroză multiplă. La început, evoluţia a fost lentă, dar când aveam şaisprezece ani, boala i s-a agravat serios. A trebuit să mă las de şcoală şi să am grijă de ea. Mi-am luat slujbele astea două – dimineaţa eram la cafenea, iar noaptea la club.

— Cât a durat relaţia cu Igor? întrebă Moss.

— Cam un an. A făcut foarte multe în acel timp. Ne-a ajutat foarte mult. A plătit pentru instalarea unei băi speciale pentru mama. Mi-a achitat cardurile de credit...

Barbora zâmbi, amintirile fiind încă vii în mintea ei. Trase un fum din ţigară şi chipul i se întunecă.

— Aveam câteva luni de relaţie când, într-o seară, ne-am dus la cinema în Bromley... Când am cumpărat bilete, nişte băieţi au făcut comentarii despre mine, chestii legate de corpul meu. Igor s-a înfuriat, dar i-am spus să se calmeze. Am intrat în sală şi ne-am uitat la film şi eu am crezut că uitase de asta. Când am ieşit, era târziu şi nu erau mulţi oameni în preajmă. În parcare, Igor l-a văzut pe unul dintre băieţi mergând în faţa noastră. Când eram aproape de maşina noastră, Igor l-a atacat, lovindu-l cu pumnii şi picioarele. Era ca un animal. Băiatul a căzut la pământ şi Igor a continuat să-l lovească cu picioarele, călcându-l pe cap. Nu-l mai văzusem niciodată aşa; m-a şocat... Am dat să-l trag de acolo, dar mi-a tras şi mie un pumn în faţă. În cele din urmă, când n-a mai avut energie, a plecat pur şi simplu. L-a lăsat pe băiat zăcând pe jos în întuneric...

Barbora începu să plângă. Moss scoase un pacheţel cu

şerveţele. Îl întinse peste masă şi Barbora luă unul. Inspiră adânc şi îşi şterse faţa.

— Şi eu l-am urmat, spuse ea. L-am lăsat pe băiat pe pământ între două maşini... Igor m-a pus pe mine să conduc, deşi nu eram asigurată pe maşina lui, şi m-am urcat la volan. Mi-a luat poşeta, a găsit şerveţele demachiante şi şi-a şters sângele de pe încheieturile degetelor şi de pe faţă. Apoi m-a lăsat acasă. Nu l-am văzut câteva zile, până a apărut cu un cadou şi mama s-a bucurat tare mult să-l vadă. Am trecut peste faza aia şi am continuat ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Ce s-a întâmplat cu băiatul? întrebă Erika.

Barbora ridică din umeri. În depărtare se auzi un tunet şi un fulger brăzdă cerul.

— Şi unde intră Andrea în toate astea? întrebă Moss.

— La câteva săptămâni după ce am început să lucrez la clubul Debussy, la bar, Andrea a intrat să bea ceva. Era linişte. Am servit-o cu un pahar şi am ajuns să stăm de vorbă. A început să vină mai des şi, încetul cu încetul, am ajuns s-o cunosc mai bine. Mi-a spus că nu putea să sufere fetele snoabe cu care fusese colegă la şcoală. Când a auzit că eu locuiam la sud de râu, a spus că i-ar plăcea tare mult să-mi facă o vizită. A spus că era ca şi cum ar fi plecat într-o vacanţă all-inclusive... dar New Cross e numai la zece minute cu trenul de Charing Cross.

Barbora râse cu amărăciune.

— Deci, Andrea a venit la tine acasă?

Barbora clătină din cap.

— Nu, venea la The Junction, cafeneaua unde lucram. E un loc foarte boem şi întotdeauna erau acolo oameni interesanţi. Oameni care trăiau liberi, nu într-o cuşcă, asta spunea ea... Eu i-am spus că ea trăia într-o cuşcă aurită, însă n-a înţeles. Nu cred că ştia ce înseamnă „aurit”.

— Când ţi-a zis cine era tatăl ei?

— Nu la început, dar mi-a spus că era foarte important să păstrez secretul. Pe de altă parte, petrecea mai mult timp la cafenea şi a intrat în concurenţă cu unele dintre fetele care se învârteau în jurul artiştilor şi pictorilor. A

început să-i scape asta în conversaţie.

— Şi ce spuneau oamenii? întrebă Erika.

— Cei mai mulţi au fost indiferenţi... dar George – Igor – şi-a manifestat interesul. Când a aflat, a fost ca şi cum ar fi observat-o brusc pe Andrea...

— A avut o aventură cu Andrea?

Barbora dădu din cap.

— S-a întâmplat foarte repede, iar eu parcă eram spălată pe creier.

— În această etapă, era violent cu tine, Barbora?

— Nu – mă rog, uneori. Era mai mult ameninţarea violenţei, controlul... Prima dată când m-a lovit de-adevăratelea a fost când am aflat despre Andrea.

— Unde a fost asta? întrebă Erika.

— Acasă. Era duminică seara şi mama era în baie. Nu ştiu cum a venit vorba despre asta, dar i-am spus că ştiu despre ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi-a tras un pumn în stomac, atât de tare, încât am vomitat, apoi m-a încuiat în dulapul de sub scară.

— Cât ai stat acolo?

— Nu mult. M-am rugat de el să-mi dea drumul, fiindcă mama era în cadă şi i se făcea frig. Trebuia s-o ajut să iasă. Mi-a spus că-mi dă drumul numai dacă-i promit că nu mai pomenesc de el şi Andrea.

— Şi ai mai pomenit?

Barbora clătină din cap.

— Ce s-a întâmplat după aceea? întrebă Erika.

— O vreme lucrurile au fost normale. S-au liniştit. Apoi într-o zi eram acasă. Igor a venit la uşa bucătăriei, din spatele casei. Cu el era o fată. Nu putea să aibă mai mult de optsprezece ani. Abia se ţinea pe picioare, era îmbrăcată cu jeanşi mulaţi şi un tricou strâmt. Faţa ei era plină de sânge, parţial uscat, parţial proaspăt. Avea sânge şi pe toată partea din faţă a tricoului ei. Plângea şi... ce era să fac? I-am lăsat să intre, dar Igor nu voia s-o ajute. A încuiat-o în dulapul de sub scară. Era nebun, înjura şi tot întreba unde era telefonul lui. A spus că fata asta i-l

luase...

Furtuna se apropia de-acum şi sub capac se făcuse întuneric.

— Ce s-a întâmplat cu fata? întrebă Erika.

— Igor m-a trimis la etaj. Mi-a spus să rămân în camera mea, astfel o să am necazuri. Am auzit-o pe fată ţipând şi plângând. Treaba a durat mult, ore întregi, mi s-a părut mie... Şi pe urmă s-a făcut linişte. Igor a deschis uşa şi mi-a cerut să mă duc în camera mamei. Ea a zâmbit când l-a văzut. În tot timpul acesta ea dormise. El mi-a cerut geanta de sport, cea mare pe care o foloseam când plecam departe. M-am dus la şifonier şi am scos-o, iar el a luat-o... Era foarte calm. După câteva minute, am coborât la parter şi l-am văzut plecând cu geanta pe umăr.

— Ce era în geantă? întrebă Moss, deşi ştiau cu toţii răspunsul.

— Fata, spuse Barbora. Ea era în geantă şi el a plecat.

— Tu ce-ai făcut? întrebă Erika.

— Am curăţat mizeria din dulap. Sânge şi alte chestii...

— Şi pe urmă?

— S-a întors mai târziu şi mi-a spus că făcusem treabă bună. Ba chiar mi-a dat şi nişte bani... Şi pe urmă am mers iar mai departe ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar a început să-mi povestească despre munca lui. Că întâlnise nişte fete din autobuzele de la Victoria Coach Station; că ele au venit să lucreze pentru el.

— Să lucreze? întrebă Erika.

— Ca prostituate. Cu cât aflam mai mult, cu atât mai mulţi bani îmi dădea Igor. I-a cumpărat mamei un scaun rulant electric nou, ca să-l folosească singură. Nu mai trebuia să fie împinsă. Asta i-a schimbat viaţa.

— Şi care e rolul Andreei în asta?

— Eram atât de stresată, încât nu puteam să mănânc, ciclul mi s-a oprit. Igor nu se mai uita la mine în felul acela, aşa că Andrea mi-a luat locul. I-a asigurat ea acel serviciu.

— Toate astea se petreceau când mergeai în vacanţe cu Andrea?

— Da.

— Ştiai că, mai târziu, Andrea s-a logodit?

Barbora dădu din cap şi acceptă încă o ţigară.

— Şi Andrea ştia despre Igor? Ştia ce fel de muncă făcea? întrebă Erika.

— Nu ştiu. N-am discutat niciodată cu ea despre asta. La început am fost apropiate şi încă eram ciudat de apropiate în vacanţele cu familia ei, dar eu m-am închis în mine. Cred că Andrea îl vedea pe Igor într-o aură romantică, un fel de gangster londonez nebunatic, ca-n filmele alea stupide ale lui Guy Ritchie.

— Şi cum ai ajuns în programul de protecţie a martorilor? întrebă Moss.

— Câteva luni mai târziu, cadavrul fetei a fost descoperit în geanta mea.

— Unde?

— Într-o groapă de gunoi din East London. Într-un buzunar interior al genţii era un card de fidelitate vechi, pe numele meu. El a condus poliţia la uşa mea. Mi-au spus că mă urmăresc de mult şi că puteam să închei o înţelegere în schimbul mărturiei mele.

— Şi ai încheiat?

— Da. Mama tocmai murise. Slavă Domnului! Ea n-a aflat niciodată... Deja Igor părea să aibă încredere în mine. Voia să vin la Victoria Coach Station ca să întâmpin fetele. Ele credeau că veneau în Anglia să lucreze ca menajere. El şi-a imaginat că, dacă eram eu acolo, ele aveau să aibă încredere în mine şi să urce în maşină...

— Igor trafica femei în Londra, să lucreze ca prostituate?

— Da.

— Lucra singur?

— Nu. Nu ştiu; totul era foarte complicat. Erau şi alţi bărbaţi implicaţi şi iubitele lor.

— Unde erau duse fetele? Câte fete erau? întrebă Moss.

— Nu ştiu, începu Barbora, dar se opri şi izbucni în plâns.

— E în regulă, spuse Erika, luând-o de mână pe Barbora

peste masă.

Ea tresări şi îşi retrase mâna.

— Şi ce s-a întâmplat? continuă Erika. Igor a fost arestat?

— Da. S-a ajuns la proces, spuse Barbora.

Erika se uită la Moss. Chiar şi pe întuneric, văzu şocul de pe faţa ei.

— Proces, care proces? Noi nu avem cunoştinţă... Ce s-a întâmplat?

— Cazul acuzării s-a prăbuşit. N-au existat destule probe solide. Juraţii n-au putut decide cine avea dreptate... Cred că Igor a ajuns la unii dintre ceilalţi martori. El... el cunoaşte foarte mulţi oameni.

Barbora avea acum un aer absent.

— Îmi dau seama ce părere trebuie să aveţi despre mine, despre lucrurile îngrozitoare pe care le-am făcut. Ştiu ce persoană îngrozitoare sunt. Toate din dragoste pentru un bărbat.

Erika şi Moss nu spuseră nimic.

— Când le-am văzut pe fetele alea la ştiri, mi-am amintit de una dintre ele – Tatiana. Când a sosit în Londra. Era foarte entuziasmată şi... Trebuie să vorbesc cu voi. Trebuie să-i veniţi de hac acelui nemernic.

— Ai mai văzut-o pe Andrea de-atunci? întrebă Moss.

Barbora se foi stingherită.

— Da.

— În noaptea de 8 ianuarie, într-o cârciumă numită The Glue Pot? întrebă Erika.

— Da.

— Igor era cu ea?

— Poftim? Nu! Nu m-aş fi apropiat niciodată de ea dacă... El a fost acolo?

— Nu, spuse Erika.

Moss îi aruncă o privire.

— De ce erai în Londra? Eşti în programul de protecţie a martorilor.

— Mă duc la Londra în fiecare lună ca să merg la mormântul mamei. Îl îngrijesc, pun flori proaspete. Ştiţi ce

greu e să fii străin, să ai o identitate nouă? I-am dat un mesaj Andreei, gândindu-mă că ne puteam întâlni la o cafea. Ştiu că a fost o prostie. Dar Andrea a tot schimbat locul de întâlnire şi... Ştiu că nu trebuia să mă duc, dar îmi era dor de ea.

Lui Moss îi venea greu să-şi mascheze neîncrederea.

— A fost o întâlnire scurtă. Era singură. Mi-a spus că mai târziu se întâlnea cu un iubit nou... A fost ca şi cum nimic nu se întâmplase. Nu s-a mirat că dispărusem şi că acum m-am întors. Nu-i păsa.

— Când ai plecat de la The Glue Pot?

— Nu ştiu. Înainte de opt. Ştiam că era un tren din London Liverpool Street chiar înainte de nouă.

— Şi n-ai mai văzut pe nimeni?

— Nu, Andrea a spus că se duce să bea ceva la bar. Acolo lucra o fată... voiam să-i spun să aibă grijă, dar n-am făcut-o.

— Trebuie să declari oficial toate astea, Barbora.

Barbora tăcu brusc. Când vorbi, glasul ei păru distant.

— Am avut telefonul deschis şi a înregistrat asta, spuse ea întinzând telefonul. Mai am ceva să vă spun, dar mai întâi am o urgenţă... trebuie să... ştiţi, necesităţile...

— Serios? E întuneric şi...

— Vă rog, trebuie, repetă ea.

— Bine. Dar nu te îndepărta prea mult... Noi vom fi aici, spuse Erika.

— Poftim, ia lanterna asta, spuse Moss, scoţând o lanternă din buzunarul paltonului.

Barbora o luă, se ridică şi intră în tufişuri. Tunetul bubuia acum cu frecvenţă crescută. Un fulger lumină poieniţa.

— Îl sun pe Peterson, spuse Erika. Când ea se întoarce, trebuie să facem o mutare. S-o ducem la Londra. Adică, tocmai s-a deconspirat, aşa că noua identitate nu mai are niciun rost. Nu cunosc procedura în cazul ăsta.

— Doamne, şefa, cum e cu procesul acela? Nu există cazierul lui George Mitchell sau Igor Kucerov. Iar când au trecut fotografia lui prin baza de date naţională, n-a apărut

nimic… Nu-mi place treaba asta; devine ciudată.

Erika dădu din cap şi-şi aprinse o ţigară.

— Trebuie să confirmăm noua ei identitate. Apoi să verificăm şi din alte surse tot ce ne-a povestit ea…

— Încă o întorsătură complexă în cazul uciderii Andreei Douglas-Brown, spuse Moss.

Erika se uită prima dată la telefonul Barborei şi, jucându-se cu butoanele, reuşi să deruleze puţin glasul Barborei.

— O avem pe înregistrare. E un motiv să-l aducem la secţie pe acest George Mitchell sau Igor Kucerov. Ne trebuie o adresă de la ea când se-ntoarce, spuse Erika.

Moss îşi scoase telefonul şi-l sună pe Peterson, dar semnalul era prost.

— Nu pot să iau legătura cu el.

Tunetul bubui şi un fulger lumină cerul de deasupra.

— Eu nu folosesc mobilul când fulgeră deasupra. Peterson poate să aştepte.

— Bine, bine, calmează-te; lasă-mă să încerc eu! se răsti Erika.

Însă nici telefonul ei, nici al lui Moss nu avea semnal. O cuprinse un sentiment ciudat.

— Durează cam mult pentru un pipi, spuse Moss.

Săriră în acelaşi timp şi o luară în direcţia în care Barbora părăsise luminişul, aplecându-se pe sub o creangă mare. Trecură prin nişte rugi uscaţi şi ieşiră în poteca cea lungă. Când ieşiră din adăpostul copacilor, ploaia le lovi cu putere. La lumina fulgerelor văzură, în faţă, un copac înalt cu câteva crengi lungi.

O frânghie scârţâia şi se legăna, iar în capătul unui laţ atârna Barbora. Avea picioarele nemişcate şi corpul ei se legăna în bătaia vântului.

Capitolul 59

Ploua acum torenţial. Tunetul bubuia, iar fulgerele luminau locul în care Barbora atârna cu ochii deschişi, cu pielea de la gât adunată în cute sub bărbie din cauza ştreangului. Moss încerca să se caţăre în copac, dar ploaia îi zădărnici eforturile.

— Opreşte-te, coboară! strigă Erika. E prea târziu... E moartă. Du-te înapoi la Peterson şi sunaţi după ajutoare. Eu voi rămâne aici.

— Eşti sigură, şefa? strigă Moss.

— Da, du-te!

Moss o luă la fugă printre copaci, iar Erika aşteptă. Se plimbă în sus şi-n jos prin noroi, nepăsându-i că se uda. Mintea îi vâjâia. Cu cât investigau mai mult cazul acesta, cu atât se complica mai mult.

Furtuna părea să fie chiar deasupra lor. Ploaia vuia, iar aerul sfârâia, încărcat de electricitate. Erika fu nevoită să se adăpostească sub un copac.

În cele din urmă, ploaia încetini şi furtuna începu să se îndepărteze. Erika încerca să găsească un semnal pe telefon, când auzi o sirenă de poliţie. O maşină de patrulare apăru departe pe drumeag şi se apropie de ea, împroşcând noroiul în toate părţile. Doi poliţişti tineri coborâră din maşină şi Erika se duse în întâmpinarea lor, arătând legitimaţia. Ei se uitară la cadavrul Barborei.

— Ai atins ceva? Trebuie să securizăm zona, spuse unul dintre ei.

— A fost suicid, spuse Erika. Era cu noi înainte să facă asta.

După câteva ore, Erika, Moss şi Peterson părăsiră locul faptei. Eforturile de a se descoperi cine era Barbora erau zădărnicite de faptul că se afla în programul de protecţie a martorilor. Când plecară spre Londra, se întuneca. Erika şi Moss îl puseră la curent pe Peterson cu toate detaliile.

— Deci acest Igor Kucerov este răspunzător de moartea Andreei, a celor trei fete din Europa de Est şi a lui Ivy?

întrebă Peterson.

— Şi a fetei pe care a ucis-o în casa Barborei. Cea pe care a ascuns-o în geanta de sport.

— A fost arestat pentru asta şi trimis în instanţă şi nu e în niciun sistem sau bază de date?

— Nu e în niciun sistem sub numele de George Mitchell.

Ca la un semn, la radio se auzi glasul lui Crane.

— Şefa, am găsit o adresă pentru Igor Kucerov în evidenţele Fiscului. Locuieşte în Kilburn; are treizeci şi şase de ani şi e de obârşie româno-rusă. E şi căsătorit. Casa e pe numele soţiei, o anume Rebeca Kucerov. Au un fiu de cinci ani.

— Doamne! spuse Moss.

— De când e căsătorit? întrebă Erika.

— De zece ani, spuse Crane.

— E angajat undeva?

— Conduce o firmă de amenajare şi întreţinere a grădinilor. Figurează ca director, dar firma e pe numele soţiei. Tocmai căutam în calculatoare să vedem dacă avea contracte în locurile în care au fost găsite fetele moarte.

Urmă o pauză.

— Vrei să-l aducem la secţie? întrebă Crane.

Erika se uită la ceasul de pe bord. Era trecut de cinci.

— În vreo două ore ar trebui să fim în Londra, spuse Peterson, ghicindu-i gândurile.

— Nu. Aşteptaţi până să-l aduceţi la secţie. Vreau să fiu pregătită pentru el. Puneţi o echipă de supraveghere în faţa casei lui. Să nu-şi dea seama că sunteţi acolo. Şi staţi cu ochii pe el.

— Da, şefa.

— În două ore suntem la Lewisham Row. Între timp, vreau să găseşti tot ce poţi despre el: declaraţii bancare, e-mailuri, firmele pe care le deţine, eventualul faliment. De asemenea, verificaţi-o pe soţie – profilul complet. Sunt sigură că mai ascunde şi alte chestii pe numele ei. Şi încercaţi să aflaţi noua identitate pe care i-au dat-o Barborei. Acum, că a murit, ar trebui să fie mai uşor.

— Deja lucrăm la asta, spuse Crane şi adăugă: Sunteţi

bine? Am auzit că s-a sinucis chiar sub ochii voştri.

— Suntem bine, spuse Erika. Acum lasă staţia şi concentrează-te la Igor Kucerov.

În afara maşinii era întuneric beznă. Câmpurile şi gardurile din jur erau invizibile. Nu erau nici lună, nici stele, doar drumul din faţă, luminat de faruri. Erika îşi dorea să ajungă departe de mohoreala gardurilor, de locul în care cadavrul Barborei atârnase legănându-se şi scârţâind în copac. Voia să ajungă înapoi în oraş, unde clădirile se îngrămădeau în jurul ei, unde era zgomot şi timpul nu stătea în loc.

Coborî oglinda de deasupra locului pasagerului şi lumina ei se aprinse. Văzu că avea noroi pe faţă. Îl văzu pe Peterson în spate, scăldat în lumină.

— Să vezi un cadavru nu uşurează deloc lucrurile, nu-i aşa, şefa? spuse el.

— Nu, nu le uşurează, spuse Erika.

Se şterse de noroi cu un şerveţel, apoi ridică oglinda la loc, lăsând habitaclul în întuneric.

Parcurseră restul drumului în tăcere, conservându-şi energia pentru noaptea care-i aştepta.

Capitolul 60

Erika, Moss şi Peterson ajunseră la Lewisham Row Station chiar după şapte seara. În timpul călătoriei de întoarcere din Norfolk, ploaia torenţială îi însoţise şi încă răpăia în parcare când ţâşniră în zona de recepţie. Fură întâmpinaţi de Crane, care le deschise uşa interioară. Erika fu impresionată să vadă că toată echipa rămăsese acolo şi sala de şedinţe forfotea de activitate.

— Bună seara tuturor! înţeleg că Crane v-a pus la curent cu ce s-a întâmplat, spuse Erika. Bun. Acum, ce informaţii puteţi să-mi oferiţi?

Un ofiţer adusese nişte prosoape din sala de sport a poliţiei şi le împărţi lui Moss, Peterson şi Foster. Ei le luară recunoscători.

— Am căutat prin documente şi am descoperit că fata care a fost aruncată în geanta de sport era Nadia Greco, în vârstă de şaptesprezece ani. Procesul s-a ţinut la tribunalul din Southwark, spuse Crane.

— Şi? întrebă Erika, ştergându-şi părul cu prosopul.

— Şi aici treaba devine ciudată, şefa. Documentele de la proces au fost marcate cu PMI – proceduri materiale închise.

— Poftim? întrebă Erika. De ce procesul lui Igor Kucerov ar fi pus pe picior de egalitate cu un proces de spionaj strict secret?

— Nu ştiu; cum spuneam, nu sunt disponibile multe date. În transcrierea redactată numele sunt înnegrite, spuse Crane.

— Atunci de unde ştim că e cazul lui?

— Se potriveşte cu căutarea după cuvântul-cheie pe care am făcut-o pentru crimă – locul unde a fost găsit cadavrul, iar detaliile despre victimă n-au fost clasificate.

— Există detalii despre verdictul procesului? întrebă Erika.

— Se spune că procesul a căzut din cauză de probe insuficiente.

— Şi nu există niciun document despre arestarea unui anume Igor Kucerov sau George Mitchell?

— Nu. Am căutat pe Google date despre Igor Kucerov şi câteva dintre rezultatele căutării au fost înlăturate în baza legii europene privind protecţia datelor. Iar dacă Igor Kucerov avea cazier, a fost şters. În baza de date nu există nimic cu privire la el sau la un anume George Mitchell.

— Nu-mi place cum sună asta.

— O să lucrăm în continuare, şefa.

— Şi cum e cu dezvăluirea adevăratei identităţi a Barborei Kardosova?

— La asta lucrăm acum, dar tribunalele nu sunt deschise până mâine-dimineaţă la nouă. Protecţia martorilor este un departament foarte secretos; lucrează pe altă reţea de calculatoare.

Se lăsă tăcerea. Erika se ridică şi se duse la tablele albe, unde erau prinse fotografiile tuturor victimelor. Erau şi câteva imagini statice de pe camerele de luat vederi cu Andrea când urcase în tren şi, lângă acestea, fotografia ei cu George Mitchell, cunoscut acum drept Igor Kucerov. Era şi o fotografie nouă a lui Igor Kucerov, luată din permisul de conducere şi, în capăt, erau fotografiile familiei Douglas-Brown în vacanţă cu Barbora Kardosova, înainte să se tundă scurt, să se facă blondă şi să dispară în programul de protecţie a martorilor.

— În regulă. Ştiu că a fost o zi grea, spuse Erika, întorcându-se cu faţa spre încăpere. Dar trebuie să scoatem cazmalele şi să începem să săpăm. Vă cer o mare favoare tuturor – aş vrea să mai lucrăm câteva ore. Vreau să ne întoarcem la datele de bază şi să revedem cu mare atenţie tot ce are legătură cu acest caz. Tot. Am să comand mâncare şi cafea. Fac eu cinste. Trebuie să găsim *ceva.* Este o legătură între Andrea Douglas-Brown şi Igor Kucerov şi restul crimelor. Trebuie să găsim această legătură şi ăsta ar putea fi cel mai mic lucru care ne-a scăpat. Cum spun întotdeauna, nu există întrebări stupide... Acest proces fiind clasificat, ne mişcăm în ape periculoase, dar nu vă temeţi să săpaţi adânc, mai ales în

ceea ce-l priveşte pe Sir Simon. Înainte era intangibil, dar acum nu mai este. Avem declaraţia înregistrată a Barborei Kardosova. O voi da să fie încărcată pe internet. Acum, cine doreşte să rămână?

Erika se uită la camera plină. Încet, oamenii ridicară mâinile în aer. Se uită la Moss, care zâmbi larg şi ridică mâna, iar Peterson făcu la fel.

— Dacă n-aş fi fost o vacă bătrână şi rigidă, v-aş fi sărutat pe toţi. Vă mulţumesc. Să valorificăm următoarele ore şi să trecem la treabă.

Ofiţerii din sala de şedinţe se puseră pe muncă.

— De unde ai cumpărat gogoşile alea ultima dată? întrebă Crane, venind cu un teanc de dosare.

— De la Krispy Kreme. Ai frâu liber să comanzi, spuse Erika. Unde e Marsh?

— A plecat devreme. Are liber în weekend; îşi duce cucoana la un fel de tabără de creaţie, spuse Crane.

— Nu ştiam că şi el pictează, spuse Erika.

— Nu, doar o lasă acolo; e în Cornwall. Însă cred că la noapte se dă huţa; ne-a spus să nu-l sunăm... sub niciun motiv.

— Tipic; suntem într-un punct crucial al anchetei noastre, iar el decide s-o şteargă într-o minivacanţă.

— Vrei să-l prind la telefon? întrebă Crane.

— Nu, abţine-te să-l contactezi pe comisarul-şef, Marsh, spuse Erika, dându-şi seama că asta putea fi avantajul ei.

Capitolul 61

În dimineaţa următoare, comisarul-şef Marsh era în pat cu Marcie într-o cameră de hotel frumoasă – numele hotelului îi scăpa, dar ştia că era departe de Londra şi oferea o privelişte întinsă a parcului naţional Dartmoor. Capul ei se odihnea pe pieptul lui gol, iar el avea acea emoţie caldă de după împreunare. Atingerea şi mirosul soţiei lui erau ameţitoare. Acum era lumină şi se treziră după o noapte de dragoste cum nu mai avuseră de când se născuseră gemenele.

Telefonul de lângă pat sună strident, spărgând tăcerea. Marsh se rostogoli şi văzu că era nouă treizeci dimineaţa. Ridică receptorul şi-l lăsă să cadă la loc în furcă.

— Ai cerut un apel de trezire? întrebă Marcie.

— Bineînţeles că nu.

— Ooo, faptul că nu răspunzi la telefon mă excită cel mai mult, toarse ea, strecurându-şi mâna spre burta lui...

Telefonul sună iar. Marsh înjură, se rostogoli şi smulse cablul din priza din perete. Se rostogoli înapoi spre ea şi zâmbi cu gura până la urechi.

— Cam pe-aici rămăseseşi, spuse el, punându-i mâna pe erecţia lui în creştere.

— *Iar?* Comisar-şef Marsh!

Deodată se auzi un bubuit în uşă.

— Scuzaţi... sunt de la recepţie, spuse un glas.

— Ce mama dracului! exclamă Marsh, în timp ce Marcie se pregătea să-i îmbrace penisul erect cu un prezervativ.

— Spune-i s-o întindă; acesta este ultimul din pachet, spuse Marcie.

Bubuitul se auzi iar.

— Domnule, domnule! rosti tremurat tânărul de la recepţie. Ştiu că aţi spus să nu fiţi deranjat sub niciun motiv, dar un anume comisar adjunct Oakley aşteaptă pe fir. Pe telefonul dumneavoastră... Domnule? A spus că, dacă nu ridicaţi, vor fi consecinţe... L-am citat... asta a spus.

Marsh sări din pat şi se grăbi să bage la loc telefonul în priză.

— Unde dracu’ ai fost, Marsh? Avem o problemă! se răsti Oakley când Marsh ridică receptorul.

— Îmi pare rău, domnule, n-am ştiut că sunteţi dumneavoastră.

— Un ofiţer de-al tău, afurisita aia de Foster, a apărut în pragul lui Sir Simon Douglas-Brown azi-dimineaţă la cinci, cu o trupă de intervenţie înarmată. I-a arestat pe el şi pe fiica lui, Linda, şi l-a arestat şi pe Giles Osborne.

— Ce mama dracului?

— Eu acum sunt în Scoţia, Marsh, într-o nenorocită de vacanţă de care aveam multă nevoie, şi nu vreau să mă întorc la Londra. Am încredere că vei îndrepta tu situaţia asta.

— Da, domnule.

— Ai face bine să te ţii de promisiune. Nu sunt trezit des înainte de nouă de cineva de la secretariatul guvernului. Vor cădea capete dacă nu suntem atenţi, Marsh.

Convorbirea se întrerupse brusc. Marsh ridică receptorul iar şi formă, urlând că voia să vorbească cu DCI Foster. Imediat. Marcie trase în jurul ei aşternuturile, stăpânindu-şi lacrimile. Avea să fie încă o vacanţă distrusă de serviciul soţului ei.

Capitolul 62

Erika şi restul echipei se străduiau să rămână treji după somnul puţin de care avuseseră parte. Lucraseră până spre dimineaţă, îmbinând probele cu informaţiile noi şi, la ora unu, înregistraseră un progres. Urmase o muncă frenetică de plănuire şi, la trei, Erika îi trimise pe toţi acasă să prindă câteva ore de somn, înainte de a se întoarce la prima rază de lumină pentru a pune în practică prima fază a planului Erikăi.

Acum era unsprezece dimineaţa, iar Erika, Moss, Peterson şi Crane se aflau în camera de observare de la Lewisham Row. În faţa lor erau patru ecrane. Fiecare ecran arăta o cameră de interogare.

În camera de interogare unu, Linda Douglas-Brown se plimba de colo colo agitată, îmbrăcată cu o fustă neagră, lungă şi un pulover mare, alb, pătat de ceai, acoperit cu pisoi negri. Pe următorul ecran, în camera de interogare doi, tatăl ei, Simon Douglas-Brown, stătea impasibil cu mâinile pe masă, privind drept în faţă. În ciuda faptului că fusese luat din pat de o trupă de poliţişti în echipamentul forţelor speciale, se îmbrăcase elegant, cu pantaloni largi de culoare închisă, o cămaşă albastră proaspăt călcată şi un pulover cu decolteul în V.

Pe următorul ecran era camera de interogare trei, unde Giles Osborne făcea o impresie ciudată. Era îmbrăcat în jeanşi strâmţi de culoare verde-închis şi un tricou mulat, cu un imprimeu tropical cu palmieri, care îi evidenţia burta. Părul lui unsuros era pieptănat cu cărare într-o parte, iar el se uita spre cameră.

— Nu şi-a luat privirea de la cameră de douăzeci de minute, spuse Crane.

— Singurul care pare că n-are nicio grijă pe lume este Igor Kucerov, spuse Erika, uitându-se pe ecranul camerei de interogare patru.

Igor stătea la masă, prăbuşit în scaun, cu picioarele larg desfăcute. Era la lucru când poliţia sosise la el acasă să-l

aresteze. Purta un tricou alb, strâmt, cu semnul Nike brodat pe partea din faţă, un şort negru, lucios şi pantaloni sport. Era suplu şi musculos şi avea pielea măslinie. Barba pe care o avea în fotografiile cu Andrea dispăruse. Ochii lui negri studiau camera.

— Să-ncercăm cu el mai întâi, spuse Erika.

Moss şi Crane rămaseră în camera de observare, iar Erika plecă alături de Peterson. Pe coridor, se întâlniră cu avocatul lui Igor, un bărbat slab, cărunt, cu mustăcioară îngrijită. El începu să protesteze, întrebând de ce clientul său era reţinut.

— Îi voi recomanda clientului meu să nu răspundă la nicio întrebare de-a voastră până aveţi...

Trecură pe lângă avocat şi intrară în camera de interogare patru. Igor rămase prăbuşit în scaun. Ochii lui negri o priviră de sus până jos pe Erika. Se auzi un ton lung, când echipamentul de înregistrare intră în funcţiune.

— E unsprezece şi cinci în dimineaţa de 24 ianuarie. Eu sunt inspector-şef detectiv Foster, iar cu mine este inspectorul detectiv Peterson. Este prezent şi avocatul John Stephens.

Erika şi Peterson se aşezară vizavi de Igor şi avocatul său. Ea se uită câteva clipe pe hârtiile ei, apoi la Igor.

— Bun, domnule Kucerov. Sau să-ţi spun George Mithell?

— Spune-mi cum vrei, scumpo, spuse el rânjind.

Glasul lui era profund, cu o urmă de accent rusesc.

— Lucrezi la MI5 sau MI6? Sau eşti agent secret implicat în spionaj. Poate ai semnat legea protecţiei secretelor de stat şi a informaţiilor oficiale?

Igor îi zâmbi ironic şi îşi frecă bărbia.

— Nu, spuse el în cele din urmă.

— Îmi pare rău, dar astea-s întrebări absurde, spuse avocatul său.

— Ba nu, astea sunt întrebări întemeiate. Domnule Stephens, ştiaţi că clientul dumneavoastră a fost trimis în judecată pentru uciderea unei tinere pe nume Nadia Greco? Corpul ei aflat în stare de descompunere a fost

găsit aruncat la o groapă de gunoi, băgat într-o geantă de voiaj.

Erika împinse peste masă o fotografie a Nadiei. În geanta deschisă se putea vedea corpul ei umflat şi înnegrit.

— Geanta de voiaj a dus la iubita de atunci a domnului Kucerov, Barbora Kardosova. La faţa locului s-a găsit ADN-ul lui Igor, iar Barbora a depus mărturie împotriva lui la procesul care a urmat. Totuşi, juraţii n-au putut să dea un verdict şi procesul a căzut.

Avocatul se uită pieziş la Igor.

— Dovedeşte-o, spuse Igor, ridicând din umeri.

— Asta-i problema, Igor. Înregistrările şi transcrierile de la procesul tău sunt marcate acum cu PMI: proceduri materiale închise. Această clasificare este rezervată numai proceselor penale care implică nişte chestiuni ce ar putea dăuna securităţii naţionale. Ştiţi asta, domnule Stephens?

— Ştiu ce înseamnă proceduri materiale închise, da, spuse fâstâcit avocatul.

— Aşadar, înţelegi cât de neobişnuit este lucrul acesta, că această restricţie a fost impusă în procesul de crimă al clientului dumneavoastră, când el n-are nicio legătură cu serviciile secrete, termină Erika.

Igor îşi întinse braţele deasupra capului, apoi întoarse capul dintr-o parte în alta şi articulaţiile îi trosniră.

— Poate semăn un pic cu James Bond, spuse el.

— Nu, noi nu vedem asta când ne uităm la tine, spuse cu răceală Peterson.

— Nu fi atât de acru, colega. Nu se vorbeşte mereu să avem un James Bond negru? Tu poate ai o şansă, răspunse Igor.

Peterson şovăi, apoi împinse fotografia Nadiei Greco mai aproape de Igor.

— Te rog să te uiţi la fotografie, o recunoşti pe această fată? întrebă el.

— Îmi sfătuiesc clientul să nu răspundă la asta, spuse Stephenson.

— Bine. Ce zici de fotografia asta. Aici eşti cu Andrea

Douglas-Brown. Ştii de uciderea ei? Fotografia a fost făcută cu patru zile înainte să moară, iar asta…

Peterson împinse peste masă seria de fotografii, începând cu Igor şi Andrea în faţa muzeului Horniman şi încheind cu fotografiile sexuale explicite. Igor îşi ţuguie buzele şi se lăsă pe spate în scaun.

— Aceasta este aceeaşi Andrea Douglas-Brown care a fost găsită omorâtă.

— Da, toţi ştim cine e! se răsti avocatul. Îl acuzaţi pe clientul meu de uciderea ei?

Erika îl ignoră.

— Ai fost văzut cu Andrea cu doar câteva ore înainte să moară, la The Glue Pot din Forest Hill.

— Nu trebuie să răspund la întrebările voastre. Vreau să plec, spuse Igor, ridicându-se de pe scaun.

— Stai jos, spuse Erika.

El îşi ţuguie buzele şi-şi încrucişă braţele, rămânând în picioare.

— Şi trebuie să răspunzi la întrebările mele. Cum spuneam, ai fost văzut cu Andrea.

— Ba nu. N-am fost văzut nicăieri, pentru că în noaptea în care a dispărut Andrea nu eram în Marea Britanie. Am fost în România din 31 decembrie până pe 15 ianuarie. Am bilete şi puteţi să-mi verificaţi paşaportul.

— E pe numele tău sau pe numele George Mitchell?

— Nu e împotriva legii să-ţi schimbi numele, să ştii, spuse Igor. Eşti slovacă, da? Şi ai un nume ca Foster?

— E numele de căsătorie, spuse Erika.

— Căsătorie? întrebă Igor, ridicând o sprânceană. Cum s-a rezolvat asta?

— Îţi cer să stai jos! strigă Erika, bătând cu pumnul în masă.

— Dacă aveţi de gând să-mi acuzaţi clientul… începu domnul Stephens.

Erika se ridică şi părăsi încăperea.

— DCI Foster tocmai a părăsit camera de interogare. Opresc acest interogatoriu la unsprezece şi douăsprezece minute, spuse Peterson ridicându-se, apoi ieşi după ea.

— E un nemernic, nu-i aşa? spuse Erika pe coridor.

Tremura de furie.

— Nu trebuia să-mi ies din fire atât de devreme. Doar că e atât de arogant... Poţi să-l pui pe Crane să-i verifice alibiul, c-a fost plecat din ţară?

— Da, şefa. Doar să nu-l laşi să te scoată din sărite. Abia am început. Vrei să te întorci?

Erika inspiră adânc şi clătină din cap.

— Nu. Vreau să fac o încercare cu Simon Douglas-Brown.

Capitolul 63

Avocatul lui Simon Douglas-Brown era la fel de cărunt ca domnul Stephens, dar purta un costum mult mai bun. Aştepta în faţa camerei de interogare, îndreptându-şi cravata.

— Aici intrăm, spuse Erika, arătând uşa camerei de interogare unu.

— Îl voi sfătui pe clientul meu să nu răspundă la niciuna dintre întrebările voastre... începu el, dar Erika şi Peterson trecură pe lângă el.

Simon se uită urât la ei când intrară în camera de interogare.

— Fiţi atenţi că, atunci când voi termina cu voi, veţi dirija traficul pe Old Kent Road. Tot restul anilor pe care o să-i petreceţi în poliţie!

Erika şi Peterson îl ignorară şi se aşezară. Ea îndeplini formalităţile pentru înregistrare şi apoi deschise o mapă.

— Unde e Linda? întrebă Simon.

Erika îl ignoră.

— Am dreptul să ştiu unde e fiica mea!

— Linda a fost arestată şi este în detenţie, spuse Peterson.

— Să n-o amestecaţi pe Linda în asta, auziţi? Ea nu se simte bine.

— Nu se simte bine?

— E foarte stresată; nu trebuie interogată.

— Cine v-a informat că avem de gând s-o interogăm? întrebă Erika.

— Când poliţiştii au năvălit la uşa mea la crăpatul zorilor în echipament de luptă cu arme, nu voiau să stăm de vorbă. Presupun, bineînţeles... Vă avertizez.

— Soţia dumneavoastră e la recepţie. Unde e fiul dumneavoastră, David?

— E în weekend cu prietenii, la Praga.

— Unde stă?

— Nu ştiu, la un han sau un hotel; ar putea fi la un

cămin pentru tineri. E o petrecere între burlaci.

— O petrecere între burlaci pentru cine?

— Un prieten de-al lui din universitate se însoară. Pot să obţin informaţii de la secretara mea. Ea a făcut rezervările pentru tot.

— Ne ocupăm noi de asta, spuse Peterson.

Urmă o pauză în care Erika se uită prin dosarul ei.

— Conduceţi mai multe companii care au legătură cu afacerea şi treburile dumneavoastră personale, corect?

— Ce întrebare stupidă! Bineînţeles că e corect.

— Una se numeşte Millgate Ltd, da?

— Da.

— Şi mai aveţi una numită... Peckinpath.

— Da.

— Quantum, Burbridge, Newton Quarry...

Avocatul se apleca peste masă spre Erika.

— Nu văd de ce consideraţi necesar să-i citiţi asta clientului meu, DCI Foster. El îşi cunoaşte bine interesele de afaceri; toate astea sunt societăţi pe acţiuni şi aceste informaţii sunt de domeniul public.

Simon se rezemă în scaun, atent, dar furios.

— Da, e corect, spuse Erika. Aveam doar nevoie de confirmare pentru înregistrare, înainte de a continua. Îmi pare rău că irosesc *timpul preţios* al clientului dumneavoastră... Aşadar, voi întreba iar.

— Da, da, da. Am spus destul de tare pentru înregistrarea voastră nenorocită?

— Aş vrea să vă atrag atenţia cu privire la un extras de cont al dumneavoastră din luna septembrie, anul trecut.

Erika scoase o foaie de hârtie din mapă şi o puse pe masă. Simon se apleca să citească.

— Ia stai puţin, de ce ai tu asta? Cu împuternicirea cui?

— Cu a *mea,* spuse Erika. Aţi făcut o plată către Cosgrove Holdings Ltd, care este compania înregistrată din spatele Yakka Events – Yakka Events a lui Giles Osborne. Suma era de patruzeci şi şase de mii de lire.

Erika bătu cu degetul cifra din extrasul de cont.

— Da, am investit în companie, spuse Simon, lăsându-se

pe spate şi uitându-se atent la Erika.

Ea scoase alt extras de cont.

— Am şi un extras de cont al lui Giles Osborne. Pentru Cosgrove Holdings Ltd, la aceeaşi dată, care arată că cele patruzeci şi şase de mii de lire merg în contul...

— Unde vreţi să ajungeţi cu asta? întrebă avocatul, dar Erika ridică mâna şi continuă:

— Dar în aceeaşi zi, cele patruzeci şi şase de mii de lire ale dumneavoastră pleacă din nou.

Simon începu să râdă şi se uită prin cameră să vadă dacă mai râde cineva. Peterson rămase cu faţa împietrită.

— De ce nu-l întrebi pe Giles? Eu nu sunt implicat în conducerea de zi cu zi a companiei lui. Eu sunt comanditar.

— Dar aţi investit patruzeci şi şase de mii de lire. Asta-i o grămadă de bani pentru a fi doar comanditar.

— Defineşte „o grămadă”. Pentru mine, patruzeci şi şase de mii de lire nu e o sumă mare... Sunt sigur că pentru tine, cu un salariu de poliţist, înseamnă mai mult.

— Ţinând seama de asta, cu siguranţă dumneavoastră şi Giles măcar v-aţi înţeles ce implica investiţia dumneavoastră, nu?

— Eu am încredere în Giles şi, dacă-ţi aminteşti, înainte de uciderea brutală a fiicei mele, salutam intrarea lui Giles în familia mea ca ginere al meu.

Masca de supărare a lui Simon crăpă şi ei văzură durerea vie pricinuită de pierderea Andreei.

— Bun. Aşadar, ca ginere al dumneavoastră, v-a spus Giles de ce cele patruzeci şi şase de mi de lire au fost plătite direct unei companii numite Mercury Investment Ltd?

Simon se uită la avocatul său.

— Da sau nu? E o întrebare simplă, spuse Erika. Da sau nu?

— Nu.

— Este înregistrată pe numele unei anume Rebecca Kucerov, soţia acestui om – Igor Kucerov. În caz că trebuie să vă amintim, am recuperat celălalt mobil al Andreei cu

aceste fotografii.

Erika scoase din mapă fotografiile explicite şi le puse pe masă în faţa lui Simon. El se uită în treacăt la ele. Închise ochii şi începu să tremure.

Avocatul se aplecă şi începu să le strângă.

— Obiectez la faptul că i se arată clientului meu aceste fotografii tulburătoare ale fiicei lui care abia a fost îngropată...

— Dar ce are de spus clientul dumneavoastră despre aceste patruzeci şi şase de mii de lire? Noi credem că acest om are legătură cu traficul ilegal de tinere din Europa de Est în Marea Britanie. A fost şi trimis în instanţă pentru uciderea unei fete pe nume Nadia Greco.

— A fost condamnat? întrebă tăios Simon.

— Nu, dar chiar şi fără o condamnare asta se adaugă la o înlănţuire de fapte condamnabile. Aşa că voi întreba din nou. Ştiţi de ce Giles Osborne i-a transferat cele patruzeci şi şase de mii de lire lui Igor Kucerov?

Simon părea buimac.

— Clientul meu n-are niciun comentariu de făcut.

— Bine, spuse Erika.

Se uită la Peterson şi amândoi se ridicară.

— Şi? întrebă avocatul.

— Deocamdată suspendăm acest interogatoriu, spuse Erika.

— Ce oră ai spus că e? întrebă Simon.

— Douăsprezece şi cincisprezece, spuse Erika.

— Aş vrea să vorbesc cu Linda. ACUM! spuse el.

Erika îl ignoră şi părăsi camera de interogare împreună cu Peterson.

Capitolul 64

— Arată de parcă o să se ţicnească un pic acolo, spuse Moss când ei se întoarseră în camera de observare.

Se uitară la cele patru ecrane. Simon era în mijlocul unei tirade despre „javra aia de poliţistă” care nu avea niciun drept să-l împiedice să-şi vadă fata.

— Poate toţi au nevoie să năduşească un pic acolo, spuse Peterson.

— Da, dar nu uita că-i putem reţine doar douăzeci şi patru de ore. Dacă nu-i putem acuza, trebuie să-i lăsăm să plece.

— Măcar de-am putea să-l arestăm din nou pe Kucerov pentru uciderea Nadiei Greco, spuse Moss.

— N-avem nicio dovadă nouă. Şi nu ne-am folosi eficient timpul încercând să facem asta. Trebuie să-l prindem cu chestia asta cu banii de la Simon şi Giles, spuse Erika. Iar Linda este legătura cu Andrea şi Igor.

Pe ecranul de jos, Igor stătea rezemat, cu picioarele desfăcute, cu capul proptit de perete. Şi Giles rămăsese impasibil, stând pe scaun şi uitându-se în jur, aproape ca şi cum un chelner uitase de comanda lui.

— Să facem o pauză de câteva minute, spuse Erika.

Îşi luă ţigările şi ieşi.

Când ajunse pe treptele de la intrarea din faţă, Diana Douglas-Brown tocmai îşi aprindea o ţigară. Stătea la baza treptelor şi purta o haină de blană lungă şi neagră. Avea o coafură ireproşabilă.

Erika era pe cale să se întoarcă, dar în clipa aceea Diana o observă.

— Ce se întâmplă, DCI Foster?

— Ne ocupăm cu interogatoriile, spuse Erika, cu un aer hotărât.

Dădu să plece, dar Diana spuse:

— Te rog, vrei să-i dai asta Lindei?

Băgă mâna în cutele hainei şi scoase un breloc cu o pisică micuţă de pluş. Era neagră, cu ochii blânzi, căprui şi

avea drept limbă o bucăţică de material roz decolorat.

— Îmi pare rău, nu pot, spuse Erika.

— Te rog… tu nu înţelegi, Linda are nevoie de familiaritate.

Diana trase din ţigară.

— Când am născut-o, n-a avut destul oxigen. Are probleme emoţionale. Nu poate face faţă lumii!

Ultima parte fu rostită aproape ca un strigăt.

— Sergentul de gardă poate aduce aici un medic în câteva minute, dar Linda se simte bine, vă garantez. Tocmai vrem să-i punem câteva întrebări.

Diana izbucni în lacrimi. Lăsă capul în jos şi părul îi căzu peste chip. Duse la faţă pisica micuţă de pluş şi începu să plângă în hohote. Erika se întoarse şi intră în zona de recepţie.

— Se verifică, spuse Crane, ieşindu-i în întâmpinare când ea se întoarse în sala de şedinţe. Am o listă a pasagerilor care confirmă că Igor Kucerov a părăsit ţara pe 31 decembrie de pe London Luton Airport cu un avion spre România. S-a întors pe 15 ianuarie.

— Rahat! spuse Erika.

Toţi ochii se întoarseră spre ea.

— Şi dacă a făcut ceva între aceste două date? Avem probe de pe camerele de luat vederi care să-l arate pătrunzând pe poarta de plecare? adăugă ea.

— Şefa, informaţiile astea sunt de la Biroul de paşapoarte şi imigrări.

— Ştiu, dar avem aici nişte chestii de la Secţia Centrală de poliţie şi arhiva judecătorească, lucruri care au fost modificate. Asta arată că Igor Kucerov a avut parte de un tratament special în timpul unui proces! Cineva a fost înăuntru şi a modificat documente oficiale… Putea să vină înapoi cu un autobuz sau cu o maşină, sau cu un vagon de pasageri şi apoi să se întoarcă şi…

Crane se scărpină în cap.

— Este posibil, şefa, presupun.

— Hai să nu mai presupunem şi să aflăm exact. Vreau fotografii de la controlul paşapoartelor, imagini de pe

camere de supraveghere de când a ajuns în România; o amprentă digitală care să confirme că Igor Kucerov a părăsit ţara pe 31 decembrie şi s-a întors pe 15 ianuarie.

— Da, şefa!

— Şi, nu uita, timpul se scurge, spuse Erika uitându-se la ceas. Mai avem nouăsprezece ore.

Erika ieşi iar şi se întâlni pe coridor cu Moss şi Peterson. Le spuse că era posibil ca Igor Kucerov să fi fost plecat din ţară când a dispărut Andrea.

— Aşadar, asta înseamnă că nu el a ucis-o pe Andrea sau pe Ivy. Nu-l putem lega direct de uciderea lor, spuse Moss.

Erika clătină din cap.

— Şi celelalte fete? Tatiana Ivanova, Mirka Bratova şi Karolina Todorova? Avem data când a fost descoperită fiecare. Putem să aflăm unde era el?

— Pentru primele trei fete şi orele la care au dispărut, există doar estimări vagi ale legiştilor. În plus, am ieşit public şi am legat cele trei crime cu uciderea Andreei şi a lui Ivy. Şi cred că au legătură. Doar dacă nu e o imitaţie. Doamne, ce complicat este! spuse Erika, frecându-şi faţa.

Văzu că Moss şi Peterson schimbară o privire.

— Ce e? Spuneţi.

— Avocatul lui Simon Douglas-Brown s-a supărat de-a binelea şi a trecut la atac. Încearcă să-l sune pe comisarul adjunct, spuse Moss.

— Încearcă să-l sune pe Oakley?

— Da. Şi nu prin centrală, are numărul direct al lui Oakley.

— A reuşit?

— Nu, încă nu. Oakley e plecat într-o minivacanţă.

— El e într-o minivacanţă. Marsh e cu soţia într-o vacanţă de pictat... Cine dracu’ răspunde pe-aici?

— Păi, şefa, practic, tu, spuse Peterson.

— Bună poantă! Bine, să facem o încercare cu Giles Osborne, spuse Erika, hotărâtă.

Capitolul 65

Giles Osborne stătea în camera de interogare cu o faţă amărâtă, când intrară Erika şi Peterson cu avocatul lui Giles Osborne, alt bărbat cărunt într-un costum elegant, pe nume Philip Saunders.

După ce Erika citi cu glas tare formalităţile pentru înregistrare, îi puse aceleaşi întrebări lui Giles, despre cele patruzeci şi şase de mii de lire pe care le primise de la Simon Douglas-Brown şi de ce le transferase apoi firmei Mercury Investment, deţinută de Igor Kucerov.

Giles se aplecă spre avocatul său, şoptindu-i ceva la ureche.

— Ca să răspundă la întrebarea asta, clientul meu vrea să-şi evalueze în întregime conturile, spuse avocatul.

— Poftim extrasele de cont, spuse Erika, împingându-le peste masă. Se vede clar că banii intră într-un cont, ies şi intră în alt cont. Mercury Investment este o firmă de amenajare grădini. Yakka Events nu prea are nimic de-a face cu grădinile.

Giles îşi duse un deget la buze, ezitând. În cele din urmă, spuse:

— Cred că banii au fost folosiţi pentru achiziţionarea unui copac rar din Noua Zeelandă.

— Poftim? întrebă Peterson.

— Voiam să fie piesa centrală a curţii mele, copacul. Am uitat cum se cheamă, spuse mieros Giles. La timpul cuvenit, pot să prezint o factură care dovedeşte asta. Ştiţi că domnul Kucerov deţine o firmă de amenajare grădini?

— Da, spuse Erika.

— Atunci misterul s-a rezolvat. De asta am transferat patruzeci şi şase de mii de lire în contul lui.

— El tunde tufe şi pajişti, chiar dacă la scară mare, spuse Erika.

— Şi Simon-Douglas nu ştie de această tranzacţie? întrebă Peterson.

— De ce ar şti? El era comanditar. Ne-am înţeles să

cumpere un anumit număr de acţiuni, ca să devină coproprietar la Yakka Events. Cred că acum deţine 13,8%, ca să fiu exact. Dar, după cum vedeţi, eu n-am acces la informaţiile astea, pentru că m-aţi târât din pat dimineaţa la prima oră şi mi-aţi confiscat aparatura.

Giles îi zâmbi sarcastic Erikăi.

— Cum ai făcut cunoştinţă cu Igor Kucerov? întrebă Erika.

— Prin Andrea, spuse el.

— Şi ştiai că Andrea avea o relaţie sexuală cu Kucerov?

— La vremea aceea, nu. Ştiu de când mi-aţi arătat fotografiile, desigur.

— Ştii cum l-a cunoscut Andrea pe Igor Kucerov?

— Parcă a spus ceva despre, îmm, o prietenă – Barbora nu mai ştiu cum...

— Kardosova, Barbora Kardosova.

— Parcă aşa, da.

— Şi ştiai că Barbora avea o relaţie cu Igor Kucerov?

Giles păru nedumerit şi clătină din cap.

— Clientul meu v-a răspuns la întrebări cu privire la investiţia de patruzeci şi şase de mii de lire; nu văd de ce trebuie să răspundă la întrebări despre relaţiile particulare ale prietenei logodnicei lui, spuse avocatul.

Erika şi Peterson se uitară la Giles.

— Asta e tot, deocamdată, spuse Erika.

— Şi clientul meu poate să plece? întrebă avocatul.

— N-am spus asta.

Erika şi Peterson se ridicară.

— Şi acum ce urmează? întrebă avocatul.

— Ne vom întoarce.

Ieşiră pe coridor şi se întoarseră în camera de observare.

— Fir-ar a naibii! spuse Erika, uitându-se la Moss şi Peterson.

— Crezi că aiureala cu copacul rar o să ţină în instanţă, dacă ajungem acolo? întrebă Moss, care urmărise totul pe ecrane.

— I-am văzut biroul, plin de chestii preţioase. Se potriveşte cu ce spune, oftă Peterson.

— Da, dar unde e copacul? întrebă Erika. Banii s-au plătit acum mai mult de un an.

— Poate că-l aşteaptă să crească, spuse ursuză Moss.

Se auzi o bătaie în uşă. Era Woolf.

— Şefa, e Marsh la telefon. Cere să vorbească cu tine. E în maşină, în drum spre Londra.

— A spus unde e?

— Tot în Devon, spuse Woolf.

— Spune-i că nu mă găseşti.

— Şefa, ştie că-i interoghezi pe toţi.

— Foloseşte-ţi creierul, Woolf. Inventează ceva. Voi suporta consecinţele; mai am nevoie de timp.

— Da, şefa, spuse Woolf.

După plecarea lui, se uitară iar pe ecrane.

— Să vedem ce are de spus Igor despre asta, zise Erika. Şi apoi să vorbim cu Linda.

Capitolul 66

— Voia să-i găsesc un copac pentru sediul lui, spuse Igor, stând rezemat în scaun şi întinzând braţele deasupra capului.

Erika observă că sub braţe avea nişte pete galbene şi că acum camera de interogare începuse să miroasă a transpiraţie stătută.

— Şi poţi să faci asta, în calitatea ta de decorator de grădini? întrebă Erika.

— Suntem în Londra; cei mai mulţi oameni vor chestii trăsnite în grădinile lor, iar cu internetul e uşor.

— De ce firma e pe numele soţiei tale?

— Pur şi simplu.

— Şi cine ţi-a făcut cunoştinţă cu Giles? întrebă Peterson, deşi cunoşteau răspunsul.

— Andrea, fireşte.

— Şi soţia ta ştie de Andrea?

— Tu ce zici?

— Ştia de relaţia ta cu Barbora Kardosova?

— Soţia mea e o femeie bună.

— Asta ce înseamnă? Ştie când să-şi ţină gura? Se uită în altă parte? Ştie că eşti implicat în traficarea fetelor din Europa de Est la Londra? Că le agăţi la Victoria Coach Station?

— Clientul meu nu e obligat să răspundă la aceste întrebări. Astea sunt simple speculaţii. N-aveţi nicio dovadă, interveni avocatul.

— Avem o discuţie înregistrată cu Barbora Kordosova, în care ea declară toate astea şi că tu ai omorât-o pe Nadia Greco.

— Şi unde e martora asta? întrebă avocatul.

— S-a sinucis la scurt timp după discuţia cu noi, spuse Erika, urmărindu-l pe Igor. Era atât de speriată că spusese adevărul despre tine, încât s-a sinucis.

— Eu n-aş numi o sinucigaşă martor credibil. Şi asta n-a fost o depoziţie sub jurământ, spuse avocatul.

Igor se uită la ei arogant şi sigur pe el. Avocatul lui continuă:

— În timp ce voi făceaţi naveta între camerele de interogare, am profitat de prilej pentru a revedea documentele procesului în chestiune. Nu aveţi decât o afirmaţie. S-au scos multe aiureli din documentele de la proces. Din punct de vedere legal, ele nu există. Vă daţi seama că foarte curând o să trebuiască să-l puneţi pe clientul meu sub acuzare? Timpul se scurge, domnişoară Foster.

— Sunt DCI Foster, spuse Erika, încercând să-şi ascundă frustrarea.

Adăugă că suspendă interogatoriul şi părăsi încăperea împreună cu Peterson.

Capitolul 67

Erika, Moss şi Peterson erau pe cale să intre în camera de interogare trei pentru a vorbi cu Linda, când avocatul le aminti că, potrivit legii, suspecţilor trebuia să li se dea o pauză de masă. O oră mai târziu, după-amiaza era pe sfârşite. Ziua părea să se evapore.

— Linda, ştii de ce te-am arestat? întrebă Erika.

Linda stătea rezemată în scaun, nepăsătoare.

— Credeţi că am informaţii. Credeţi că eu cunosc pe cineva care a omorât-o pe Andrea. Credeţi că eu am omorât-o pe Andrea sau poate credeţi că eu l-am împuşcat pe JR. Sau pe preşedintele Kennedy.

— Nu e amuzant, Linda. Acesta e Igor Kucerov; folosea şi numele de George Mitchell. Andrea a avut o relaţie sexuală cu el înainte şi în timp ce era cu Giles, spuse Erika, împingând peste masă fotografia lui şi pe celelalte.

Linda se uită la fotografiile întinse în faţa ei, privindu-le impasibilă pe cele explicite.

— Ştiu că el a făcut fotografia asta cu tine şi Andrea, adăuga Erika.

— Nu ştiţi asta! pufni Linda. Cum puteţi să ştiţi asta?

— Pentru că l-am arestat pe Igor Kucerov sub bănuiala de a fi omorât-o pe Andrea şi, de asemenea, pe Tatiana Ivanova, Mirka Bratova, Karolina Todorova şi Ivy Norris. Acum este interogat în camera de alături, spuse Erika.

— Minţiţi, iar eu nu vorbesc cu mincinoşii! Sunt obligată să vorbesc cu aceşti mincinoşi? întrebă Linda, uitându-se la avocatul ei.

— Aveţi vreo dovadă că această fotografie cu clienta mea a fost făcută de bărbatul despre care vorbiţi? întrebă avocatul.

Erika îl ignoră.

— Îţi aminteşti de o fată pe nume Barbora, prietenă cu Andrea?

— Da.

— A însoţit familia ta în două vacanţe de vară?

— Era dulce; poate puţin prea dulce – şi pofticioasă. Chiar şi aşa, prea bună pentru Andrea şi, surpriză, surpriză – Andrea a îndepărtat-o!

— Cum a îndepărtat-o?

— Oo, ca de obicei. La început a considerat-o nemaipomenită, apoi entuziasmul i s-a spulberat şi a făcut-o pe fată să se simtă ca ruda săracă. Atunci când ne-a însoţit în ultima vacanţă, Barbora slăbise mult; era emaciată. Andrea considera că acesta era ultimul răcnet al modei. A fost probabil destul ca s-o excomunice pe biata fată.

— A spus Andrea unde a plecat Barbora?

— A spus doar că s-a mutat. De ce? întrebă Linda îngustându-şi ochii.

Erika îi explică legătura Barborei cu Igor şi că avusese o relaţie sexuală cu acesta în acelaşi timp cu Andrea.

— Vă amintesc că această informaţie a fost înlăturată, spuse avocatul.

— Faptul că Barbora a avut o relaţie sexuală cu Igor Kucerov şi că a intrat în programul de protecţie a martorilor şi apoi s-a sinucis nu e înlăturat, spuse Erika.

Observă că Linda tremura şi avea ochii plini de lacrimi care i se prelingeau pe obraji.

— Cum a făcut-o? întrebă Linda.

— S-a spânzurat. Era îngrozită. Deci acum înţelegi ce important este că am aflat adevărul despre Igor Kucerov? El este legat direct de Andrea.

Linda îşi şterse lacrimile.

— L-am întâlnit de două ori, la un club din Kensington şi la o cârciumă din Chiswick. După cum am spus, Andrea se bucura de multă atenţie din partea bărbaţilor; întotdeauna făceau coadă după ea. Andrea folosea bărbaţii ca pe tampoane. Îi plăcea să-i aibă la cheremul ei pentru scurt timp, apoi se descotorosea de ei.

Se lăsă tăcerea. Avocatul nu-şi putea ascunde dezgustul. Erika deschise o mapă, scoase biletul pe care-l primise şi-l puse în faţa Lindei.

— Ce poţi să-mi spui despre asta? întrebă ea, urmărind

faţa Lindei.

— E acelaşi bilet pe care mi l-ai mai arătat. Când ai venit la florărie. Ţi-a fost trimis?

— Da, Vezi că, deşi îmi este adresat mie, ia poliţia peste picior privitor la moartea Andreei şi la celelalte victime omorâte.

— Şi de ce mi-l arăţi mie? întrebă cu răceală Linda.

— Linda, ţi-am văzut cazierul. Ai obiceiul de a trimite scrisori de ameninţare. I-ai trimis scrisori lui Giles Osborne şi altora. Unor profesori, unui doctor, prietenilor Andreei. Chiar şi Barborei i-ai trimis scrisori. A vorbit despre ele într-o discuţie pe care o avem înregistrată.

— Iarăşi, DCI Foster, toate astea sunt circumstanţiale, spuse avocatul. Încercaţi să puneţi cap la cap informaţiile, cu cruzime şi căutaţi s-o ademeniţi pe clienta mea să vorbească.

— Păi, poate să vorbească, altfel tăcerea ei poate fi la fel de incriminantă. Linda, între tine, tatăl tău, Giles, Barbora şi Igor Kocerov există o legătură. Avem laptopul tău şi hard-diskul este cercetat. Am confiscat calculatoare de la tatăl tău şi de la Giles. Este doar o chestiune de timp până vom pune totul cap la cap. Vorbeşte cu mine, Linda; eu pot să te ajut.

— Na N-am să vorbesc, spuse Linda, rezemându-se în scaun.

Culese un puf de pe pulover, apoi se uită la poliţişti. Acum părea să-şi controleze complet emoţiile. Erika abia reuşea să-şi ascundă enervarea.

— Îţi plac pisicile? întrebă Peterson.

— O, vai, suntem disperaţi, nu-i aşa?

Linda zâmbi, flirtând.

— Domnule Lloyd, continuă ea, să răspund oare la asta? N-aş vrea să mă implic şi într-un scandal cu pisici.

Avocatul îşi dădu ochii peste cap şi clătină din cap.

— Da, domnule Peterson, îmi plac pisicile.

— Ai pisică?

— Acum, nu, spuse ea înţepată.

— Aveţi alte întrebări *relevante?* întrebă domnul Lloyd.

— Nu. Asta-i tot, deocamdată, spuse Erika, încercând să salveze aparenţele.

Când ajunseră pe coridor, Woolf era acolo, aşteptând.

— Ce e? se răsti ea.

— Marsh.

— Nu acum. Am să-l sun eu.

— E aici, în biroul lui, şi vrea să discute cu tine.

Capitolul 68

Când Erika bătu la uşa biroului lui, Marsh se plimba în sus şi-n jos prin faţa ferestrei. Când ea intră, se opri şi o privi. Marsh purta pantaloni de tercot albi, o cămaşă descheiată la gât şi pe cap o şapcă şic. În ciuda celor petrecute, Erika trebui să-şi înăbuşe un zâmbet.

— Vă daţi în vânt după stilul David Beckham, domnule? Sau asta este ţinuta dumneavoastră de pictat?

— Stai jos! spuse el, scoţându-şi şapca şi azvârlind-o pe un teanc înalt de hârtii de pe biroul lui. Ţi-ai pierdut minţile, DCI Foster? Ştii ce tămbălău ai stârnit arestând doi membri ai familiei Douglas-Brown? Am primit telefoane de la secretariatul guvernului!

Părea istovit, sătul de întreaga situaţie.

— Domnule, dacă vreţi să mă ascultaţi...

— Nu! Îţi ordon să-i eliberezi din arest pe Sir Simon, Linda, Giles Osborne şi Igor Kucerov, ai înţeles? Ai deconspirat o persoană din programul de protecţie a martorilor. Ai discutat în public despre detaliile unui proces penal marcat PMI...

— Domnule, Barbora Kardosova s-a sinucis, ceea ce înseamnă că nu mai e în programul de protecţie a martorilor.

În continuare, Erika explică transferul de bani între Simon, Giles şi Igor şi declaraţia Barborei, care-l lega pe Igor de traficarea femeilor din Europa de Est. Omise îndoiala că el era în Marea Britanie la momentul uciderii Andreei.

— Trebuie să recunoaşteţi, domnule, că, şi dacă ar fi o simplă coincidenţă, toate astea put.

Marsh ascultase cu atenţie. Acum respira greu şi-şi reluase plimbarea prin încăpere. Erika aproape îi vedea rotiţele învârtindu-se.

— Cât e ceasul? întrebă el.

— Aproape cinci, spuse Erika.

— Şi când expiră arestul de douăzeci şi patru de ore?

— Mâine-dimineaţă la nouă.

— Au luat masa de seară?

— Încă nu.

— Bun. Şi au dreptul la o odihnă de opt ore neîntrerupte.

— Ştiu domnule. Îmi mai trebuie timp. Vă veţi gândi să prelungiţi arestul, ca să-mi daţi încă douăzeci şi patru de ore? Eu nu pot să autorizez asta, dar dumneavoastră puteţi. Eu sunt la dispoziţia criminaliştilor. Au luat laptopul lui Simon şi pe-al Lindei. Trebuie să ne uităm şi pe nişte extrase de cont.

— Nu. Nu pot să prelungesc.

Marsh veni şi se aşeză.

— Ascultă, Erika. Eşti un ofiţer strălucit...

— Domnule, întotdeauna spuneţi asta înainte de a-mi refuza ceva.

Marsh ezită.

— O spun pentru că e adevărat. În plus, pentru că-mi dau seama cum o să se termine asta. Te pui cu nişte oameni foarte puternici şi şansele nu sunt în favoarea ta.

— Parcă suntem în *Jocurile foamei*...

— Vorbesc serios, Erika. Eliberează suspecţii şi eu îmi voi da toată silinţa să te protejez.

— Să mă protejaţi? întrebă cu neîncredere Erika.

— Erika, tu chiar nu vezi cum merg treburile? Cercurile conducătoare înving întotdeauna. Amândoi am văzut asta. Îţi lipsesc dovezile credibile. Te rog. Renunţă. Salvează-ţi cariera. Uneori trebuie să laşi lucrurile aşa cum sunt.

— Nu. Îmi pare rău, domnule. Nu pot. Au murit cinci femei. *Cinci.* Ce drept au cei de la conducere să muşamalizeze totul ca să scape basma curată?

— Ştii ce se va întâmpla, nu-i aşa? Ai putea să-ţi pierzi insigna, reputaţia.

— Domnule, am pierdut aproape tot. Pe Mark, o viaţă frumoasă pe care o duceam în Nord, înconjurată de prieteni, un loc pe care pot să-l numesc acasă. Singurele lucruri pe care trebuie să le păstrez sunt simţul moralităţii şi gândul că până mâine-dimineaţă la nouă încă aş putea să reuşesc să li se facă dreptate acestor femei.

Marsh se uită lung la ea. Furia dintre ei dispăruse. Între ei se afla doar un birou dezordonat, dar parcă stăteau pe marginile opuse ale unui vast canion. Iar partea pe care stătea Erika era cea mai puţin stabilă.

— Bun. Ai timp până mâine-dimineaţă la nouă pentru a formula o acuzare argumentată. Şi vei suporta consecinţele, spuse Marsh.

— Vă mulţumesc, domnule.

Erika se ridică şi ieşi din birou, observând tristeţea din ochii lui Marsh.

Capitolul 69

Erika şi echipa ei continuară să-i interogheze pe suspecţi, dar timpul trecea prea repede. Igor, Simon, Giles şi Linda îşi dădeau seama că poliţiştii nu aveau dovezi, iar asta îi făcea mai siguri pe ei; la interogatoriu tăceau brusc sau se eschivau cu dibăcie să răspundă la întrebări. Avocaţii lor fură neîncrezători când Erika anunţă că aveau să fie ţinuţi peste noapte şi interogaţi din nou dimineaţa.

Era aproape miezul nopţii, iar Crane şi Erika erau ultimii rămaşi în sala de şedinţe.

— Mai pot să fac ceva, şefa? întrebă Crane, apărând lângă ea. Încă mai aşteptăm imaginile de pe camerele de luat vederi din aeroport cu Igor Kucerov. Nu cred că va apărea ceva în următoarele ore.

Erika revedea detaliile cazului, de la momentul răpirii Andreei. Zărea ca prin ceaţă ecranul calculatorului ei.

— Nu. Du-te acasă şi odihneşte-te puţin, spuse ea.

— Şi tu, şefa. Te-ai întors în apartamentul tău?

— Nu. Poliţia mi-a plătit o cameră la hotel. Până mă pun pe picioare.

— Unde stai?

— La Park Hill Hotel.

Crane fluieră.

— E frumos. Acolo am sărbătorit cei nouăzeci de ani ai bunicii mele. Au şi un teren frumos de golf. Noapte bună!

— Ne întâlnim mâine-dimineaţă la prima oră, spuse Erika.

Era trecut de miezul nopţii când Erika ajunse la hotel. Când intră în camera elegantă, se simţi la milioane de mile depărtare de caz.

Se trezi la patru şi jumătate, leoarcă de transpiraţie din visul de acum familiar. Focuri de armă răsunau în jurul ei, iar Mark se prăbuşea la pământ. Închise ochii şi ultima imagine i se întipări pe creier: partea din spate a capului lui zburată de o armă de vânătoare. Era înăbuşitor de cald.

Se dădu jos din pat şi se duse la fereastră, simţind caloriferul de dedesubt emanând căldură. Camera ei era la etajul şase şi, dincolo de negreala ca de tuş a terenului de golf, văzu nişte case, şiruri de case înghesuite, care se întindeau spre Lewisham. Câteva lumini erau aprinse, dar cele mai multe erau scăldate în întuneric. Fereastra se deschise doar cinci centimetri. Un sistem antisinucidere o oprea.

— Vreau doar aer curat, spuse ea. N-am de gând să mă sinucid.

Se îmbrăcă şi coborî la parter, în holul mare, îmbrăcat în pluş, care, în afară de prezenţa unui recepţioner cu ochii împăienjeniţi, era pustiu. Ridică un ochi din solitaire-ul pe care-l juca şi o salută dând din cap.

Când ieşi din hotel, savură senzaţia aerului rece. În faţa clădirii era un şir de bănci. O alese pe prima, scoase o ţigară din pachet şi o aprinse, suflând fumul spre cer. Se înfioră şi-şi forţă gândurile să se întoarcă la anchetă.

Poate că acesta avea să fie acel caz. Cel care i se strecura printre degete. Fiecare poliţist era bântuit de un caz nerezolvat. Scutură scrumul pe pietriş şi, de sub bancă, apăru mieunând o pisică mare, care începu să se frece de picioarele ei.

— Bună! spuse ea, aplecându-se să o mângâie.

Pisica toarse şi se duse ţanţoşă la două farfurioare de sub o fereastră cu nişă. Lipăi puţin lapte şi apoi adulmecă bolul de alături, care era gol.

În mintea Erikăi apăru Linda Douglas-Brown. *Linda pisica.* Atâtea dovezi duceau la ea! Linda trebuia să se-ntâlnească în acea seară cu Andrea la cinema, dar nu s-a întâlnit. Văzuse filmul cu David. Atâta ştiau, dar ce se întâmplase după acea? Linda şi obsesia ei pentru pisici. Ce ştia ea despre Linda? Era dar că nu era copilul preferat al familiei. Era ranchiunoasă şi invidioasă. *Ar fi putut* s-o omoare pe Andrea, dar cum rămânea cu celelalte femei? Şi dacă ştia şi ea că Igor le ucise pe cele trei prostituate? Ar fi putut profita de prilej pentru a face ca omorârea Andreei să pară o crimă la indigo? Linda pisica... Totuşi, Linda n-

avea pisică. Peterson o întrebase la interogatoriu dacă avea pisică. Ea îi răspunsese ciudat – *acum nu* – *ş*i o expresie ciudată îi străbătuse faţa. Atunci Erika nu se prinsese, însă acum îi sărea în ochi.

Se întoarse în camera ei, unde se îmbrăcă repede şi, după ce trecu a doua oară pe lângă flăcăul letargic de la recepţie, porni spre Lewisham Row Station. Acum era puţin peste cinci dimineaţa. Nu-l cunoştea pe sergentul de gardă din schimbul de noapte, dar ei îi dădu pe semnătură cheile de la casa familiei Douglas-Brown.

Drumurile erau libere când porni spre Chiswick. Trecu Tamisa pe la Blackfriars şi o luă în lungul râului, pe Embankment. Peste apă plutea o ceaţă joasă, care deveni albastră când se crăpă de ziuă.

Erika o sună pe Moss, însă îi răspunse robotul.

— Bună! sunt Erika. E aproape cinci şi jumătate. Sunt în drum spre reşedinţa familiei Douglas-Brown. Mă sâcâie ceva referitor la Linda. Vreau să arunc o privire în baia ei. Dacă nu mă întorc până la şapte, interogaţi-o din nou şi pune-l pe Peterson să conducă interogatoriul; se pare că i-a căzut cu tronc Lindei. Faceţi-o să vorbească despre pisici; ştiu că sună aiurea, dar cred că e ceva acolo, doar că nu-mi dau seama ce… E nebună după pisici, dar n-are pisică…

Telefonul ei scoase trei bipuri şi se întrerupse.

— Rahat! strigă Erika, uitându-se la telefonul mort.

Îl băgă în buzunar şi parcă pe o stradă periferică, dându-şi seama că trebuia să se grăbească, pentru a ajunge la secţie înainte ca termenul de douăzeci şi patru de ore să expire.

Capitolul 70

Casa familiei Douglas-Brown se înălţa splendidă în capătul intrării, ca un monolit şlefuit, de culoarea untului. Ceaţa atârna în aer, iar luminile stradale se stingeau când ajunse acolo. Poarta din faţă era bine unsă şi se deschise fără zgomot. Ferestrele cu nişă o priveau indiferente. Se duse la uşa din faţă şi sună la sonerie. Trecu un moment, apoi începu să încerce broasca uşii cu mănunchiul de chei. A treia cheie descuie uşa. Ascultă o clipă, apoi intră, închizând uşa după ea.

Se îndreptă spre hol, trecu pe lângă pendula mare şi intră în bucătăria spaţioasă din oţel şi granit. Era liniştită şi imaculată. Câteva oale de cupru atârnau de un cadru deasupra unei insule mari din granit negru, iar peretele din spate era din podea până în tavan făcut din sticlă. Dincolo de el se vedea grădina frumos amenajată. O mierlă ateriză pe iarba îngrijită, dar, văzând-o pe Erika mişcându-se înăuntru, îşi luă zborul.

Erika se întoarse în hol şi urcă scara largă până la etajul al doilea, trecând pe lângă câteva camere de oaspeţi elegante şi neutre, o baie de marmură. În capătul culoarului, în partea din spate a casei, găsi dormitorul Lindei. Uşa era închisă şi de clanţă atârna un carton mic pe care scria: BUN VENIT ÎN DORMITORUL LINDEI, TE ROG SĂ BAŢI ÎNAINTE DE A INTRA. Dedesubt şi aproape indescifrabil din cauza ştergerilor, scria: *fin'că s-ar putea să nu port chiloţi!* Erika zâmbi fără să vrea şi se gândi că David trebuie să fi scris asta. Fraţilor mai mici le plăcea să necăjească. Deschise uşa şi intră.

Capitolul 71

— Am un mesaj de la şefa, spuse Moss când intră în sala de şedinţe.

Peterson sosise în acelaşi timp, aducând o tavă cu cafele. Le împărţi ofiţerilor care soseau cu ochii împăienjeniţi şi-şi scoteau paltoanele.

— Vrea să mergem mai departe şi s-o aducem pe Linda prima la interogatoriu.

— Avocatul ei a apărut? întrebă Peterson.

— Da, tocmai l-am văzut la recepţie. Nu pare fericit c-a fost chemat la ora asta scandaloasă.

— Ei lasă, până la nouă se va termina totul, spuse Singh, dând să ia ultima cafea.

— Scuze. Aia e a mea! se răsti Moss. Du-te şi ia-ţi una de la aparat.

— Ai fost cam dură, spuse Peterson după ce Singh se îndepărtă.

— A spus-o de parcă n-am face decât să stăm cu ochii pe ceas până la nouă... Ca şi cum ar fi o simplă formalitate.

— Şi nu e? întrebă inabil Peterson.

— Nu, spuse apăsat Moss. Acum ascultă, şefei i-a venit o idee...

Capitolul 72

Dormitorul Lindei era mic şi întunecos. O fereastră-ghilotină cu un pervaz adânc şi capitonat dădea spre grădină şi, de sus, Erika văzu că pe pajişte mai erau câteva pete de zăpadă murdară. Lângă fereastră era un şifonier masiv, închis la culoare. Uşa scârţâi când Erika o deschise, într-o parte atârnau diverse fuste voluminoase, de culoare închisă; lângă acestea, erau nişte bluze albe, apretate şi călcate, unele cu dantelă la guler, restul şifonierului fiind ocupat de o uriaşă selecţie de pulovere cu pisici, toate groase şi grele. În partea de jos a şifonierului erau puşi de-a valma pantofi cu tocuri de diverse mărimi, nişte sandale practice, o pereche de pantofi sport de culoare albastru-pudrat, o pereche prăfuită de patine şi un body roz pentru gimnastică.

În colţ, lipit de peretele din spate, se afla un pat de o persoană cu ramă neagră, de lemn, iar deasupra tăbliei de la căpătâi era un crucifix gros, din metal. Un şir de pisici de jucărie stătea de pază pe cuvertura din petice. Erau aranjate în ordinea descrescătoare a înălţimii. Ochii lor arătau sfâşietor de optimişti în acel decor trist. Erika se gândi o clipă că Linda îşi făcuse patul şi aranjase pisicile înainte de a fi luată pe sus şi băgată într-o maşină de poliţie.

Pe noptieră era o veioză mică stil Tiffany şi o cutie mică, din plastic, în care era o gutieră din plastic transparent. Mai era o fotografie mică, înrămată, făcută cu câţiva ani în urmă, care o înfăţişa pe Linda în grădină, stând într-un leagăn cu o frumoasă pisică neagră în poală. Blana de pe labele pisicii era albă. Erika luă rama, o întoarse, desfăcu clamele de metal şi scoase apărătoarea de carton. Pe spatele fotografiei era scris îngrijit:

Eu şi scumpul meu băiat, Boots.

Erika îşi continuă cercetarea, cu fotografia lui Boots în mână. Pe peretele de la capătul patului era un birou de modă veche, tot din lemn de culoare închisă. Pe el era o

mapă de birou şi multe pixuri. În praf, un pătrat mare indica locul din care poliţia ridicase laptopul Lindei. Pe o masă de toaletă dintre fereastră şi birou, singurele articole cosmetice erau un borcan mare cu cremă E45 şi un pachet de bulgări de vată. Într-o parte era o perie pe care rămăseseră şuviţe din părul Lindei. Lângă uşă era o bibliotecă mare înţesată cu romane de Jackie Collins şi Judith Krantz şi zeci de romane de dragoste istorice. Erau câteva fotografii din vacanţele familiei în Croaţia, Portugalia şi Slovacia – în general cu Linda şi Andrea şi diverse pisici vagaboande – şi o fotografie cu Linda la baza unei stânci cu un tip masiv, bronzat, cu părul blond-murdar. Ea zâmbea atât de larg, încât şiretul de sub bărbie îi intra în pielea bronzată şi lucioasă a feţei. Pe spatele fotografiei nu scria nimic.

Pe peretele de lângă uşă era un panou mare cu un colaj foto. Fotografiile se suprapuneau şi în toate era Boots, frumoasa pisică neagră cu labele albe; Linda călare pe bicicletă cu un coş de răchită în care Boots stătea pe o păturică; Linda în leagănul din grădină, cu Boots în poală; Andrea şi Linda luând micul dejun în bucătărie, iar Boots întins pe spate în mijlocul bufetului, cu o felie de pâine prăjită în labele albe. Fetele râdeau cu capul dat pe spate. Era şi o fotografie cu Boots pe biroul lui Simon, tolănit pe un teanc de hârtii. Erika începu să scoată piunezele şi să adune fotografiile. Din mai multe fotografii, acolo unde se suprapuneau, fie fusese decupată o siluetă, fie capătul fotografiei nu fusese tăiat drept. Uitându-se la fotografiile adunărilor de familie, Erika îşi dădu seama cine era persoana care lipsea.

Capitolul 73

Linda părea sfârşită când Peterson intră în camera de interogare. Avea părul ciufulit şi se vedea că nu prea dormise în celulă. Avocatul termină de lustruit ochelarii şi-i puse la loc.

— Poftim, ţi-am adus o cafea, Linda, spuse Peterson aşezându-se în faţa ei şi împingând spre ea paharul de carton, de unică folosinţă.

Avocatul văzu că Peterson avea cafeaua lui şi păru supărat că el nu fusese inclus.

Peterson ridică paharul în lumină.

— Uite, niciodată nu nimeresc; le-am spus că mă cheamă Peterson, iar ei au scris „Peter Son”.

Linda se uită lung la el, apoi întinse mâna după cafeaua ei şi se uită pe pahar.

— Pe-al meu l-au scris bine, spuse ea.

Întoarse paharul şi zâmbi.

— Oo, au desenat o pisicuţă! Uite!

Răsuci paharul ca să vadă şi Peterson.

— M-am gândit c-o să-ţi placă, spuse Peterson cu un zâmbet larg.

Ochii Lindei se îngustară.

— Înţeleg ce vrei să faci, spuse ea.

Se rezemă în scaun şi împinse în lături paharul.

— Nu sunt chiar atât de uşor de aburit.

— Nici nu m-am gândit că eşti, spuse Peterson.

Citi cu glas tare numele său şi ora, iar banda începu să înregistreze.

— Linda, ieri ai spus că n-ai pisică.

— Nu. N-am, spuse ea, sorbind cu prudenţă din cafea.

— Ai avut?

— Da, am avut, spuse ea încet. Îl chema Boots.

— Boots?

— Da, era negru, dar avea labele albe, ca şi cum ar fi avut cizme...

Minutele treceau şi, vorbind despre Boots, Linda se

însufleţi. Tocmai îi povestea lui Peterson că Boots dormea sub pilotă cu ea, cu capul pe perna ei, când avocatul o întrerupse.

— Ascultă, detectiv Peterson, ce legătură are asta cu ancheta?

— Povestesc despre pisica mea, îţi mulţumesc foarte mult! se răsti Linda la el.

— Eu aici lucrez pentru dumneata, domnişoară Douglas-Brown...

— Da, lucrezi, iar eu vorbesc despre pisica mea, bine?

— Da, prea bine, spuse avocatul.

Linda se întoarse iar spre Peterson.

— M-am săturat de oamenii care cred că pisicile sunt doar animale de casă. Nu sunt. Sunt nişte creaturi tare inteligente şi frumoase...

În camera de observare, Moss şi Crane stăteau cu ochii pe ecran.

— Fă-o să povestească mai departe despre Boots, spuse Moss în microfonul conectat la casca lui Peterson.

— Boots mai avea un nume la botez? Eu am avut un câine pe care îl chema Barnaby Clive, spuse Peterson.

— Nu. El era Boots Douglas-Brown; era de-ajuns. Aş vrea să fi avut eu încă un nume de botez sau măcar un nume mai frumos decât plictisitorul Linda.

— Nu ştiu ce să zic; mie îmi place Linda, spuse Peterson.

— Dar Boots este mult mai exotic...

— Şi ce s-a întâmplat cu Boots? Să înţeleg că ea nu mai e cu noi? întrebă Peterson.

— El, Boots e un EL... Şi nu. Nu e cu noi, spuse Linda, prinzându-se de marginea scaunului.

— Te simţi bine? Discuţia asta despre cum a murit Boots este tulburătoare? insistă Peterson.

— Bineînţeles că e tulburătoare. A MURIT! strigă Linda.

Se lăsă tăcerea.

— E bine aşa, Peterson, n-o lăsa. O facem să cedeze, spuse Moss în urechea lui.

Capitolul 74

Casa familia Douglas-Brown era cufundată în linişte şi crea o senzaţie apăsătoare de secrete şi întrebări rămase fără răspuns. Erika nu observase ce mult stătuse în dormitorul Lindei, uitându-se la fotografiile de familie şi absorbind tristeţea emanată de lucrurile fetei. Acum era pe coridor, tot cu fotografia lui Boots în mână, şi uitându-se ce era în spatele uşilor. Trecu pe lângă camere de oaspeţi goale, un dormitor mare, o debara uriaşă şi două ferestre care dădeau spre zidul din spate al casei vecine.

În celălalt capăt al etajului, Erika găsi camera lui David. Uşa era deschisă.

În comparaţie cu camera Lindei, a lui era elegantă şi luminoasă, cu un pat dublu, mare, cu cadru de metal şi un şifonier lung, cu oglindă. Un afiş cu Che Guevara era înrămat pe un perete, lângă un calendar Pirelli, care avea pe pagina ianuarie o blondă frumoasă, cu braţele încrucişate peste sânii goi. Se simţea un miros slab de aftershave scump, iar pe un birou mare era un MacBook argintiu, care era deschis, şi lângă el un iPod conectat la un sistem de boxe. Pe perete, deasupra, era un raft cu şase perechi de căşti Skullcandy de diverse culori vii. Erika zări un încărcător de telefon ieşind de după birou, îşi scoase iPhone-ul şi-l puse la încărcat. Trecură câteva clipe şi, când văzu că începe să se încarce, îl deschise. Se duse şi porni laptopul. Ecranul se lumină, arătând că trebuia introdusă o parolă. Spaţiul rămas liber pe perete era împodobit cu postere alb-negru cu Battersea Power Station, The National Theatre şi Billingstgate Fish Market. Două rafturi mari erau înţesate cu cărţi despre arhitectură, variind de la ghiduri broşate până la enorme albume ilustrate de pus pe măsuţa de cafea.

Uitându-se la rafturi, privirea Erikăi fu atrasă de o copertă de un albastru-aprins: *Cele 50 cele mai mari locuri de înot din Londra.* Scoase cartea şi începu să se uite pe fotografiile cu bazine de înot şi ştranduri din Londra. Simţi

un fior rece pe şira spinării.

Capitolul 75

La Lewisham Row, Moss şi Crane urmăreau interogatoriul pe ecranele video. Peterson asculta în timp ce Linda vorbea despre Boots, pisica ei iubită. Se auzi o bătaie în uşă şi Woolf băgă capul înăuntru.

— Tocmai a venit asta pentru DCI Foster.

Îi înmână lui Moss o foaie de hârtie. Ea o scană repede.

— Asta este de la medicul Lindei Douglas-Brown din Harley Street. Declară că ea este inaptă mintal pentru a fi interogată de poliţie.

— Doamne, cu ce avem noi de-a face aici? spuse Crane.

— Cine a adus asta? întrebă Moss.

— Diana Douglas-Brown; a apărut cu un alt avocat, spuse Woolf. Trebuie să opriţi acest interogatoriu.

— Nouă ni s-a spus că ea nu ştie nimic şi totuşi livrează personal acest document chiar înainte de şapte dimineaţa? spuse Moss.

— Ştiţi că sunt de partea voastră, dar asta vine de sus. Văd marginea prăpastiei apropiindu-se, spuse Crane.

— Mai lasă-ne puţin, Woolf. Du-te înapoi şi întoarce-te peste zece minute.

Woolf dădu din cap cu reţinere şi plecă.

— Bun, Peterson, încolţeşte-o mai tare, spuse Moss în microfon.

— Cum a murit, Linda? întrebă Peterson. Cum a murit Boots?

Buza de jos a Lindei tremura acum. Luă paharul de cafea şi-şi trecu degetele peste pisicuţa desenată.

— Nu e treaba ta.

— Familia ta s-a întristat când a murit Boots?

— Da.

— Andrea şi David trebuie să fi fost şi ei mai tineri, nu?

— Bineînţeles că erau mai tineri! Dar David…

Faţa Lindei se întunecă; îşi muşcă tare buza de jos.

— Ce e cu David? întrebă Peterson.

— Nimic. Şi el a fost supărat, spuse plat Linda.

— Nu pari prea convinsă. A fost David supărat sau nu a fost, Linda?

Ea începu să respire repede, gâfâit.

— Şi... el... a... fost... supărat, cu ochii mari, uitându-se în tavan.

— David a fost supărat? insistă Peterson.

— TOCMAI AM SPUS CĂ A FOST! A FOST AL DRACULUI DE SUPĂRAT! strigă Linda.

— Cred că asta devine... începu avocatul, dar Peterson continuă.

— David a plecat la o petrecere a burlacilor, nu-i aşa, Linda?

— Da. M-a surprins ce greu mi-a fost să-l las să plece, spuse ea, după care îngheţă şi se încruntă.

Linda plângea acum şi lacrimile i se revărsau pe obraji.

— E în regulă... Se întoarce, Linda... David se întoarce, spuse Peterson.

Linda se ţinea acum de birou şi era roşie la faţă, cu colţurile gurii ridicate.

— Clienta mea e... începu avocatul.

— Nu vreau să se întoarcă! şuieră Linda.

— De ce nu vrei să se întoarcă David, Linda? E în regulă, sunt eu; poţi să-mi spui.

— Departe, spuse ursuză Linda. Vreau să fie plecat departe. Plecat... PLECAT!

— De ce, Linda? Spune-mi de ce; de ce vrei ca David să fie plecat departe?

— PENTRU CĂ EL MI-A UCIS PISICA! strigă ea brusc. EL L-A UCIS PE BOOTS! L-a omorât pe Boots! Nimeni nu m-a crezut! Toţi au crezut că inventez, dar el era motănelul meu. A omorât şi pisica lui Giles, şi a făcut să pară că eu am omorât-o! Ticălosul acela nenorocit...

— David? David ţi-a ucis pisica? spuse Peterson.

— Da!

— Cum a ucis-o?

Linda era acum stacojie şi încerca să răstoarne biroul, dar era fixat în podea. Acum cuvintele i se revărsau din

gură.

— L-a strangulat... L-a ştrangulat... Ca pe, ca pe...

Linda îşi muşcă buza atât de tare, încât îi dădu sângele.

— Ca pe cine, Linda?

— Ca pe fetele alea, încheie ea, în şoaptă.

Capitolul 76

Mâinile Erikăi tremurau când începu să răsfoiască albumul în dormitorul lui David. În timp ce dădea paginile, inima îi bătea mai repede. Văzu un capitol cu Serpentine Lido, un altul cu Brockwell Lido, cu Hampstead Heath Ponds – toate fiind locurile în care fuseseră comise crimele, în afară de Horniman Museum. În toate capitolele, în jurul fotografiilor şi al textului fuseseră făcute însemnări cu o mână de om nebun. Pe unele pagini, însemnările umpleau tot spaţiul gol din jurul fotografiilor, notând unde erau intrările şi ieşirile, unde erau amplasate camerele de supraveghere, care era ora de deschidere a fiecărui loc, unde era cel mai bun loc din care să iei o maşină şi s-o ascunzi în apropiere.

La spate, era o hartă dublă pe care fuseseră marcate şi încercuite toate locurile. La poliţie, aveau în sala de şedinţe o hartă identică. Erika scăpă din mână albumul, care căzu cu zgomot, şi se duse la birou, unde i se încărca telefonul. Îl luă şi începu să caute numărul lui Moss sau a lui Crane pentru convorbirea interurbană.

Atunci simţi mişcare şi o umbră în spatele ei. O palmă o prinse de mâini, smulgându-i telefonul.

Capitolul 77

Comisarul-şef Marsh intrase în camera de observare tocmai când Linda cedase, dezvăluind că David era criminalul. Se uitase îngrozit alături de Moss şi Crane cum Linda îşi pierduse controlul. Urla, se trăgea de păr, era roşie la faţă şi scuipatul îi zbura din gură.

— David l-a omorât pe Boots în faţa mea; l-a strangulat! Nimeni nu m-a crezut când am spus că el l-a omorât! Nimeni! Toţi au crezut că mint! Că eu l-am omorât!

— Ai spus că lui David îi plac fetele? Care fete? întrebă Peterson.

— Fetele... Genul pe care îl plăteşti. A cheltuit foarte mult cu fetele alea...

— Cum adică, a cheltuit foarte mult?

— Bani, idiotule! urlă Linda. Şi nu banii lui. Oh, nu! Tata a achitat, dar mie nu voia să-mi cumpere altă pisică... Fiindcă au spus că am minţit că a omorât-o David; l-au crezut pe EL, nu pe MINE. Un criminal nenorocit. Eu valorez mai puţin decât un criminal? Tata a cheltuit bucuros mii de lire. MII!

— De ce a trebuit să cheltuiască mii de lire, Linda? Cui i-a dat miile de lire? întrebă Peterson.

— Lui Igor, amicul acela nenorocit al Andrei! Pentru fete.

— Şi tatăl tău i-a plătit lui? întrebă Peterson.

— I-a dat banii lui Giles să-i plătească! Şi i-a dat lui David banii să părăsească ţara. ATÂŢIA BANI ŞI MIE N-A VRUT SĂ-MI CUMPERE O PISICUŢĂ!

Linda începu să se lovească tare cu capul de masă.

— Opreşte-te! Încetează! strigă Peterson.

Avocatul se retrase în colţul camerei. Peterson se duse la perete şi activă butonul de panică. Alarma răsună în toată secţia. Se întoarse şi se uită la cameră.

— Am nevoie de ajutor. ACUM!

— Unde e DCI Foster? întrebă Marsh în camera de

observare.

Moss ezită, albindu-se la faţă.

— Doamne! S-a dus la familia Douglas-Brown.

Capitolul 78

Erika se răsuci şi se pomeni faţă în faţă cu David. Era îmbrăcat cu un pulover verde, o vestă matlasată, groasă, de culoare închisă şi jeanşi. Scoase din telefonul ei cartela SIM şi o rupse în două; aruncă receptorul, apoi îl zdrobi cu tocul bocancului.

Erika studie faţa lui David. Masca tinereţii şi a siguranţei de sine atrăgătoare căzuse. Avea nările dilatate, iar ochii îi străluceau. Arăta diabolic. Erika vedea foarte clar totul acum. Fusese atât de proastă!

— Parcă erai plecat, David? spuse ea.

— Voi pleca. Într-un *weekend de celibatar...*

Erika se uită la albumul care zăcea pe covor, deschis la harta Londrei.

— Nu e marcat în album, dar tu ai omorât-o şi pe Andrea, nu-i aşa? întrebă Erika.

— Da. Eu. Chiar păcat; era mult mai amuzantă decât Linda. Înţeleg ce gândeşti. De ce Andrea şi nu Linda?

— Asta gândeşti tu, David?

— Nu. Linda s-a dovedit a fi utilă. Ea o va încasa pentru uciderea Andreei. Igor Kucerov se va duce la puşcărie pentru târfe – în definitiv, erau târfele *lui.* Iar Ivy Norris – mă rog, locul gunoiului ăluia era în pământ.

— Tu auzi ce spui?

— Da, aud, spuse batjocoritor David.

— De ce ai făcut-o?

David dădu din umeri.

— Nu-ţi pasă? Asta n-o cred, spuse Erika.

— Crede-o! şuieră el. Crezi că poţi să mă analizezi. Să judeci raţional ce am făcut, de ce am ucis. Am făcut-o pentru că POT.

— Dar nu poţi, David. Ştii că nu vei scăpa. Vei suporta consecinţele.

— N-ai vrea să ştii cum e să fii privilegiat şi puternic. Ţi se urcă la cap să vezi cum oamenii ţin cont de părerea ta şi a părinţilor tăi. Emani putere prin toţi porii şi ea îi

infectează pe cei din jurul tău. Puterea corupe, învăluie, seduce… Cu cât mai puternic devine tata, cu atât mai tare îi este frică s-o piardă.

— Deci el ştia că tu le-ai omorât pe Mirka, Tatiana şi Karolina?

— Bineînţeles… Nu c-ar fi fost în culmea fericirii, dar erau fete din Europa de Est, astea toate cred că pot să ajungă la măreţie cu gura şi cu fundul!

— Şi Andrea? Era sora ta! Preferata tatălui tău!

— Mă ameninţa c-o să-i spună mamei; a spus că o să se ducă la presă! Proastă fată. În viaţă trebuie să înveţi să-ţi ţii gura. Altfel ţi-o va închide cineva, definitiv.

— Nu-mi vine să cred că tatăl tău a fost dispus să muşamalizeze chiar şi asta; să treacă cu vederea că i-ai omorât fiica iubită.

— Gura! Nu ştii ce vorbeşti. Lui de nimic nu-i este frică mai mult decât să nu mai fie văzut cu ochi buni. Se teme că toţi ceilalţi lupi vor tăbărî asupra lui şi-l vor face bucăţi. S-a pomenit având de ales între a o salva pe Linda sau pe mine… Frica e mai puternică decât iubirea. Linda e oricum pe jumătate dusă cu pluta şi o ura atât de mult pe Andrea, încât probabil ar fi făcut-o ea.

— Linda n-ar fi omorât-o pe Andrea, spuse Erika.

— Acum o aperi pe ea? Doamne! Mă rog, presupun că multora dintre cei care intră în dormitorul ei li se face milă de ea… Ştii, când prietenii mei veneau să doarmă la mine, îi luam pisicuţa şi o încuiam într-o cutie mare din tablă pentru mărunţiş din biroul tatei… O puneam să facă tot felul de lucruri ca să capete cheia.

Erika se străduia să păstreze contactul vizual cu David.

— Boots. Asta era pisica ei.

— Da, dragul de Boots… Pe Linda o apucă pandaliile când oamenii nu fac cum vrea ea. Am profitat de un astfel de moment ca să scap de Boots… Strangulare, în caz că eşti curioasă. Ai încercat vreodată să strangulezi o pisică?

— Nu.

— Să omori un iepure? Voi, slovacele, sunteţi cam ca iepuraşii, nu-i aşa?

— Nu.

— Dar pisicile au *gheare.* Ele reacţionează violent. Ele se luptă admirabil pentru supravieţuire.

— Părinţii tăi sunt oameni inteligenţi. Ei trebuie să fi ştiut că tu ai omorât pisica, spuse Erika.

— Asta-i problema atunci când delegi creşterea copilului tău. Atunci când angajezi bone, joci doar un rol de figurant. Îţi vezi copiii înainte de baie şi o oră când şi când. *Nu te apropia prea mult, scumpule; sunt îmbrăcată elegant pentru seara în oraş...* Şi mai sunt şi condiţionările; *a luat un 10 la matematică, poate să cânte* Für Elise *la pian... Să-i luăm un ponei de polo, ca să putem intra în cercul amatorilor de polo...*

David păru cu gândul departe o clipă, apoi reveni în cameră.

— În fine. Să înţeleg că interogarea tuturor celor implicaţi n-a dat roade? Tata a avut grijă ca tăcerea lor să fie foarte profitabilă. Iar Linda va plăti pentru uciderea Andreei. Am pus-o să-mi promită.

— De ce ar promite?

— I-am spus că, dacă-mi promite, o să primească altă pisică şi nu va trebui să stea cu frica-n sân că am să i-o omor.

— Nu vorbeşti serios, spuse Erika.

— Ba da. Va invoca nebunia; va ajunge pentru câţiva ani într-un sanatoriu scump. Tata va mitui probabil cu câteva lire un infirmier s-o ciocănească între picioare. S-ar putea chiar s-o lase să aibă o pisică.

David începu să râdă. Era un râs strident, de om dement.

Erika profită de prilej pentru a se repezi la uşă, dar David fu mai rapid. O înşfăcă, îi cuprinse gâtul cu mâinile şi o izbi de bibliotecă, scoţându-i aerul din plămâni. Dar de data asta, ea era pregătită; ridică braţul şi, cu podul palmei, îl lovi în nas. Se auzi un pocnet când cartilagiul plesni şi strânsoarea lui slăbi. Erika reuşi să-l împingă la o parte şi ţâşni spre uşă, dar el o prinse de braţ, chiar înainte să iasă, şi o trase înapoi. Ea căzu peste birou şi el

tăbărî din nou pe ea. Acum sângele i se revărsa pe bărbie şi avea faţa schimonosită de furie. Erika dădu din mâini şi din picioare, dar el încercă să-i imobilizeze braţele, suindu-se pe ea. Reuşi să-i imobilizeze un braţ cu genunchiul.

Cu mâna liberă, ea pipăi biroul, luă un prespapier neted şi-l izbi peste ureche. El îi dădu drumul şi ea reuşi să se târască de sub el şi să fugă iar spre uşă, dar el reveni rapid şi-i puse piedică. Ea căzu, iar el se aplecă ameninţător asupra ei, cu faţa murdară de sânge; avea sânge şi pe dinţi, rânjind ca un nebun. Ea se luptă, zgâriindu-l şi dând din picioare, luptându-se ca un animal să iasă de sub el, dar el o ţintui la podea. Ridicând braţul, îi trase un pumn în faţă: o dată, de două ori. Când o lovi a treia oară, Erika simţi un dinte în gât, apoi totul se înnegri.

Capitolul 79

— Domnule, DCI Foster şi-a deschis telefonul acum o jumătate de oră. Semnalul venea de la casa familiei Douglas-Brown.

Sala de şedinţe lucra acum cu întregul efectiv pentru vânarea lui David Douglas-Brown.

— Vreau să trimiteţi acum acolo o echipă complet înarmată! Vreau să închideţi zona pe o rază de cinci mile în jurul casei. Emiteţi un mandat de arestare pe numele David Douglas-Brown. Puneţi în circulaţie fotografia lui.

— Domnule, Simon şi Diana Douglas-Brown ne-au spus că David a părăsit ţara şi participă la o petrecere a burlacilor în Praga. Biroul de paşapoarte şi imigraţie spune că este tot aici. Nu a ieşit din ţară.

— Vreau să-l găsiţi, acum! Şi repede. DCI Foster ar putea fi în pericol, spuse Marsh. Şi scoateţi-l pe Simon Douglas-Brown din celula lui nenorocită şi băgaţi-l într-o cameră de interogare...

— Sigur vă daţi seama că toate astea sunt inadmisibile, spuse Simon, douăzeci de minute mai târziu, când Marsh îi relatase în mare mărturisirea Lindei. Avocatul meu m-a informat că aţi primit prin fax o declaraţie din partea medicului Lindei, care arată că, esenţialmente, orice iese din gura ei este inadmisibil. Este ţicnită; întotdeauna a fost. Cât despre David, el şi-a schimbat planurile fără să-mi spună; asta nu-i un delict. Petrecerea burlacilor trebuie să se fi mutat în altă parte.

Simon se ridică de la locul lui.

— Îl voi suna mai târziu pe comisarul adjunct Oakley, şi îi voi recomanda ca...

— Taci, Simon! spuse Marsh.

— Pardon?

— Taci din gură şi stai jos! Eşti încă reţinut şi n-am terminat cu tine. Stai. Jos.

Simon era şocat şi se aşeză încet la loc.

— S-a emis un mandat de arestare pe numele fiului tău, despre care noi credem că e răspunzător de moartea a cinci femei, inclusiv fiica ta.

Simon nu spuse nimic.

— Am descoperit şi acel telefon pe care l-a pierdut Andrea şi că solicitarea de despăgubire de la asigurări era pe numele tău. Andrea a minţit că i se furase şi avem ca dovadă receptorul.

Marsh deschise un plic şi răsturnă pe masă receptorul crăpat, învelit în plastic.

— Aşadar, eu văd treaba aşa. În cel mai bun caz, vei fi terminat, din cauză de fraudă cu asigurări. Şi ştii ce mult a făcut guvernul lobby pentru asta. Ar putea însemna închisoare şi, pe lângă asta, să fii şi un băiat foarte antipatic acolo, ceea ce, fără îndoială, va lăsa cale liberă la tot soiul de oameni care au plângeri la adresa ta. Adaugă la asta că fiul tău ţi-a ucis fiica, iar tu l-ai ajutat cu bună ştiinţă s-o şteargă din ţară în timp ce născoceai dovezi împotriva celeilalte fiice...

— Bine. BINE! strigă Simon. Am să vă spun.

— Simon Douglas-Brown, baron de Hunstanton, te arestez sub acuzaţiile de deturnare a cursului justiţiei şi tăinuire de fapte criminale! Bănuim că te-ai folosit de poziţia ta pentru a influenţa rezultatul unui sau al mai multor procese penale. Bun. Acum vorbeşte, şi repede! spuse Marsh.

Capitolul 80

David se spălă repede în baie şi-şi îndesă în nas un şerveţel pentru a opri hemoragia. Apoi îşi luă geanta, paşaportul şi banii şi o cără pe Erika la parter, pe umăr. Îl surprinse ce grea era pentru o persoană atât de uscăţivă. Ieşiră în garajul de la subsol şi luminile se aprinseră. Se apropie de portbagajul maşinii. Înăuntru era prostituata cu părul lung pe care o agăţase la Paddington Station.

Se plimbaseră o vreme cu maşina, el şi prostituata. Fata încercase să-l aţâţe, băgându-i mâna în pantaloni, dar nu asta îl interesa pe el. Fusese o noapte plină şi în toate locurile lui obişnuite, parcurile şi ştrandurile, fusese prea multă agitaţie.

Fusese nevoit s-o aducă acasă. Ea se entuziasmase când el o dusese la casa părinţilor săi. Îi văzuse faţa în oglinda mică de deasupra locului pasagerului. Parcă n-ar fi fost angajată pentru sex; părea să creadă c-ar fi putut fi prezentată părinţilor lui. Se întrebă dacă nu cumva se uitase el de prea multe ori la *Pretty Woman.* Râsese când se gândise la asta şi râsese şi ea.

Căţea proastă!

Odată ajunşi în garajul de la subsol, coborâse din maşină şi el o izbise cu faţa de zidul de beton. Ea nu-şi mai recăpătase cunoştinţa. Din cauza asta, momentul morţii ei fusese dezamăgitor.

Totuşi, acum avea premiul cel mai mare: *DCI Foster.*

Când deschise portbagajul, fata moartă zăcea pe spate. Se uitase de trei ori la ea de când o strangulase şi de fiecare dată îl fascinase schimbarea ei: de la rigiditatea cadaverică şi privirea fixă, la nuanţa purpurie a pielii ei, când arăta de parcă ar fi dormit, iar acum, la pometţii ascuţiţi îngropaţi sub carnea umflată pe care vânătăile înfloreau ca nişte pete de cerneală. Râse de faţa ei umflată; ei nu i-ar fi plăcut deloc să vadă cât se îngrăşase. Băgă lângă ea corpul inert al Erikăi, închise portbagajul şi-l încuie.

Era încă devreme când ieşi din garajul de la subsol şi în fundătură, dar conduse cu atenţie câteva mile până la intersecţia cu M4. Ajunse pe autostradă, se încadră în traficul orei de vârf. Coti în viteză pe M25, şoseaua de centură a oraşului.

Erika simţi că-şi recăpăta cunoştinţa, dar întunericul era absolut. Faţa ei era lipită de ceva aspru. Avea un braţ prins sub ea. Ridică celălalt braţ ca să-şi pipăie faţa, dar mâna ei dădu de ceva solid la câţiva centimetri deasupra capului ei. Îşi schimbă poziţia şi durerea îi săgetă faţa. Simţi gustul de sânge. Era întinsă pe ceva care se mişca legănându-se şi urnind. Pipăi marginile curbate al spaţiului închis, metalul de deasupra ei, mecanismul interior al unei broaşte şi-şi dădu seama că era în portbagajul unei maşini. Apoi o lovi un miros urât, înţepător. Avea un iz de putred şi-i veni să vomite. Maşina acceleră şi coti, intrând pe un drum accidentat. Forţa gravitaţională o împinse la marginea portbagajului şi ceva greu se rostogoli, oprindu-se în ea.

Atunci ştiu că se afla în portbagaj cu un cadavru.

Capitolul 81

Informaţiile ajungeau repede în sala de şedinţe, iar Moss şi Peterson îşi dădeau seama cu groază că DCI Foster putea să fie următoarea victimă. Casa familiei Douglas-Brown fusese percheziţionată şi era pustie. Maşina Erikăi fusese găsită parcată la două străzi depărtare, iar numărul de înmatriculare al maşinii lui David fusese fotografiat părăsind zona de vest a Londrei.

— Secretara lui Simon Douglas-Brown i-a cumpărat lui David un bilet dus la Paris cu Eurostarul, spuse Crane, încheind o convorbire telefonică.

— Aşadar, nu Praga, spuse Moss.

— La dracu'! Despre DCI Foster ce se aude? întrebă Peterson.

— Nu era în casă; nu era în maşina ei. Trebuie să fie în a lui, spuse Moss. Crane, cât de repede putem să urcăm într-un elicopter?

— Patru minute, din clipa în care Marsh dă ordinul.

— Bun, îl sun pe Marsh, spuse Moss.

Capitolul 82

Indicatorul pentru Ebbsfleet International Train Station se zărea deasupra, iar David semnaliză şi ieşi din M25, încetinind în pantă, care cotea într-un drum cu o singură bandă. A2 era plină de maşini, însă ele dispărură la intersecţia pentru Bluewater Shopping Centre. David merse mai departe, trecând în viteză pe lângă situl industrial în paragină şi ici, colo, câte un copac răzleţit printre tufişuri. Încetini când văzu în faţă parcarea şi coti. Opri şi trebui să coboare din maşină pentru a înlătura lanţul care atârna de-a curmezişul unei piste înguste cu zgură.

Erika se străduise să-şi controleze frica ce-i urca în gât – frica de a fi încuiată cu o fată moartă şi de ce avea să se întâmple când ajungeau la destinaţie. Făcu un efort să-i verifice semnele vitale şi descoperise că acel cadavru era al unei fete cu părul lung. Ochii ei se obişnuiseră cu întunericul şi putu să distingă două puncte de lumină lângă mecanismul de închidere. Îşi trecu mâinile peste el, la început încet, căutând un punct slab, un mod de a-l deschide. Maşina se hurducă şi cadavrul se rostogoli din nou, proptindu-se în ea, şi pentru o clipă intră în panică şi se agăţă de închizătoare, rupându-şi două unghii din carne. De durere îşi mai veni în fire şi se forţă să gândească.

Să supravieţuiască.

Găsi o gaură mică în mocheta de sub ea, folosită la tras porţiunea de mochetă sub care erau păstrate sculele şi roata de rezervă. Trebui să se-ntindă pe-o parte, peste fata moartă, ca să ridice mocheta suficient de mult pentru a băga mâna dedesubt, unde descoperi un cric. Simţi maşina oprindu-se şi-şi făcu puţin curaj. Se deschise o portieră şi greutatea se mută. După câteva clipe, maşina se clătină când David urcă în ea. Auzi o portieră închizându-se şi apoi maşina porni încet, legănându-se dintr-o parte în alta, cu

suspensia scârţâind. Simţi cadavrul de lângă ea mişcându-se şi greutatea se mută, astfel încât el se rostogoli peste ea, părul de pe scalpul fetei lipindu-i-se de ceafă. Închise ochii şi încercă să gândească, să se concentreze la ce avea de făcut.

David conduse încet pe drumul cu hârtoape, care dădea într-o carieră imensă de calcar dezafectată. În mijloc era un puţ adânc, plin cu apă. Opri la douăzeci de metri de marginea carierei şi stinse motorul. Coborî din maşină şi se duse la margine. Pereţii carierei erau netezi. Smocuri de iarbă creşteau pe alocuri, iar dintr-o crăpătură ieşea un copăcel. La cincizeci de metri dedesubt, apa era nemişcată şi soarele slab al dimineţii se răsfrângea din peticele vagi unde apa era încă îngheţată. În stânga, se vedea la orizont Bluewater Shopping Centre, iar la două mile în direcţia opusă, un tren de mare viteză părăsea gara internaţională Ebbsfleet, în drum spre Eurotunnel.

David se uită la ceas, era cu timpul la limită. Îşi scoase rucsacul şi-l puse pe pământ, la câţiva metri de maşină. Deschise portiera din spate şi se asigură că sistemul de siguranţă pentru copii era blocat. Apoi luă din spaţiul pentru picioare din faţa locului pasagerului un dispozitiv de blocare a volanului. Şi se duse la portbagaj. Ascultă o clipă, se pregăti şi apoi deschise portbagajul.

Duhoarea era mai puternică în aerul curat din apropierea carierei şi mirosul de descompunere se ridică, lovindu-l în faţă. Ambele corpuri erau nemişcate. Se aplecă s-o scoată pe Erika, dar braţul ei se repezi şi-l izbi în partea laterală a capului cu un cric.

El se clătină o clipă, ameţit, dar când ea dădu să iasă din portbagaj, o lovi cu dispozitivul de blocare în partea laterală a genunchiului stâng. Ea se prăbuşi la pământ, gemând. Bărbatul o lovi şi în genunchiul drept. Erika răcni din nou. David o apucă şi o târî până la locul din spate al pasagerului.

— Nu te lupta cu mine! spuse el.

— David, nu trebuie să se termine aşa, spuse Erika cu

glasul întretăiat de durere, văzând întinderea de apă din faţa lor.

Nu putea să-şi mişte picioarele şi avea un braţ amorţit din cauză că fusese imobilizat sub ea în maşină. Capul îi vâjâia încă de la lovitură şi se străduia să gândească limpede. Se lovi cu capul de cadrul portierei când David o târî în maşină. Portiera se trânti şi ea se uită în jur, văzând că era pe bancheta din spate. Îşi zări faţa în oglindă. Părul ei era îmbibat de sânge pe o parte şi lipit de scalp. Un ochi era atât de umflat şi înnegrit, încât era închis. Încercă portiera de lângă ea, dar aceasta nu voi să se deschidă. Se aplecă şi încercă cealaltă portieră. Nici aceasta nu vru să se deschidă.

Portiera din faţă, din dreptul locului pasagerului, se deschise, lăsând să intre duhoarea morţii. David căra corpul fetei moarte, dar pe faţa ei umflată erau multe tăieturi. Şuviţele de păr de la tâmple îi fuseseră smulse.

David împinse fata pe locul pasagerului şi capul acesteia căzu pe-o parte. Erika văzu că ochii ei erau ca o ceaţă sidefie, iar limba umflată îi atârna mustind din gură, ca un limax uriaş şi vineţiu.

— David, ascultă. Nu ştiu ce ai de gând, dar n-ai să scapi basma curată... Dacă te predai acum, pot să...

— Tu chiar eşti o javră arogantă, nu-i aşa? spuse el. Eşti bătută măr, închisă într-o maşină în mijlocul pustietăţii şi crezi că o să mă predau ţie!

— David!

El se aplecă şi-i trase un pumn în faţă. Capul îi zbură pe spate şi se izbi de geam. Privirea ei se întunecă preţ de o clipă. Când îşi reveni, avea centura pusă. Portiera de lângă ea se închise cu zgomot. David se uită printre scaune, coborând frâna de mână. Ea simţi roţile eliberându-se.

— Se pare că la noapte o să fie ger, spuse el.

Portiera din dreptul şoferului se închise cu zgomot şi după câteva secunde maşina începu să înainteze spre marginea carierei.

Maşina prinse repede viteză. David o împingea alergând. La câţiva metri de margine, se trase înapoi, iar maşina

dispăru peste marginea carierei.

Erika simţi roţile părăsind marginea. Orizontul păru să zboare în sus şi un albastru-aprins se repezi spre parbriz. David le pusese centurile şi ei, şi fetei moarte, cu toate astea izbitura impactului fu groaznică. Maşina fu scufundată o clipă în albastrul-aprins, apoi se îndreptă şi sparse suprafaţa, interiorul strălucind de lumină naturală. Erika încercă înnebunită să desfacă încheietoarea centurii, dar aceasta nu vru să se desprindă. Geamurile fuseseră lăsate deschise câţiva centimetri, iar apa rece ca gheaţa năvălea înăuntru, umplând repede maşina. Erika se aşteptase să aibă timp să reacţioneze; încercă să deschidă portiera, dar sistemul de blocare era activat. În câteva secunde apa, îi ajunse la piept. Panicată, trase adânc aer în piept şi vâjâitul de deasupra încetă când apa o acoperi. Maşina începu să se scufunde într-un ritm îngrozitor.

Elicopterul poliţiei ajunse la marginea carierei când maşina lui David se rostogoli peste margine şi lovi apa. În elicopter erau Moss şi Peterson şi un pilot al poliţiei. Aveau o legătură radio deschisă cu sala de şedinţe de la Lewisham Row, iar maşini cu întăriri şi o ambulanţă erau pe drum.

— Suspectul fuge, spuse Moss, îndreptând camera de luat vederi giroscopică, fixată de partea de jos a elicopterului, care transmitea imaginile înapoi în sala de şedinţe. Puneţi poliţia în alertă. Suspectul fuge de la faţa locului spre Ebbsfleet Station.

— Rahat! Şi dacă ea e în maşina aia? Cât de departe sunt vehiculele cu întăriri? întrebă Peterson.

— Vehiculele cu întăriri sunt la patru sau cinci minute depărtare, spuse Marsh la radio.

— DCI Foster trebuie să fie în maşina aia. Aterizează, aterizează, aterizează! urlă Moss.

Elicopterul coborî repede. Calcarul alb al carierei venea repezindu-se spre ei şi elicopterul nici nu se aşeză bine că Moss şi Peterson săriră din el, aplecându-se pe sub elicele

care se roteau, stârnind praful. Secundele treceau repede, iar de jos bule de aer urcau la suprafaţă şi formau un cerc mare în apă.

— Sunteţi autorizaţi să trageţi, dar vreau să fie adus aici viu! îl auziră pe Marsh spunând la radio.

Peterson se îndreptă spre o pantă de acces de la marginea carierei, alergând cu toată viteza să ajungă la ea. Moss îl urmă, strigând în staţia radio.

— Noi credem că în maşina care a plonjat în apă este un ofiţer de poliţie. Repet, un ofiţer de poliţie este captiv în maşina scufundată!

— Suntem la trei minute, spuse un glas.

— Rahat! N-avem trei minute! strigă Moss.

Elicopterul pluti deasupra, zbură spre buza carierei şi coborî până fu chiar deasupra bulelor care se răspândeau pe suprafaţa apei. Peterson era acum la marginea apei şi, fără ezitare, îşi scoase haina şi arma şi intră în apă, înotând, cu braţele arcuindu-i-se dintr-o parte în alta. Ajunse la locul în care se scufundase maşina şi se aruncă în apă cu capul în jos.

— Poţi să raportezi? Suspectul fuge, avem întăriri la Ebbsfleet Station? Repet, avem întăriri? Dacă se suie în nenorocitul acela de tren... se auzi la radio vocea lui Marsh.

— Întăririle sunt pe drum, iar gara se închide acum, spuse un glas.

— Raportează, Moss. Camera noastră arată că Peterson e în apă.

— Da, domnule, domnul Peterson e sub apă, spuse Moss. Repet, domnul Peterson e sub apă.

— Doamne! spuse Marsh.

Secundele treceau.

— Hai, te rog, hai! spuse Moss.

Era pe cale să intre în apă după Peterson, când el ieşi la suprafaţă, ţinând în braţe trupul inert al Erikăi.

Cariera se umplu brusc de ţipetele sirenelor unei ambulanţe, ale unei maşini de pompieri şi ale unor maşini de sprijin ale poliţiei. Deasupra apei, din elicopter fu

coborât un cablu de siguranţă şi Peterson reuşi să-l prindă peste el şi Erika. Făcu semn că era gata şi fură ridicaţi din apă, picioarele lor plutind deasupra în timp ce erau pe jumătate transportaţi, pe jumătate târâţi înspre Moss.

— DCI pare grav rănită şi este inconştientă, spuse Moss în radio. În stânga e un drum de acces pe care am venit noi, iar acum suntem jos, lângă apă. Repet, DCI Foster pare inconştientă! strigă Moss.

Peterson şi Erika ajunseră la marginea apei, iar elicopterul îi lăsă în jos. Patru paramedici coborâră în fugă panta. O desfăcură pe Erika din cablul de siguranţă şi o întinseră uşor pe pământ.

Peterson era leoarcă şi dârdâia şi fu învelit repede într-o pătură. Paramedicii se ocupară de Erika. Urmară câteva clipe tensionate, apoi Erika icni, tuşind apă.

— E în regulă, stai pe-o parte, spuse un paramedic.

Ea tuşi, iar din gură îi ţâşni iarăşi apă. Icni, trăgând în plămâni aer curat, rece.

— DCI Foster a fost scoasă din apă şi este în viaţă, spuse Moss. Slavă Domnului, e în viaţă!

Capitolul 83

Când Erika îşi reveni, auzi un şuierat slab şi un sunet ritmic. Era într-o cameră de spital, lângă o fereastră. Obloanele erau închise şi o lumină blândă umplea încăperea. Cu coada ochiului văzu un alt pat. Pătura se ridica şi cobora, în ritm cu şuieratul pe care îl auzea. Îşi trecu limba prin gura uscată şi-şi dădu seama că pacienta din patul de alături era conectată la un sistem de ventilaţie.

Era acoperită cu pături albastre şi porţiuni mari din corpul ei erau complet amorţite: picioarele, un braţ, partea stângă a feţei. Nu simţea nicio durere, doar sentimentul neliniştitor că durerea era aproape. Acum ea plutea deasupra durerii, însă avea să vină curând şi atunci trebuia să-i facă faţă. Deocamdată putea să plutească pe deasupra şi să observe corpul amorţit, emoţiile amorţite.

Închise ochii şi adormi.

Când se trezi din nou era întuneric şi Marsh stătea lângă patul ei. Purta o cămaşă elegantă şi jacheta de piele. Durerea începea să-i cuprindă faţa, picioarele, braţul. Îşi simţea mai bine şi frica. Amintirile. Crezuse că avea să moară. Arsura din plămâni când nu mai putuse să-şi ţină respiraţia... Fata moartă din portbagaj şi apoi faţa neclară a acesteia când maşina se scufundase, părul ei negru formându-i un nimb în jurul capului.

— Ai să te faci bine, spuse Marsh, luând cu blândeţe mâna dreaptă a Erikăi.

Ea observă că avea stânga bandajată şi că auzea numai cu o ureche – cea opusă locului în care se afla Marsh.

— Ai făcut o operaţie. Ai avut un bolţ în picior şi un obraz fracturat...

Glasul lui Marsh se pierdu. Ţinea în poală un ciorchine de struguri. Era aproape comic.

— Ai să te refaci complet... Ţi-am pus o felicitare pe noptieră. Toată lumea de la secţie a semnat-o... Te-ai

descurcat bine, Erika. Sunt mândru de tine!

Erika încercă să spună ceva. La a treia încercare reuşi.

— David?

— L-am arestat la Ebbsfleet. E în arest, împreună cu tatăl lui, Giles Osborne şi Igor Kucerov. Isaac a revăzut probele şi a descoperit nişte fire mici de păr găsite pe Mirka Bratova, a doua victimă se potriveşte cu ADN-ul lui David. Şi avem declaraţia Lindei, iar criminaliştii sunt grămadă pe maşină. Au scos-o din carieră cu... cu fata înăuntru...

Marsh zâmbi stingher.

— Oricum, avem timp berechet să-ţi povestesc totul. Ce voiam, de fapt, să-ţi spun e că sunt aici în caz că ai nevoie de ceva. Şi sunt aici ca prieten... Marcie îţi trimite iubirea ei şi ţi-a cumpărat nişte articole de toaletă. Le-am pus în dulapul tău.

Erika încercă să zâmbească, dar durerea devenea insuportabilă. O asistentă intră şi verifică fişa Erikăi.

— Peterson... Vreau să-i mulţumesc lui Peterson, spuse Erika.

Se auzi un bip şi Erika simţi ceva rece pătrunzând, picătură cu picătură, în mâna ei. Marsh şi camera de spital se estompară.

Epilog

Erika inspiră adânc, simţind cum aerul proaspăt îi umple plămânii. Alături de ea, pe banca de lemn, Edward făcea acelaşi lucru. Domnea o linişte confortabilă în timp ce se uitau la mlaştini. În depărtare norii atârnau grei, învârtejindu-se într-un nod negru-albastru, care se îndrepta spre ei.

— Vine furtuna, spuse Edward.

— Să mai stăm un minut. Îmi place tare mult aici. Chiar şi iarba e mai verde în Nord.

Edward râse.

— Asta-i o metaforă, fătucă?

— Nu. Chiar e mai verde.

Erika zâmbi larg. Îşi luă ochii de la priveliştea frumoasă şi se uită la Edward, care stătea lângă ea, înfofolit în paltonul gros de iarnă. O cărare subţire, cu pietriş, separa piatra de mormânt a lui Mark de banca pe care stăteau ei.

— Acum mi-e mai uşor să vin aici, spuse Edward. Odată ce treci peste ce e scris cu literele alea aurii, data naşterii şi data când, ştii tu... Vin foarte des aici şi vorbesc cu el.

Erika începu iar să plângă.

— Eu nu ştiu cu ce să încep; ce să-i spun, hohoti ea, căutând în haină o batistă.

— Începe şi gata, spuse Edward, întinzându-i un pacheţel de şerveţele.

Îi întoarse faţa spre a lui. Părul începuse să-i crească la loc pe partea unde ascunsese un şir lung de copci.

— Bine, spuse ea, scoţând un şerveţel şi ştergându-şi faţa.

— Uite cum facem. Eu am să fug acasă, să pun ceainicul la fiert. Tu vorbeşte. Sigur, la început ai să te simţi ca o nebună, dar nu e nimeni prin preajmă...

O bătu pe Erika pe umăr şi se îndepărtă pe cărare. Ea se uită după el. El se întoarse şi zâmbi, apoi călcă cu grijă printre morminte şi porni spre sat.

Erika observă că semăna mult la mers şi mişcări cu

Mark. Se întoarse iar spre mormânt.

— Deci, am rezolvat cinci crime... şi am scăpat ca prin urechile acului, de două ori, de criminal, spuse ea. Dar nu asta am venit să-ţi spun...

Telefonul îi sună în buzunar. Îl scoase. Era Moss.

— Salut, şefa! Au trecut două luni şi m-am gândit să te sun...

— Salut! spuse Erika.

— E un moment nepotrivit?

— Nu, mă rog... sunt la mormântul lui Mark.

— Of, fir-ar! Te sun mai târziu.

— Nu. Încercam să vorbesc cu el. Socrul meu spune c-ar trebui să vorbesc cu el. Spune că asta ajută. Doar că nu ştiu ce să spun...

— Ai putea să-i spui despre criminalul tău că o să ajungă în instanţă în mai. Ai văzut ştirile de azi? David Douglas-Brown a fost declarat apt să fie judecat. De asemenea, Sir Simon a fost exclus din Camera Lorzilor... Şi se pare că Igor Kucerov va fi rejudecat pentru uciderea Nadiei Greco. Aşteptăm doar ca procuratura să se pronunţe cu privire la Giles Osborne. Am convingerea că va fi acuzat de deturnarea cursului justiţiei... Eşti pe fir, şefa?

— Da. Şi am înţeles. Dar Mark nu vrea să audă toate astea.

— Dacă eu aş fi la doi metri sub pământ, aş vrea să mă ţină la curent cu evenimentele cei dragi...

Se lăsă tăcerea. Vântul bătea prin iarbă. Nodul de nor negru era acum aproape deasupra ei.

— Scuze, sunt bătută-n cap, spuse Moss.

— Ba nu, eşti sinceră, ceea ce e mult mai bine. A primit Peterson cartea poştală de la mine?

— Da. Dar îl cunoşti. Genul tare, tăcut. A venit să te vadă după, la spital, dar te externaseşi.

— Ştiu că a venit.

Din nou tăcere.

— Când te întorci, şefa?

— Nu ştiu. Curând. Marsh mi-a spus să stau cât e nevoie. Am să mai stau puţin aici cu Edward.

— Aşteptăm cu nerăbdare să te întorci, şefa. Te întorci, nu-i aşa?

— Da, mă întorc. Am să te sun.

— Bun. Simte-te bine acolo, iar când... ştii tu... vorbeşti cu Mark, salută-l din partea mea.

— Asta e cea mai ciudată cerere de a transmite un salut, spuse Erika.

— Îmi doresc să-l fi cunoscut, zise Moss.

Erika termină convorbirea când tunetul îi bubui deasupra capului. Se întoarse spre mormânt şi se uită la literele aurii de pe granitul negru.

ÎN MEMORIA LUI
MARK FOSTER
1 august 1970 – 8 iulie 2014
TE VOM IUBI ÎNTOTDEAUNA

— Acesta-i cel mai dur cuvânt, Mark, spuse Erika. Întotdeauna. Eu voi fi întotdeauna fără tine. Nu ştiu cum pot să trăiesc fără tine, dar trebuie. Ca să merg înainte, trebuie să mă desprind de tine la un moment dat. Trebuie să rămân în picioare. Să continui să lucrez. Să-mi trăiesc viaţa mai departe. Majoritatea zilelor, nu cred că pot să merg înainte fără tine, dar trebuie. În lume sunt atâtea chestii rele, încât cred că singurul mod de a le face faţă este să continui să lucrez. Să schimb ceva în lume.

Câţiva stropi de apă căzură pe obrazul Erikăi, şi pentru prima dată, nu erau lacrimi. Începu să plouă, picăturile stropind pietrişul şi piatra de mormânt a lui Mark.

— Tatăl tău îmi face un ceai... Aşa că am să plec. Dar mă voi întoarce, promit! spuse Erika.

Se ridică, îşi aduse degetele la buze şi le lipi de piatra rece, chiar sub numele lui Mark.

Erika îşi săltă geanta pe umăr şi porni prin cimitir, înapoi spre ceai şi prăjitură şi spre căldura bucătăriei lui Edward.

VIRTUAL
VP
PROJECT

Mulţumiri

Le mulţumesc lui Oliver Rhodes, Claire Bord, Keshini Naidoo, Kim Nash şi minunatei echipe de la Bookouture. Sunteţi uimitori şi sunt foarte fericit că am lucrat cu voi. (Şi vă mulţumesc că n-aţi râs de mine când v-am trimis acel prim e-mail şi am spus că tânjeam să scriu un roman poliţist!)

Mulţumiri speciale lui Claire Bord pentru încurajare şi îndemnul de a face această carte mai bună decât am visat vreodată c-ar putea să fie.

Îi mulţumesc lui Hentry Steadman pentru coperta uluitoare şi lui Gabrielle Chant pentru editarea manuscrisului cu precizie şi grijă. Şi îţi mulţumesc ţie, Angela Marsons, pentru prietenia şi susţinerea ta şi pentru faptul că m-ai încurajat să trec la treabă.

Îi mulţumesc soacrei mele, Vierka – pare să aibă un talent de mediu să apară la uşa mea cu mâncare caldă şi delicioasă şi iubire şi bunătate, când acţiunea se împotmoleşte şi întârzii cu scrisul. Prezenţa ei mă încurajează întotdeauna.

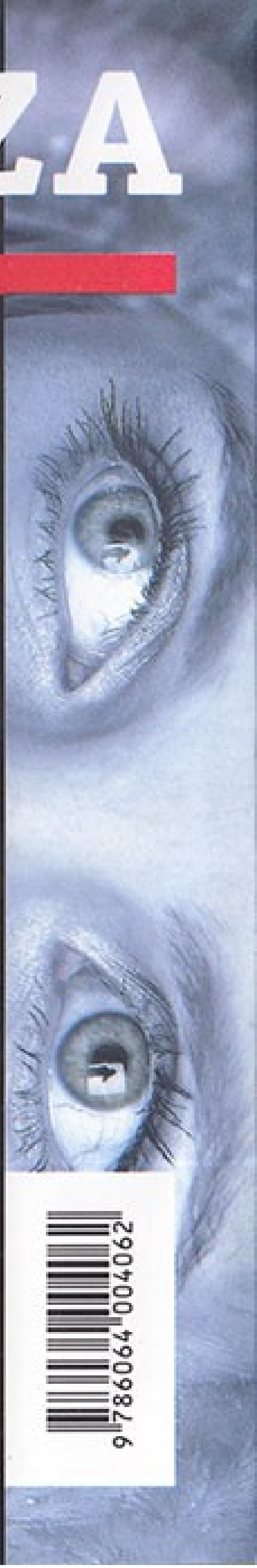
Şi îi mulţumesc soţului meu, Ján, care reuşeşte cumva să mă copleşească mereu cu laude şi încurajări, dar nu se dă în lături să ţipe la mine ca să mă facă să respect termenele-limită. Ţine-o tot aşa cu laudele şi încurajările, dar şi ţipetele sunt esenţiale. Fără această iubire severă şi fără această susţinere neclintită încă aş mai trudi într-o slujbă care nu-mi plăcea, visând să devin scriitor.

Şi, în cele din urmă, le mulţumesc tuturor cititorilor minunaţi şi bloggerilor, atât celor noi care au descoperit munca mea, cât şi celor care au urmărit-o de la Coco Pinchard la Crime. Sfoara-n ţară chiar funcţionează şi, dacă n-aţi fi vorbit şi scris pe bloguri despre cărţile mele, aş fi avut mai puţini cititori. Vă mulţumesc. V-am spus c-o să fie o călătorie palpitantă.

ROBERT

BRYNDZA

CRIME

Un tânăr descoperă cadavrul unei femei sub un strat gros de gheață dintr-un lac aflat într-un parc londonez. Inspector-șef Erika Foster este chemată să conducă investigația pentru găsirea criminalului.

Victima, o fată frumoasă și bogată, părea să ducă existența perfectă. Însă în cursul anchetei, Erika își dă seama că există legături între crima aceasta și uciderea a trei prostituate, toate găsite strangulate, cu mâinile legate și aruncate în apele din jurul Londrei. Ce secrete întunecate ascunde fata din gheață?

În timp ce se luptă cu demonii interiori, dar și cu un criminal mai periculos decât a întâlnit vreodată, Erika Foster trebuie să rezolve cazul ca să își salveze cariera.

TREI

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0406-2

